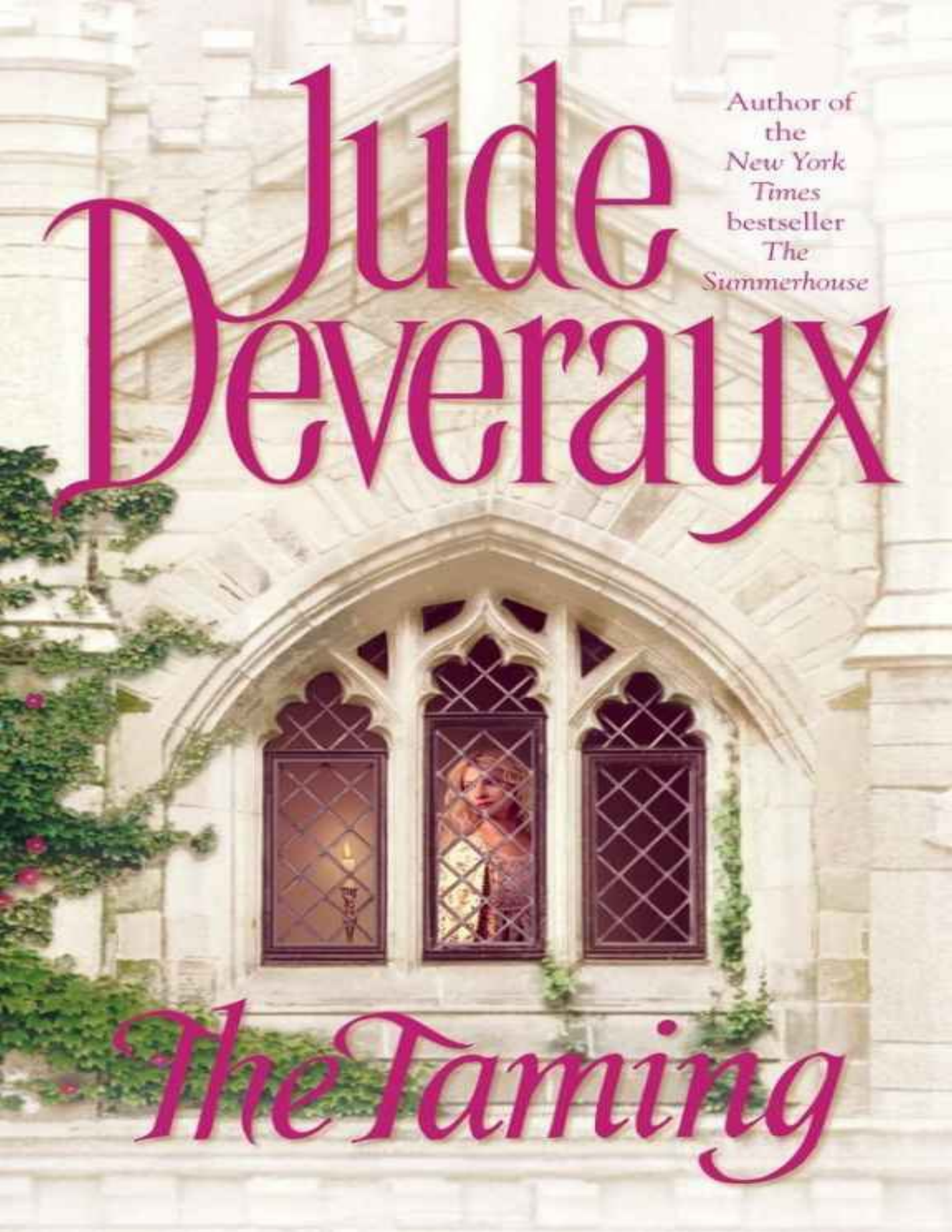

Jude Deveraux

Author of
the
New York
Times
bestseller
*The
Summerhouse*

The Taming

Thuần phục

Jude Deveraux

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Trích đoạn:

Cánh cửa mở cái rầm, và Rogan lao vụt vào phòng như cơn bão vào một ngày trong trẻo...

“Cô đã đi quá xa rồi đấy, đàn bà,” anh gào lên với Liana. “Cô không được phép của tôi mà đã sa thải người hầu của tôi vậy hả.”

Liana xoay người trong bồn tắm nhìn về phía anh. Anh chỉ mặc có mỗi chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình tới tận đùi, một cái đai da to bản đeo quanh eo... Tay áo anh xắn lên tận khuỷu, để lộ những múi cơ săn chắc.

Liana có thể cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên trán nàng. Nàng đứng trong bồn nước, cơ thể mảnh mai, tròn trịa hồng ửng lên trong làn nước ấm. “Chàng có thể lấy giùm em cái khăn khô không?” nàng hỏi nhẹ nhàng trong yên lặng, vì Rogan vừa mới la hét ầm ỹ.

Rogan chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nàng. Cô ta sẽ không có khả năng sử dụng cơ thể của cô ta để khiến mình bỏ qua chuyện cô ta đã làm hôm nay đâu, anh nghĩ, nhưng chân anh lại tiến một bước về phía nàng và một tay vươn ra chạm vào đường cong của ngực nàng.

Liana nói với bản thân không được mù mẫm đi. Nàng muốn người đàn ông này, ồ phải, nhưng nàng muốn chàng hơn cả một vài phút. Nàng vươn tay ra và tháo sợi nơ trên cổ áo sơ mi của chàng, rồi chạm vào làn da chàng bằng những đầu ngón tay. “Nước vẫn còn ấm,” nàng nói êm ái. “Có lẽ chàng sẽ cho phép em tắm cho chàng...”

Chương Một

Chương Hai

Chương Ba

Chương Bốn

Chương Năm

Chương Sáu

Chương Bảy

Chương Tám

Chương Chín

Chương Mười

Chương Mười Một

Chương Mười Hai

Chương Mười Ba

Chương Mười Bốn

Chương Mười Lăm

Chương Mười Sáu

Chương Mười Bảy

Chương Mười Tám

Chương Mười Chín

“Hoặc là con gái ngài hoặc là tôi sẽ đi,” Helen Neville nói đanh thép, hai tay chống hông khi bà nhìn xuống ông chồng, Gilbert. Ông đang nằm dài trên cái ghế đệm đặt chỗ cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi khung cửa đá cũ kỹ, len lỏi qua những tấm cửa chớp bằng gỗ sơn xanh. Ông đang lau tai cho con chó săn yêu thích trong khi nó nếm nấp miếng thịt để trên mặt đất.

Như thường lệ, Gilbert chẳng đưa ra bất kỳ câu trả lời nào cho yêu cầu của Helen, và bà xiết chặt nắm tay lại trong giận dữ. Ông già hơn bà mười hai tuổi và lười biếng hơn bất cứ gì mà bà từng biết. Bất chấp thực tế là ông dành hết thời gian của mình trên lưng ngựa đuổi theo một con chim ưng, cái bụng của ông rất lớn và ngày càng trở nên to ra. Bà cưới ông chỉ vì tiền của ông, tất nhiên là thế, cưới ông vì những đồ bằng vàng của ông, vì hàng ngàn hecta đất đai của ông, vì tám lâu đài của ông (hai trong số đó ông còn chưa thấy bao giờ), vì lũ ngựa của ông, đội quân của ông, vì những bộ quần áo đẹp đẽ mà ông có thể cho bà và hai đứa con bà. Bà đã đọc một danh sách về những tài sản của Gilbert Neville và nói vâng với lời cầu hôn mà thậm chí chẳng cần hỏi xem mặt mũi của ông ra sao.

Giờ thì, cuộc hôn nhân sau một năm của họ, Helen tự hỏi bản thân, nếu bà đã gặp Gilbert và thấy được sự lười biếng của ông, bà đã bắn khoản kẻ phải rời khỏi sản sự của ông? Ông đã có một người quản lý giám sát phải không nhỉ? Bà biết ông chỉ có một đứa con hợp pháp, một con nhóc tái mét, lúc nào cũng xấu hổ và chẳng nói nổi một lời với Helen trước cuộc hôn nhân, nhưng có lẽ Gilbert có một đứa con trai ngoài giá thú kẻ, kẻ đã chạy trốn khỏi sản sự của ông ta.

Sau khi họ kết hôn và Helen biết bà có một người chồng lười biếng cả ở trên giường lẫn ngoài giường, bà đã khám phá kẻ chạy trốn khỏi đất đai nhà Nivelles[1].

Liana! Helen ước gì bà không bao giờ phải nghe cái tên đó. Đứa con gái ngọt ngào, luôn e thẹn của Gilbert là một con quỷ kinh khủng. Liana, giống như mẹ của con nhóc trước nó, đã chạy trốn mọi thứ. Liana ngồi chỗ bàn quản lý trong khi những nông dân trả tiền thuê đất hàng năm. Liana đi khảo sát khắp vùng và thấy những cánh đồng và ra lệnh sửa chữa những mái nhà bị hỏng. Liana quyết định khi nào một lâu đài phải trở nên quá bẩn và thu hoạch vụ mùa và nói với kẻ hầu người hạ đến lúc họ phải chuyển phòng. Ba lần năm ngoái Helen chỉ được biết là họ đang chuyển đi cho tới khi bà thấy một cô hầu dọn giường của bà.

Không thể giải thích sao cho Gilbert hay Liana là bà, Helen, hiện giờ mới là nữ chủ nhân và rằng Liana phải chuyển giao quyền lực của cô ta sang cho mẹ kế của cô ta chứ. Cả hai bọn họ chỉ nhìn Helen một cách hiếu kỳ, cứ như một trong mấy cái đầu đá của nơi hang cùng ngõ hẻm này bắt đầu nói, rồi Liana quay lại việc cai quản và Gilbert trở lại với việc chẳng làm gì hết.

Helen đã cố gắng đảm đương bằng chính năng lực của bà, và trong lúc đó bà đã nghĩ mình đang thành công rồi – cho tới khi bà thấy từng kẻ hầu người hạ hỏi xin ý kiến của Liana về tất cả mọi việc trước khi nhận lệnh của bà.

Lúc đầu, những lời phàn nàn của Helen tới tai Gilbert khá nhẹ nhàng, và thường là sau khi bà đã làm hài lòng ông ở trên giường.

Gilbert chỉ đáp lại bà một chút xiu quan tâm. “Cứ để Liana làm điều mà nó thích. Bà không thể cản nó đâu. Ngăn cản được Liana hay mẹ con bé sẽ chẳng hơn gì ngăn một tảng đá đang lăn xuống dốc. Là như thế đấy và tốt nhất là nên tránh xa bọn họ thôi.” Ông lăn sang một bên và ngủ khò, để mặc Helen trần trọc cả đêm, người bà bùng lên vì giận dữ.

Sáng ra bà cũng đã sẵn sàng là một hòn đá tảng. Bà nhiều tuổi hơn Liana và, nếu cần, nhiều mảnh khoe hơn. Sau cái chết của người chồng đầu tiên, em trai ông ta được thừa kế sản sự, Helen và hai con gái nhỏ của bà đã bị đẩy sang một bên vì ả em dâu. Helen đã phải nhẫn nhịn và xem như mọi nghĩa vụ phải làm là chịu sự quản thúc của một phụ nữ trẻ, kém thành thạo hơn rất nhiều. Khi lời cầu hôn của Gilbert Neville đến, bà đã chớp lấy cơ hội để lại có được ngôi nhà do mình làm chủ, ngôi nhà của chính bà. Nhưng giờ đây vị trí của bà lại đang bị chiếm đoạt bởi một con nhóc xanh xao mà lẽ ra là phải gả đi lấy chồng và ra khỏi nhà của cha cô ta từ lâu rồi.

Helen đã cố gắng nói chuyện với Liana, cố gắng tâm sự với cô ta về những hạnh phúc khi có một người chồng, những đứa con và ngôi nhà của riêng bản thân cô ta.

Liana chỉ chớp chớp đôi mắt xanh ngọc to tròn long lanh với bà, trong sáng như thiên thần trên những bức bích họa trong nhà thờ. “Nhưng ai sẽ chăm sóc cho những sản sự của cha con đây?” cô ta hỏi luôn.

Helen nghiêng đầu cả răng. “Ta là vợ của cha con. Thế nên đó là những việc ta có bốn phận phải làm.”

Đôi mắt Liana lấp lánh khi cô ta nhìn thấy bộ đầm xa hoa, lộng lẫy với cái đuôi váy thật dài của Helen vậy, cổ áo phía trước xẻ sâu và đằng sau khoe được bờ vai trần gọi cảm tuyệt đẹp của bà, với chiếc khăn thêu nặng trĩu trùm đầu, rồi cô ta mỉm cười. “Mặt trời sẽ làm cháy da của dì đấy.”

Helen tự phòng vệ. “Ta sẽ mặc bộ đồ phù hợp để cưới ngựa. Ta đảm bảo là ta có thể cưới ngựa thành thạo như con. Liana, sẽ không thích đáng khi con vẫn quản sự trong ngôi nhà của cha con. Con đã gần hai mươi tuổi rồi. Con nên có ngôi nhà của riêng mình, ...”

“Vâng, vâng,” Liana nói. “Con chắc chắn là dì đúng, nhưng giờ con phải đi rồi. Có một đám cháy trong làng tối qua và con phải tới xem thiệt hại ra sao.”

Helen đứng trân tại đó, mặt bà đỏ gay, giận bầm gan tím ruột. Tưởng là tốt lành khi bà

cưới được gã đàn ông giàu nhất nước Anh, sống trong một tòa lâu đài giàu sang hơn cả những gì bà dám mơ tới? Những bức tường rộng lớn của lâu đài đều được treo thảm thủ công thật dày và sắc sỡ, tất cả trần nhà được vẽ hoạt cảnh trong kinh thánh, giường, bàn ghế đều được bọc cùng một bộ đồ thêu tay tinh xảo. Liana giữ nguyên một phòng đầy phụ nữ, họ chẳng làm gì ngoài việc thêu thùa và may vá. Thức ăn tuyệt vời, vì Liana đã thu hút những đầu bếp với mức lương hậu hĩ và xống váy đẹp để cho những bà vợ của họ. Nhà vệ sinh, bờ hào, khu chuồng ngựa, sân vườn luôn luôn sạch sẽ, vì Liana thích sự sạch sẽ.

Liana, Liana, Liana, Helen nghĩ, ấn nắm tay lên thái dương của bà. Đối với người hầu, luôn luôn là Lady Liana muốn, Lady Liana chỉ thị, hoặc là những điều mà người vợ đầu của Gilbert đã tạo lập. Helen chẳng hề có chút quyền lực nào trong việc điều hành sản sự nhà Neville.

Tới khi hai cô con gái nhỏ của Helen cũng bắt đầu trích dẫn lời của Liana thì sự giận dữ của Helen đã lên đến đỉnh điểm. Elizabeth bé nhỏ muốn một con ngựa, và Helen mỉm cười nói đồng ý. Elizabeth chỉ chớp chớp mắt nhìn mẹ cô bé, rồi nói, “Con đi hỏi chị Liana,” rồi chạy mất.

Sự việc đó đã khiến Helen ra tối hậu thư cho chồng bà. “Tôi chẳng là gì trong cái nhà này cả,” bà nói với Gilbert. Bà chẳng buồn giữ nhỏ tiếng, dù là biết trong tầm tai của những người hầu. Họ là những người hầu của Liana, được đào tạo bài bản, những người đàn ông và đàn bà biết vâng lời, họ biết sự rộng lượng của nữ chủ nhân trẻ của họ cũng nhiều như sự bực bội của nàng và họ sẽ, theo yêu cầu, dâng hiến cuộc đời của họ cho nàng.

“Hoặc là con gái ngài đi hoặc là tôi đi,” Helen nhắc lại.

Gilbert nhìn qua khay thức ăn đựng bánh nặn hình mười hai vị tông đồ. Ông chọn Thánh Paul và đưa lên miệng. “Và ta phải làm gì với con bé đây?” ông biếng nhác hỏi. Chẳng có gì trên đời này có thể kích động được Gilbert Neville cả. Sự thoải mái, một con chim ưng tốt, một con chó săn tốt, đồ ăn ngon, và yên bình là tất cả những gì ông yêu cầu trong cuộc sống. Ông chẳng hề biết là người vợ đầu của ông đã làm thịnh vượng lên sản sự mà thân phụ đã để lại cho ông và món hồi môn khổng lồ của bà đã mang theo khi kết hôn, hay cả những điều chính con gái ông đang làm. Trong đầu ông, sản sự tự nó vốn là như vậy. Những nông dân làm ruộng; giới quý tộc săn bằng chim ưng; nhà vua ban hành pháp luật. Và đám phụ nữ dường như chỉ suốt ngày cãi lộn.

Ông đã thấy bà góa trẻ trung xinh đẹp Helen Peverill khi bà đi trong khu đất của ông chồng đã khuất. Mái tóc đen dài của bà rủ bồng bềnh trên lưng, bộ ngực đồ sộ của bà gần như trào ra khỏi thân áo, và một cơn gió ào tới làm lộ ra đôi chân thon dài của bà qua lớp vải. Gilbert nảy sinh thêm khát và đã nói chuyện với em chồng của bà là ông muốn tái hôn với Helen. Gilbert chẳng phải làm gì nhiều sau đó cho tới khi Liana nói với ông là đã tới giờ cử hành hôn lễ. Sau một đêm tân hôn nồng nhiệt, Gilbert đã thỏa mãn với Helen và mong đợi bà ta lơ đi và làm bất cứ gì mà đàn bà làm trong cả ngày. Nhưng bà ta không thể. Thay vào đó, bà ta bắt đầu chì chiết và cắn nhai – về Liana, và về tất cả mọi thứ. Liana là một đứa trẻ dễ thương,

ngọt ngào, luôn trông chừng để những nhạc công chơi các bản nhạc mà Gilbert yêu thích, nói với những cô hầu mang cho ông đồ ăn và, trong những đêm đông dài giá lạnh con bé kể những câu chuyện để giải trí cho ông. Ông không thể hiểu tại sao Helen lại muốn Liana rời đi. Liana rất trầm tĩnh, khó mà nghe tiếng con bé ở xung quanh.

“Tôi thấy là Liana có thể có một người chồng nếu con bé muốn,” Gilbert nói, ngáp dài. Ông tin là mọi người luôn làm điều mà họ muốn. Ông nghĩ những người đàn ông làm việc trên cánh đồng suốt cả ngày tới đêm vì họ muốn thế.

Helen cố kiềm chế bản thân. “Tất nhiên Liana không muốn có một người chồng. Vì cái quái gì mà con bé lại muốn một gã đàn ông chỉ bảo con bé phải làm điều gì trong khi mà nó hoàn toàn tự do – và hoàn toàn kiểm soát - ở đây chứ? Nếu tôi hoàn toàn có quyền hành trong gia đình ông chồng quá cố của tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ rời đi đâu cả.” Bà buông xuôi hai tay tỏ vẻ không thể giận nổi nữa. “Có quyền lực và không phải mua vui cho gã đàn ông nào! Liana có thiên đường trên mặt đất. Con bé sẽ không bao giờ rời khỏi đây.”

Dù là như thế Gilbert cũng không thể hiểu được những phàn nàn của Helen, sự cảm râm của bà bắt đầu làm ông khó chịu. “Tôi sẽ nói chuyện với Liana và xem xem liệu có một người chồng mà con bé muốn không.”

“Ông phải ra lệnh cho con bé lấy chồng,” Helen nói. “Ông phải chọn một người cho nó và nói với con bé là nó phải cưới gã.”

Gilbert nhìn xuống con chó săn của ông và mỉm cười hồi tưởng. “Tôi đã áp đặt mẹ của Liana một lần và chỉ một lần duy nhất. Tôi sẽ không mắc lại cùng một sai lầm đó lần nữa và áp đặt lên con gái của bà ấy.”

“Nếu ông không để con gái ông ra khỏi nhà của tôi, ông sẽ hối hận vì đã cưới tôi,” Helen nói trước khi quay gót và rời khỏi phòng.

Gilbert vò vò tai con chó săn. Bà vợ mới của ông chỉ như một con mèo so với một con sư tử như bà vợ đầu của ông. Ông thực sự không thể hiểu nổi Helen giận dữ cái gì chứ. Chưa bao giờ ông bận tâm tới việc một người sẽ thực sự muốn gánh vác trách nhiệm. Ông nhón bánh hình thánh Mark và ăn một cách tự lự. Lơ đãng, ông nhớ là có ai đó từng cảnh báo ông là không bao giờ nên giữ hai người phụ nữ dưới cùng một mái nhà. Có lẽ ông sẽ nói chuyện với Liana và xem con bé nghĩ gì về việc có một người chồng. Nếu Helen thực hiện lời đe dọa của bà ta và chuyển tới một sản sự khác, ông sẽ mất bà chăm lo cho việc phòng the. Nhưng nếu Liana đi lấy chồng, có lẽ con bé sẽ cưới được ai đó có giống chim ưng tốt.

“Thế nên,” Liana từ tốn nói, “mẹ kế đáng kính của con muốn ném con ra khỏi chính ngôi nhà của con, ra khỏi chính ngôi nhà mà mẹ con đã hết đời chăm lo và con đã quản lý trong suốt ba năm trời.”

Gilbert nghĩ có lẽ đầu ông bắt đầu đau mất rồi. Helen đã huyền thuyên với ông cả giờ đồng hồ suốt đêm qua. Hình như là Liana mới đưa ra vài lệnh cho xây cất những bệnh xá trong làng ngay dưới chân tường lâu đài. Helen đã nổi điên khi Liana định dùng tiền của nhà Neville để chi trả cho những bệnh xá đó thay vì để những kẻ nông dân chi trả cho chính chúng. Helen trở nên giận dữ và la hét ầm ĩ khiến cho cả sáu con chim ưng của ông xáo xào khỏi lồng của chúng bay tuốt lên rầm nhà. Những mái vòm giúp chúng bình tĩnh lại và chuyển bay hoảng loạn, không rõ phương hướng đã khiến một con chim gãy cổ. Gilbert biết là phải làm gì đó; ông không thể chịu đựng nổi việc mất thêm một con chim ưng yêu quý nào nữa.

Ý nghĩa đầu tiên của ông là để hai người phụ nữ mặc áo giáp sắt và cho họ xông vào cuộc đấu thương một mất một còn, nhưng đám phụ nữ có thứ vũ khí còn uy lực hơn cả sắt thép: Họ có cái miệng.

“Ta nghĩ Helen tin là con sẽ vui vẻ, hạnh phúc hơn trong chính ngôi nhà của con. Với chồng của con và vài đứa nhóc nghịch ngợm.” Gilbert không thể tưởng tượng được thế nào là hạnh phúc hơn ở lãnh địa nhà Neville, nhưng ai mà biết đám phụ nữ nghĩ gì chứ?

Liana bước tới cửa sổ và nhìn xuống sân trong, dọc theo bức tường dày của lâu đài và nhìn xuống phía xa ngôi làng. Đây là một trong số những sản sự mà gia đình nàng làm chủ, chỉ là một trong số rất nhiều nơi mà nàng quản lý. Mẹ của nàng đã dành hàng năm trời để đào tạo Liana cách đối đãi với mọi người, cách để kiểm tra những báo cáo của quản gia, và cách đem khoản lợi nhuận hàng năm để mua thêm đất đai.

Liana nổi giận khi cha nàng nói ông sẽ kết hôn với một góa phụ trẻ trung đáng yêu. Nàng không thích ý nghĩ một người đàn bà khác đang cố chiếm đoạt vị trí của mẹ nàng và nàng có dự cảm trước về rắc rối, nhưng Gilbert Neville có tính ương bướng cố hữu và hoàn toàn tin tưởng ông nên được phép làm bất cứ điều gì ông muốn vào bất cứ lúc nào ông cần. Hầu hết thời gian, Liana hài lòng vì ông không phải là một trong những người chẳng nghĩ gì ngoài chiến tranh và vũ khí. Ông chỉ ở bên những con chó săn và chim ưng của mình và bỏ mặc những điều còn quan trọng hơn trước hết là đối với vợ ông, rồi sau đó là tới con gái ông.

Cho tới tận lúc này. Khi ông kết hôn với Helen dương dương tự đắc, kẻ chỉ chăm chăm nghĩ tới những thứ xa xỉ mà bà ta có thể mua nhiều hơn nữa và sống áo đất tiền hơn. Helen chiếm tới năm phụ nữ thuê may suốt ngày cho những váy áo của bà ta. Một trong số họ chẳng làm gì ngoài việc khâu chuỗi những hạt ngọc trai. Chỉ trong một tháng, Helen đã mua hai mươi tư tấm lông thú, và tháng trước bà ta đã mua đầy tủ áo lông chồn, nghĩ rằng nó chẳng đáng giá hơn nếu như bà ta mua một giỏ ngô. Liana biết rằng nếu nàng bỏ lại sản sự vào tay Helen, bà ta sẽ vắt kiệt mồ hôi nước mắt của những nông dân chỉ để bà ta có một thất lưng bằng vàng khảm kim cương.

“Sao?” Gilbert hỏi từ phía sau Liana. *Đúng là đàn bà!* ông nghĩ. Ông sẽ bỏ lỡ buổi đi săn nếu ông không nhanh chóng có được một câu trả lời từ cô con gái. Cứ theo lối của Helen sẽ làm, thì bà ta hẳn sẽ leo lên ngựa và đuổi theo ông chỉ để có thể tiếp tục nhai nhấm ông.

Liana quay lại phía cha nàng. “Nói với mẹ kế của con là con sẽ kết hôn nếu con tìm thấy một người phù hợp.”

Gilbert như được yên lòng. “Thế dường như là đủ rồi. Ta sẽ nói lại với bà ấy, và bà ấy sẽ vui vẻ.” Ông bước ra phía cửa, rồi ngưng lại và đặt một tay lên vai con gái trong một biểu cảm hài lòng hiếm hoi. Gilbert không phải là một người hay hoài niệm, nhưng lúc này đây ông ước ông chưa từng gặp Helen, chưa bao giờ cưới bà ta. Ông đã không nhận ra thoải mái thế nào khi được con gái ông chăm sóc những nhu cầu đơn giản của ông và một cô hầu bây giờ và sau đó để quan tâm tới những nhu cầu thiết yếu hơn của ông. Nhưng hối hận chẳng thế nào thay đổi được. “Chúng ta sẽ tìm cho con một gã trẻ trung cường tráng, người cho con có một tá nhóc tỳ quây phá để mà bù đầu chăm lo.” Rồi ông rời khỏi phòng.

Liana nặng nhọc ngồi xuống tấm đệm lông trên giường nàng và vẫy cô hầu lui khỏi phòng. Liana nắm chặt hai tay và nhìn chúng đang run rẩy. Nàng đã từng một mình đối mặt với một đám nông dân có trang bị liềm và rìu, có ba cô hầu gái kinh hãi núp sau lưng nàng, nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu và quay sang đám tiện dân đó để phát đồ ăn mà nàng đem theo cùng với công việc trên đất của nàng. Nàng đã đối phó với những tên lính say xỉn; nàng đã từng trốn thoát khỏi một vụ cưỡng bức bởi một gã cầu hôn quá khích. Nàng có khả năng đẩy lùi một thảm họa sau một thảm họa khác với sự bình thản, kiên định, và tĩnh lặng của tâm trí.

Nhưng ý nghĩ tới hôn nhân khiến nàng kinh hãi. Không chỉ quật ngã nàng, mà còn khiến nàng khiếp sợ tận sâu thẳm trong tâm hồn. Hai năm trước nàng đã chứng kiến chị họ Margaret của nàng kết hôn với một gã do cha chị ấy lựa chọn. Trước khi kết hôn gã đã viết những vần thơ tình lai láng ca ngợi vẻ đẹp của Margaret. Margaret đã từng kể cuộc hôn nhân sắp tới của chị ấy là vì tình yêu và chị ấy đã chờ đợi cả đời để gặp được người mà chị ấy yêu.

Sau khi kết hôn, gã đàn ông đã lộ rõ bản chất. Hắn đã bán gần hết khoản hồi môn kếch sù của Margaret để trả cho những khoản nợ khổng lồ của hắn. Hắn đã bỏ rơi Margaret trong một lâu đài lạnh lẽo, suy tàn, đổ nát cùng với không gì hơn vài người nô bộc, rồi đi tới triều đình, nơi hắn tiêu toàn bộ số hồi môn còn lại của chị ấy để mua trang sức cho những con điểm hạng sang của hắn.

Liana biết thật may mắn khi nàng có quyền lực điều hành sản sự của cha nàng. Nàng biết rằng không người phụ nữ nào có quyền lực trừ khi nó được ban phát bởi một người đàn ông. Đàn ông đã hỏi cưới nàng khi nàng mới bốn tuổi. Nàng đã thoát hôn một lần, khi nàng lên tám, vì chàng trai trẻ đã chết trước khi nàng mười tuổi. Cha nàng chưa bao giờ bận tâm tới việc chấp nhận lời đề nghị nào nữa sau đó và thế là Liana khá yên ổn lần tránh khỏi hôn nhân. Khi vài gã cầu hôn đặt vấn đề với ông, tất cả những gì Liana phải làm là nhắc Gilbert nhớ tới những lộn xộn mà cuộc hôn nhân của nàng sẽ mang lại và Gilbert sẽ từ chối lời đề nghị.

Nhưng giờ đây mẹ Helen tham lam đang nhúng tay vào. Liana đã nghĩ tới việc chuyển giao toàn bộ quyền điều hành sản sự cho mẹ kế của nàng và nghỉ ngơi tại sản sự của họ ở xứ Wales. Đúng thế, ở đó đủ hẻo lánh. Nàng có thể sống ẩn cư ở đó, và sớm thôi cả Helen và cha

nàng sẽ quên mất nàng.

Liana đứng dậy, hai nắm tay xiết chặt bên hông, chiếc váy dài nhung mềm đơn giản, không kiểu cách lướt nhẹ trên nền nhà lát gạch vuông. Helen sẽ không bao giờ để nàng sống trong yên bình. Helen sẽ truy đuổi nàng cho tới tận cùng thế giới để đảm bảo cô con kế cũng sẽ khốn cùng như tất cả những người phụ nữ vương vào vòng hôn nhân.

Liana nâng bàn tay trong gương từ một chiếc bàn nhỏ tới bên cửa sổ và nhìn hình phản chiếu của nàng. Bất chấp mọi bài thơ tình những chàng trai trẻ muốn cưới nàng đã viết tặng, bất chấp mọi bài ca những người ca sĩ lãng du được trả tiền để hát cho nàng, nàng không hề thấy mình xinh đẹp. Nàng quá xanh xao, quá hoe vàng, quá... vẻ ngoài quá ngây ngô để có thể là một người đẹp. Helen xinh đẹp, với đôi mắt đen láy sắc lẹm khiến ai cũng thấy bà ta đầy bí ẩn, cùng với cái cách liếc mắt đong đưa đầy nhục cảm của bà ta với đàn ông. Liana thỉnh thoảng nghĩ lý do mà nàng có thể điều khiển đám người hầu rất tốt là vì nàng không lảng lơ. Khi Helen dạo bước trong sân lâu đài, đàn ông ngừng làm việc và chỉ ngẩn nhìn bà ta. Đàn ông túm tóc họ tỏ lòng tôn kính Liana, chứ không đứng há hốc miệng hoặc cười hô hố và đấm nhau khi nàng đi qua.

Nàng đi tới cửa sổ và nhìn xuống sân lâu đài. Một cô hầu vắt sữa xinh xắn đang bị chòng ghẹo bởi một tay phụ chăm sóc ngựa, đôi tay cậu chàng đang sờ soạng cơ thể cô gái.

Liana quay đi, một cảnh quá đau lòng đối với nàng. Chưa bao nàng có thể mơ thấy những anh chàng đuổi bắt nàng như thế. Nàng chẳng bao giờ có thể tìm thấy anh chàng nào muốn đuổi theo nàng mất. Những người của cha nàng sẽ luôn đối xử với nàng tôn trọng bởi địa vị và coi nàng là “tiểu thư của tôi”. Những người cầu hôn của nàng sẽ chẳng làm gì để chiếm lấy bàn tay nàng vì họ chỉ muốn của hồi môn của nàng. Sẽ chẳng hề hấn gì nếu nàng có một cái bướu ở lưng và ba con mắt; nàng sẽ vẫn nhận được những lời ca tụng hoa mỹ và những lời tán dương hào nhoáng về vẻ đẹp của nàng. Có lần, một anh chàng đã tặng nàng một bài thơ ca ngợi vẻ đẹp của đôi chân nàng. Cứ như là anh ta từng nhìn thấy chúng rồi vậy.

“Thưa tiểu thư.”

Liana nhìn lên thấy chị hầu của nàng, Joice, đang đứng ở ngưỡng cửa. Joice thân thiết như một người bạn của Liana, Chỉ nhiều hơn Liana mười tuổi, Joice giống như một người chị gái. Mẹ của Liana đã thuê Joice chăm sóc cho Liana khi Liana mới chỉ còn là một đứa trẻ và Joice cũng mới chỉ là một cô nhóc. Mẹ của Liana đã dạy cho con gái bà cách điều hành sản sự, nhưng khi Liana có một giấc mơ xấu, Joice là người vỗ về nàng. Là Joice người luôn ở bên nàng trong suốt thời ấu thơ ốm yếu và Joice người đã dạy nàng về những điều khác ngoài việc quản lý sản sự. Joice đã giải thích những đứa trẻ được tạo thành như thế nào và gã đàn ông đã cố gắng cưỡng bức chị ấy để thỏa mãn.

“Tiểu thư ơi,” Joice nói, luôn luôn cẩn trọng bày tỏ sự tôn kính đối với bậc bề trên trẻ tuổi. Liana có thể hành xử như bạn bè, nhưng Joice luôn luôn nhận thức rõ ràng về địa vị của

chị ta, luôn luôn nhận thức rằng ngày mai chị tạcó thể sẽ mất đi mái nhà che đầu hay là thức ăn trên bàn. Chị ta không tự nguyện khuyên điều gì không thực sự cần thiết. “Có một vụ cãi lộn trong bếp và – ”

“Chị có yêu mến chồng chị không, Joice?”

Chị hầu ngập ngừng trước khi trả lời. Toàn bộ lâu đài đều biết Lady Helen đang ra lệnh, và mọi người đều tin là nếu Liana rời đi, thì sản sự nhà Neville sẽ tan thành tro bụi chỉ trong vòng sáu năm. “Vâng, thưa tiểu thư, tôi có.”

“Là chị chọn anh ta hay là anh ta chọn chị vậy?”

“Mẹ của tiểu thư đã chọn anh ta, nhưng tôi tin là bà mong muốn điều tốt lành cho tôi, nên tôi đã kết hôn với một người đàn ông trẻ trung và khỏe mạnh và tôi đã trở nên yêu thương anh ấy.”

Đầu Liana ngược lên. “Vậy ư?”

“Ồ vâng, thưa tiểu thư, chuyện đó vẫn thường xảy ra mà.” Joice cảm thấy chị đã ở trong vùng an toàn. Tất cả phụ nữ đều sợ hãi trước hôn nhân của họ. “Khi cùng nhau trải qua những đêm đông dài lạnh giá, tình yêu thường nảy nở.”

Liana quay mặt đi. Nếu người ta có thể dành thời gian bên nhau, nàng nghĩ. Nếu người chồng tham lam của nàng không gửi nàng đi xa đâu đó. Nàng nhìn lại cô hầu của nàng. “Em có xinh xắn không, Joice? Ý em là thực sự đủ xinh xắn để một gã đàn ông cảm thấy hứng thú với em chứ không phải vì bất cứ thứ gì khác?” Nàng vung cánh tay ra dấu tới chiếc giường trải lụa, tấm thảm thêu trên bức tường phía bắc, cái bình đựng nước mạ bạc, những đồ đạc gỗ sồi chạm khắc.

“Ồ, có chứ, thưa tiểu thư,” Joice trả lời nhanh nhẩu. “Tiểu thư rất xinh xắn, thực ra là xinh đẹp cơ. Chẳng có gã đàn ông dù cao sang hay thấp kém nào có thể cưỡng lại được tiểu thư. Mái tóc của tiểu thư – ”

Liana giơ một tay lên để ngăn người phụ nữ lại. “Đi xem vụ cãi cộ trong bếp là gì.” Nàng không thể giữ được sự buồn phiền lộ rõ trong giọng nói.

Chương Hai

“Sáu tháng!” Helen thét lên với chồng bà. “Sáu tháng để cho đứa con gái của ông có thể

bối bèo ra bỏ à! Không ai trong số những gã đó có thể ‘phù hợp’ được. Tôi nói cho ông biết, nếu con bé không ra khỏi đây trong tháng tới, tôi sẽ mang theo đứa con của ông, đang ở trong bụng tôi đây này, đi luôn và sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu.”

Gilbert nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang mưa tầm tã và nguyên rửa Chúa vì đã để thời tiết ẩm ướt, hôi hám suốt hai tuần qua và vì đã tạo ra đàn bà. Ông nhìn Helen đang ngả mình xuống ghế với sự giúp đỡ của hai người hầu. Cứ theo cách phản nản này của bà ta, thì như là chẳng có phụ nữ nào từng mang thai trước đó vậy, nhưng điều tuyệt vời với ông ở chỗ là ông vẫn có khả năng tạo hình cho một đứa trẻ và một cơ hội để có một cậu con trai nối dõi. Những lời Helen nói cùng với cái giọng kèn kẹt xói vào ông, nhưng ông sẽ nhún mình làm bất cứ điều gì bà ta muốn – ít nhất là cho tới khi con trai ông an toàn ra đời.

“Tôi sẽ nói chuyện với con bé,” Gilbert nặng nhọc nói, khiếp sợ cái cảnh phải đối mặt với con gái của mình. Nhưng giờ ông nhận ra rằng một trong hai người phụ nữ phải ra đi, và vì Helen có khả năng sinh con trai cho ông, thế nên Liana phải là người ra đi.

Một người hầu đi tìm Liana, và Gilbert gặp nàng một mình trong phòng khách lúc mặt trời tắt nắng. Ông hy vọng cơn mưa sẽ sớm tạnh và ông có thể lại đi săn cùng chim ưng và không phải xử lý với mấy chuyện khó chịu này lâu hơn nữa.

“Vâng, thưa cha?” Liana hỏi từ ngưỡng cửa.

Gilbert nhìn con gái và do dự một lúc. Con bé quá giống mẹ nó, và bằng bất cứ giá nào ông không muốn xúc phạm bà. “Có nhiều nam nhân đã tới thăm chúng ta từ khi mẹ con – ”

“Mẹ kìa,” Liana sửa lại. “Kể từ khi mẹ kể của con thông báo với cả thế giới rằng con đã sẵn sàng để bị bán, rằng con là một con ranh nóng nảy và cần được dạy dỗ vào khuôn phép. Phải, nhiều gã đàn ông đã đến đây để nhìn ngắm lũ ngựa của chúng ta, vàng của chúng ta, đất đai của chúng ta và cũng là để, như là điều nghĩ tới sau cùng, xem cái gương mặt đau khổ của đứa con gái nhà Neville.”

Gilbert ngồi xuống. Ông cầu nguyện là thiên đường sẽ không có phụ nữ. Giống cái duy nhất được cho phép sẽ là lũ chim ưng cái. Ông sẽ thậm chí không cho phép lũ ngựa cái hay là những con chó cái. “Liana,” ông nói một mồi, “con cũng xinh xắn y như mẹ con vậy, và nếu ta phải ngồi suốt hơn một buổi tối với những gã trai kể lể về con, rất lê thê, về vẻ đẹp của con, ta sẽ mãi chẳng thể ăn uống gì. Ngày mai ta sẽ mang bàn ăn tới chuồng ngựa. Ít nhất lũ ngựa cũng sẽ không thiết đãi ta những thứ đại loại như làn da ngọc ngà của con gái ta, hay đôi mắt long lanh của con bé, hay mái tóc óng vàng, hay đôi môi hồng thắm của nó.”

Chẳng có tiếng cười hưởng ứng nào từ Liana. “Vậy là con phải chọn một trong số những kẻ dối trá đó ư? Rồi con sẽ sống như chị họ Margaret trong khi ông chồng con tiêu xài của hồi môn của con ư?”

“Gã Margaret cưới là một thằng đàn. Ta đã nói với nó như thế. Hắn đã hủy một buổi đi săn ung để đi mời chài vợ của vài gã nào đó.”

“Vậy con sẽ cưới một người yêu thích săn ung hơn hết thầy ư? Đó có phải là giải pháp không? Có lẽ chúng ta sẽ tổ chức một giải săn ung và người nào cùng với con ung của hắn săn được con mồi lớn nhất thì sẽ đoạt được giải thưởng là con. Nghe có vẻ khả dĩ hơn cả đấy.”

Gilbert khá là thích ý tưởng đó, nhưng khôn ngoan thì phải nói là không. “Giờ thì xem này, Liana. Cha cũng có thích một số anh chàng đang ở đây. Con thấy William Aye thế nào? Một anh chàng đẹp trai.”

“Tất cả các cô hầu của con cũng đều nghĩ thế. Cha, gã đó là một tên ngu ngốc. Con đã thử nói chuyện với gã về dòng dõi của những con ngựa trong khu chuồng của chính gã và gã chẳng biết một chút xịu gì về chúng cả.”

Gilbert giật nảy người. Một người đàn ông phải biết rõ về những con ngựa của anh ta chứ. “Thế còn Sir Robert Fitzwaren? Anh ta trông có vẻ khá thông minh.”

“Anh ta nói với mọi người là anh ta thông minh. Anh ta cũng nói anh ta mạnh mẽ và dũng cảm và không sợ hãi. Theo anh ta thì, anh ta đã thắng mọi giải đấu mà anh ta từng tham gia.”

“Nhưng con nghe anh ta đã bị hất ngã bốn lần năm ngoái ở - Ồ, con hiểu ý cha rồi. Những gã đàn ông khoác lác có thể trở nên phiền nhiễu.”

Đôi mắt Gilbert ngời lên. “Con thấy Lord Stephen thì sao, con trai của Whittington? Thôi nào, đó chính là người đàn ông dành cho con. Đẹp trai. Giàu có. Khỏe mạnh. Thông minh nữa. Và thằng bé cũng biết điều khiển ngựa và chim ung nữa.” Gilbert mỉm cười. “Cha đoán là cậu chàng cũng hiểu biết về phụ nữ nữa. Cha thậm chí đã thấy cậu ta đọc sách cho con.” Đọc sách, theo quan điểm của Gilbert, là một gánh nặng chẳng đáng để một người phải bận tâm.

Liana nhớ là Lord Stephen tóc vàng sẫm, đôi mắt xanh biếc biết cười, biết chơi đàn lút, cách anh ta kiểm soát được con ngựa bất trị, anh ta đã đọc sách Plato cho nàng nghe. Anh ta luôn quyến rũ đối với mọi người anh ta gặp và mọi người trong ngôi nhà đều ngưỡng mộ anh ta. Anh ta không chỉ nói với Liana rằng nàng đáng yêu, mà một đêm trong khu hành lang mờ tối anh ta đã chộp lấy nàng và hôn nàng cho tới khi nàng không thở nổi, rồi thì thầm, “Ta muốn đưa nàng lên giường với ta.”

Lord Stephen hoàn hảo. Không tỳ vết. Chỉ là... Có lẽ là cái cách mà anh ta mãi mê ngắm nhìn những chiếc bình vàng xếp dọc trên bệ lò sưởi trong ánh mặt trời hay cái cách anh ta nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ kim cương của mẹ kế Helen. Có điều gì đó về anh ta khiến nàng không tin tưởng, nhưng nàng không thể nói là điều gì. Có điều gì đó không đúng, chính xác thì, vì anh ta quá để ý tới gia sản của Neville, nhưng nàng ước gì nàng thấy được chút gì đó ham muốn trong mắt anh ta đối với con người nàng chứ không phải vì gia sản của nàng.

“Sao rồi?” Gilbert giục. “Có chuyện gì sai với cậu trẻ Stephen à?”

“Không, không hẳn,” Liana nói. “Anh ta – ”

“Tốt, thế là xong. Cha sẽ nói với Helen, và bà ta sẽ chuẩn bị cho đám cưới. Chuyện này sẽ khiến bà ta vui vẻ.”

Gilbert để Liana lại một mình, và nàng ngồi xuống phịch xuống giường như thể nàng là một tảng chì vậy. Vậy là xong rồi. Nàng sẽ lấy Lord Stephen Whittington. Dành nốt phần đời còn lại của nàng với một người đàn ông nàng vẫn chưa biết rõ, sẽ có quyền lực tuyệt đối với nàng. Hắn ta có thể đánh nàng, giam cầm nàng, kiến nàng kiệt quệ, trong khi hắn ta vẫn điềm nhiên, tĩnh tại.

“Thưa tiểu thư,” Joice nói từ ngưỡng cửa, “quản gia muốn xin gặp tiểu thư.”

Liana nhìn lên, chớp mắt một hồi mà chẳng thấy gì.

“Tiểu thư?”

“Chuẩn bị ngựa cho ta,” Liana nói, và căn nhắc người quản gia, nàng nghĩ. Nàng muốn cưới ngựa. Có lẽ vận động một chút sẽ giúp nàng quên đi những điều đang đợi nàng.

Rogan, nhiều tuổi nhất và là trưởng tộc của nhà Peregrine, ngồi trên gót chân của anh và nhìn chăm chăm tòa lâu đài ở phía chân trời. Đôi mắt đen ngập tràn suy tư – và cả nỗi sợ hãi của anh. Anh thà đối mặt với một cuộc chiến còn hơn là phải đối mặt với ngày hôm nay.

“Bỏ nó đi sẽ không khiến nó dễ dàng hơn đâu,” em trai Severn nói từ phía sau anh. Cả hai người đàn ông đều cao lớn và bờ vai rộng giống hệt cha họ, nhưng Rogan được thừa hưởng sắc đỏ trên mái tóc đen của anh từ cha họ, trong khi Severn, em khác mẹ của anh, lại có nhiều nét thanh tú hơn và mái tóc ánh vàng. Severn cũng hấp tấp hơn là thiếu kiên nhẫn, và giờ anh ta đang mất kiên nhẫn với tình trạng bất động của ông anh trai.

“Cô ta sẽ không giống Jeanne,” Severn nói, và đứng sau anh là hai mươi hiệp sĩ đang đợi lệnh và nín thở. Thậm chí Severn cũng nín thở mất một lúc, sợ hãi rằng mình đã lỡ lời.

Rogan nghe thấy em trai, nhưng anh không phủ nhận cảm xúc đã chảy qua anh khi nghe cái tên Jeanne. Anh không sợ chiến tranh; anh không sợ những con thú dữ; anh không sợ chết, nhưng ý nghĩ về hôn nhân khiến anh ngần ngại.

Bên dưới họ là con suối khá sâu, và Rogan hầu như có thể cảm thấy dòng nước lạnh len khắp cơ thể chàng. Chàng đứng dậy và đi tới ngựa của mình. “Anh sẽ trở lại,” chàng nói với em trai.

“Đợi một chút!” Severn nói, chộp lấy sợi cương. “Bọn em chỉ ngồi đây và đợi trong khi

anh quyết định liệu có đủ dũng cảm hay không để lướt qua thăm một cô gái ư?”

Rogan không thèm trả lời nhưng đành mắt nhìn em trai.

Severn thả dây cương. Đôi khi Severn nghĩ Rogan có thể làm đông cứng những bức tường đá chỉ bằng cái nhìn của anh ấy. Dù anh đã sống cả đời với ông anh trai này, nhưng Severn cảm thấy anh biết quá ít về anh trai; Rogan không phải là người bộc lộ nhiều về bản thân. Lúc còn trẻ đại, khi ả Jeanne phản bội anh ấy một cách công khai, Rogan đã thu mình lại, và trong suốt mười năm kể từ đó, không ai có thể xâm nhập qua lớp vỏ bọc cứng rắn của anh ấy.

“Bọn em sẽ chờ,” Severn nói, bước tránh sang một bên để Rogan đi qua.

Khi Rogan đi rồi, một hiệp sĩ đứng sau Severn cầu nhàu. “Thỉnh thoảng một cô ả thay đổi một anh chàng,” anh ta nói.

“Không phải với anh trai tôi,” Severn nói nhanh. “Chẳng cô nàng nào ở bất cứ đâu có đủ mạnh mẽ để thay đổi được anh trai tôi.” Niềm kiêu hãnh vang lên trong giọng anh. Thế giới quanh họ chắc chắn thay đổi từng ngày, thế nhưng Rogan biết chính xác điều anh muốn và làm thế nào để đạt được nó. “Một cô nàng cải biến được anh trai tôi ư?” anh giễu.

Những người đàn ông mỉm cười với ý tưởng bất khả thi kiểu đó.

Rogan cưỡi ngựa xuống đồi, chạy men theo con suối một quãng. Chàng không chắc chắn chàng muốn làm gì, chỉ là để thời gian trôi qua khi chàng phải tới gặp người thừa kế dòng họ Neville. Những gì một người đàn ông phải làm vì tiền đều khiến anh ta ghê tởm. Khi anh nghe tin người thừa kế bị đóng gói để bán, có thể nói như thế, chàng đã nói với Severn là họ sẽ đi và tóm lấy cô ta và mang cô ta về cùng với cỗ xe lộng lẫy chứa đầy tài sản cùng với những mảnh đất từ sản sự của cha cô ta. Hay, tốt hơn hết, ra về chỉ với đồng vàng và những giấy tờ còn bỏ rơi cô nàng lại phía sau. Severn đã nói một gã giàu có như Gilbert Neville sẽ chỉ muốn người con trai cả của nhà Peregrine, người sẽ trở thành công tước ngay khi nhà Peregrine quét sạch nhà Howard ra khỏi mặt đất.

Như mọi lần, cơ thể Rogan cứng lại vì lòng thù hận khi nghĩ tới nhà Howard. Bọn Howard là nguyên nhân của mọi điều tồi tệ đã xảy ra với nhà Peregrine trong suốt ba thế hệ. Bọn chúng là lý do để giờ đây anh sắp phải cưới một nữ thừa kế hèn kém quá lứa, là lý do anh không được ở nhà lúc này – trong ngôi nhà Peregrine thực sự, nơi mà bọn Howard đã đánh cắp. Bọn chúng đã đánh cắp quyền thừa kế của anh, nhà của anh, và thậm chí cả vợ của anh.

Và kết hôn với nữ thừa kế này, anh tự nhắc mình, sẽ mang anh tiến một bước gần hơn tới việc giành lại những thứ chính đáng của anh.

Có một chỗ rẽ giữa những bụi cây và dòng suối tách ra tạo thành một cái hồ lát đá tuyệt đẹp. Một chút bốc đồng, Rogan xuống ngựa, rồi bắt đầu cởi đồ, để trần cơ thể đến tận eo. Chàng bước xuống làn nước mát lạnh và bắt đầu bơi nhanh và mạnh hết mình. Điều chàng cần là

một chuyến đi săn dài ngày để xả bớt năng lượng bị dồn nén trong cơ thể, thể nhưng bơi còn tuyệt hơn rất nhiều.

Chàng bơi gần một giờ liền, rồi bước ra khỏi cái hồ, các cơ bắt căng lên vì chàng đã quá sức. Duỗi dài cơ thể trên tấm thảm cỏ xanh mượt ngọt ngào dưới ánh mặt trời, chàng nhanh chóng ngáp một tiếng khá kêu.

Chàng ngủ ồn ã tới mức chẳng nghe thấy tiếng thở hắt ra của một người phụ nữ khi cô ta tới hồ lấy nước. Hay cũng chẳng nhận ra người thiếu nữ đứng nép dưới tán cây và ngắm nhìn chàng.

Liana cười ngựa nhanh như bay, thoát khỏi sự hộ vệ của người hiệp sĩ của cha nàng, người đã cố để theo kịp nàng. Những gã đàn ông của cha nàng ăn nhiều hơn là tập luyện và nàng biết những con đường mòn trên khu đất rõ hơn họ; trốn dễ như bỡn. Khi đã một mình, nàng đi thẳng tới cái hồ phía bắc của lâu đài. Nàng sẽ ở đó một mình và nàng có thể suy nghĩ về cuộc hôn nhân sắp tới.

Nàng vẫn còn cách cái hồ một quãng nữa khi nàng thấy một ánh đỏ loáng qua hàng cây. Ai đó đang ở đây. Nàng rửa sự may mắn của nàng, rồi lại rửa sự ngu ngốc của bản thân khi bỏ lại người hộ vệ phía sau. Nàng dừng ngựa, buộc nó vào một cái cây, rồi lặng lẽ len lỏi về phía cái hồ.

Màu đỏ là màu chiếc váy của một chị vợ nông dân sống trong làng và có họ có ba mẫu ruộng nhỏ bên ngoài bức tường. Liana trông thấy người phụ nữ trần trần đứng đó và đắm chìm vào cô ta đang mê mải và không nghe thấy Liana đến. Tò mò, Liana bắt đi di chuyển nhẹ nhàng về phía trước.

“Thưa tiểu thư!” người thiếu phụ trẻ kêu lên. “Tôi... tôi đến để lấy nước.”

Sự run rẩy của thiếu phụ khiến Liana càng tò mò. “Chị đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì quan trọng đâu ạ. Tôi phải đi rồi. Lũ trẻ cần tôi.”

“Chị đi với cái thùng rỗng thế à?” Liana đẩy chị ta sang một bên và nhìn qua đám cây bụi và ngay lập tức nhìn thấy thứ đã níu chân chị ta. Nằm dài trên thảm cỏ xanh mượt dưới ánh nắng mặt trời ấm áp là một người đàn ông đẹp tuyệt vời: cao lớn, vai rộng, hông nhỏ, những múi cơ săn chắc, cái cằm cương nghị mờ râu và mái tóc đen dài, lấp lánh sắc đỏ trong nắng vàng. Liana nhìn từ chân tới đầu anh ta, đôi mắt mở to đầy thích thú khi nàng ngắm nhìn nước da bánh mật của cơ thể gần như trần truồng của anh ta. Nàng chẳng thể nào tưởng tượng nổi một người đàn ông lại có thể đẹp đến vậy.

“Anh ta là ai?” nàng thì thầm với chị nông dân.

“Anh ta là người lạ,” chị ta thì thào đáp lại.

Gần anh ta có một đồng quần áo làm từ len thô. Theo quy định về chi tiêu, có thể đoán được thu nhập của một người và tầng lớp của anh ta qua quần áo. Người này không mặc loại áo lông thú nào, cũng không có cả áo lông thỏ của lớp người bề dưới. Anh ta không có nhạc cụ kèm theo, thế nên anh ta không phải là một nhạc sĩ lang thang.

“Có lẽ anh ta là một thợ săn,” chị vợ nông dân thì thầm. “Thỉnh thoảng họ tới để đặt bẫy cho cuộc săn của cha tiểu thư. Với hôn lễ của tiểu thư, sẽ có nhiều cuộc săn hơn.”

Liana liếc xéo chị ta. Ai cũng biết chuyện đời nàng rồi ư? Đám cưới của nàng đã đẩy nàng tới đây để suy ngẫm. Nàng nhìn lại người đàn ông nằm thoải mái trên thảm cỏ. Chàng trông giống vị thần Hercules trẻ trung, mạnh mẽ và cơ bắp đang say ngủ, chỉ đợi chờ được đánh thức. Nếu Lord Stephen chỉ cần trông giống người này, thì nàng sẽ chẳng lo lắng tới hôn nhân nhiều lắm. Nhưng kể cả trong lúc ngủ, người này cũng mạnh mẽ bội phần hơn Lord Stephen với đầy đủ phục trang áo giáp. Nàng chột nhoe cười trước khung cảnh nàng nói với Helen về quyết định của nàng là sẽ kết hôn với một thợ săn nghèo khó, nhưng rồi nụ cười của nàng nhạt dần vì nàng nghi ngờ rằng người đàn ông này sẽ muốn nàng nếu như nàng không mang theo một xe chở đầy vàng bạc. Chỉ một ngày thôi, nàng muốn được trở thành một cô gái nông dân, để xem liệu nàng có đủ đàn bà tới mức hấp dẫn một gã đẹp trai không.

Nàng quay sang chị nông dân. “Cởi váy của chị ra.”

“Thưa tiểu thư!”

“Cởi váy của chị ra và đưa nó cho ta, rồi trở lại lâu đài. Tìm nữ hầu của ta, Joice, và nói với cô ấy là không ai được đi tìm ta.”

Chị ta tái xanh. “Nữ hầu của tiểu thư sẽ không bao giờ nói chuyện với một kẻ như tôi.”

Liana tháo một chiếc nhẫn ngọc lục bảo ra và dúi vào tay chị ta. “Gần đây có một hiệp sĩ, có thể đang tìm ta. Đưa cho anh ta vật này và anh ta sẽ đưa chị tới gặp Joice.”

Biểu hiện của chị ta thay đổi từ sợ sệt sang xấu hổ. “Anh ta là một người đẹp trai, phải không ạ?”

Liana nheo mắt với chị ta. “Nếu ta nghe thấy một lời nào về chuyện này trong ngôi làng, chị sẽ hối tiếc đấy. Giờ thì, đi đi.” Nàng đã để chị ta đi mà chỉ mặc mỗi cái váy lót lanh thô, vì Liana không thể cho phép cơ thể dơ bẩn của chị ta chạm vào chiếc váy nhung của nàng được.

Chiếc váy nông dân Liana mặc lên khác hoàn toàn so với chiếc đầm nhung nhiều lớp và chiết eo cao của nàng. Chất len thô ráp bám thành một mảng xuống cơ thể của nàng từ cổ tới hông, lộ ra những đường cong thanh tú. Tầm lên đầy dầu mỡ, dơ bẩn và hôi hám. Nàng xắn tay áo, đãбет cứng hàng năm trời dầu mỡ, lên tận khuỷu tay. Chiếc váy chỉ chạm tới đầu gối và độ ngắn của nó khiến nàng cảm thấy tự do đi lại thậm chí chạy nhảy qua đám dương xỉ.

Với chiếc váy này, Liana cảm thấy nàng sẵn sàng đối mặt với những gì phía trước. Nàng rẽ các tán cây để nhìn người đàn ông lần nữa. Những lần nàng thấy những người nông dân cười nói và đuổi bắt người khác trên cánh đồng hiện ra trong đầu nàng. Nàng đã từng thấy một cậu bé tặng một bông hoa cho một cô bé. Người đàn ông đẹp dễ như vị thần này sẽ tặng nàng hoa chứ? Có lẽ chàng đã kết một vòng hoa cho mái tóc nàng như một hiệp sỹ đã từng làm thế vài tháng trước – ngoại trừ lần này nó sẽ là thật. Lần này anh ta sẽ tặng nàng hoa vì chính con người nàng và không phải vì gia sản của cha nàng.

Cái mũ nặng trĩu của nàng bị gỡ ra và giấu trong đám bụi rậm, mái tóc màu nhạt thướt tha rủ trên lưng, Liana bước thẳng về phía người đàn ông. Chàng vẫn chưa tỉnh lại ngay cả khi nàng đi lảo xạo trên một đồng đá.

Nàng tiến lại gần chàng hơn nữa, nhưng chàng vẫn không bị khuấy động. Chàng quả thực là tuyệt đẹp, theo đúng cách Chúa đã tạo nên một người đàn ông. Nàng có thể chờ đợi đến lúc chàng trông thấy nàng. Nàng đã từng được nghe là mái tóc nàng như những sợi tơ vàng. Chàng có nghĩ vậy không?

Quần áo của anh chất thành đống không quá xa chỗ anh nằm, nàng đi tới chỗ chúng và kéo ra cái áo sơ mi của anh, giữ nó trong cánh tay, đặt bàn tay lên chỗ vai áo. Sợi vải dày, mịn, và nàng nghĩ là còn tốt hơn cả những sản phẩm trong xưởng may của nàng.

Khi nhìn chiếc áo nàng thấy thứ gì đó kỳ lạ, rồi cúi người nhìn cho rõ hơn. Chấy! Chiếc áo có chấy bò.

Với một tiếng kêu kinh tởm, nàng quăng chiếc áo ra xa.

Mới lúc trước người đàn ông còn đang say ngủ trên nền đất và giờ đang đứng ngay trước nàng với tất cả sự huy hoàng trần trụi của chàng. Chàng thực sự quá tuyệt: cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, không một chút mỡ thừa. Mái tóc dày ngang vai như màn đêm rủ bóng, nhưng lại có màu đỏ rực trong ánh mặt trời, và có một hàm râu đỏ nữa. Đôi mắt màu xanh lá đậm và vô cùng sống động.

“Xin chào?” Liana nói, đưa tay nàng ra cho chàng, lòng bàn tay úp xuống dưới. Liệu chàng sẽ quỳ một gối trước nàng chăng?

“Cô đã ném áo của ta vào một đồng sinh,” anh giận dữ nói, nhìn xuống người đẹp tóc vàng, mắt xanh dương.

Liana rút tay lại. “Nó có chấy.” Một người cùng tầng lớp sẽ nói gì với anh thợ săn nhĩ? Một ngày đáng yêu nhĩ? Anh có thể lấy giúp tôi một bình đầy nước được không? Đó, xem ra có vẻ đủ bình thường đấy.

Anh trưng ra một cái nhìn kỳ lạ. “Cô có thể lấy áo của ta ra khỏi đám bùn và giặt nó đi. Ta

phải đi vài nơi hôm nay.”

Chàng có một giọng khá dễ chịu, nhưng nàng không thích điều chàng nói. “Thật tốt là nó bị chìm. Tôi đã nói với anh là nó đầy chấy rận. Có lẽ anh thích nhặt mấy quả mâm xôi đen. Tôi chắc là chúng ta có thể tìm thấy –” Khiến nàng kinh ngạc, người đàn ông túm lấy vai nàng và xoay nàng về phía hồ, rồi đẩy nàng một cái.

“Nhặt lại áo cho ta và giặt nó đi.”

Sao anh ta dám chạm vào nàng khi không được phép! Liana nghĩ. Giặt áo cho anh ta, thật ư! Nàng sẽ rời khỏi đây và mặc lại quần áo của chính nàng rồi lên ngựa và an toàn trở về lâu đài của cha nàng. Nàng quay đi, nhưng hắn đã túm lấy cánh tay nàng.

“Cô có nghe thấy không, cô gái?” anh nói, xoay nàng lại. “Hoặc là cô lấy chiếc áo ra hoặc là ta sẽ ném cô vào chỗ đó.”

“Ném tôi?” nàng hỏi. Nàng đang sắp sửa nói cho hắn biết nàng là ai và nàng sẽ làm hoặc không làm gì thì nàng nhìn vào đôi mắt chàng. Đôi mắt tuyệt đẹp, phải, nhưng cũng nguy hiểm nữa. Nếu nàng nói với hắn nàng là Lady Liana, con gái của một trong những người đàn ông giàu nhất nước Anh, hắn ta có lẽ sẽ bắt giữ nàng để đòi tiền chuộc?

“Tôi... tôi phải trở lại với chồng tôi và... và lũ trẻ. Bọn trẻ rất đông,” nàng ngắc ngứ. Nàng đã thích hào quang sức sống của người đàn ông này khi hắn say ngủ, nhưng khi hắn túm giữ cánh tay nàng, nàng không thích nó cũng nhiều như thế.

“Tốt,” hắn nói, “vậy thì, với một đám hư hỏng như vậy, cô hẳn là biết cách giặt một cái áo.”

Liana nhìn về phía cái vũng lầy đen ngòm giờ chỉ còn thấy cái ống tay áo của gã nổi lên. Nàng chẳng biết làm thế nào để giặt một cái áo sơ mi, và ý nghĩ chạm vào cái thứ bẩn thỉu chấy rận ấy khiến nàng chùn bước.

“Chị... chị dâu tôi giặt đồ cho tôi,” nàng nói, và thấy phục bản thân quá vì đã nghĩ ra một ý hay như vậy. “Tôi sẽ về nhà và kêu chị ấy ra cho anh. Chị ấy sẽ rất vui lòng được giặt nó.”

Anh ta không nói lời nào ngoài việc chỉ tay về phía vũng lầy.

Nàng nhận ra là anh ta sẽ không cho phép nàng rời đi. Nghiến răng, Liana bước về phía vũng lầy và cúi người xuống để túm lấy cái tay áo. Nàng không thể với tới nó, thế nên nàng gập người xuống vờn ra xa hơn – rồi xa hơn.

Nàng ngã úp mặt xuống đồng bùn nhầy nhão nhoẹt, cánh tay ngấp sâu xuống tận khuỷu, mặt bám đầy bùn. Phải mất một lúc vật lộn nàng mới thoát khỏi vũng bùn, nhưng chẳng có gì để mà níu giữ. Rồi một cánh tay nhào xuống và lôi nàng lên chỗ đất khô. Nàng đứng đó quấy lắc

một lúc, rồi người đàn ông đẩy nàng ngã lưng về phía cái ao.

Mặt ngã sấp xuống bùn, rồi tới lưng bị ngập trong làn nước lạnh giá.

Nàng tự chủ lại đôi chân và bước ra khỏi ao. “Tôi sẽ về nhà,” nàng lẩm bẩm, cảm thấy sắp khóc. “Joice sẽ mang nước nóng cho tôi và nhóm lò sưởi cho tôi, và tôi sẽ - ”

Người đàn ông túm lấy cánh tay nàng. “Cô nghĩ là sẽ đi đâu chứ? Cái áo của ta vẫn ở chỗ cũ.”

Nàng ngược nhìn vào đôi mắt xanh lạnh giá của hắn và tất cả nỗi sợ hãi hắn bay biến khỏi nàng. Hắn nghĩ hắn là ai chứ? Hắn không có quyền ra lệnh cho nàng kể cả nếu như hắn nghĩ nàng thuộc tầng lớp nông nô thấp kém nhất đi chăng nữa. Vậy là hắn nghĩ hắn là ông chủ của nàng chắc?

Nàng ướm sưng và lạnh run, nhưng sự tức giận giữ cho nàng nóng bừng. Nàng mỉm cười với hy vọng là nụ cười có thể lấy lòng được hắn. “Mong ước của ngài là mệnh lệnh của tôi,” nàng lẩm bẩm, và kiềm chế giữ nét mặt bình thản khi hắn khụt khịt hài lòng, như thể đó là câu trả lời mà nàng có bốn phận phải nói.

Nàng quay lưng lại phía hắn và lấy một cành cây dài dưới một gốc cây, rồi đi tới vũng lầy. Nàng khều cái áo ra, giữ nó ở đầu cuối cái cành một lúc, rồi với tất cả chú ý, nàng quăng vèo cái áo nhóp nhép và bốc mùi vào thẳng mặt và ngực hắn ta.

Trong khi hắn lột cái áo ra khỏi người, Liana bắt đầu bỏ chạy. Nàng biết khu rừng rõ hơn bất kỳ người lạ nào, và nàng đã chạy thẳng tới một cái cây rỗng và chui tọt vào trong.

Nàng nghe thấy tiếng hắn ra xô đập đám cây gần đó và nàng mỉm cười với chính mình vì sự bất lực của hắn để tìm kiếm nàng. Nàng sẽ đợi cho tới khi hắn đi, rồi ra ngựa của nàng ở phía bên kia cái ao và đi về nhà. Nếu hắn là một thợ săn, ngày mai nàng sẽ mời hắn tới nhà cha nàng và sẽ hài lòng nghe lời xin lỗi về hành vi của hắn hôm nay. Có lẽ nàng sẽ mượn một bộ đầm của Helen, thứ gì đó bằng lông thú, cùng với mũ miện. Nàng sẽ lộng lẫy tới mức hắn phải che mắt trước sự chói lòa.

“Tốt hơn là nên cô ra đây,” hắn nói ngay bên ngoài cái cây chết khô.

Liana nín thở.

“Cô muốn ta tới và lôi cô ra? Hay là ta chặt đổ cái cây ngay bên tai cô?”

Liana không thể tin được hắn ta thực sự biết được nơi nàng trốn. Chắc chắn hắn chỉ đang bịp. Nàng không nhúc nhích.

Cánh tay to lớn của hắn thọc vào cái cây, tóm lấy eo nàng, và lôi nàng ra ngoài – và ấn vào

bờ ngực rắn chắc của hắn. Mặt hắn lấm lem bùn đất, nhưng đôi mắt thì bóng cháy, và trong khoảnh khắc Liana đã nghĩ hắn nhất định hôn nàng. Trái tim nàng bắt đầu nện thành thịch trong lồng ngực.

“Thèm khát phải không?” hắn nói, đôi mắt như cười với nàng. “Ờ, ta không có thời gian. Ta còn có một em khác đang chờ.” Hắn đẩy nàng ra khỏi người và đi về phía cái vũng.

Liana quyết định là chỉ xuất hiện trước hắn trong một bộ đầm lộng lẫy là không đủ. “Ta sẽ khiến hắn phải bò lê dưới chân ta,” nàng lẩm bẩm.

“Có đi ngay không?” hắn nói vọng tới nàng.

Nàng quay ngoắt lại đối mặt với hắn. “Đúng thế,” nàng nói qua kẽ răng nghiêng chặt. “Ta sẽ khiến người phủ phục dưới chân ta. Ta sẽ khiến người hối hận vì đã đối xử với ta như thế này.”

Hắn không cười, thực ra thì mặt hắn làm vẻ vô cảm, lạnh lùng, nhưng đôi mắt hắn lại tỏ ra thích thú. “Cô sẽ phải đợi tới ngày đó, vì giờ ta định là để cô phải giặt áo cho ta.”

“Ta sẽ sớm – ” nàng ngừng lại.

“Sao? Tỏ ra kiêu hãnh, và ta sẽ xem liệu ta có thể xử lý nó.”

Liana quay đi. Tốt hơn là làm cho xong, lấy đồng quần áo của hắn đi giặt và tránh xa hắn ra. Hôm nay hắn có quyền lực, nhưng ngày mai nàng sẽ là người cầm cương và roi cùng với dây xích, nàng nghĩ với một nụ cười.

Đến bờ ao nàng ngừng lại, từ chối tuân lệnh hắn với bất cứ vẻ ngoài nào là phục tùng. Thái độ của nàng dường như khiến hắn thích thú hơn. Hắn nhắc cái áo đầy bùn và ném nó vào ngực nàng, theo bản năng, nàng bắt lấy.

“Phải làm cho tốt vào đây,” hắn nói và chất đồng lên cánh tay nàng đầy những món đồ khác toàn cháy của hắn, rồi quỳ xuống và rửa sạch lớp bùn trên mặt hắn.

Liana thở hắt ra và thả rơi thành đồng dưới đất.

“Nhanh tay lên,” hắn nói. “Ta cần những quần áo đó cho buổi ra mắt.”

Liana nhận ra là nàng càng sớm làm xong bao nhiêu thì càng sớm thoát khỏi hắn bấy nhiêu. Nàng chộp lấy cái áo, dìm nó vào nước, rồi quăng nó vào một phiến đá. “Cô ấy sẽ không chọn người,” Liana nói. “Cô ấy có thể thích nhìn người, nhưng nếu cô ấy có chút lý trí nào, cô ấy sẽ nhảy khỏi tường thành trước khi cô ấy đồng ý lấy người.”

Hắn nằm duỗi dài trên thảm cỏ dưới ánh mặt trời, đầu tựa lên hai bàn tay khi hắn ngắm

nhìn nàng. “Ồ, cô ấy sẽ chọn ta, chắc chắn thế. Vấn đề là ở chỗ liệu ta có muốn cô ấy không thôi. Ta sẽ không kết hôn với người đánh đá. Ta sẽ chọn cô ta chỉ nếu cô ta dễ bảo và ăn nói nhỏ nhẹ thôi.”

“Và ngu ngốc,” Liana nói. Nàng muốn giết chết lũ chấy, thế nên nàng nhặt một hòn đá nhỏ và bắt đầu nghiền vào đồng quần áo. Sau đó, khi giữ cái áo, nàng thấy những cái lỗ nhỏ xíu do hòn đá tạo ra. Đôi mắt nàng mở to ghê tởm, rồi nàng mỉm cười. Nàng đã giặt sạch sẽ đồng quần áo của hắn, nhưng lúc xong thì chúng trông như là cái lưới đánh cá hơn. “Chỉ có một cô nàng ngu ngốc mới muốn người,” nàng nói to, hy vọng làm hắn xao lãng khỏi kết quả công việc của nàng.

“Những phụ nữ mới là tốt nhất,” hắn đáp. “Ta muốn một cô nàng không thông minh. Phụ nữ thông minh là nguyên nhân khiến đàn ông rắc rối. Cô làm xong chưa vậy?”

“Chúng quá là bẩn nên cần làm kỹ một chút,” nàng lấy giọng ngọt ngào nhất có thể. Nghĩ tới hình ảnh hắn ta xuất hiện trước cửa nhà cô gái trong đồng quần áo thùng lỗ chỗ khiến nàng hài lòng. “Và tôi đoán là phụ nữ hắn đã khiến anh gặp một rắc rối khá lớn trong đời nhỉ,” nàng nói. Niềm kiêu hãnh của hắn dâng trào.

“Rất ít rắc rối.” Chàng vừa nói vừa ngắm nàng.

Liana không thích cái cách hắn đang nhìn nàng. Dù quần áo của nàng đang ướt nhẹp, hắn lại khiến nàng cảm thấy nóng bừng. Hắn có vẻ như nhàn nhã và yên lặng lúc này, nhưng nàng thấy sự giận dữ của hắn và cảm thấy bạo lực chỉ giấu ngay dưới vỏ bọc ấy.

“Cô nói cô có bao nhiêu con nhỉ?” hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Chín,” nàng nói to. “Chín thằng nhóc, tất cả chúng đều cao lớn và khỏe mạnh như cha chúng. Và các chú các bác của chúng,” nàng rụt rè thêm vào. “Chồng tôi có sáu anh em trai khổng lồ, khỏe như trâu, và rất nóng nảy! Tôi chưa thấy ai nóng tính như họ. Chỉ mới tuần trước – ”

“Đồ nói dối,” hắn bình thản nói, ngả đầu xuống nền đất và không nhìn nàng nữa. “Cô chưa bao giờ gần gũi đàn ông.”

Nàng ngừng đập quần áo. “Tôi có cả trăm gã rồi ấy chứ,” nàng nói, rồi ngưng bật. “Ý tôi là, tôi gần gũi với chồng cả trăm lần rồi ấy chứ và – ” Nàng đang tự biến mình thành con ngốc. “Quần áo của anh đây. Tôi hy vọng chúng sẽ cắn anh cho tới chết. Anh đáng đời với lũ chấy rận ấy lắm.”

Nàng đứng bên trên hắn, rồi thả đồng quần áo ướt nhẹp lên cái bụng phẳng lì, rắn chắc của hắn. Hắn không rùng mình vì lạnh mà chỉ nhìn nàng với đôi mắt dường như ấm áp và hấp dẫn. Nàng muốn bỏ hắn lại đó và nàng biết giờ nàng đã tự do, nhưng chẳng hiểu sao nàng chỉ đứng đó, đôi mắt khóa chặt lấy đôi mắt hắn.

“Làm việc tốt phải được thưởng. Cúi xuống cho ta, đàn bà.”

Liana cảm thấy bản thân đang quỳ xuống trước hấn trong khi hấn rướn lên để gặp nàng. Hấn đặt một bàn tay to lớn ra sau đầu nàng, nhưng ngón tay lồng vào mái tóc nàng, vào kéo đôi môi nàng lại phía hấn.

Vài gã đã thử hôn Liana, nhưng chưa bao giờ lại mong đợi như lần này. Đôi môi của hấn, không giống như cái thái độ khó chịu của hấn, chúng mềm mại và ấm áp và nàng nhắm mắt lại để cảm nhận.

Nụ hôn là tất cả những gì nàng từng hy vọng một nụ hôn là như thế và cánh tay nàng ôm lấy cổ hấn khi nàng áp cơ thể nàng vào hấn, cảm nhận làn da ấp áp ánh nắng của hấn qua lớp áo ướt lạnh của nàng. Chàng chuyển động đôi môi trên môi nàng, mở miệng chàng chậm rãi, và nàng thuận theo sự dẫn dắt của chàng. Hai tay nàng lồng vào mái tóc chàng. Nó sạch sẽ sau khi chàng bơi và ấm áp tới mức nàng nghĩ là nàng có thể cảm nhận được sắc đỏ của nó.

Khi chàng ngừng nụ hôn và kéo nàng ra, nàng vẫn đang nhắm mắt và ngả về phía chàng, chờ đợi thêm nữa.

“Thế là đủ rồi,” chàng nói với vẻ thích thú trong giọng. “Một nụ hôn tinh khiết cho một trinh nữ. Giờ thì về nhà để ai đó bảo vệ cô đi và đừng có chạy theo đàn ông nữa đấy.”

Đôi mắt Liana mở bừng. “Chạy theo đàn ông? Tôi không có – ”

Chàng hôn chóc một cái lên miệng nàng, nháy mắt một cái trước khi đứng dậy. “Do thám ta từ trong bụi rậm. Cô nên học thêm ham muốn là gì trước khi muốn thực hành nó. Giờ thì đi đi trước khi ta đổi ý và sẽ cho cô cái cô yêu cầu. Ta có chuyện quan trọng cần làm hôm nay hơn là một cô trinh nữ đòi hỏi.”

Không quá lâu để Liana hồi phục cơn sốc. Nàng nhanh chóng đứng dậy. “Ta sẽ chết cứng ở địa ngục trước khi ta thêm khét loại như người.”

Chàng ngừng lại khi mới đưa một chân vào cái quần đùi ướt nhẹp. “Ta bị cám dỗ để khiến cô nuốt những lời đó. Không,” chàng nói và bắt đầu mặc tiếp đồ. “Ta có những việc khác phải làm. Có lẽ để sau, sau khi ta kết hôn, cô có thể đến tìm ta. Ta sẽ xem liệu ta có thời gian cho cô không.”

Không có lời nguyên rửa đủ thấp hèn nào để diễn tả được điều Liana đang cảm nhận. “Người sẽ gặp lại ta,” nàng kiềm nén để nói. “Ồ phải, người sẽ, nhưng ta không nghĩ người sẽ quá kiêu ngạo được nữa khi chúng ta gặp lại nhau. Hãy cầu nguyện vì cuộc sống của người đi, đồ nông dân.” Nàng xông qua hấn.

“Ta làm hàng ngày mà,” chàng gọi với theo. “Và ta không phải là – ”

Nàng không nghe thấy gì thêm nữa, khi tới cái cây, nàng lôi cái đầm và cái mũ của nàng ra khỏi chỗ giấu và chạy về phía ngựa của nàng. Con vật vẫn lặng lẽ đợi trong khi Liana tuột bộ váy len ra khỏi cơ thể nàng. Nàng quẳng nói xuống nền đất, rồi đập lên nó, nghiêng nó vào nền đất bẩn.

“Kính tởm!” nàng nói. “Loại người bẩn thỉu, dơ dáy,” nàng lẩm bẩm. Và nàng từng nghĩ cuộc sống nông dân là lãng mạn cơ đấy. Bọn chúng quá phóng túng. “Chúng không có ai để bảo vệ,” nàng nói với con ngựa. “Nếu hộ vệ của ta mà ở đây, ông ta sẽ xiên hắn như một con heo rừng. Nếu Lord Stephen ở đây, anh ta sẽ khiến hắn phải quỳ rạp. Ta sẽ cười khi thấy cái đầu đỏ ké đầy hôn giày của Lord Stephen. Ta sẽ làm gì với hắn đây, Belle[2]?” nàng hỏi con ngựa. “Bỏ đói? Tùng xẻo hay phanh thây? Mổ bụng mọi ruột? Hỏa thiêu trên cọc? Phải, ta thích thế. Ta sẽ hỏa thiêu hắn. Ta sẽ chuẩn bị bữa tối, và hỏa thiêu hắn sẽ giải trí cho mọi người.”

Mặc lại quần áo của chính mình, nàng cưỡi lên ngựa và nhìn một cái oán hận về phía cái ao. Nàng cố hình dung ra cái chết tàn bạo dành cho hắn, nhưng rồi nàng nhớ lại nụ hôn của hắn. Nàng lắc lắc đầu như thể làm xóa sạch những ý nghĩ đó. Một lần nữa nàng cố nghĩ tới việc hỏa thiêu hắn, nhưng nàng không thể tưởng tượng được cơ thể tuyệt đẹp của hắn bị mọi người tróit gô lại.

“Khốn khiếp!” nàng nguyên rửa, và thúc ngựa chạy về phía trước.

Chưa được bao xa thì nàng gặp năm mươi hiệp sỹ của cha nàng, trong phục trang giáp sắt đầy đủ như thể sắp có chiến tranh. Giờ hội mới quyết định tìm kiếm mình phía cái ao. Tại sao họ lại không đến đó khi hắn đẩy ngã nàng xuống nước hay bắt nàng giặt quần áo của hắn ... hay khi hắn đang hôn nàng?

“Thưa tiểu thư!” người đội trưởng kêu lên. “Chúng tôi đang đi tìm kiếm cô. Cô có bị thương ở đâu không?”

“Thực ra là có,” nàng nói giận dữ. “Ở cánh rừng phía tây cái ao nước – ” Nàng ngưng bật. Nàng không biết tại sao, nhưng đột nhiên năm mươi người đàn ông chông lại chỉ một tên nông dân không tấc sắt trong tay thì chẳng công bằng tẹo nào.

“Có chuyện gì, thưa tiểu thư? Chúng tôi sẽ giết nó.”

“Là một đàn lớn nhất những con bướm xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy,” nàng nói, trao cho họ nụ cười rạng rỡ nhất của nàng. “Tôi mãi mê quên mất thời gian. Tôi rất tiếc nếu tôi đã làm ai đó lo lắng. Chúng ta về thôi chứ?” Nàng xoay ngựa và dẫn đầu những người đàn ông, rất bối rối vì những gì nàng vừa làm. Có lẽ tốt hơn, tất nhiên rồi, chờ đợi và kể cho cha nàng điều đã xảy ra và tên đàn ông kinh khủng đó đã đối xử với nàng thế nào. Phải, sẽ như thế. Nàng chỉ đang cân nhắc. Cha nàng sẽ biết phải xử trí với hắn ra sao. Có lẽ nhốt hắn trong một thùng đựng đinh. Phải, nghe có vẻ là một ý tưởng rất tuyệt.

Chương Ba

Rogan nhìn cô gái đi và hồi hận với thực tế là chàng chẳng có thời gian dành cho cô ta. Chàng khá là thích chạm vào làn da nhợt nhạt của cô nàng – và cả mái tóc đỏ! Nó có màu giống bờm một con ngựa chàng có lúc còn là một cậu bé.

Con ngựa đã bị giết trong một trận chiến với nhà Howard, chàng nhớ lại cay đắng, và kéo mạnh đôi vớ len.

Ngón chân cái to tướng của chàng lọt qua một cái lỗ chỉ ngay dưới đầu gối. Chẳng cần nghĩ ngợi, chàng kéo cái tất qua ngón chân rồi lại giật mạnh. Ngón chân nhỏ của chàng mắc ở chỗ mắt cá. Lần này thì quần áo của chàng đã thu hút được sự chú ý của vị chủ nhân. Chàng giờ chiếc quần lửng lên trước ánh mặt trời và thấy hàng trăm lỗ nhỏ tí hin. Rồi nhấc luôn cả đôi vớ lên theo thói quen, nhưng theo thời gian chúng đã bắt đầu xổ vải. Chàng chộp lấy chiếc áo sơ mi và thấy nó cũng đầy những lỗ thủng, như thể đó là chiếc áo len đan lỗ to mặc ngoài của bộ quân phục vậy.

Một con nhãi ranh táo tợn, chàng giận dữ. Chàng tới đây là để cưới nữ thừa kế nhà Neville và quần áo của chàng thì tơi tả toàn thân. Nếu chàng còn gặp lại con nhãi ranh đó lần, chàng sẽ -

Rogan ngừng nghĩ và nhìn chiếc áo sơ mi lần nữa. Cô ta đã không muốn giặt đồ cho chàng. Cái cô ta muốn là một trận mây mưa trên bãi cỏ. Khi không đạt được nó, cô ta đã trả thù chàng, và trả thù là chuyện mà Rogan rất rành rẽ.

Bất chấp cơn giận dữ của chàng, bất chấp thực tế là chàng giờ đây sẽ phải tiêu tốn một khoản kha khá cho đồng quần áo mới, nhìn ánh nắng lung linh qua những lỗ thủng trên cái áo sơ mi và chàng làm một điều rất hiếm khi làm: Chàng mỉm cười. Con nhãi ranh láo xược, cô ả không biết sợ chàng. Cô ta xứng đáng một trận đòn đau khi dám nghiền những cái lỗ trên quần áo chàng. Nếu chàng mà tóm được cô ả, chàng sẽ... Chàng nhất định sẽ cho cô ta một trận quần đảo như cô ta ao ước, chàng nghĩ, vẫn tiếp tục mỉm cười.

Chàng tung cái áo lên trời, bắt lấy nó, rồi bắt đầu mặc vào. Lúc này chàng đã cảm thấy tốt hơn về việc kết hôn với nữ thừa kế nhà Neville. Có lẽ sau cuộc hôn nhân này chàng sẽ đi tìm người đẹp tóc vàng và sẽ xem xét liệu chàng có thể cho cô nàng thứ cô nàng muốn. Có thể

chàng sẽ mang cô ta theo và có thể chàng sẽ khiến cái bụng cô ta phồng lên với chín tên nhóc quậy phá như cô ta đã tuyên bố.

Ngay khi mặc xong đồ, chàng lên ngựa và phi thẳng về khu đất nơi em trai và người của chàng đang chờ.

“Bọn tôi đợi đủ lâu rồi đấy,” Severn nói. “Anh đã củng cố xong lòng kiêu hãnh của mình rồi chứ? Có thể đối mặt với cô gái rồi chứ?”

Nét hài hước của Rogan đã rời bỏ khuôn mặt chàng. “Nếu muốn giữ lại cái lưỡi của mình, thì hãy giữ mồm giữ miệng. Lên ngựa đi. Ta sẽ đi cưới một cô ả.”

Severn bước tới con ngựa đang chờ của anh, và khi anh đặt một chân lên bàn đạp, có thứ gì đó màu xanh trên thảm cỏ bắt lấy sự chú ý của anh. Anh nhặt nó lên và thấy rằng đó là một đoạn chỉ. Anh nhặt nó lên và chẳng hề nghĩ ngợi thêm về nó khi cưỡi ngựa theo sau ông anh trai cứng đầu.

“Thưa tiểu thư,” Joice nói lại, rồi đợi. Nhưng Liana không phản ứng. “Thưa tiểu thư!” chị ta nói to hơn, nhưng vẫn không có hồi đáp. Joice nhìn Liana đang đứng bên khung cửa sổ, tâm trí nàng đang ở đâu đâu rồi. Nàng cứ như thế suốt từ hôm qua, sau khi trở về nhà từ buổi cưỡi ngựa. Có lẽ đó là do cuộc hôn nhân không trì hoãn của nàng – người đưa tin đã báo với Lord Stephen sáng nay – hoặc có lẽ đó còn có điều gì đó hoàn toàn khác nữa. Dù là gì, thì Liana cũng không hề nói chuyện với bất cứ ai. Joice nhẹ nhàng lui khỏi phòng và đóng cánh cửa gỗ sồi nặng trĩu lại.

Liana đã không ngủ cả đêm và nàng cũng từ bỏ mọi quan tâm tới công việc. Nàng chỉ ngồi đó bên cửa sổ trong phòng nàng và nhìn xa xăm về phía ngôi làng phía dưới. Nàng ngắm mọi người tắt bật, cười đùa, chửi bới nhau.

Cánh cửa mở cái rầm. “Liana!”

Không thể lơ đi cái tiếng giận dữ, câu kính trong giọng của bà mẹ kế. Liana liếc đôi mắt lạnh lùng về phía bà ta. “Bà muốn gì?” Nàng không thể nhìn vẻ đẹp của Helen mà không trông thấy khuôn mặt hớn hở của Lord Stephen, đôi mắt anh ta sáng lên với mấy món đồ bằng vàng trên bệ lò sưởi.

“Cha cô muốn cô tới đại sảnh. Ông có khách.”

Có một chút cay đắng trong giọng của Helen khiến cho Liana tò mò. “Khách ư?”

Helen quay ngoắt đi. “Liana, ta không nghĩ cô nên đi xuống. Cha cô sẽ tha thứ cho cô; ông ấy tha thứ cho cô mọi chuyện. Nói với ông ấy là cô đã từng gặp người đàn ông này và không muốn hấn ta. Nói với ông ấy là cô đã trao gửi trái tim cô cho Lord Stephen và không muốn ai khác nữa.”

Giờ thì Liana thấy thú vị rồi đây. “Người đàn ông nào?”

Helen quay lại nhìn cô con ghẻ của bà. “Đó là một trong những kẻ nhà Peregrine khủng khiếp,” bà ta nói. “Cô có thể không biết bọn họ, nhưng lãnh địa chồng cũ của ta kể sát đất của họ. Đối với dòng dõi lê thê của tổ tiên nhà đó, bọn họ là những kẻ nghèo rớt mùng tơi[3] và nổi tiếng cả về sự sạch sẽ nữa.”

“Vậy thì những người Peregrine đó phải làm gì với tôi chứ?”

“Hai trong số chúng đã tới đây đêm qua và tên lớn nhất nói là hẳn tới để cưới cô.” Helen vung tay của bà ta lên. “Những kẻ như chúng. Chúng còn không thèm hỏi xin ý kiến cô – chúng đơn giản chỉ là thông báo là một trong số những tên quái vật dơ dáy đó ở đây là để kết hôn với cô.”

Liana nhớ tới một gã dơ dáy khác, một gã đã hôn nàng và chọc tức nàng. “Tôi đã cam kết với Lord Stephen rồi. Sự chấp thuận lời cầu hôn của anh ta vừa được gửi đi rồi.”

Helen ngồi xuống giường và mệt mỏi khiến đôi vai bà rũ xuống. “Đó cũng là những gì ta đã nói với cha cô, nhưng ông không nghe. Những kẻ đó đã mang hai con chim ưng khổng lồ tới làm quà cho ông, hai con chim ưng peregrine to lớn như danh tiếng của chúng, và Gilbert đã dành cả đêm với chúng để kể lại hết chuyện chim ưng này rồi tiếp đến chuyện khác. Ông ấy bị thuyết phục là bọn chúng là những gã tốt nhất. Ông còn chẳng nhận ra sự hôi hám của bọn chúng, sự nghèo khổ của bọn chúng. Ông lơ đi những câu chuyện về sự tàn bạo của chúng. Cha của bọn chúng đã có tới bốn đời vợ.”

Liana nhìn chăm chăm bà mẹ kế. “Tại sao bà lại quan tâm tới việc tôi lấy ai vậy? Một người không tốt bằng có thêm người nữa sao? Chẳng phải bà muốn tôi mau chóng rời khỏi ngôi nhà của bà sao, vậy thì chuyện tôi lấy ai thì có gì khác biệt đâu chứ?”

Helen đặt tay lên cái bụng lùm lùm của bà ta. “Cô sẽ chẳng bao giờ hiểu được,” bà ta nói mệt mỏi. “Ta chỉ muốn là nữ chủ nhân trong chính ngôi nhà của mình thôi.”

“Trong khi tôi buộc phải rời đi và lấy một gã nào đó mà – ”

Helen giơ tay bà lên. “Là sai lầm khi ta cố nói chuyện với cô. Đi tới chỗ cha cô đi, được rồi. Để ông ấy gả cô cho tên đàn ông đó, người sẽ có thể đánh cô, kẻ sẽ tiêu đến từng đồng xu cô có và bỏ bỏ chẳng có manh áo mà che lưng. Quần áo! Quần áo chẳng là gì đối với bọn đàn ông đó. Gã lớn nhất ấy ăn mặc rách nát còn hơn cả mấy thằng nhóc phụ bếp. Khi hắn đi lại, cô có thể thấy những cái lỗ thủng trên mớ quần áo dơ bẩn của hắn.” Bà nặng nhọc rời khỏi giường. “Cứ ghét ta nếu cô muốn, nhưng ta cầu nguyện rằng cô sẽ không hủy hoại đời mình chỉ vì cứ làm điều mà ta nói là cô không nên.” Bà ta ra khỏi căn phòng.

Liana chẳng hứng thú lắm với gã mới đến, kẻ vừa tuyên bố hẳn muốn cưới nàng. Đàn ông

như hắt đến đây suốt mấy tháng nay rồi. Trước giờ nàng chẳng thể tìm được trường hợp nào khá khẩm cả. Vài kẻ già cả, vài kẻ trẻ trung, vài kẻ có đầu óc, vài kẻ thì không. Đa phần thứ bọn họ thèm muốn chỉ là tiền của nhà Neville. Thứ mà bọn họ muốn là –

“Những lỗ thủng trên quần áo của hắt ư?” Liana nói to, mắt mở lớn. “Những lỗ thủng trên quần áo của hắt ư?”

Joice vào phòng, “Thưa tiểu thư, cha tiểu thư – ”

Liana gạt chị hầu sang một bên và chạy xuống cầu thang xoắn ốc. Nàng phải nhìn gã này, phải nhìn thấy gã trước khi gã thấy nàng. Đến cuối cầu thang nàng chạy qua một cánh cửa và băng ngang sân lâu đài, cắt qua mấy hiệp sỹ đang thơ thẩn đi lại, chạy qua mấy con ngựa đang chờ kỵ sỹ, lướt qua mấy cậu bé chạy việc đang hong đồ dưới nắng, và vào bếp. Những cái bếp lò hực lửa khiến cho khu bếp chật ních người càng thêm ngột ngạt, nhưng Liana vẫn tiếp tục chạy. Nàng kéo mở một cánh cửa nhỏ ở ngách và bước lên cầu thang đá tới khu chơi nhạc[4]. Nàng đặt một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng cho người chơi violon khi ông ta chú ý thấy nàng.

Khu chơi nhạc là một cái ban công bằng gỗ đặt ở cuối phòng Đại sảnh, được lan can cũng bằng gỗ cao tới tận thắt lưng tạo ra một khu cách biệt tầm nhìn cho các nhạc công. Liana đứng ở một góc và nhìn xuống sảnh.

Là hắt ta.

Tên đàn ông nàng gặp hôm qua, tên đàn ông đã hôn nàng, giờ đang ngồi bên phải cha nàng, một con chim ưng to lớn chồm chệ giữa hai người. Ánh nắng tràn qua khung cửa sổ dường như khiến màu đỏ của tóc hắt ta như màu lửa.

Liana dựa lưng vào tường, trái tim nàng đập thành thịch. Hắt không phải là nông dân. Hắt đã nói hắt phải đi có việc ở lâu đài, và hắt định gặp nàng. Hắt tới để kết hôn với nàng.

“Thưa tiểu thư, cô vẫn ổn chứ?”

Liana vẫy tay ra hiệu cho người nhạc công đàn hạc không có gì rồi lại nhìn xuống những người đàn ông phía dưới, không dám chắc vào những điều nàng vừa thấy. Có hai người đang ngồi cạnh cha nàng, nhưng nàng chỉ để ý đến một người trong số họ. Tên đàn ông tóc đen dường như chiếm lĩnh cả gian phòng chỉ bằng việc ngồi đó, nói chuyện và lắng nghe. Cha nàng cười vang và tên tóc vàng cũng cười, nhưng cái gã của nàng thì không.

Của nàng? Đôi mắt nàng mở to trước ý nghĩ ấy.

“Tên anh ta là gì?” nàng thì thầm với người đàn hạc.

“Ai cơ, thưa tiểu thư?”

“Người tóc đen ấy,” nàng nôn nóng nói. “Đó, người đó đó. Ở bên dưới ấy.”

“Lord Rogan,” người nhạc công trả lời. “Và em trai của ông ta là – ”

“Rogan,” nàng lẩm nhẩm, không để ý tới tên tóc vàng. “Rogan. Rất hợp với hắc.” Đầu nàng ngược lên. “Helen,” nàng nói, rồi mở tung cánh cửa và lại bắt đầu chạy. Xuống dưới nhà bếp, ngang qua con chó đang gầm gừ một gã đánh nó, chạy dọc cái sân rải sỏi để đến tháp phía nam, suýt thì xô vào hai cô hầu đang khệ nệ những đồ cần giặt ủi, và vào trong gian nhà kính. Helen đang ngồi trước khung thêu và chỉ ngược nhìn lên khi Liana tới sát bên.

“Nói cho tôi nghe về hắc ta,” Liana yêu cầu, thở hổn hển sau khi chạy.

Helen vẫn đang ăm ức vì lời xét nét của Liana một giờ trước. “Ta không biết gì về gã đàn ông nào cả. Ta chỉ là một người hầu trong chính ngôi nhà của ta thôi.”

Lianan lôi một chiếc ghế đang dựa sát tường theo và ngồi xuống ngay trước mặt Helen. “Nói cho tôi nghe tất cả những gì bà biết về cái tên Rogan. Hắc có phải là kẻ đã hỏi cưới tôi? Tóc ánh đỏ? To lớn, sạm đen? Mắt xanh lá?”

Mọi người trong phòng kính đều ngừng tay. Lady Liana chưa bao giờ từng tỏ ra quan tâm dù là ít ỏi nhất đối với đàn ông.

Helen nhìn cô con ghẻ thắc mắc. “Phải, hắc là một tên đẹp trai, nhưng cô không thể nhìn được gì hơn ngoài vẻ đẹp của hắc à?”

“Phải, phải, tôi biết, quần áo của anh ta toàn chấy rận. Hoặc là chúng đã thế cho tới khi tôi – Nói cho tôi nghe những gì bà biết về hắc đi,” Liana yêu cầu.

Helen không thể hiểu nổi cô gái trẻ này, nhưng cô ta chưa bao giờ trông đầy sức sống, ửng hồng và xinh đẹp đến thế. Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong bà. Liana lý trí, đúng mực, chín chắn không lẽ nào lại xiêu lòng vì vẻ đẹp của đàn ông. Đã có hàng trăm gã đẹp trai tới đây trong mấy tháng qua và chẳng ai trong số họ -

“Kể đi mà!”

Helen thở dài. “Ta không biết nhiều về họ. Đó là gia tộc lâu đời. Nghe nói tổ tiên của họ chiến đấu với vua Arthur, nhưng vài đời trước người Peregrine già nhất đã trao lãnh địa công tước, địa vị của gia đình, và tiền bạc rơi vào tay bà vợ thứ hai của ông ta. Ông ta có người con cả bị tuyên bố là bất hợp pháp. Sau khi ông ta chết, bà vợ kết hôn với một người em họ của bà ta và con trai của nhà Peregrine mang họ Howard. Giờ thì nhà Howard làm chủ tước hiệu và đất đai đã từng một thời thuộc về nhà Peregrine. Đó là tất cả những gì ta biết. Nhà vua tuyên bố cả nhà Peregrine đều là lũ con hoang và họ phải rời tới hai lâu đài cổ mục nát, thuộc lãnh địa bá tước nhỏ bé, và chẳng có gì khác.”

Helen nghiêng về phía Liana. “Ta đã từng thấy nơi họ ở. Một nơi ghê tởm. Trần nhà thủng khắp nơi. Bẩn thỉu đến không tin được, và nhà Peregrine thì chẳng thêm quan tâm tới bẩn thỉu hay chảy rận hay thịt có giòi bọ. Họ sống chỉ vì một điều duy nhất và đó là báo thù nhà Howard. Gã Rogan này không muốn một người vợ. Hắn muốn tiền của nhà Neville để hắn có thể khơi mào chiến tranh với nhà Howard.”

Helen hít lấy một hơi. “Nhà Peregrine là những gã kinh khủng. Chúng chỉ quan tâm tới chiến tranh và chết chóc. Khi ta còn nhỏ, họ có sáu người con trai, nhưng bốn trong số chúng đã bị giết. Có lẽ chỉ còn hai tên đó sống sót, hoặc có lẽ nhà đó sinh con trai cứ như thỏ đẻ ấy. [5]”

Trong cơn xúc động, Helen nắm lấy tay Liana. “Đừng cân nhắc việc lấy gã đó. Hắn sẽ ăn sống cô cho bữa sang mất.”

Đầu Liana đang quay cuồng. “Tôi mạnh mẽ hơn là bà nghĩ đấy,” nàng thì thầm.

Helen rụt lại. “Không,” bà thều thào. “Đừng nghĩ như thế. Cô không thể có ý định kết hôn với gã đó được.”

Liana không nhìn mẹ kế. Có lẽ có lý do gì đó khiến Helen muốn giữ nàng tránh xa Rogan. Có lẽ bà ta muốn giữ hắn cho bà ta. Có lẽ họ là nhân tình khi bà ta sống gần chỗ hắn, trong khi ông chồng đầu tiên của bà ta vẫn còn sống.

Liana định nói gì đó thì Joice vào phòng.

“Thưa tiểu thư,” chị ta nói với Liana. “Sir Robert Butler vừa đến. Ngài ấy muốn xin phép được kết hôn với tiểu thư.”

“Chấp nhận anh ta đi,” Helen nói ngay lập tức. “Chấp nhận anh ta đi. Ta biết cha anh ta. Một gia đình tuyệt vời.”

Liana nhìn từ Joice sang Helen và biết nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng gạt hai người sang một bên và hối hả chạy xuống gác, Helen và Joice theo sau nàng nhanh nhất có thể.

Dưới sân là mười một người đàn ông đang đứng, tất cả đều ăn mặc lộng lẫy, những chiếc áo khoác nhung điểm tuyết vàng, những cái mũ thời trang phô trương, trang sức đeo đầy tay lấp lánh dưới ánh nắng.

Liana cố gắng vượt qua họ để tới khu chuồng ngựa bên ngoài sân. Nàng rõ ràng là muốn cưới ngựa. Nhưng Helen đã ngăn nàng lại bằng cách chộp lấy khuỷu tay nàng.

“Sir Robert?” Helen nói.

Miễn cưỡng, Liana quay lại nhìn người đàn ông. Anh ta còn trẻ, đẹp trai, mái tóc và đôi mắt màu nâu sẫm. Anh ta ăn mặc đẹp đẽ và mỉm cười với nàng thật ngọt ngào.

Nàng ghét anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Đây là con gái kế của ta, Lady Liana,” Helen nói. “Cha cậu vẫn khỏe chứ?”

Liana đứng đó cứng ngắc, nghe hai người bọn họ trao đổi thân tình và chỉ muốn thoát ra khỏi đó. Nàng phải tới một nơi nào đó và ngẫm nghĩ, để nàng đưa ra quyết định của cuộc đời mình. Có nên lấy gã đã cười tự mãn với nàng, kẻ đã bắt nàng giặt quần áo cho hắn?

“Ta chắc là Liana sẽ yêu thích đi dạo với cậu đấy. Phải không nào, Liana?” Helen hỏi.

“Cái gì cơ?”

“Sir Robert vừa đồng ý là sẽ cùng con cưới ngựa vài vòng. Cậu ấy sẽ bảo vệ con khỏi bất cứ nguy hiểm nào, phải thế không nào, Sir Robert?”

Liana ghét cái cách Helen mỉm cười với gã. Có phải bà ta đã thực sự ngủ với bọn đàn ông ngoài chồng của bà ta? “Và ai sẽ bảo vệ con khỏi anh ta vậy?” Liana nói ngọt ngào, nhìn Helen. “Nhưng vì con không đeo trang sức, nên có lẽ con sẽ an toàn thôi.”

Helen liếc xéo Liana áp chế. “Con gái kế của ta thực sự rất vui tính.” Bà ta nhìn chăm chăm vào Liana. “Nhưng không quá vui tính, ta hy vọng thế.” Bà đẩy Liana tới trước. “Đi với anh ta đi,” bà ra rít lên.

Ngần ngừ, Liana bước về phía sân ngoài, nơi chuồng ngựa.

“Tôi đã hy vọng giành được hôn sự vì đất đai của cha nàng,” Sir Robert nói với giọng hòa nhã, “nhưng giờ khi tôi gặp nàng, chính bản thân nàng cũng là một phần thưởng đáng giá.”

“Ồ?” Nàng ngừng lại và quay lại đối diện với anh ta. “Mắt tôi long lanh như ngọc lục bảo hay ngọc sapphires?”

Mắt anh ta mở lớn ngạc nhiên. “Tôi cho là sapphires.”

“Da tôi trắng như ngà hay mịn màng như loại sa tanh đẹp nhất?”

Anh ta trao cho nàng một nụ cười nhỏ. “Tôi sẽ nói là chúng như những cánh hồng bạch mềm mại nhất.”

Đôi mắt nàng đánh lại. “Và mái tóc tôi?”

Nụ cười của anh ta rộng ra. “Tóc nàng bị che rồi.”

Nàng giật bỏ cái mũ trùm. “Vàng phải không?” nàng hỏi giận dữ.

“Ánh mặt trời phản chiếu trên vàng.”

Nàng xoay ngoắt đi giận dữ và lỡ mất được thấy cái cười khổ sở của Sir Robert.

“Nàng cho phép ta hộ tống nàng cưới ngựa chứ?” anh ta hỏi lịch sự. “Tôi thề trên linh hồn của mẹ tôi là tôi sẽ không khen một phần nào trên hình thức đáng yêu của nàng. Tôi sẽ gọi nàng là một mụ già xấu xí nếu nàng muốn.”

Nàng không thèm nhìn lại hắn khi đi tới ngựa của nàng, một cậu bé phụ việc đã chuẩn bị sẵn yên cương. Nàng không thấy chút gì hài hước trong những điều hắn đang nói. Tất nhiên hắn vừa nói nàng là một mụ già xấu xí. Hắn sẽ nói bất cứ gì nàng muốn hắn nói.

Nàng lờ hắn đi khi cưới ngựa băng qua cổng sẵn, chạy dọc theo cây cầu, và tiến thẳng tới khu rừng gần đó. Nàng không nghĩ được nơi nàng sẽ tới, nhưng nàng định tới chỗ cái ao. Đằng sau nàng, nàng biết Sir Robert còn lâu mới đuổi kịp nàng, nhưng nàng không chậm lại chờ hắn.

Khi nàng dừng lại gần bờ ao, nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa một lúc, nhớ lại ngày hôm qua, khi nàng thấy Rogan nằm dài ở đó. Nàng mỉm cười khi nhớ lại khuôn mặt chàng lúc bị nàng quăng cái áo đầy bùn vào ngực chàng.

“Tiểu thư cưới ngựa giỏi cũng như rất xinh đẹp vậy,” Sir Robert nói khi anh ta ghì cương con ngựa đứng cạnh nàng. Khi Liana bắt đầu xuống ngựa, anh ta phản đối rằng phải để anh ta đỡ nàng.

Nàng dành hai giờ với anh ta bên cái ao và thấy rằng anh ta là một anh chàng tuyệt đối hoàn hảo. Anh ta tử tế, biết quan tâm, dễ chịu, và biết học hỏi, và anh ta đối xử với nàng như thể nàng là một đóa hoa mỏng manh có thể bị tổn thương bất cứ lúc nào. Anh ta nói chuyện với nàng về những khúc tình ca và thời trang và cho rằng nàng sẽ rất hứng thú với những gì xảy ra ở cung điện của Vua Henry. Ba lần Liana thử chuyển hướng câu chuyện sang vấn đề quản lý đất đai và giá cả của len sợi, nhưng Sir Robert không hề muốn nghe bất cứ gì như thế.

Tất cả thời gian bên cạnh anh ta nàng luôn nghĩ về thời gian nàng trải qua với Lord Rogan. Anh ta là một tên đáng sợ, tất nhiên rồi. Anh ta dơ bẩn, đòi hỏi, và kiêu ngạo. Anh ta ra lệnh cho nàng như thể nàng là nô lệ của anh ta vậy. Tất nhiên là nàng đã mặc như nông dân và anh ta thì không được biết như là một bá tước – hay nếu như điều Helen nói là đúng, thì có lẽ anh ta thực sự là một công tước. Nhưng có điều gì đó về anh ta, có điều gì đó mạnh mẽ và lôi cuốn khiến nàng chỉ nghĩ được về anh.

“Có lẽ tôi có thể dạy nàng vũ điệu mới. Lady Liana?”

“Vâng, ồ chắc rồi.” Họ sóng bước bên nhau xuống một con đường khá rộng xuyên qua khu rừng. Hai lần anh đề nghị nắm tay nàng, nhưng nàng từ chối. “Một người đàn ông muốn một người vợ cư xử thế nào?” nàng hỏi.

Nàng không nhận thức được là ngực Sir Robert đã ưỡn lên đầy kiêu hãnh khi những lời của nàng đã đẩy lên hy vọng của anh ta. “Những người vợ trao cho đàn ông sự thoải mái và hỗ trợ, gây dựng tổ ấm cho anh ta, sinh con cho anh ta. Những người vợ đem lại cho đàn ông tình yêu.”

Nàng rướn một bên mày nhìn anh ta. “Và số đất đai nhiều nhất mà cha cô ta có thể cấp cho?”

Sir Robert khúc khích. “Điều đó rất có ích, tất nhiên là thế.”

Liana cau mày khi nhớ lại những lời của Rogan: “Ta sẽ không kết hôn với người danh đá. Ta sẽ chọn cô ta chỉ nếu cô ta dễ bảo và ăn nói nhỏ nhẹ thôi.”

“Tôi đoán là tất cả đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng và biết nghe lời,” nàng nói.

Sir Robert nhìn nàng với đôi mắt ham muốn, ham muốn cơ thể xinh đẹp của nàng cũng nhiều như đối với gia sản mà nàng sẽ đem lại. Về phần anh ta thì nàng có thể là một mụ lăng loàn cũng không sao, thực tế là anh khá thích tính hằn học của nàng, nhưng anh sẽ không bao giờ nói với một người phụ nữ như thế. Tốt hơn là nói với họ là họ nên nghe lời và hy vọng vào những gì tốt đẹp nhất.

Họ bước đi trong yên lặng nhưng đầu óc Liana rối như tơ vò. Tại sao nàng lại thậm chí cân nhắc tới việc kết hôn với một kẻ như Lord Rogan chứ? Không có gì để mà xem xét hết. Hẳn ta đối xử với nàng không có chút lịch sự nào hết, nhưng đó là bởi vì hẳn tưởng nàng là một nông dân. Hẳn chắc chắn sẽ hôn tay nàng và thì thầm những lời hoa mỹ về vẻ đẹp của làn da nàng nếu hẳn biết nàng là ai. Và liệu lũ chấy có bò sang tay nàng không? nàng băn khoăn.

Nàng nhìn Sir Robert và trao cho anh ta một nụ cười yếu ớt. Anh ta sạch sẽ và tử tế và buồn tẻ - ồ rất, rất là tẻ nhạt. “Liệu anh có thể hôn tôi không?” nàng hỏi trong cơn bốc đồng.

Sir Robert không phải đợi tới lời thứ hai. Lịch lãm, anh ta ôm nàng trong vòng tay và ấn môi anh ta lên môi nàng.

Liana suýt ngủ quên. Nàng bước lui lại và nhìn Sir Robert trong ngạc nhiên. Vậy ra đó là lý do nàng cân nhắc tới việc lấy Lord Rogan. Nàng muốn có anh ta. Khi anh ta hôn nàng, những ngón chân nàng cuộn lại. Khi anh ta đứng trước nàng mà hầu như chẳng mặc gì, cơ thể nàng nóng bừng lên. Ngay lúc này đây Sir Robert có trút bỏ mọi thứ phục trang của anh ta thì nàng biết là nàng cũng sẽ không cảm thấy gì hết.

“Liana,” anh ta thì thầm, và bước lên một bước về phía nàng.

Liana quay ngoắt đi, mái tóc anh ta khẽ tung bay vì hành động của nàng. “Tôi phải về thôi. Tôi phải nói với cha tôi là tôi đồng ý cuộc hôn nhân.”

Sir Robert quá sững sờ đến độ chôn chân mất một lúc, không thể nhúc nhích. Rồi anh ta chạy đuổi theo Liana, chớp lấy nàng trong vòng tay, và bắt đầu hôn vào cổ nàng. “Ôi em yêu quý, em vừa khiến anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này. Em không biết điều này có ý nghĩa thế nào với anh đâu. Nhà anh vừa bị gặp hỏa hoạn năm ngoái. Anh gần như đã mất hết hy vọng có thể sửa sang lại cơ ngơi.”

Nàng kéo người ra khỏi anh ta. “Tôi đã nghĩ đó là do mái tóc vàng óng và đôi mắt sapphire của tôi khiến ngài ao ước chứ.”

“Có chứ, cả những điều đó nữa, tất nhiên là thế.” Anh ta nắm lấy hai tay nàng và bắt đầu hôn chúng nồng nhiệt.

Nàng giật hai tay lại và nhanh chóng đi về phía ngựa của nàng. “Ngài sẽ phải tìm ai đó khác để xây dựng lại cơ ngơi cho ngài thôi. Tôi vừa quyết định sẽ kết hôn với người đứng đầu nhà Peregrine.”

Sir Robert kêu thét lên kinh hãi khi anh ta chạy theo sau nàng và túm lấy cánh tay nàng. “Nàng không thể nào xem xét tới bất cứ ai trong số chúng được. Bọn chúng là – ”

Nàng giơ một tay lên ngăn lại. “Không phải việc của ngài quyết. Giờ thì tôi sẽ về nhà và ngài có thể ở lại đây hoặc là đi với tôi. Khi ngài trở lại, tôi cho rằng ngài sẽ đưa người của ngài và rời khỏi lãnh địa nhà Neville và đi tìm một nữ thừa kế khác để sửa sang lại thiệt hại của sản sự nhà ngài. Và lần tới, có lẽ ngài sẽ coi sóc cẩn thận hơn tài sản của ngài và ngăn chặn hỏa hoạn từ trước khi chúng bắt đầu.” Nàng nói xong liền lên ngựa.

Sir Robert nhìn theo nàng một lúc, sự thất vọng của anh ta rồi cũng qua đi. Có lẽ anh ta còn may mắn chán vì thoát được ả đàn bà lảm điều này. Hôn nhân với loại người như cô ta cũng ngang với xuống địa ngục. Có lẽ anh thà mất một ít đất đai còn hơn là trói buộc bản thân với ả đàn bà đó suốt phần đời còn lại.

Sẽ giống như địa ngục vậy, anh nghĩ. Bọn Peregrine chết tiệt! Đám đàn bà dường như thích chúng dù chúng có bẩn thỉu và suốt đời chiến tranh vì đất đai và tước hiệu vốn là những thứ không thuộc về chúng. Nếu Liana lấy một tên Peregrine, trong vòng ba năm thôi cô ta sẽ già xạm hẳn đi vì bị sử dụng quần quật còn hơn một con ngựa kéo cày, hẳn nghĩ với chút ít hài lòng.

Hắn lên ngựa và đi theo sau nàng. Tốt hơn hết là quay lại tập hợp người của hắn và đi ngay thôi. Hắn không thể chịu đựng việc chứng kiến lễ hứa hôn của Lady Liana đáng yêu với một tên Peregrine. Hắn nhún vai. Chẳng đem lại lợi lộc gì cho hắn nữa cả.

Liana đứng trước cha nàng và mẹ kế trong phòng kính và tuyên bố rằng nàng sẽ kết hôn với Lord Rogan.

“Lựa chọn khôn ngoan đấy, con gái,” Gilbert nói. “Người nuôi chim ưng giỏi nhất Anh quốc.”

Mặt Helen từ từ chuyển sang tím tái. “Không được làm thế,” bà ta thở gấp. “Cô đang cố tình chọc tức ta.”

“Tôi đã làm điều bà muốn và chọn ra một ông chồng,” Liana lạnh lùng. “Tôi cứ nghĩ là bà sẽ cảm thấy hài lòng với tôi chứ.”

Helen cố gắng kiềm chế bản thân, rồi bà ta nặng nề an tọa xuống ghế của bà và buông thõng tay bỏ cuộc. “Cô thắng. Cô có thể ở đây. Cô có thể điều hành sản sự và người hầu. Có thể có tất cả, mọi thứ ta quan tâm. Khi ta đi gặp Chúa, ta sẽ không phải chịu tội là đã bức con gái riêng của chồng bước vào chỗ chết. Cô thắng rồi, Liana. Cô đã hài lòng chưa. Giờ thì đi đi. Đi cho khuất mắt ta. Ít nhất thì hãy để cho ta một phòng riêng, nơi cô và cả bà mẹ quá cố của cô không cai quản.”

Liana bối rối trước bài phát biểu của bà mẹ kế và nàng nghĩ về nó lúc định rời khỏi căn phòng. Nàng gần tới cửa thì nhận ra điều Helen đang nói. Nàng nhanh chóng quay lại.

“Không phải thế,” nàng nói có chút khấn cấp trong giọng, “Tôi muốn kết hôn với người này. Bà biết đấy, tôi đã gặp anh ta trước rồi. Ngày hôm qua. Chúng tôi đã ở riêng một lúc và ...” Nàng nhìn xuống hai tay, khuôn mặt nàng đỏ lên.

“Ôi,Chúa nhân từ. Hắn đã cưỡng bức con bé.” Helen nói. “Gilbert, ông phải treo cổ hắn.”

“Không!” Gilbert và Liana đồng thanh.

“Lũ chim ưng – ” Gilbert bắt đầu.

“Hắn ta không – ”

Helen giơ hai tay lên ra dấu im lặng, rồi ôm lấy cái bụng của bà. Đứa trẻ của bà không nghi ngờ gì là sẽ nghịch như quỷ chỉ sau cô con ghẻ xấu xa đã đầy dọa bà trong suốt thời kỳ mang thai. “Lianan, con quái vật đó đã làm gì với cô thế?”

Bắt tôi giết đồ cho hắn ta, nàng nghĩ. Hôn tôi. “Không có gì,” nàng nói. “Anh ta đã không chạm vào tôi.” Nàng định là sẽ sám hối tại thánh lễ cho những lời nói dối đó. “Hôm qua khi con đang cưới ngựa, con đã gặp anh ta và con...” Nàng làm sao? Thích hắn? Yêu hắn? Ghét hắn? Có thể là tất cả những cảm xúc ấy. Dù là điều gì nàng cảm nhận về hắn, nó cũng rất mãnh liệt. “Và con muốn chấp nhận lời đề nghị hôn sự của anh ta,” nàng kết thúc.

“Chọn tốt lắm,” Gilbert nói. “Cậu ta là một gã đàn ông nhất mà ta từng gặp.”

“Cô là một con ngốc, Liana,” Helen thì thào, khuôn mặt bà tái xanh. “Hiếm có đứa con gái nào lại có một người cha lắm cảm đến mức để cho cô ta tự chọn chồng cho chính mình, và giờ ta đã hiểu tại sao. Ta sẽ không bao giờ cho là cô lại ngu ngốc đến thế.” Bà thở dài. “Thôi được rồi. Theo ý của cô đi. Khi hắn đánh cô – nếu cô vẫn còn sống – cô có thể trở lại đây và dưỡng thương. Giờ thì đi đi. Ta không thể chịu đựng được việc thấy cô nữa.”

Liana không di chuyển khỏi chỗ nàng đang đứng. “Con không muốn gặp anh ta trước buổi lễ,” nàng nói.

“Rốt cuộc, vẫn còn chút khôn ngoan,” Helen nói mỉa mai. “Tránh xa hắn ra được càng lâu càng tốt.”

Gilbert đang ăn nhọ. “Cậu ta không đòi gặp con. Ta đoán hôm qua là đủ rồi, hả?” Ông cười toe và nháy mắt với con gái. Ông không biết khi nào một phụ nữ thấy hài lòng với ông nhiều đến thế. Những cậu bé nhà Peregrine hẳn là có một chút thô kệch nhiều mặt nhưng đó là bởi vì chúng là những gã đàn ông, không phải dạng công tử bột được dạy dỗ bởi đàn bà.

“Con cũng đoán thế,” Liana nói. Nàng sợ rằng nếu hắn thấy nàng và nhận ra nàng là ả đàn bà đã nghiền thủng quần áo của hắn, hắn sẽ từ chối kết hôn với nàng. Hắn không thích mấy vụ đánh đá, và nếu Rogan muốn một người vợ ăn nói dịu dàng, thì nàng sẽ là một người vợ ăn nói dịu dàng.

“Ờ, chuyện này cũng dễ thu xếp thôi,” Gilbert nói. “Ta sẽ nói cho con bị bệnh đậu mùa và cậu ta có thể đi tìm một ả kém cỏi để mà trao nhẫn. Chúng ta sẽ tổ chức lễ thành hôn cho...” Ông nhìn Helen, nhưng bà ta lặng thinh và cứng đờ như tượng. “Ba tháng. Thế có được không, con gái?”

Liana nhìn Helen và thay vì căm ghét bà mẹ kế, nàng nhớ lại cái cách Helen sẵn sàng cho phép Liana lưu lại như một bà cô không chồng trong ngôi nhà Neville. Có lẽ Helen không căm ghét nàng sau tất cả. “Con sẽ cần quần áo,” nàng nhẹ nhàng nói. “Và con sẽ cần đồ dùng trong nhà. Bà có nghĩ bà sẽ giúp con chọn những thứ con cần không?”

Helen nhìn âm trầm. “Ta không thể khiến cô đổi ý sao?”

“Không,” Liana nói. “Bà không thể.”

“Vậy thì ta sẽ giúp cô,” Helen nói. “Nếu cô chết, ta sẽ giúp liệm thi hài cô, nên ta sẽ chuẩn bị cho cô.”

“Cám ơn bà,” Liana nói, mỉm cười, và rời khỏi phòng với một cảm giác hạnh phúc và bay bổng tuyệt vời. Nàng sẽ rất bận rộn trong ba tháng tới.

Cờ hiệu nhà Peregrine họa hình một con chim ưng trắng dũng mãnh trên nền đỏ cùng với ba cái đầu ngựa trong một cái sọc ngang qua bụng con chim ưng tung bay phấp phới trên điểm dừng trại của họ. Vài người đàn ông ngủ trong lều hay dưới gầm xe kéo, nhưng Rogan và Severn nằm trên những chiếc chăn trải trên mặt đất, vũ khí đặt khắp xung quanh.

“Em không hiểu tại sao cô ta lại đồng ý lấy anh,” Severn nói lại lần nữa. Đó là vấn đề khiến anh khó hiểu từ lúc Gilbert Neville nói con gái ông ta đồng ý hôn sự. Rogan chỉ nhún vai, rồi bắt đầu thỏa thuận về tài sản hồi môn. Cả Rogan và Gilbert đều không nghĩ đó là kỳ quặc khi một phụ nữ trẻ trung, sau khi từ chối hầu hết đám cầu hôn của nước Anh, sẽ chọn Rogan mà không cả thèm xem mặt.

“Cô ta đã từ chối tất cả những người khác,” Severn nói. “Không phải em đồng ý cho phép một cô gái có thể tự chọn chồng cho chính mình, nhưng tại sao cô ta lại nói không với một gã như Stephen Whittington?”

Rogan quay người đi khỏi phía cậu em, và càu nhàu. “Cô ta có một cái đầu trên vai. Cô ta đưa ra lựa chọn đúng đắn.”

Lần này tới lượt Severn càu nhàu. “Không có gì kể thêm với em đấy chứ. Anh đã không bí mật quyến rũ cô gái đấy chứ, phải không?”

“Anh chưa bao giờ để mắt lên cô ta. Anh quá bận rộn cố gắng quyến rũ Neville ra khỏi đồng vàng của lão. Có thể lão đánh cô gái và nói với cô ta người cô ta sẽ lấy, như ông ta cho đó là ưu tiên số một.”

“Có lẽ,” Severn nói. “Nhưng em vẫn nghĩ là anh – ”

Cáu kỉnh, Rogan nhìn xéo cậu em trong đêm. “Anh chưa bao giờ gặp cô gái, anh đã nói rồi. Anh đã ở với lão Neville suốt từ sáng tới tối mà.”

“Trừ lúc anh đã đi một mình trước khi chúng ta tới lâu đài nhà Neville.”

“Anh đã không – ” Rogan bắt đầu, rồi ngừng bật và nhớ lại cô gái đã phàn nàn về đồng quần áo của anh. Anh đã quên bég cô ta cho tới lúc này. Anh phải nhớ kiểm cô ta khi anh trở lại trong thời gian ba tháng chuẩn bị cho đám cưới. “Anh đã không gặp nữ thừa kế đó,” Rogan nói nhẹ nhàng. “Cha cô ta hẳn đã xếp đặt chuyện hôn sự. Lão ta là một tên ngốc và anh có thể mua linh hồn của lão chỉ với một tá hoặc đại loại thế những con chim ưng.”

“Em nghi ngờ nếu anh phải trả nhiều được thế,” Severn chế giễu, rồi ngưng lại một chút. “Anh không tò mò về cô gái sao? Em sẽ muốn gặp cô gái mà em cưới trước khi em cưới cô ta. Cô ta có thể vừa béo vừa già, anh biết đấy.”

“Anh quan tâm gì tới một cô vợ chứ? Ta chỉ muốn đất đai của cô ta. Giờ thì ngủ đi, em trai, vì ngày mai là thứ Tư và thứ Tư sẽ mất nhiều sức lắm đấy.”

Severn mỉm cười trong bóng tối. Ngày mai anh sẽ thấy Iolanthe và mọi thứ sẽ giống như vậy. Ngoại trừ trong thời gian ba tháng Lady Liana Neville sẽ tới sống với họ còn mọi thứ sẽ vẫn giữ nguyên như thế, vì nếu cô ta có chút gì giống cha cô ta, cô ta là một kẻ nhất gan bé nhỏ.

Chương Bốn

“Không, không, không, thưa tiểu thư, vợ tốt không rít lên. Vợ tốt nghe lời chồng,” Joice nói. Chị ta mệt và cáu kỉnh. Lady Liana đã yêu cầu chị dạy cho nàng thế nào là một người vợ tốt, nhưng Liana đã có quá nhiều quyền hành trong thời gian quá lâu và nó gần như là không thể để khiến nàng hiểu thế nào là hành xử của một người vợ được cho là phải làm.

“Kể cả khi hấn là một gã ngốc ư?” Liana hỏi.

“Đặc biệt là khi hấn là một gã ngốc,” Joice trả lời. “Đàn ông thích tin là họ biết mọi thứ, rằng họ luôn luôn đúng, và họ muốn sự trung thành tuyệt đối từ phụ nữ của họ. Dù có sai lầm cỡ nào đi nữa thì chồng của tiểu thư cũng sẽ trông đợi tiểu thư ủng hộ ngài ấy.”

Liana lắng nghe rất cẩn thận. Chuyện này không phải là những suy nghĩ của mẹ nàng về hôn nhân, hay mẹ kế Helen. Và không ai trong bọn họ là những người vợ được yêu thương, nàng nghĩ với một chút nhẩn nhó. Trong tháng cuối nàng đã nhận ra được khác biệt mà nàng muốn cho cuộc hôn nhân của nàng so với hai cuộc hôn nhân mà nàng chứng kiến. Nàng không muốn sống trong cảm hận suốt phần đời còn lại. Mẹ nàng dường như không thấy được thực tế là bà khinh thường chồng bà, hay cả Helen cũng vậy, nhưng Liana muốn cuộc đời của nàng sẽ khác. Nàng đã chứng kiến một cặp yêu thương nhau, sau nhiều năm kết hôn, vẫn có thể ngồi ngấm và nói chuyện với nhau hàng giờ. Liana muốn cuộc hôn nhân như thế.

“Và anh ta sẽ thích được nghe lời hơn là thành thật?” Liana hỏi. “Nếu anh ta sai, ta sẽ không nói gì với anh ta hết ư?”

“Chắc chắn là không rồi. Đàn ông nghĩ vợ họ tin tưởng họ ngang với tin Chúa trong mọi việc. Chăm lo nhà cửa, sinh con trai, và khi anh ta hỏi ý kiến của tiểu thư, hãy nói với anh ta là anh ta biết nhiều hơn mọi thứ mà tiểu thư biết, rằng tiểu thư chỉ là một người đàn bà.”

“Chỉ là một...” Liana nói, cố gắng để hiểu. Người đàn ông duy nhất nàng thực sự biết là cha nàng, và nàng ghét phải nghĩ đật đai của Neville sẽ ra sao nếu như mẹ của nàng đã từ chối quản lý chúng. “Nhưng cha ta – ”

“Cha tiểu thư không giống hầu hết đàn ông,” Joice nói lịch sự nhất có thể. Chị ấy đã choáng váng khi Lady Liana hỏi ý kiến của chị ta về đàn ông, nhưng chị nghĩ cũng đã đến lúc rồi. Liana tốt hơn nên biết thực sự đàn ông là những kẻ thế nào trước khi nàng trối buộc bản thân với gã nào đó như nhà Peregrine. “Lord Rogan sẽ không cho tiểu thư quyền tự do như là cha tiểu thư cho phép đâu.”

“Không, ta đoán là không,” Liana nhẹ nhàng nói. “Anh ấy đã nói là anh ấy sẽ không cưới một ả danh đá.”

“Chẳng tên đàn ông nào lại muốn một ả danh đá cả. Anh ta muốn một phụ nữ sẽ tán dương anh ta, người sẽ làm anh ta dễ chịu, và sẽ nồng nhiệt ở trên giường.”

Liana nghĩ nàng có thể nắm bắt được những điểm đó một cách dễ dàng. “Ta không chắc Lord Rogan tin vào sự dễ chịu. Quần áo anh ta dơ bẩn và ta tin là anh ta còn không thèm tắm rửa thường xuyên.”

“À, giờ thì đó là chỗ mà một người vợ có quyền lực. Tất cả đàn ông đều thích thoải mái. Họ thích có một cái đĩa chắc chắn để ăn, một cái cốc chắc chắn để uống đồ uống yêu thích, và không biết Lord Rogan của tiểu thư có biết điều đó hay không, anh ta thích một nữ chủ nhân ít nói và vâng lời. Vợ của anh ta nên chăm lo những tranh chấp của gia nhân, cô ta nên để mắt để chiếc bàn của anh ta được bày biện những thức ăn ngon lành. Tiểu thư có thể thay đổi đồ dơ bẩn, thô ráp của anh ta bằng những thứ mới và mềm mại. Đó là đường vào trái tim một người đàn ông.”

“Và nếu đất đai của anh ta ngập trong một đồng bùn, vậy thì ta – ”

“Thì đó là việc của anh ta. Không phải mối quan tâm của phụ nữ,” Joice nói sắc nhọn.

Liana nghĩ chắc chắn điều hành cả trăm sản sự còn dễ dàng hơn là làm hài lòng một gã đàn ông. Nàng không chắc nàng có thể nhớ hết tất cả nhưng quy tắc của những thứ mà một gã đàn ông thích và không thích. “Chị chắc tất cả những chuyện này chứ? Ở nguyên trong phòng kính và chỉ trông non tới công việc nhà cửa sẽ chiếm được trái tim của chồng ta à?”

“Tôi chắc chắn điều đó, thưa tiểu thư. Giờ thì tiểu thư sẽ mặc chiếc áo mới này chứ?”

Trong ba tháng Liana đã thử rất nhiều đồ mới. Nàng đã đặt mua áo lông thú, gấm thêu kim tuyến của Ý, trang sức. Nàng cần tất cả mọi phụ nữ có thể cầm được một cây kim để thêu may. Không phải nàng chỉ yêu cầu một tủ quần áo của riêng nàng, mà nàng phải có sự lộng lẫy vì Lord Rogan. Lần duy nhất cha nàng nhắc nhở tới những nghi thức là nhận xét chú rể nên chỉnh đốn lại trang phục cho chính bản thân. Liana đã chẳng để tâm tới lời ông.

Khi Liana không ở cùng với Helen đang bận rộn cho tủ quần áo mới của nàng, thì nàng đang giám sát việc đóng gói của hồi môn cho nàng. Sự giàu có của nhà Neville không chỉ ở đất

đai rộng lớn mà còn là những đồ vật quý giá có thể mang theo. Những cái đĩa và bình bằng vàng được đóng gói trong rương và đặt lên những chiếc xe kéo, cũng như những chiếc chậu thủy tinh quý báu. Nàng chọn những tấm thảm thêu, vải lanh, những đồ gỗ sồi chạm khắc, đệm và gối lông. Có những chiếc xe kéo chở đầy vải, lông thú quý giá, một cái rương đai sắt lớn đựng đầy trang sức và những đồng bạc.

“Cô sẽ cần mọi thứ,” Helen nói. “Đàn ông chẳng gã nào có sự thoải mái trong cuộc sống của họ.”

Liana mỉm cười với điều đó vì có lẽ sự thoải mái mà nàng mang theo sẽ giúp chồng nàng yêu nàng.

Helen thấy nụ cười tương tự của Liana và cầu nhàu, nhưng bà không cố nhắc nhở Liana, vì bà đã thấy chẳng có khả năng thử nói lý với nàng. Helen chỉ giúp lột trụi tài sản quý giá của lâu đài Neville, và bà đưa cho Liana mà không khuyên nhủ gì thêm.

Lễ cưới sẽ tổ chức nhỏ thôi, vì nhà Neville không thích tiếp đón tầng lớp quý tộc cũng như hoàng gia, vì cha của Gilbert đã mua sản sự bá tước của ông từ tay nhà vua chỉ vài năm trước khi ông qua đời. Vẫn còn khá nhiều người có thể nhớ lại buổi đầu mới nổi của nhà Neville, những thương nhân tàn nhẫn bán đất gấp năm lần những gì họ đã trả tiền cho một món hàng nào đó. Liana mừng vì thoát khỏi một hôn lễ khổng lồ lẽ ra nàng phải có khi được rước về lâu đài Peregrine.

Liana không ngủ được nhiều vào đêm trước hôn lễ của nàng. Nàng thao thức vì những điều nàng đã học để làm hài lòng đức lang quân, và nàng cũng cố mừng tượng ra cuộc sống mới của nàng sẽ thế nào. Nàng cố tưởng tượng nằm trên giường với Lord Rogan đẹp đẽ. Nàng đã nghĩ về sự đụng chạm của chàng và chăm sóc nàng và nói những lời dịu ngọt với nàng. Nàng đã quyết định không “để kiểu tóc buông xõa,” [6] mà đội mũ nam trang sức vì nàng biết mái tóc nâu nhạt của nàng là điểm tuyệt nhất và nàng muốn chia sẻ nó với chàng và chỉ với mình chàng trong đêm tân hôn. Nàng tưởng tượng sẽ cùng nhau đi dạo thật lâu, rồi cùng cười và nắm tay nhau. Nàng tưởng tượng đang ngồi trước ngọn lửa trong đêm đông lạnh giá và đọc sách cho chàng nghe, hoặc chơi trò cờ đam [7]. Có lẽ là chơi cả trò hôn hít nữa.

Nàng mỉm cười trong bóng tối với ý nghĩ chàng sẽ nói những gì khi phát hiện ra là chàng đã kết hôn với người phụ nữ bên hồ. Tất nhiên người phụ nữ đó là một ả danh đá, nhưng vợ của Rogan sẽ là Lady Liana đáng yêu, ít nói và e lệ. Nàng tưởng tượng lòng biết ơn của chàng khi nàng thay những đồng quần áo thô nhám, dơ bẩn của chàng bằng lụa và len loại tốt. Nàng nhắm mắt lại một chút và tưởng tượng chàng sẽ đẹp tuyệt vời đến thế nào khi mặc gấm màu xanh đậm có lẽ, thêm vòng trang sức tô điểm trên bờ vai rộng của chàng nữa.

Nàng sẽ giới thiệu anh với sự thư thái của việc tắm rửa trong bồn với hương tinh dầu hoa hồng. Có lẽ sau đấy chàng sẽ thoa dầu lên da cho nàng, thậm chí tới từng ngón chân của nàng nữa, nàng nghĩ với một tiếng thở dài đầy mãn nguyện. Nàng tưởng tượng đang nằm trên một

tắm đệm lông mềm mại, sạch sẽ và cười ngất cùng nhau về buổi gặp gỡ đầu tiên của họ - ngây ngô làm sao khi họ đã không biết ngay lần gặp đầu tiên rằng họ là dành cho nhau.

Mãi tới trước bình minh nàng mới chợp ngủ lơ mơ, một nụ cười tươi tắn trên môi, giật mình choàng tỉnh bởi một tiếng loảng xoảng khủng khiếp dưới sân lâu đài. Những tiếng la hét của những người đàn ông và tiếng va chạm của kim khí, họ đang bị tấn công. Kẻ nào đã hạ cầu vượt xuống?

“Ôi chúa ơi, đừng để con chết trước khi kết hôn với chàng,” Liana cầu nguyện khi nàng ra khỏi giường và bắt đầu chạy.

Ở đại sảnh, Helen cũng đang chạy, cũng như cả nửa số gia nhân, dường như là vậy.

Liana tiến tới thẳng tới chỗ hỗn loạn cùng với mẹ kế của nàng. “Cái gì vậy ạ? Chuyện gì đã xảy ra vậy” nàng hét lên để át tiếng ồn.

“Tân lang của cô cuối cùng cũng đến rồi,” Helen nói giận dữ. “Và hẳn cùng với tất cả người của hắn say xỉn. Giờ thì ai dám liều mạng để đưa cái tên Ưng Đỏ ấy của cô xuống ngựa, tắm rửa, thay đồ, và đủ tỉnh táo để nói lời thề ước hôn nhân của hắn với cô.” Bà ngừng lại và nhìn Liana thương hại. “Con thề ước cuộc đời của mình ngày hôm nay đây, Liana,” bà dịu dàng nói. “Có lẽ Chúa sẽ ban phước lành cho hôn sự con.” Helen quay đi và bắt đầu xuống cầu thang tới nhà kính.

“Thưa tiểu thư,” Joice nói phía sau Liana. “Tiểu thư phải trở lại phòng mình ngay. Tiểu thư không thể để bị nhìn thấy trong ngày hôn lễ của tiểu thư được.”

Liana trở lại phòng nàng và nàng thậm chí cho phép Joice đỡ nàng lên giường, nhưng nàng không thể ngủ. Một lần nữa Rogan lại cùng dưới một mái nhà với nàng và sẽ sớm ... sớm thôi chàng sẽ ở đây trong giường với nàng. Chỉ có hai người bọn họ. Một mình và yên tĩnh và gần gũi. Họ sẽ nói về chuyện gì đây nhỉ, nàng băn khoăn. Họ biết quá ít về nhau. Có lẽ họ sẽ nói chuyện đầu tiên là về học cưới ngựa hoặc có thể chàng sẽ nói với nàng về nơi chàng đã sống. Lâu đài Peregrine sẽ là nhà mới của nàng và nàng nóng lòng muốn biết về nó. Nàng phải lên kế hoạch xem sẽ treo những tấm thảm thêu của mẹ nàng ở chỗ nào, những cái đĩa vàng của nàng sẽ được bày biện ở đâu là đẹp nhất.

Nàng quá hạnh phúc với những ý nghĩ đó tới mức ngủ thiếp đi một lúc cho tới khi Joice trở lại đánh thức nàng dậy cùng với bốn cô hầu đang khúc khích cười để bắt đầu mặc đồ cho nàng trong bộ gấm đỏ với một chiếc váy lót thêu chỉ vàng. Cái mũ hai sừng của nàng màu đỏ, thêu sợi vàng và có gắn hàng trăm những hạt ngọc trai bé xíu. Một tấm voan lụa trong suốt phủ xuống lưng nàng.

“Tuyệt đẹp, thư tiểu thư,” Joice nói, mắt ngân ngấn nước. “Không gã đàn ông nào có thể rời mắt khỏi tiểu thư được đâu.”

Liana cũng hy vọng thế. Nàng hy vọng nàng sẽ xuất hiện một cách tự nhiên nhất trước chồng nàng cũng như chàng xuất hiện trước nàng.

Nàng cười ngựa một bên trên con ngựa trắng muốt để tới nhà thờ và nàng quá lo lắng khi thoáng thấy đám đông đang xếp hàng hai bên đường và hò hét những lời cầu chúc nàng sinh thật nhiều con cháu. Đôi mắt nàng đang căng ra hướng về phía người đàn ông đang đứng bên cánh cửa nhà thờ. Lòng bàn tay nàng ẩm ướt khi nàng tới gần hơn với chàng. Liệu chàng có nhìn nàng một cái, thấy rằng nàng là người đàn bà đã đánh chàng với một cái áo sũng bùn đất, và từ chối kết hôn với nàng?

Khi nàng tới đủ gần để thấy chàng, nàng mỉm cười kiêu hãnh vì chàng trông rất tuyệt như nàng đã tưởng tượng trong chiếc áo gấm màu xanh lá nàng đã làm riêng cho chàng. Chiếc áo dài vừa vặn tới đỉnh đùi chàng và đôi chân cơ bắp, săn chắc được ôm khít bởi chiếc quần tất đen. Trên đầu chàng đội một chiếc mũ lông thú vành nhỏ có đính một viên ruby lớn lấp lánh trên đai mũ.

Nàng căng người lên trong kiêu hãnh khi thấy cái nhìn của anh dù cái sườn của nàng đau nhức vì chiếc khung thép của áo ngực. Rồi nàng nín thở khi chàng bước xuống bậc thang nhà thờ và bắt đầu tiến về phía nàng. Có phải chàng sẽ đỡ nàng rời khỏi ngựa mà không cần đợi cha nàng, ông đang dẫn đầu đoàn rước, có nhiệm vụ làm thế.

Ngựa của nàng đi chậm tới phát điên. Có lẽ chàng có thể thấy nàng là người phụ nữ chỗ cái hồ và chàng hài lòng. Có lẽ nàng đã ám ảnh những ý nghĩ của nàng trong suốt ba tháng quá cũng như chàng đã ám ảnh nàng.

Nhưng Rogan không tới bên ngựa của nàng. Thực tế, theo tất cả nàng thấy, chàng không có chút để mắt tới nàng. Thay vào đó, chàng đi thẳng tới ngựa của cha nàng và bắt lấy sợi cương. Đám rước tạm dừng và Liana thấy Rogan nói thầm vào tai cha nàng. Liana nhìn đầy bối rối cho tới khi Helen di chuyển ngựa của bà tới bên cạnh cô con gái kế.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?” Helen cầu nhàu. “Hai người đó sai rồi nếu họ nghĩ là chúng ta sẽ đợi trong khi họ nói chuyện về chim ưng.”

“Vì anh ta là chồng của tôi, tôi cho là chúng ta sẽ phải đợi thôi,” Liana lạnh lùng. Nàng đã nghe đủ những lời phàn nàn của Helen về Rogan rồi.

Helen thúc ngựa của bà và đi thẳng tới bên cạnh chồng bà. Liana không thể nghe thấy họ nói gì với tiếng ồn ã của đám đông xung quanh, nhưng nàng có thể thấy được sự giận dữ của Helen. Gilbert vẫn tỏ ra dửng dưng và thậm chí còn ngả ra trên yên cương trong khi Helen nổi giận với Rogan, nhưng Rogan chỉ nhìn mà như không thấy bà.

Liana hy vọng chàng sẽ không bao giờ nhìn nàng như thế. Một lúc sau Rogan nhìn quanh

chàng, như khi nhìn đám đông lần đầu, và sau khi suy nghĩ chàng nhìn Liana đang ngồi lặng yên trên ngựa của nàng. Liana nín thở khi đôi mắt lạnh lùng của chàng lướt nhìn nàng từ chân tới đầu. Nàng không thấy chàng nhận ra nàng và nàng thấy mừng, vì nàng không muốn mạo hiểm để chàng từ chối hôn sự. Khi đôi mắt chàng ngược lên gặp mắt nàng, Liana hạ thấp bờ mi, hy vọng trông có vẻ e lệ và vâng lời.

Một lát sau, nàng ngược lên nhìn thì thấy Rogan đã trở lại bậc tam cấp nhà thờ và Helen đang tiến về phía nàng.

“Gã cô muốn cưới,” Helen nói kinh bỉ, “đang đòi hỏi lộ phí cho mười hai hiệp sỹ. Hẳn đã nói hẳn sẽ bỏ đi ngay và bỏ lại cô ở đây nếu hẳn không lấy được chúng.”

Đôi mắt Liana mở lớn náo động. “Cha tôi đã đồng ý rồi ư?”

Helen nhắm mắt lại một lúc. “Ông ấy đồng ý, Giờ thì xem chuyện này sẽ tới đâu nữa đây.” Bà thúc ngựa đi lại phía sau Liana.

Gilbert giúp con gái xuống ngựa, và nàng bước lên bậc thềm để gặp chồng nàng. Buổi lễ diễn ra ngắn gọn, lời thề ước không khác gì so với hàng thế kỷ trước. Liana giữ mắt nàng thật thấp xuống, nhưng khi nàng thề đến “ngoan ngoãn và vâng lời trên giường và trong mọi việc,” thì đám đông tung hô nàng. Hai lần nàng lén nhìn Rogan, nhưng chàng dường như chỉ sốt ruột cho xong đi – giống nàng, nàng nghĩ mà cười.

Khi họ được tuyên bố là vợ chồng, một lần nữa đám đông lại tung hô và cô dâu chú rể, hai bên gia đình và khách khứa đi vào trong nhà nguyện, vì đám cưới của chính quyền và do đó bên ngoài nhà thờ, nhưng nhà nguyện là của Chúa. Cha xứ cầu chúc cho cuộc hôn nhân của họ và bắt đầu buổi lễ.

Liana ngồi im lặng bên cạnh tân lang của nàng và lắng nghe những câu nguyện tiếng Latin dường như kéo dài cả giờ đồng hồ. Rogan không nhìn nàng, không chạm vào nàng. Chàng ngáp vài lần, vặn vẹo vài lần, và xoa đôi chân dài trên lối đi giữa hai dãy ghế. Có một lúc nàng đã nghĩ là nàng nghe thấy một tiếng ngáy của chàng, nhưng em trai chàng đã huých một cú và Rogan đã ngồi lại ngay ngắn trên chiếc ghế cứng ngắc.

Sau lễ thánh thể, đoàn rước trở lại lâu đài trong khi nông dân tung ngũ cốc lên họ và hét vang, “Chúc sung túc! Chúc sung túc![8]” Suốt ba ngày đêm mọi đàn ông, đàn bà, và trẻ con sẽ ăn mọi đồ ăn và thức uống mà họ có thể.

Ngay khi vừa băng qua cây cầu treo và vào trong sân vườn lâu đài, Liana ngồi trên ngựa và đợi chồng nàng đỡ nàng xuống. Thay vì thế, nàng lại thấy Rogan và em trai chàng Severn xuống ngựa và đi về phía những cỗ xe đã chuẩn bị sẵn sàng và đang đợi thành hàng dài dọc theo bức tường đá.

“Hẳn quan tâm tới tài sản của cô còn hơn là cô.” Helen nói khi một anh hầu giúp Liana

xuống ngựa.

“Bà cứ nói nữa đi,” Liana nạt. “Bà chẳng biết chuyện gì hết. Có lẽ chàng có lý do của mình.”

“Phải, như sự thật trần trụi thôi,” Helen nói. “Chẳng gì có thể cứu vãn được những gì cô đã làm nữa. Giờ đã quá muộn rồi. Chúng ta sẽ vào nhà và dùng bữa chứ? Theo kinh nghiệm của ta thì bọn đàn ông luôn về nhà khi thấy đói bụng.”

Nhưng Helen đã sai, vì cả Rogan và người của chàng đều không màng đến bữa thiết đãi mà Liana đã dành hàng tuần trời chuẩn bị. Thay vào đó, họ ở bên ngoài, đi dọc các cỗ xe đóng gói chặt ních của hồi môn của nàng. Nàng ngồi một mình ngay bên phải cha nàng, chỗ của chú rể ngay cạnh nàng thì trống rỗng. Những gì nàng cảm thấy xung quanh là những tiếng cười khúc khích của khách khứa cũng như họ đang nhìn nàng với con mắt thương hại. Nàng giữ cảm mình thật cao và từ chối để họ thấy nàng bị tổn thương. Nàng tự nhủ như thế là tốt vì chồng nàng thích thú với tài sản của anh ta. Một gã đàn ông quá quan tâm tới của cải của anh ta thì sẽ không thích thú mấy trò bài bạc để mất chúng được.

Sau vài giờ đồng hồ, hầu hết mọi người đã ăn xong, Rogan và người của anh trở lại phòng khách lớn. Liana mỉm cười, chỉ vừa lúc này, chắc hẳn là chàng tới với nàng và xin lỗi và giải thích chuyện đã giữ chân chàng. Thay vào đó, anh ngừng lại bên cạnh ghế của Gilbert, đứng giữa Gilbert và Helen, và nhặt lấy hai miếng thịt bê nướng to và bắt đầu ngấu nghiến.

“Ba xe chở đầy đêm lông và đồ may mặc. Tôi muốn chúng phải chở đầy vàng,” Rogan nói, miệng nhồm nhoàm.

Gilbert chẳng hề đụng chạm gì tới việc thu xếp mấy cái xe ấy cả và thế nên ông không thể trả lời phàn nàn của Rogan. Ông mở miệng định nói, nhưng chẳng biết nói sao.

Helen không thể chịu đựng được chuyện này. “Những tấm đệm là để giúp con gái ta được thoải mái. Ta không thể hình dung được là nơi ở của anh thậm chí lại có lấy được sự thoải mái nghèo nàn nhất.”

Rogan trở nên đành lại và cứng rắn nhìn bà và Helen gần như sụp xuống. “Khi tôi muốn ý kiến của đàn bà, tôi sẽ hỏi.” Anh nhìn lại Gilbert. “Tôi đang có một sự tính toán cho hiện tại. Ông sẽ hối hận với nó nếu ông muốn chơi tôi.” Anh bước tránh khỏi cái bàn, vẫn đang ăn thịt, và chùi hai tay đầy mỡ lên chiếc áo nhung tuyệt đẹp mà Liana đã làm cho anh. “Các người có thể giữ số lông chim ấy.”

Helen ngay lập tức đứng bật dậy khi bà đối mặt với Rogan. Anh cao hơn bà nhiều và áp đảo hơn rất nhiều, nhưng bà giữ bản thân mình đành thếp trước anh. Sự giận dữ giúp bà can đảm. “Vợ của chính anh, người vợ mà anh đã chọn cách lờ đi, đã giám sát việc đóng gói cho những xe hàng đó và con bé không chơi anh. Vì tài sản của nhà này, hoặc là chúng sẽ đi cùng

với con bé hoặc con bé sẽ ở lại đây trong ngôi nhà của cha con bé. Giờ thì chọn đi, Peregrine, hoặc tôi sẽ hủy bỏ cuộc hôn nhân. Con gái của tôi sẽ không rời nhà mà không đem theo gì hết.”

Cả căn phòng lặng như tờ. Chỉ có tiếng rên ư ử của một con chó ở góc phòng và nó, nhanh chóng cũng nín lặng. Khách khứa, vũ công, ca sĩ, nhạc công, những anh hề tất cả đều ngưng hết tất cả mọi hoạt động đang làm và nhìn vào người đàn ông đẹp đẽ, cao lớn và người phụ nữ thanh tao đang đương đầu với nhau.

Mất một lúc Rogan dường như chẳng biết nói gì. “Nghị thức hôn nhân đã được tiến hành rồi.”

“Và vẫn chưa hoàn thiện,” Helen phản bác lại. “Nó sẽ dễ dàng để mà vô hiệu.”

Cơn thịnh nộ trong mắt Rogan dâng cao. “Bà không đe dọa được tôi đâu, đàn bà. Tài sản của cô gái là của tôi và tôi sẽ mang theo bất cứ gì tôi muốn.” Anh lùi lại một bước và chộp lấy cánh tay Liana, lôi tuột nàng ra khỏi ghế. “Nếu sự trong trắng của cô gái là vấn đề, thì ta sẽ xử lý nó ngay bây giờ.”

Tình cảnh này khiến cho đám đông đã ngà ngà say phá lên cười, và tiếng cười của họ mỗi lúc một to hơn khi Rogan kéo Liana lên gác ra ra khỏi tầm mắt.

“Phòng của em...” Liana nói lo lắng, không biết chính xác là chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Nàng chỉ nhận thức được là cuối cùng nàng cũng sắp được ở một mình với người đàn ông đẹp đẽ này.

Rogan đập tung một cánh cửa phòng dành cho khách quan hiện đang được bố trí cho Bá tước xứ Arundel cùng vợ ông ta. Cô hầu của nữ bá tước đang thu xếp quần áo. “Cút ra,” Rogan ra lệnh cho cô gái, và chị ta nhón nhác tuân lệnh anh.

“Nhưng phòng của em là – ” Liana bắt đầu. Đây không phải là những thứ đã được chuẩn bị. Nàng được những nữ hầu của nàng thay đồ và đặt nàng trần trụi giữa những tấm chăn sạch sẽ và chàng sẽ đến với nàng và hôn nàng và chăm sóc nàng.

“Căn phòng này là đủ rồi,” chàng nói, và đẩy nàng ngã ra giường, rồi kéo váy của nàng lên và lột nó qua đầu nàng.

Liana vùng vẫy để thoát khỏi những lớp váy áo lót. Rồi thở gấp khi trọng lượng to lớn của Rogan phủ trùm lấy nàng. Khoảnh khắc sau nàng khóc thét lên vì đau đớn khi chàng đi vào trong nàng. Nàng đã không chuẩn bị trước cho nỗi đau đớn như thế và nàng đẩy chàng ra, nhưng anh dường như chẳng chú ý vì anh bắt đầu những cú đâm dài và nhanh. Liana cắn chặt răng để khỏi thét lên và nàng xiết chặt nắm tay gồng lên nỗi đau.

Trong vài phút anh mới kết thúc và anh đổ sập lên nàng, mềm rũ và thả lỏng. Nó cho Liana một chút hồi lại sau nỗi đau dữ dội, nhưng khi nàng mở mắt ra nàng có thể thấy mái tóc

đen của Rogan, có thể thấy sự mềm mại của nó khi rũ trên gò má nàng. Khuôn mặt chàng quay đi, nhưng mái tóc dày, sạch sẽ của chàng phủ trên trán và trên má nàng. Chàng đã thấy nặng nề hay nhẹ nhõm vậy. Đôi vai rộng lớn của chàng che kín cả cơ thể nhỏ bé của nàng, vậy mà hông chàng dường như chẳng lớn hơn nàng là bao.

Nàng nâng một tay lên và chạm vào tóc của chàng, lồng những ngón tay vào trong mái tóc, rồi mũi của nàng, hít lấy mùi thơm của chàng.

Chầm chậm, chàng quay mặt lại với nàng, mi mắt nặng trĩu vì mệt mỏi. “Ta đã ngủ thiếp mất một lúc,” chàng nói dịu dàng.

Nàng mỉm cười với đôi mắt nhắm nghiền của chàng và vuốt ve lọn tóc chỗ thái dương. Lông mi của chàng thật dày, chiếc mũi đẹp đẽ, làn da sẫm màu và ấm áp và cũng mịn như da em bé. Hai bên má chàng phủ lớp râu quai nón chưa cạo, nhưng chúng không làm mất đi sự mềm mại của miệng chàng.

Ngón tay nàng chuyển từ thái dương chàng xuống gò má rồi đến đôi môi chàng. Khi nàng chạm tới môi dưới của chàng, đôi mắt chàng hé mở và màu xanh lục của chúng sáng lấp lánh. Giờ thì chàng sẽ hôn mình, nàng nghĩ, và nàng nín thở mất một lúc khi chàng nhìn nàng.

“Tóc vàng,” chàng lẩm nhẩm.

Liana mỉm cười với chàng vì màu tóc của nàng dường như đã làm hài lòng chàng. Nàng đưa tay gỡ chiếc mũ trùm ra và vuốt tóc[9] óng ả của nàng tràn xuống. “Em muốn giữ nó cho riêng chàng,” nàng thì thầm. “Em hy vọng chàng sẽ thích nó.”

Chàng cuốn lấy một lọn tóc vàng óng ả với ngón tay mình. “Nó – ”

Chàng ngừng lại giữa chừng và tất cả sự dịu dàng trên khuôn mặt biến mất. Ngay lập tức chàng rời khỏi nàng và đứng dậy, nhìn chằm chằm xuống nàng. “Mặc đồ lại và tới nói với bà mẹ kế khó chịu của cô rằng cô đã trải qua đêm tân hôn. Nói với bà ta là sẽ không có chuyện hủy bỏ gì hết. Và cô đã sẵn sàng để chúng ta rời đi ngay trong đêm nay.”

Liana kéo váy của nàng xuống che đôi chân trần và ngồi dậy trên giường. “Đêm nay? Nhưng tiệc mừng hôn lễ còn kéo dài thêm hai ngày nữa mà. Ngày mai em có kế hoạch khiêu vũ và – ”

Rogan vội vàng chỉnh đốn lại trang phục của chàng cho thẳng thớm. “Ta không có thời gian nhảy nhót, và ta không có thời gian để nói qua lại với mấy bà vợ. Nếu đó là kế hoạch của cô, vậy thì cô có thể ở lại đây với cha cô và ta sẽ mang của cải đi với ta. Người của ta và ta sẽ rời đi sau ba giờ nữa. Có mặt hoặc không, không thành vấn đề với ta.” Chàng quay đi và rời khỏi căn phòng, đóng cánh cửa cái rầm lại sau lưng.

Liana vẫn ngồi nguyên tại chỗ, quá choáng váng để mà nhúc nhích. Chàng sẽ bỏ nàng lại

đăng sau!

Có một tiếng gõ cửa nhè nhè, rồi Joice bước vào. “Thưa tiểu thư?” chị nói.

Liana nhìn lên chị hầu của nàng, tất cả mọi sự bối rối hiện lên trong đôi mắt nàng. “Chàng sẽ rời đây trong ba giờ nữa và chàng nói là tôi có thể đi cùng chàng hoặc không. Chàng không quan tâm.”

Joice ngồi xuống giường và nắm lấy tay Liana. “Anh ta nghĩ anh ta không cần một người vợ. Tất cả bọn đàn ông đều nghĩ thế. Đã đến lúc tiểu thư chứng minh cho anh ta thấy rằng anh ta cần một người vợ bên cạnh anh ta rồi.”

Liana rời tay khỏi chị hầu, và khi nàng di chuyển đôi chân, nàng cảm thấy đau đớn. “Anh ta làm ta đau.”

“Nó luôn luôn như thế lần đầu tiên.”

Liana đứng đó và giận dữ bắt đầu trào lên khuôn mặt nàng. “Tôi chưa bao giờ bị đối xử như thế này trước đây. Anh ta đã không thêm cả tới dự tiệc cưới của chính anh ta. Tôi đã phải ngồi đó và chịu đựng những cái nhìn chòng chọc và cười cợt của mọi người. Và chuyện này nữa!” Nàng nhìn xuống váy nàng. “Tôi đã gần như bị cưỡng bức. Tôi sẽ cho anh ta biết anh ta đang đối xử với ai.” Nàng vừa đặt bàn tay lên cái chốt cửa thì những lời của Joice đã ngăn nàng lại.

“Và anh ta sẽ nhìn tiểu thư đầy căm ghét như anh ta đã nhìn Lady Helen.”

Liana quay lại.

“Tiểu thư đã thấy anh ta đối xử với phu nhân thế nào rồi đấy,” Joice tiếp tục, và bỗng chợt cảm thấy mình rất quyền lực. Nữ chủ nhân trẻ tuổi của chị hẳn nhiên là xinh đẹp và giàu có rồi, thế nhưng cô ấy đang lắng nghe và vâng lời Joice. “Xin hãy tin tôi, tôi biết đàn ông như Lord Rogan muốn gì. Anh ta sẽ ghét tiểu thư đúng như anh ta đã làm với phu nhân nếu tiểu thư chống đối lại anh ta.”

Liana xoa xoa những ngón tay trong bàn tay phải của nàng với nhau. Nàng vẫn có thể cảm nhận được mái tóc chàng chạm vào da nàng và nàng nhớ lại điều đó, trong một lúc, có gì đó dịu dàng trong đôi mắt chàng. Nàng không muốn mất nó. “Vậy tôi phải làm gì?” nàng thì thầm.

“Vâng lời anh ta,” Joice nói chắc nịch. “Xin hãy sẵn sàng trong ba giờ nữa. Lady Helen sẽ không nghi ngờ gì can ngăn sự rời đi của tiểu thư, nhưng hãy đứng về phía chồng tiểu thư. Tôi đã từng nói với tiểu thư là đàn ông muốn sự trung thành từ vợ của họ thế nào rồi đấy.”

“Trung thành mù quáng ư?” Liana hỏi. “Kể cả khi anh ta sai lầm?”

“Đặc biệt là khi anh ta sai lầm.”

Liana lắng nghe điều đó, nhưng vẫn chẳng hiểu nổi.

Thấy rằng nữ chủ nhân trẻ tuổi vẫn đang bối rối, Joice nói tiếp. “Hãy nuốt cơn giận của tiểu thư lại. Mọi phụ nữ đã kết hôn đều có thêm sức mạnh từ nổi tức giận mà họ kiềm nén bản thân. Rồi tiểu thư sẽ thấy. Tiểu thư sẽ học được cách nuốt những cơn giận mà nó sẽ trở thành một cách để sống đối với tiểu thư.”

Liana định nói gì đó, nhưng Joice cắt lời nàng.

“Hãy đi và chuẩn bị ngay thôi nếu không anh ta sẽ bỏ tiểu thư lại mất.”

Cảm thấy vô cùng bối rối, Liana nhanh chóng rời phòng. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì nàng có thể chứng minh cho người đàn ông này thấy nàng có thể là một người vợ tốt, và nếu nó ngăn nàng không được nổi cơn tam bành, thì cứ vậy đi. Nàng sẽ biểu hiện cho chàng thấy là nàng có thể là người vợ trung thành tột bậc.

Khi Lord Rogan bước xuống bậc thềm đá, một cái cau mày hiện trên khuôn mặt đẹp đẽ của chàng, người đầu tiên chàng gặp là Lady Helen. “Mọi việc đã xong,” anh nói với bà. “Sẽ không có sự hủy hôn nào hết. Nếu có gì cần chất thêm vào mấy cái xe, thì làm đi, vì chúng tôi sẽ đi trong ba giờ nữa.” Anh sắp vượt qua bà, nhưng Helen đã chặn trước mặt anh.

“Anh sẽ đem con gái tôi đi khỏi chính lễ tiệc mừng hôn sự của con bé ư?”

Rogan không hiểu nổi mấy ả đàn bà này đang cố làm nhặng xị lên vấn đề gì nữa. Nếu là chuyện ăn uống thì họ có thể mang bao nhiêu tùy thích. “Tôi sẽ không để cô gái chết đói đâu,” anh nói, nhấn mạnh với cái nhìn chán ghét trong mắt của Helen. Anh chưa từng bị phụ nữ ghét. Hầu hết số họ đều giống như cô gái chàng đã cưới: đôi mắt dịu dàng và tha thiết.

“Anh rồi sẽ bỏ đói con bé,” Helen nói, “cũng như cha anh đã dẫn dắt những bà vợ của ông ta trong sự êm ấm và bầu bạn.” Giọng bà thấp xuống. “Cũng như anh đã đầy dọa Jeanne Howard.”

Helen bước lùi lại khi bà thấy biểu cảm trên mặt Rogan. Đôi mắt anh đánh lại và anh nhìn bà với cơn thịnh nộ khủng khiếp tới mức khiến bà bắt đầu run sợ.

“Đừng bao giờ tới gần ta lần nữa, đàn bà,” anh lạnh lùng, trong một giọng thật thấp. Rồi anh sải bước vượt qua mặt bà, lờ đi những tiếng gọi của khách khứa rủ cùng uống một chén, và bỏ ra ngoài sân lâu đài.

Jeanne Howard, anh nghĩ. Anh có thể bóp cổ ả đàn bà đó vì đã nhắc tới Jeanne, nhưng nó cũng nhắc anh phải cẩn thận với cô vợ mới này, không được để đôi mắt xanh nai tơ và mái tóc

vàng óng đỏ gây ảnh hưởng tới bản thân.

“Trông anh cứ như sắp đâm ai đó tới nơi rồi ấy,” Severn nói vui vẻ. Khuôn mặt anh hồng lên vì ăn và uống khác nhiều.

“Cậu đã sẵn sàng đi chưa?” Rogan cầu nhàu với anh. “Hay là cậu quá bận rộn lên giường với mấy ả để mà trông nom tới công việc?”

Severn đã từng chịu đựng cơn giận dai dẳng của ông anh trai và anh giờ đã quá say để mà quan tâm đến anh ấy bây giờ. “Em lường trước hết rồi, anh trai, và đã chất đầy một xe toàn đồ ăn rồi. Chúng ta sẽ bỏ lại đám nệm lông hay đem chúng theo đây?”

“Bỏ đi,” Rogan nạt, rồi lại ngần ngừ. Trong đầu anh lại vang lên tiếng của Helen Neville, “Cũng như anh đã đày đoạ Jeanne Howard,” và cảm thấy một lưỡi dao xói vào trong ruột anh. Cô gái mà anh đã cưới – tên cô ta là gì nhỉ? – hình như là nó đơn giản thôi. “Cứ để cô ta có mấy cái nệm lông,” anh gầm gừ với Severn, và đi kiểm tra người của anh.

Severn nhìn anh trai bỏ đi và tự hỏi không biết bà chị dâu nhỏ bé xinh xắn của anh trông như thế nào vậy nhỉ.

Chương Năm

Liana vội vàng mặc đồ, và đảm bảo tất cả quần áo mới của nàng đều đã được đóng gói, và chỉ thị mấy cô hầu đóng gói những vật dụng cá nhân của nàng. Ba giờ quá ngắn ngủi để chuẩn bị bản thân bước vào cuộc sống mới.

Trong khi nàng hót hơ hót hải thì Joice thuyết giảng cho nàng.

“Không được than phiền,” Joice nói. “Đàn ông ghét phụ nữ hay phàn nàn. Tiểu thư hãy chấp nhận bất cứ gì anh ta đưa cho tiểu thư và đừng bao giờ nói một từ phản đối. Nói với anh ta là tiểu thư rất vui vì được rời khỏi tiệc lễ cưới của tiểu thư, mừng vì có ba giờ để chuẩn bị cho bản thân. Đàn ông thích phụ nữ của họ luôn mỉm cười và tươi tắn.”

“Anh ta còn chưa cả thích ta nữa là,” Liana nói. “Anh ta không thèm chú ý chút xíu nào tới ta ngoại trừ việc thủ tiêu được cái mối nguy bị bãi hôn,” nàng nói với chút cay đắng.

“Có thể sẽ mất vài năm,” Joice nói. “Đàn ông sẽ không dễ dàng trao trái tim ra đâu, nhưng nếu tiểu thư kiên trì, tình yêu sẽ đến với cô thôi.”

Và đó là điều mà nàng muốn, Liana nghĩ. Nàng muốn người chồng đẹp đẽ của nàng yêu nàng và cần nàng. Nếu nuốt cơn giận bé tẹo lúc này và rồi sẽ khiến chàng yêu nàng, thế thì cứ vậy đi.

Nàng đã sẵn sàng trước khi hết ba tiếng đồng hồ, và nàng đi xuống gác để chào tạm biệt cha nàng và mẹ kế. Gilbert đã say và đang nói chuyện chim ưng với vài người và chỉ vừa đủ nói một lời từ biệt với đứa con duy nhất của mình, nhưng Helen thì ôm nàng thật chặt và cầu ước cho nàng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới.

Bên ngoài, những hiệp sỹ Peregrine đã lên ngựa và đợi lệnh, cờ hiệu chim ưng trắng dẫn đầu, Liana cảm thấy chút ít sợ hãi. Nàng sắp rời bỏ tất cả những gì quen thuộc lại phía sau và tin vào định mệnh của nàng với những người xa lạ. Nàng đứng bất động và nhìn chồng nàng.

Rogan, cưỡi trên con ngựa giống màu lang to lớn, tiến thẳng tới trước mặt nàng, gần tới nơi nàng phải đưa tay lên che mặt vì đám sỏi đất bụi mù. “Lên ngựa đi, đàn bà,” anh nói, và tiến lên dẫn đầu đoàn người.

Liana giấu nắm tay xiết chặt của nàng vào những nếp váy. Nén giận, nàng nghĩ, và cố gắng kiềm chế bản thân khỏi sự thô lỗ của anh.

Bước ra từ đám bụi mù là em trai Rogan, Severn, và anh ta cười với nàng. “Có lẽ để tôi giúp chị lên ngựa, thừa phu nhân?” anh hỏi.

Liana thả lỏng và mỉm cười với anh chàng đẹp trai này. Anh ta cũng ăn mặc tồi tàn y như Rogan đã từng và mái tóc vàng sẫm của anh quá dài và lởm chởm tới tận ngọn, nhưng ít ra thì anh ta cũng đang cười với nàng. Nàng đặt tay lên cánh tay đưa ra của anh. “Tôi rất vinh hạnh,” nàng nói, và bước đi cùng anh tới ngựa của nàng.

Liana chỉ vừa lên ngựa thì Rogan phóng lại phía họ. Anh không nhìn nàng, mà chỉ cúi kính với em trai.

“Nếu cậu đã chơi xong cái trò hầu cận quý cô rồi thì đi với ta,” Rogan ra lệnh.

“Có lẽ vợ anh sẽ thích cưỡi ngựa ở phía trước cùng với chúng ta,” Severn nói vọng qua đầu Liana.

“Ta không muốn có đàn bà,” Rogan nạt nộ, vẫn không thèm để mắt tới Liana.

“Em không nghĩ – ” Severn bắt đầu, nhưng Liana đã cắt lời anh.

Nàng biết là nàng đã không làm chồng nàng vui lòng vì là nguyên nhân của cuộc tranh cãi với em trai anh. “Tôi tốt hơn nên ở lại đây,” nàng nói to. “Tôi sẽ cảm thấy an toàn hơn xung quanh là những hiệp sỹ, và cả ngài nữa, thưa ngài,” nàng nói với Severn, “cần như thế vì ... vì chồng tôi.”

Severn cau mày một lúc khi anh nhìn nàng. “Như ý chị,” anh nói, và với một cái nhún khế anh cưỡi ngựa bỏ xa nàng, tới vị trí của anh bên cạnh ông anh trai dẫn đầu đoàn người.

“Ôi hoàn hảo, tiểu thư của tôi,” Joice nói khi chị cưỡi ngựa đến bên nữ chủ nhân của chị. “Giờ tiểu thư đã làm anh ta hài lòng rồi đấy. Lord Rogan sẽ thích một người vợ biết vâng lời.”

Khi họ phi ngựa qua sân lâu đài, đi qua cây cầu treo, và tiến vào con đường đầy sỏi bụi, Liana hắt hơi liên hồi vì bụi bặm. “Ta vừa mới là người vợ vâng lời, còn giờ ta phải cưỡi ngựa bên cạnh mười gã và nửa tá xe kéo,” nàng lẩm bẩm.

“Tiểu thư sẽ thắng vào phút cuối, toàn cuộc,” Joice nói. “Tiểu thư xem, Một khi anh ta thấy rằng tiểu thư vâng lời và trung thành, anh ta sẽ yêu tiểu thư.”

Liana húng hắng ho vì bụi và lau mũi. Thật khó mà nghĩ tới tình yêu và lòng trung thành khi miệng đầy bụi bẩn.

Họ cưỡi ngựa hàng giờ, Liana vẫn giữ nguyên vị trí của nàng giữa đoàn người, không một gia nhân nào của chồng nàng hỏi han nàng. Chỉ có giọng của Joice vẫn vang lên đều đều, thuyết giảng cho nàng về sự vâng lời và nghĩa vụ, và khi Severn hỏi thăm liệu nàng có cảm thấy thoải

mái, Joice trả lời hộ nữ chủ nhân, nói rằng nếu Lord Rogan muốn vợ của ngài ở đây, vậy thì tất nhiên là Lady Liana sẽ hạnh phúc tuân theo.

Liana trao cho Severn một nụ cười yếu ớt và ghen thờ vì bụi.

“Người này thể hiện sự quan tâm quá nhiều tới tiểu thư,” Joice nói khi Severn đi. “Tiểu thư tốt nhất là nên để anh ta biết vị trí của anh ta.”

“Anh ấy chỉ tỏ ra tử tế thôi,” Liana nói.

“Nếu tiểu thư nhận sự tử tế của anh ta, tiểu thư sẽ gây ra những hiểu lầm giữa anh em họ. Chồng của tiểu thư sẽ băn khoăn về lòng trung thành của tiểu thư.”

“Ta còn không chắc chồng ta có còn để mắt tới mình không nữa là,” Liana lẩm bẩm với chính mình.

Joice mỉm cười qua đám bụi mù đang bao quanh họ. Mỗi ngày chị ta lại cảm thấy mình quyền hành hơn. Như một đứa trẻ, Lady Liana chưa bao giờ nghe lời chị ta và vài lần Joice đã phạt vì Liana đã trốn khỏi nguyên tắc của chị ta và rơi vào vài chuyện nguy hiểm. Nhưng lần này thì chị ta biết những thứ mà nữ chủ nhân của chị ta không biết.

Họ cưới ngựa liên tục trong đêm và Liana biết Joice và sáu cô hầu của nàng đã hoàn toàn kiệt sức, nhưng nàng không dám hỏi xin chồng nàng dừng lại. Bên cạnh đó, Liana quá phấn khích vì phần còn lại của chuyến đi. Đêm nay lẽ ra là đêm tân hôn của nàng. Đêm nay lẽ ra nàng sẽ nằm trên giường cả đêm trong vòng tay chồng nàng. Đêm nay chàng sẽ chăm sóc nàng, vuốt ve mái tóc nàng, hôn nàng. Một ngày dài cưới ngựa trong đám bụi xứng đáng được một đêm thư thái.

Rồi họ cũng dừng lại để dựng trại, các giác quan của nàng náo lên cảnh giác. Một hiệp sỹ đỡ nàng xuống ngựa một cách chiếu lệ, và Liana nói với Joice để ý những cô hầu khác. Liana nhìn về phái chồng nàng và thấy anh biến mất sau những rừng cây.

Đằng sau nàng, Liana lờ mờ nhận thấy những lời than phiền của đám hầu nữ, những người chưa từng cưới ngựa xa như vậy, nhưng nàng không có thời gian dành cho họ. Tận dụng thời gian, và cố gắng hành động bình thường, nàng đi theo sau chồng nàng vào trong khu rừng.

Rogan đáp lại tiếng gọi của tự nhiên trong cánh rừng, rồi đi sâu tận vào trong bóng tối thẳng tới chỗ dòng suối nhỏ. Mỗi bước chân tiến lên, những múi cơ của chàng càng trở nên căng thẳng. Mất nhiều thời gian hơn để tới đây so với lúc chàng di chuyển mà không mang theo những xe chở đồ, và giờ đây bóng tối đã bùng phủ hoàn toàn con đường chạy dọc theo bờ suối.

Mất một lúc trước khi chàng tìm thấy núi đá xếp cao sáu foot mà chàng đã xếp lên để đánh dấu ngôi mộ của anh trai chàng, Rowland, đã ngã xuống bởi lưỡi gươm của nhà Howard.

Chàng đứng đó một lúc, đôi mắt dần thích nghi với ánh trăng mờ ảo trên những tảng đá xám lạnh lẽo, và lắng nghe một lần nữa những âm thanh của chiến trận trong đầu chàng. Rowland và các anh em trai đã bị săn đuổi và Rowland, cảm thấy an toàn vì họ đã cưới ngựa hai ngày liên tục từ đất nhà Howard sang đất nhà Peregrine, vì quá tin tưởng nên anh đã đi bộ ra khỏi sự bảo vệ của đoàn người và ngồi bên dòng sông này uống beer một mình.

Rogan biết tại sao anh trai chàng lại muốn được ngồi một mình và tại sao anh ấy lại thường xuyên chuốc say bản thân đến đờ đẫn hàng đêm. Anh ấy bị ám ảnh bởi cái chết của ba người em trai và cả cha của bọn họ - tất cả đều bị sát hại dưới tay những kẻ Howard.

Rogan đã thấy anh trai yêu quý của chàng đi vào chỗ tối và chàng đã không cố ngăn anh ấy lại, nhưng đã ra dấu cho một hiệp sỹ đi theo và để mắt tới anh trai chàng, để bảo vệ anh ấy trong khi anh ấy nằm say vô thức.

Rogan nhìn những viên đá và nhớ lại, và một lần nữa tự nguyện rửa bản thân vì đã ngủ thiếp đi đêm đó. Vài tiếng động nhỏ đã đánh thức chàng, hoặc có lẽ nó không phải là một tiếng động mà là một linh cảm. Chàng nháy bật dậy từ chiếc phản đặt trên nền đất, chớp lấy thanh kiếm của mình, và bắt đầu chạy. Rowland nằm bên dòng suối, một thanh gươm Howard đâm xuyên qua họng anh ấy, ghim chặt anh ấy xuống nền đất. Hiệp sỹ bảo vệ anh ấy cũng đã chết, cổ họng anh ta bị cắt ngọt.

Rogan ngửa vật cổ ra sau và thét lên một tiếng kêu dài, bi thiết.

Người của chàng và Severn tới sau chàng ngay tức thì và họ xông vào rừng để tìm kiếm tên Howard đã thực hiện cuộc tấn công. Họ tìm thấy hai kẻ, họ hàng xa của Oliver Howard, và Rogan đã đảm bảo cái chết của bọn chúng thật dài và chậm rãi. Chàng đã kết liễu một gã khi hắn khai ra Jeanne.

Cái chết của hai kẻ Howard không thể mang anh trai chàng trở lại, cũng không hề làm giảm bớt ý thức trách nhiệm của Rogan bây giờ là con trưởng của nhà Peregrine. Giờ nhiệm vụ của chàng là phải bảo vệ Severn và cậu em bé bỏng Zared. Chàng phải bảo vệ các em, chăm lo cho các em, và hơn tất cả, chàng phải giành lại lãnh địa nhà Peregrine, đất đai mà lũ Howard đã cướp đoạt từ ông nội chàng.

Tâm trí chàng vẫn đang miên man với những ký ức, nhưng một tiếng tách của nhánh cây gãy khiến chàng ngay lập tức xoay lại và chĩa kiếm vào họng của kẻ đứng sau. Là một cô gái, và mất một lúc chàng không thể nhớ nổi cô ta là ai. Phải rồi, người mà chàng vừa cưới hồi sáng. “Cô muốn gì?” chàng nạt. Chàng muốn được ở một mình với những suy nghĩ của mình và những hồi ức về anh trai chàng.

Liana nhìn xuống mũi kiếm đang chĩa thẳng vào cổ họng nàng và nuốt nước miếng. “Có phải là một ngôi mộ không?” nàng ngập ngừng hỏi, nhớ lại mọi điều mà Helen đã nói về sự bạo lực của những người đàn ông kiểu này. Anh có thể giết nàng ngay lúc này để chiếm lấy của hồi

môn của nàng, và tất cả những gì anh phải làm đó là nói rằng anh đã thấy nàng với một gã đàn ông khác và anh đã thực thi sự trừng phạt.

“Không,” Rogan cộc lốc, không muốn nói với nàng về anh trai mình, hay bất cứ thứ gì khác. “Về trại và ở nguyên đó đi.”

Xém chút Liana đã buột miệng nói với anh rằng nàng sẽ ở bất cứ đâu mà nàng thích, nhưng giọng Joice vang lên trong đầu nàng cảnh báo về việc phải vâng lời. “Vâng, tất nhiên là em sẽ quay về trại,” nàng ngoan ngoãn. “Chàng sẽ về trại cùng em luôn chứ?”

Rogan muốn ở lại nơi này, nhưng cùng lúc chàng không muốn để cô ta lang thang trong rừng một mình. Chàng thậm chí còn chẳng nhớ ra tên của cô ta, cô ta giờ đã là người nhà Peregrine và theo đó cũng thành một kẻ thù của nhà Howard. Bọn chúng chẳng nghi ngờ gì là quá thích thú với việc bắt giữ một nữ Peregrine nữa. “Được rồi,” chàng miễn cưỡng. “Tôi sẽ đi với cô.”

Liana thấy một cơn run rẩy khe khẽ của sự hãi lòng chạy dọc cơ thể nàng. Joice đã đứng, nàng nghĩ. Nàng vừa ngoan ngoãn vâng lời chồng và anh đang đi cùng nàng về trại. Nàng đợi anh đưa cánh tay ra cho nàng vịn, nhưng anh không làm thế. Thay vào đó, anh quay lưng lại với nàng và bắt đầu bước đi. Liana chạy theo sau chàng vài bước, nhưng rồi áo dài của nàng bị vướng vào một cái cây đổ. “Đợi đã,” nàng gọi. “Em bị vướng.”

Rogan quay lại với nàng và, như mọi lần, trái tim Liana dường như đập nhanh hơn một chút khi anh tới gần.

“Bỏ tay ra,” chàng nói.

Liana nhìn vào trong mắt chàng, thấy ánh trắng lấp lánh trong đôi mắt ấy, và chẳng nhận thức được gì khác nữa – cho tới khi chàng đưa thanh kiếm lại gần khúc cây đổ và chém rách luôn một mảng lớn cái váy của nàng. Nàng chộp lấy chỗ hổng và hoàn toàn chết lặng. Chiếc váy lụa thêu tay này đã tiêu tốn của nàng ba tháng nhân công của sáu thợ lành nghề!

“Giờ thì đi được rồi,” anh ra lệnh, và quay lưng lại với nàng lần nữa.

Nuốt xuống! nàng ra lệnh cho bản thân. Nén giận và không được để lộ ra. Một phụ nữ phải luôn đáng yêu và ân cần. Một phụ nữ không được chỉ ra những lỗi lầm của chồng cô ta. Chiến đấu với cơn giận của mình, nàng bắt đầu đi theo sau chàng và tự hỏi liệu có phải chàng mong đợi đêm tân hôn của họ với nhiều cảnh giác cũng như nàng.

Mỗi bước mà chàng đi, Rogan nhớ lại cái chết của anh trai chàng càng thêm sống động. Hai năm trôi qua chẳng thể xóa nhòa ký ức. Nơi đây chàng và Rowland đã nói chuyện về việc mua ngựa. Nơi đây chàng và Rowland tâm sự về cái chết của James và Basil tám năm trước đó. Nơi đây Rowland đã nói sẽ bảo vệ Zared. Nơi đây –

“Anh có thể kể cho em vài điều về lâu đài của anh không? Em sẽ cần biết nên treo những tấm thảm của em ở chỗ nào.”

Rogan đã quên bém mắt cô gái đi cùng chàng. William, lớn hơn Rogan ba tuổi, đã chết khi mới chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi. Những lời trăng trối của anh là phải giành lại đất đai nhà Peregrine và ý nghĩa cái chết của anh ấy.

“Nó có rộng không?” cô gái hỏi.

“Không,” anh trả lời cộc cằn. “Nó rất nhỏ. Là chỗ bỏ đi của lũ khốn Howard.” Anh ngừng lại ở ven rừng và nhìn chăm chăm về điểm trại. Trước mắt chàng là một biển những tấm đệm lông chim cỡ lớn đặt trên nền đất. Những ngọn đuốc sáng được thắp và thổi cả kèn để thông báo vị trí của họ cho nhà Howard.

Giận sôi gan, anh sai bước về phía trại và tóm lấy em trai, người đang cười nói giả lả với một ả hầu nhà Neville. Anh tóm lấy vai em trai và xoay cậu ta lại.

“Cái thứ ngu đần này là sao?” chàng gầm gừ. “Sao không mời bọn Howard ào lên đầu chúng ta luôn đi?”

Severn đẩy vai Rogan. “Chúng ta kiểm soát tốt, và chỉ là vài tấm đệm cho đám phụ nữ thôi mà.”

Rogan dấm vào ngực Severn. “Ta muốn chúng biến đi cho khuất mắt. Đám đàn bà có thể ngủ trên nền đất hoặc có thể trở lại nhà Neville.”

Severn xiết chặt nắm dấm của anh và giáng lên ngực Rogan, nhưng ông anh trai to xác của anh chẳng mảy may suy chuyển. “Vài gã muốn ngủ với đàn bà.”

“Vậy tốt hơn là họ không nên ngủ ngon. Nếu một tên Howard đến, chúng ta sẽ sẵn sàng – vì nếu chúng ta đã không sẵn sàng vào cái đêm Rowland bị sát hại.”

Severn gật đầu và tới nói với người của anh dọn dẹp những cái đệm lông.

Ở bìa rừng, Liana đứng đó và nhìn chồng nàng và ông em chồng đang choảng nhau như thể họ là kẻ thù không đội trời chung ấy. Nàng nín thở vì sợ rằng cuộc ẩu đả của họ sẽ trở nên dấm máu, nhưng sau vài phút trao đổi qua lại, họ tách nhau ra, và Liana thở phào. Nàng nhìn xung quanh và thấy vài người phụ nữ của nàng cũng đang nhìn chăm chăm, nhưng chẳng ai trong đám hiệp sỹ nhà Peregrine dường như để ý thấy cuộc trao đổi thô bạo của mấy vị chủ nhân của họ. Tuy thế Liana biết rằng chỉ một trong những cú dấm đó thôi cũng đủ hạ gục hầu hết những người đàn ông.

Ngay lúc ấy, Joice chạy tới bên nàng, khuôn mặt chị nhăn nhó đầy xúc cảm. “Thưa tiểu thư, họ không có lều. Chúng ta sẽ ngủ trên mặt đất.” Chị ta nói đầy kinh hãi.

Bình thường khi họ ra ngoài du ngoạn, Liana, cha nàng và mẹ kế, và hầu hết mọi phụ nữ, nếu họ không phải là khách của chủ nhà, đều ngủ trong những cái lều lộng lẫy. Vì họ đem theo hầu hết đồ đạc của họ đi cùng từ lâu đài này tới lâu đài khác, những chiếc giường và kể cả những chiếc bàn có thể bỏ vừa trong những chiếc lều.

“Và không có đồ ăn nóng,” Joice tiếp tục. “Chúng ta chỉ có thịt nguội đem theo từ bữa tiệc cưới. Hai người của ta đang khóc rồi.”

“Vậy họ phải nín khóc đi,” Liana nạt. “Chị đã nói với tôi là một người vợ tốt không được phàn nàn. Điều đó cũng như thế đối với những cô hầu của cô ta.” Liana khá là hào hứng với triển vọng của đêm nay để mà lo lắng về thịt nguội và những cái lều.

Bỗng một tiếng động, khiến cả hai quay lại nhìn những hiệp sĩ Peregrine đang di chuyển những tấm đệm khỏi mặt đất và để chúng trở lại chiếc xe.

“Không!” Joice hét hải, và đi thẳng về phía những người đàn ông.

Vài giờ sau, tất cả là sự lộn xộn khi Liana nằm ngủ cùng với những nữ hầu của nàng trên mặt đất dưới bầu trời đầy sao. Nàng đã lôi những chiếc túi đầy lông thú khỏi chiếc xe và đặt chúng xuống nền đất, làm lóp lút bên dưới, và thứ này giúp nàng thấm đi những giọt nước mắt. Vài hiệp sĩ Peregrine ôm cánh tay họ lên đám phụ nữ và thư giãn với họ.

Liana có những bộ lông thú để bên ngoài trại, trong bóng tối của một cây sồi, cho bản thân nàng. Joice đã giúp nàng thay bộ áo dài bị rách hỏng và mặc một cái áo ngủ bằng len sạch sẽ, rồi Liana nằm xuống và đợi. Và đợi. Và đợi. Nhưng Rogan không tới với nàng. Nàng đã không ngủ được đêm trước, và chuyện đó cùng chuyến đi dài dặc đã khiến nàng ngủ thiếp đi dù nàng đã cố tỉnh táo để đợi chàng. Nhưng nàng đã ngủ mê đi với một nụ cười hé nở trên môi, biết rằng chồng nàng sẽ đánh thức nàng thôi.

Rogan nằm xuống cái chăn len tàn tạ cạnh Severn, nơi chàng vẫn thường ngủ trong suốt những chuyến hành trình của bọn họ.

Mơ màng, Severn quay sang anh trai. “Em nghĩ là anh đã có vợ rồi mà.”

“Lũ Howard tấn công và anh đang lượn lờ quanh một ả ư,” Rogan mỉa mai.

“Cô ấy khá là dễ thương đấy chứ,” Severn nói.

“Nếu em thích lũ thỏ. Anh chỉ có thể nói thế về một người như cô ta, luôn lờ loẹt trong mấy bộ phục sức. Hôm nay là thứ Ba nhỉ?”

“Vâng,” Severn đáp. “Và chúng ta sẽ về tới nhà tối thứ Bảy.”

“Ừ, sau đó,” Rogan nói nhỏ nhỏ. “Anh sẽ có món thịt thỏ cho bữa tối thứ Bảy.”

Severn quay đi và rơi vào giấc ngủ trong khi Rogan còn nằm thao thức thêm một giờ nữa. Tâm trí chàng quá náo nức với viễn cảnh đó để có thể ngủ được. Ý nghĩ của chàng tràn đầy những kế hoạch chàng sẽ làm với vàng của nhà Neville. Những cỗ máy chiến tranh sẽ được xây dựng, những hiệp sỹ sẽ được thuê và huấn luyện, thức ăn để dự trữ phòng khi bị vây hãm dài ngày, vì chàng biết rằng cuộc chiến thu hồi lại lãnh địa nhà Peregrine sẽ mất một thời gian dài, thật dài.

Lúc này chàng chẳng mấy may nghĩ tới cô vợ mới, người đang đợi chàng ở bên kia khu trại.

Sáng hôm sau, Liana không được thoải mái cho lắm. Joice tới bên nữ chủ nhân cùng những lời than phiền tràng giang đại hải từ mấy cô hầu. Những hiệp sỹ nhà Peregrine đã làm tình một cách thô bạo khiến hai trong số họ bị thâm tím và đau nhức.

“Bị thâm tím và đau nhức còn tốt hơn là bình thường và thoải mái,” Lianan nạt. “Mang cho tôi chiếc áo dài xanh và mũ trùm đầu và nói với đám phụ nữ là ngừng than vãn đi hoặc tôi sẽ cho họ vài thứ để mà than thở đấy.”

Liana nhìn thấy chồng nàng qua rặng cây và lại một lần nữa nuốt cơn giận của nàng xuống. Tất cả những cuộc hôn nhân đều như thế này ư? Có phải tất cả những người phụ nữ đều bị đối xử bất công và phải ngậm bồ hòn làm ngọt? Đây là biểu hiện của tình yêu ư?

Nàng mặc một chiếc áo dài satin màu xanh với chiếc đai vàng nạm kim cương. Chiếc mũ bông nàng đang đội cũng dát những viên kim cương bé xíu. Có lẽ lần này chàng sẽ nhìn nàng với sự thèm muốn. Có lẽ đêm qua chàng thấy xấu hổ khi nằm với nàng trong khi người của chàng ở gần đó. Phải, có lẽ đó là lý do cho hành vi của chàng.

Chàng đã chẳng hề chào đón nàng sáng nay. Thực tế, chàng đã vượt qua và chẳng thèm liếc mắt đến nàng. Như thế là chàng chẳng hề nhận ra nàng.

Lianan leo lên ngựa của nàng với sự giúp đỡ của một hiệp sỹ và lần nữa đi giữa đoàn người ngựa, hứng chịu bụi đất và phân ngựa.

Đến giữa ngày nàng mệt lử. Nàng có thể thấy Severn và Rogan dẫn đầu đoàn người đang nói chuyện rất nghiêm nghị và nàng muốn biết chuyện gì đã khiến họ hứng thú tới vậy. Nàng điều ngựa sang bên cánh.

“Tiểu thư!” Joice hốt hoảng. “Tiểu thư định đi đâu thế?”

“Vì chồng ta không đến với ta, ta sẽ tới với chàng.”

“Tiểu thư không thể,” Joice nói, đôi mắt tròn tròn. “Đàn ông không thích phụ nữ chủ

động. Tiểu thư phải đợi cho tới khi ngài ấy tới với cô.”

Liana do dự, nhưng sự chán ngán của nàng đã chiến thắng. “Để xem thế nào,” nàng nói, và thúc ngựa chạy thẳng tới bên cạnh ông em chồng của nàng, Rogan đang đi bên cạnh anh ta. Severn liếc nhìn nàng; Rogan thì không. Nhưng cả hai đều không hề tỏ lời chào đón nàng.

“Chúng ta sẽ cần tất cả chỗ lương thực ta có thể mang,” Rogan đang nói. “Ta sẽ phải dự trữ và chuẩn bị sẵn sàng.”

“Thế còn về năm mươi hecta dọc con đường phía bắc? Bọn nông dân nói rằng những cánh đồng ở đó sẽ không thể cấy hái gì được và lũ cừu thì đang chết dần.”

“Chết dần ư, hừ!” Rogan khịt mũi. “Lũ khốn đó không nghi ngờ gì là đang bán cừu cho đám lái buôn và biển thủ tiền. Cử người tới đốt cháy vài ngôi nhà, nện vài tên nông dân, và chúng ta sẽ xem liệu cừu của bọn chúng có đang chết không.”

Đây chính là nơi mà Liana sẽ cảm thấy như ở nhà. Thảo luận về cừu và nông dân chẳng phải chuyện đã gắn bó với cuộc đời nàng hàng bao nhiêu năm trời qua đó sao. Nàng không nghĩ tới chuyện “nghe lời” hay giữ những lời khuyên của nàng lại cho bản thân. “Khủng bố đám nông dân chẳng đem lại điều gì tốt đẹp cả,” nàng nói to, không nhìn hai gã đàn ông. “Việc đầu tiên là ta phải tìm xem liệu những gì bọn họ nói có đúng sự thật không đã. Có thể có nhiều nguyên nhân: Đất đai có thể bị bạc màu, nguồn nước có thể không đầy đủ, hoặc một bệnh dịch có thể đang xảy ra trong đàn cừu. Nếu không phải những nguyên nhân đó và lũ nông dân đang lừa dối chúng ta, thì ta sẽ trục xuất bọn họ. Em biết là việc trục xuất cũng kinh khủng như việc bị tra tấn, và biện pháp này thì ít... phiền phức hơn nhiều. Ngay khi chúng ta tới nơi, em sẽ xem xét việc đó.” Nàng quay sang và mỉm cười với hai người đàn ông.

Cả hai người bọn họ đều nhìn nàng chăm chăm với cái miệng há hốc.

Liana không hiểu biểu hiện của họ rốt cục là sao. “Nó cũng có thể là do hạt giống,” nàng nói. “Một năm ẩm ướt đã gây thiệt hại toàn bộ đồng hạt giống của nhà em và - ”

“Lùi lại!” Rogan nói dưới hơi thở. “Trở lại với đám đàn bà. Nếu ta muốn nghe ý kiến từ một phụ nữ, ta sẽ hỏi,” anh nói cùng với tông giọng như thể anh thà hỏi lũ ngựa về đám ngũ cốc còn trước cả khi anh hỏi tới một đàn bà vậy.

“Em chỉ - ” Liana bắt đầu.

“Ta sẽ trói cô lại sau chiếc xe chở hàng nếu cô còn nói thêm lời nào nữa,” Rogan nói, mắt anh long lên giận dữ.

Liana nuốt xuống cục nghẹn khi nàng quay ngựa và trở lại với đám phụ nữ.

Severn là người đầu tiên mở lời khi họ chỉ còn lại một mình. “Nước ư? Có chuyện gì với

nguồn nước được à? Và một bệnh dịch. Anh có nghĩ là lũ Howard đã gây ra chuyện đó cho đàn cừu của chúng ta không? Chúng ta phải làm thế nào để tổng khứ được chuyện này đây?”

Rogan vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. Ả đàn bà chết tiệt, anh nghĩ. Cô ả đang cố làm chuyện gì thế không biết, chỗ mũi vào việc của đàn ông ư? Ngay khi mà anh cho phép một ả đàn bà can thiệp vào. Ngay khi mà anh nghe lời một ả đàn bà, thì cô ta đáp trả lại anh bằng sự bội phản. “Chẳng có bệnh dịch gì hết. Chỉ là lũ nông dân tham lam,” Rogan nói chắc nịch. “Ta sẽ cho chúng thấy ai mới là chủ đất đai bọn chúng đang canh tác.”

Severn nghĩ ngợi mất một lúc. Anh không có tư tưởng thù địch với phụ nữ giống như anh trai của mình. Có rất nhiều điều anh thường bàn bạc với Iolanthe, và nhiều khi anh thấy những câu trả lời của cô rất khôn ngoan và hữu dụng. Có lẽ nữ thừa kế nhà Neville còn hơn cả những gì anh đã nghĩ khi lần đầu tiên gặp nàng.

Anh quay người lại trên yên cương và ngoái lại sau nhìn nàng. Nàng vẫn ngồi cứng ngắc trên ngựa, lưng thẳng, mắt lấp lánh những tia giận dữ. Severn quay lại và cười toe toét với ông anh. “Anh đã làm chị ấy bực mình rồi kìa,” anh nói vui vẻ. “Xem chừng đêm nay sẽ rất ngọt ngào đây. Em biết một món quà sẽ xoa dịu tâm tính một chị ấy. Hoặc có lẽ mấy lời hoa mỹ sẽ có tác dụng đấy. Nói với chị ấy rằng mái tóc của chị ấy như là vàng, nói rằng vẻ đẹp của chị ấy làm lay động anh tới tận tâm can.”

“Thứ duy nhất cảm dỗ anh là vàng trên những chiếc xe hàng, không phải tóc cô ta. Và anh nghĩ rằng đêm nay em tốt hơn là nên ôm lấy một ả hầu để khỏi phải nghĩ ngợi về tóc tai của đàn bà.”

Severn vẫn tủm tỉm. “Lúc nằm với cô vợ xinh xắn của anh, nhớ gửi vài nhóc con trai vào đấy.”

Những đứa con trai, Rogan nghĩ. Con trai sẽ giúp anh chiến đấu với bọn Howard. Những đứa con trai sẽ sống trên lãnh địa nhà Peregrine ngay khi anh chiếm lại được. Những đứa con trai sẽ cưỡi ngựa bên cạnh anh. Anh sẽ dạy chúng cách chiến đấu và cưỡi ngựa và săn bắn. “Phải, anh sẽ gửi con trai cho cô ta,” cuối cùng Rogan nói.

Liana đã bị thuyết phục là Joice đúng sau cuộc đối đầu giữa nàng với Rogan. Nó đã nhắc cho nàng nhớ là phải vâng lời và lắng nghe và cả giữ những ý tưởng của nàng cho riêng bản thân nàng.

Tối đó họ lại cắm trại, và lần nữa Liana đặt chỗ nghỉ dưới một gốc cây ở đằng xa. Nhưng Rogan vẫn không thềm tới chỗ nàng. Anh không nói với nàng hay thậm chí là nhìn nàng.

Liana nhất định không khóc. Nàng cũng từ chối không nhớ những lời cảnh báo của Helen. Thay vào đó, nàng nhớ lại khoảng thời gian bên hồ nước khi chàng hôn nàng. Chàng dường như thấy nàng thật đáng khao khát khi đó, nhưng giờ thì không. Nàng ngủ chập chờn và thức dậy

trước bình minh, trước tất cả những người trong khi trại kịp tỉnh giấc. Nàng dậy, một bàn tay đặt lên cái lưng cứng ngắc của nàng, và hướng vào trong rừng.

Cúi xuống để uống nước từ một con suối nhỏ, nàng rửa qua mặt và cuống cuồng thấy một người đàn ông đang đứng trong bóng tối. Nàng thở gấp và đặt một tay lên cổ.

“Không được rời khỏi phạm vi an toàn của khu trại mà không có vệ sĩ,” giọng của Rogan thật thấp.

Nàng nhận thức rõ ràng là nàng chỉ mặc một lớp lụa mỏng manh che phủ cơ thể trần trụi, mái tóc buông xõa ngang lưng, và chàng thì chỉ mặc có mỗi cái quần lửng, chiếc tất quần của chàng ôm khít từ eo tới tận ngón chân, khuôn ngực rộng lớn để trần. Nàng tiến một bước về phía chàng. “Em không ngủ được,” nàng dịu dàng. Nàng ước chàng chạm vào nàng, cuốn lấy nàng trong vòng tay chàng. “Anh ngủ ngon không?”

Anh cau mày với nàng. Không hiểu sao, nàng rất quen, như thể anh đã từng gặp nàng trước đây rồi. Nàng khá là ngon lành trong nắng sớm, nhưng anh không cảm thấy nổi khao khát chiếm lấy nàng. “Trở lại khu trại,” anh nói, và quay đi khỏi nàng.

“Vì tất cả - ” nàng nói dưới hơi thở nhưng rồi kiềm bản thân lại. Phải có vài lý do khiến người đàn ông này lờ nàng đi chứ? Joice đã nói nàng có thể khiến bản thân trở nên không thể thiếu đối với chàng một khi nàng ở trong nhà của chàng. Ở đó nàng có thể khiến chàng thoải mái và thấy được những nhu cầu của chàng.

Và ở đó họ sẽ chia sẻ một chiếc giường, nàng nghĩ khoan khoái.

Nàng nhanh chóng bắt kịp chàng. “Chúng ta có đến được lâu đài Peregrine hôm nay không?”

“Nó là lâu đài của Moray,” anh nói cứng ngắc. “Lữ Howard đang chiếm đóng lãnh địa Peregrine.”

Nàng đang hồi hả để bắt kịp anh, cái áo choàng dài của nàng vương phải những cành cây và hòn đá dọc đường. “Em đã nghe về họ. Họ đánh cắp đất đai và tước hiệu của anh, phải không? Anh lẽ ra là một công tước nếu chuyện đó không xảy ra.”

Anh ngừng lại đột ngột ngay phía trước nàng và xoáy đôi mắt giận dữ lên nàng. “Đó là thứ cô hy vọng phải không, cô gái? Rằng cô vừa kết hôn với một công tước? Đó là lý do cô kết hôn với ta và bỏ qua những gã khác?”

“Tại sao không, em không,” nàng nói, kinh ngạc. “Em kết hôn với anh vì...”

“Sao?” Anh yêu cầu.

Liana không thể nói rành rành ra là nàng thèm khát chàng, rằng trái tim nàng đang đập thình thịch ngay lúc này đây khi đang đứng rất gần chàng, và rằng nàng hân hoan muốn chạm vào làn da trần của ngực chàng.

“Hai người đây rồi,” Severn lên tiếng phía sau họ, nên đã cứu Liana khỏi phải trả lời. “Mọi người đã sẵn sàng xuất phát. Thừa phu nhân,” anh nói, gật đầu với Liana.

Đôi mắt anh nhìn nàng quá kỹ lưỡng khiến nàng ngượng ngùng, rồi liếc mắt qua làn tóc quăn của mình xem liệu Rogan có thấy thế không. Chàng không nhìn. Chàng đã bắt đầu tiến về phía trại, bỏ lại Liana. Nàng nhanh chóng định thần lại và theo sau hai anh em họ.

“Cô ấy dễ thương hơn là em nghĩ lúc đầu đấy,” Severn nói với anh trai khi họ cưỡi ngựa.

“Cô ta không khiến anh hứng thú chút nào hết,” Rogan nói. “Không phải cứ là ‘vợ’ thì có thể khiến anh hứng thú.”

“Em tưởng là anh sẽ chiến đấu hết sức nếu có kẻ nào đó muốn đoạt cô ấy chứ.” Severn giỡn với ông anh trai, nhưng ngay khi những lời đó nói ra, anh vô cùng hối tiếc. Mười năm trước một kẻ đã quả thực cố đoạt vợ của Rogan và anh ấy đã chiến đấu kịch liệt để giành lại cô ta khiến cho hai người anh em của họ đã bị giết.

“Không, anh sẽ không chiến đấu vì cô ta,” Rogan từ tốn nói. “Nếu em muốn cô ta, cứ đoạt lấy. Cô ta chẳng có ý nghĩa gì với anh. Vàng cô ta mang tới cho anh là tất cả những gì anh muốn từ cô ta.”

Severn cau mày trước lời lẽ của anh trai, nhưng anh cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chương Sáu

Đầu tiên là một cơn mưa rào rơi vào tầm mắt lúc giữa ngày, và là một khung cảnh chán ngán mà Liana chưa từng thấy bao giờ. Nó là một lâu đài kiểu cũ, dùng để phòng thủ, và không hề thay đổi gì trong suốt hơn một trăm năm mươi năm qua. Những khung cửa sổ nứt toác vì tên bắn, tòa pháo đài kiên cố và trông không thể bị công phá. Binh sỹ xếp hàng dọc những nơi đổ nát của tường thành, trông như thể tòa lâu đài vừa mới bị tấn công và chưa bao giờ được sửa chữa.

Khi đoàn người tới gần hơn, nàng có thể ngửi thấy mùi của nơi này. Mùi của những con ngựa họ đang cưỡi và mùi cơ thể lâu ngày không tắm rửa của những hiệp sỹ nhà Peregrine trở

thành thứ mùi hôi hám của tòa lâu đài này.

“Thưa tiểu thư,” Joice thì thào.

Liana không nhìn chị ta, mà chỉ chăm chăm về phía trước. Helen đã kể với nàng về sự thảm hại của nơi này, nhưng nàng đã không chuẩn bị trước cho thứ này.

Đầu tiên họ đi qua con hào. Tất cả nhà xí của lâu đài đều xả thẳng xuống con hào bảo vệ này và nó nhớp nhúa đầy phân cũng như nước thải từ nhà bếp với đầy xác động vật mục rữa. Liana giữ cao đầu và mắt nhìn thẳng trong khi, quanh nàng, những cô hầu ho khạc và bịt kín mũi miệng khỏi thứ mùi xú uế.

Họ cưỡi ngựa thành một hàng đơn băng qua một đường hầm thấp, dài và phía trên đầu Liana trông thấy ba chiếc cổng sắt nặng nề đầy gai nhọn thứ dùng để thả rơi xuống đầu những kẻ xâm phạm. Cuối hầm là một cái sân nhỏ, chỉ bằng một nửa sân trong lâu đài của cha nàng, nhưng chứa gấp ba lần lượng người. Mũi nàng đã bị xúc phạm, giờ thì đến tai nàng. Tiếng quai búa những thanh sắt nóng đỏ trên đe chát chúa; tiếng chó sủa nhặng xị; tiếng thợ mộc đóng đinh; tiếng người la hét với nhau vì quá ồn ã.

Liana khó có thể tin được tiếng ồn và sự hôi thối của những chuồng ngựa và chuồng lợn, những thứ trông như thể chúng đã không được dọn dẹp hàng năm trời.

Bên phải nàng một cô hầu kêu ré lên và ngựa của cô ta lấn sang đường của Liana. Liana nhìn xem điều gì đã khiến cô gái hoảng sợ. Một bình nước tiểu từ gác ba đổ thẳng xuống sân và giờ cái thứ bắn thiu đó lênh láng trên tường và tung tóe thành những bãi nước dơ bắn khắp nơi trên nền đất.

Sau tiếng ré lên của cô hầu, Liana và những cô hầu của nàng đều không ai thốt lên được lời nào. Họ quá kinh hãi để có thể thốt nên lời.

Bên phải Liana có hai cầu thang đá, một cái dẫn thẳng đến chòi tháp đơn, cái kia dẫn tới khu hai tháp thấp hơn, mái lợp đá phiến màu đen. Với một lâu đài bé nhỏ thế này thì không có nhà khách và sân ngoài, không có sự tách biệt giữa lãnh chúa và quần gia, vì mọi người sống cùng nhau trong một không gian chật hẹp là thế.

Trên cùng cầu thang Liana trông thấy hai phụ nữ. Họ sầm soi đám người mới cho tới khi họ thấy Liana, rồi một người trong bọn họ chỉ vào nàng và cả hai cùng cười phá lên. Liana có thể thấy họ là nữ hầu, vì sự bắn thiu của nơi này rõ ràng là do họ đã không làm việc. Nàng sẽ nhanh chóng chấn chỉnh bọn họ và dạy cho họ là không được phép cười cợt bậc bề trên của họ.

Hai cô ả đi bộ xuống cầu thang và khi họ vòng qua bức tường đá thấp, Liana nhìn thấy rõ họ. Cả hai đều thấp, đầy đà, eo nhỏ, hông to với những bím tóc dài màu nâu bắn thiu lủng lẳng trên lưng. Váy áo của họ bó sát lộ liễu và họ bước đi ngúng nguẩy quá sức xấu xược với cái hông to. Vênh váo đi trên sân một cách từ từ khiến cho bộ ngực to lớn của bọn họ nảy tung

tung bên dưới lớp vải áo, và hầu hết đám đàn ông đều ngừng tay để nhìn bọn họ.

Khi một hiệp sỹ giúp Liana xuống ngựa, nàng thấy mấy ả hầu hướng tới Rogan. Chàng đang hét mấy gia nhân về những chiếc xe của nhà Neville, nhưng Liana thấy chàng để mắt xuống hai ả. Một trong hai quay lại và trao cho Liana một cái nhìn rành rành là chiến thắng khiến những ngón tay của Liana phát đau vì muốn tát vào mặt ả.

“Chúng ta vào trong thôi chứ, thưa tiểu thư?” Joice nhỏ nhẹ. “Có lẽ bên trong nó sẽ...” Giọng chị ta tắt ngấm.

Rõ ràng là chồng nàng sẽ không dẫn nàng đi thăm nhà mới của nàng và giờ thì Liana cũng chẳng trông đợi gì ở anh ta. Một cách kiêu ngạo, ở chỗ cầu thang mấy ả hầu xác láo đã ve vãn ông chủ, nàng nâng váy lên và bước qua bọn họ, đá những khúc xương và thứ gì đó giống như một con chim chết ra khỏi đường đi của nàng.

Trên đỉnh cầu thang là một căn phòng rộng, một cánh cửa ra vào bằng gỗ mà trước kia hẳn là một thứ được chạm khắc đẹp đẽ, nhưng giờ đây những cái đầu rìu đã bị mòn vẹt trong thớ gỗ và những cái đinh được đóng vào để giữ những cái chùy và thương. Dọc theo bản những cánh cửa gỗ rộng, một trong số đó được treo bởi duy nhất một cái bản lề, là một căn phòng khoảng bốn mươi lăm feet dài và hai mươi lăm feet rộng, với một cái trần nhà cao tương thích với một căn phòng rộng.

Liana và những nữ hầu của nàng bước vào trong phòng trong im lặng vì chẳng có lời nào diễn tả được điều họ đang trông thấy. Dơ bẩn sẽ không đủ để lột tả hết được. Nền nhà trông như thể được rải bằng tất cả xương xấu từ mọi bữa ăn đã từng diễn ra trong căn phòng này suốt hơn một trăm năm qua vẫn còn y nguyên tại chỗ. Ruồi nhặng bu đầy quanh những cục xương nhưng nhúc giời bọ, và Liana có thể thấy những thứ - nàng đã từ chối xem xét là những thứ gì - lúc nhúc bên dưới đồng rác rưởi bẩn thỉu ngập ngựa ấy.

Những con nhện béo núc chằng tơ khắp nơi trên trần nhà cũng như trên sàn nhà. Bếp lửa đôi ở phía đông cuối căn phòng có lớp tro dày tới ba feet. Thứ đồ đạc duy nhất trong phòng là một cái bàn nặng nề, dày cộp làm bằng gỗ sồi đen nguyên khối và tám cái ghế sút sẹo, gãy vỡ, tất cả đều cấu bẩn bởi dầu mỡ từ những bữa ăn trong suốt nhiều năm ròng.

Có vài cái cửa sổ trong phòng, một số cao mười lăm feet so với mặt sàn, nhưng đều vỡ kính và mất tấm chớp, nên mùi xú uế từ con hào, khu sân, và cả căn phòng này được trộn lẫn luôn với nhau.

Khi một cô hầu đứng sau nàng lả dần và bắt đầu muốn ngất, Liana không hề ngạc nhiên. “Đứng thẳng lên!” nàng ra lệnh, “nếu không chúng ta sẽ đặt cô xuống nền nhà đấy.” Cô gái ngay lập tức khiến bản thân thẳng lên.

Lấy hết can đảm đặt lên đôi tay, nâng chiếc váy lụa của nàng lên, Liana băng qua căn

phòng tới chỗ cầu thang phía góc tây bắc. Chỗ đó cũng đầy xương xẩu, rơm bị mục nát, và cái gì đó rất có thể là một con chuột chết. “Joice, qua đây với tôi,” nàng nói qua vai, “còn mọi người cứ ở lại đó.”

Lên tám bậc cầu thang thì có một căn phòng ở bên trái, và một cái nhà xí ở bên phải. Liana chỉ nhìn vào trong phòng chứ không bước vào. Nó có một cái bàn tròn nhỏ, hai ghế, và hàng trăm vũ khí chiến tranh.

Liana tiếp tục đi lên cầu thang xoắn ốc, theo sau là Joice sợ hãi, cho tới khi nàng lên đến tầng hai của tòa tháp. Trước mặt nàng là một hành lang ngắn, vòm tròn thấp, và cách vài feet là một cánh cửa dẫn sang bên phải. Đây là một phòng ngủ với một tấm đệm nhồi rơm bắn thủng trên sàn nhà, rơm để quá lâu rồi, chỉ có hai mảnh chăn len thô ráp vắt lộn xộn trên sàn nhà. Một cái nhà xí đặt ngay trong phòng này.

Joice bước thẳng tới và đưa tay xuống định chạm vào hai cái chăn đang dồn đống ở cuối tấm đệm.

“Có chấy đấy,” là tất cả những gì Liana nói, và đi xuống hành lang.

Nàng bước vào khu nhà kính, một căn phòng rộng rãi, trống trải tràn ngập ánh nắng lấy từ rất nhiều cửa sổ. Chỗ tường phía nam có một cái thang gỗ dẫn lên tầng ba. Một tiếng sột soạt vang trên đầu khiến Liana ngược nhìn lên. Dọc theo cái đòn chĩa là rầm xà, nơi trú ngụ của chim và ở đây là chim ưng, tất cả chúng đều bị chụp mũ và buộc chân. Nào là chim ưng, chim cắt, chim cắt xám nâu, chim ó, và chim sẻ ưng. Những bức tường bám đầy phân chim, thứ đã nhiều xuống thành những đồng khô cứng trên sàn nhà.

Liana nâng váy của nàng cao hơn nữa và băng qua cái nền nhà bắn thủng về phía đông căn phòng. Có ba khung cửa vòm ở đây, chỗ chính giữa tạo thành một căn phòng nhỏ, một cánh cửa bằng gỗ đơn điệu vẫn còn, trong khi cánh bên kia đã biến mất. Sát bức tường đá là một cái bể nước nhỏ, một cái chậu được vị linh mục dùng để rửa tay sau buổi lễ.

“Thật là báng bố,” Joice thì thào, vì đây là một nhà nguyện riêng tư, một nơi hành lễ để nói những lời cầu nguyện cho gia đình.

“Ah, nhưng ở đây chúng ta có cái nhìn toàn cảnh với cái hào ấy,” Liana nói, nhìn ra ngoài cửa sổ và cố gắng mang một chút hài hước cho cái nơi ghê tởm ấy. Nhưng Joice không cười hay nhếch miệng.

“Thưa tiểu thư, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Chúng ta sẽ khiến chồng ta cảm thấy thoải mái,” Liana nói quả quyết. “Đầu tiên, chúng ta sẽ chuẩn bị hai giường ngủ cho đêm nay, một cái cho chồng ta và ta,” nàng không thể ngăn một chút ửng đỏ lướt trên mặt, “rồi một cái cho chị và những cô hầu. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu với phần còn lại của nơi này. Giờ thì thôi đứng trân ra đó và bắt đầu đi. Đi và gọi cả những

phụ nữ mà ta đã thấy bên dưới. Một công việc nhẹ nhàng sẽ tước bỏ đi thói xấu xược của chúng.”

Joice sợ hãi phải di chuyển trong cái lâu đài này một mình, nhưng cách xử lý của nữ chủ nhân đã khiến chị ta can đảm hơn. Chị ta sợ hãi những thứ ẩn nấp trong bóng tối hay trong những xó xỉnh của lâu đài. Nếu có thứ gì đó tấn công, sẽ mất bao lâu thì họ mới tìm thấy di hài của chị lẫn lộn trong những thứ khác đây?

Trong khu nhà kính, Liana đi tới những căn buồng tò khác bên sườn khu nhà nguyện. Bọn chim ít thả bay ở bên này thấy rõ và nàng có thể thấy bên dưới bức tường bẩn thỉu đã từng được họa hình. Một khi chúng được dọn rửa sạch sẽ nàng có thể cho tu sửa lại, và bức tường phía tây kia nàng sẽ treo một tấm thảm tường. Trong một lúc nàng gần như thoát khỏi mùi của căn phòng, những âm thanh lạo xạo của tiếng chim vỗ cánh, và tiếng cái gì đó đang di chuyển bên dưới sàn nhà kéo kẹt.

“Bọn họ sẽ không tới, thưa tiểu thư,” Joice vừa nói vừa thở ngay từ cửa.

Liana trở lại với thực tại. “Ai không đến? Chồng ta ư?”

Joice uất ức, “Mấy ả hầu! Mấy ả hầu của Lord Rogan không đến. Khi tôi nói với bọn họ đến để lau dọn, bọn họ đã cười vào mặt tôi.”

“Vậy ư?” Liana nói. “Để xem bọn họ nói gì với ta nào.” Nàng đã sẵn sàng cho một trận chiến. Nàng đã quá nghe lời và phải nuốt giận quá nhiều trong mấy ngày vừa qua khiến nàng muốn xả ra, và mấy ả hầu gái trở trên những kẻ đã dám chỉ trỏ vào nàng và cười cợt sẽ là chỗ hoàn hảo để trút giận.

Liana lao xuống cầu thang, ngang qua phòng ngủ chính, xuống thang ngoài, và lao vào khoảng sân dơ dáy, ồn ã. Hai ả hầu nàng nhìn thấy lúc trước đang uốn ẹo gần cái giếng, để ba hiệp sỹ trẻ múc những gầu nước cho mấy ả trong khi mấy ả cọ bộ ngực phì nộn vào cánh tay của những người đàn ông.

“Cô!” Liana nói với ả đầu tiên. “Đi với ta.”

Liana quay gót và bắt đầu bước trở lại lâu đài chỉ để nhận thấy là chẳng ả hầu nào đi theo nàng cả. Nàng nhìn lại thì thấy hai ả đang mỉm cười với nàng như thể hai ả biết điều gì đó mà nàng không biết. Liana chưa bao giờ bị một nữ hầu nào không vâng lời trước đây. Trước đây luôn luôn nàng được quyền lực của cha nàng hậu thuẫn.

Mất một lúc, Liana không biết phải làm gì. Nàng có thể cảm thấy những con mắt của những người khác trên sân đang dồn lên nàng, và nàng biết rằng đây chính là thời điểm xác lập quyền lực của nàng như vị nữ chủ nhân của lâu đài. Nhưng nàng sẽ không thể làm được điều đó trừ khi bọn họ hiểu là nàng được sự hậu thuẫn của chồng nàng.

Rogan ở cạnh bức tường phía xa cuối sân, đang chỉ đạo việc dỡ đồ từ một toa xe chứa những bộ áo giáp sắt thuộc khối tài sản hồi môn của Liana. Giận giữ, nàng băng ngang sân, đi qua ba con chó đang sủa nhặng xị, bước qua một đồng ruộng cừu thối rữa.

Nàng biết rõ điều nàng muốn nói, những yêu cầu nàng muốn thực hiện, nhưng khi Rogan quay về phía nàng, với vẻ bức mình vì nàng đang phá ngang chàng, sự tự tin của nàng bị phai nhạt. Nàng quá muốn chàng được hài lòng, muốn đôi mắt của chàng thay đổi khi chàng nhìn nàng. Giờ thì chàng dường như đang cố nhớ ra xem nàng là ai.

“Những cô hầu không nghe lời em,” nàng nói đều đều.

Anh nhìn nàng với sự sững sốt, như thể vấn đề của nàng chẳng đáng là gì.

“Em muốn những cô hầu bắt đầu dọn dẹp, nhưng họ không tuân lời em,” nàng giải thích thêm.

Điều đó dường như giải tỏa được sự bối rối của chàng. Chàng quay lại với những chiếc xe. “Bọn họ dọn dẹp những thứ họ cần. Ta tưởng em đã mua những cô hầu chứ.”

Nàng di chuyển vào giữa chàng và chiếc xe. “Ba trong số nữ hầu của em là quý cô, và những người khác... ôi, khối lượng việc quá nhiều so với họ.”

“Làm mẻ cái áo giáp đó thì ta sẽ lấy đầu người đấy,” Rogan hét lên với một kẻ bốc vác đang dỡ đồ từ chiếc xe. Chàng nhìn xuống Liana. “Ta không có thời gian cho đám hầu. Nơi này thế là đủ sạch rồi. Giờ thì đi đi và để ta còn dỡ đồ.”

Chàng làm ngơ nàng như thể nàng không hề tồn tại, và Liana đứng ở đó nhìn chăm chăm vào cái lưng của chàng và cảm nhận những con mắt của từng gã đàn ông, gần hết trong số đó, cả hai ả hầu kia đang chiếu vào nàng. Vậy đây là điều mà Helen đã cảnh báo nàng sao. Đây là kiểu hôn nhân thế này sao. Một tên đàn ông sẽ ve vãn bạn cho tới khi hắn chiếm được bạn, rồi thì bạn trở nên không cả bằng một mẩu sắt trong tay hắn. Tất nhiên, với Rogan, nàng thậm chí còn chẳng cả nhận được lấy sự ve vãn nào hết.

Giờ thì nàng biết là bằng mọi giá nàng phải giữ được thái độ kiêu hãnh của nàng. Nàng sẽ không nhìn trái hay nhìn phải mà đi thẳng đến những bậc thang đá và bước lên và vào trong lâu đài. Đằng sau nàng có thể nghe thấy những tiếng ồn ã của khu sân đã lại tiếp tục thậm chí còn ồn ào hơn gấp ba lần, và nàng thậm chí còn nghe thấy cả những tiếng cười cợt chói tai của mấy ả đàn bà.

Trái tim Liana đập thành thịch vì sự làm nhục mà nàng vừa phải nhận. Helen đã nói nàng đã hủy hoại quyền lực của bà ở sản sự nhà Neville, nhưng Liana đã chẳng có chút khái niệm gì về điều bà nói hết. Nàng đã nghi ngờ rằng vài người đã nhận ra sự khác biệt trong cuộc sống của những người khác lại xuất phát từ chính họ. Nàng tôn trọng cuộc sống hôn nhân của nàng để điều chỉnh cho những khác biệt, nhưng cảm giác không có chút quyền hành nào, không tồn

tại này, là những điều hoàn toàn mới mẻ đối với nàng.

Đây hẳn cũng giống như cảm giác của bà Helen ở sản sự nhà Neville khi gia nhân nghe lời Liana chứ không phải bà. “Bà ấy đã cảm thấy thế này, dù thế bà vẫn đối xử tốt với mình,” Liana thì thầm.

“Thưa tiểu thư,” Joice dịu dàng.

Liana chớp mắt nhìn cô hầu và thấy nỗi sợ hãi trên khuôn mặt chị ta. Liana không còn dám chắc vào bản thân nàng giờ đây nữa như lúc trước đám cưới. Lúc này đây nàng quá mệt mỏi để suy nghĩ điều nàng sẽ làm trong tương lai. Những nhu cầu cần kíp ngay lúc này đây là thức ăn và một chỗ để ngủ.

“Gửi Bess đi tìm nhà bếp và mang bữa nhẹ lên – ta không muốn ăn chung tối nay. Rồi đem đồ dùng cho phòng ngủ của ta lên khu nhà kính.” Nàng giơ một tay lên để ngăn Joice nói. “Ta không biết làm thế nào để hoàn thành việc. Dường như ta không có quyền lực trong chính ngôi nhà của chồng mình.” Nàng cố gắng không lộ ra giọng tự thương hại bản thân, nhưng nàng không thành công. “Và tìm vài cái xẻng. Tối nay chúng ta sẽ dọn sạch hai phòng trống để có thể ngủ. Và ngày mai chúng ta sẽ - ” Nàng ngừng lại vì nàng không thích nghĩ tới ngày mai. Nếu nàng không có quyền lực, thậm chí ra lệnh với một cô hầu, nàng sẽ trở thành một tù nhân như thể nàng bị nhốt trong ngục tối vậy.

“Tìm xem ta có thể làm gì với nơi này,” Liana nói sau một hồi suy nghĩ. “Lord Severn ở đâu nhỉ? Có lẽ anh ta sẽ... giúp được chúng ta.” Có chút khởi sắc hơn trong giọng của Liana.

“Vâng, thưa tiểu thư,” Joice nói nhỏ nhẹ và rời phòng.

Chậm chạp, Liana leo lên cầu thang xoắn ốc để tới khu phòng kính. Lũ chim ưng bay xào xạc trên mái ngay phía trên nàng, rồi chúng lại đậu xuống những thanh rầm xà. Nếu như cả lâu đài này không ngập ngụa rác rưởi cùng với sự tồn tại của một đám người, nàng hẳn nghĩ rằng nơi này bị hoang phế. Nó không hề giống ngôi nhà của cha nàng chút nào, mọi người đi ra đi vào khắp các phòng, họ cười nói và trêu đùa nhau. Ở đây thì chỉ toàn đàn ông, mặt mày thì cau có, nghiêm nghị với những vết sẹo dọc ngang khắp cơ thể và vũ khí trang thì lăm lăm trên tay. Không có trẻ con, và không có người phụ nữ nào ngoại trừ hai ả hầu những kẻ đã dám cười cợt nàng và từ chối nghe lệnh nàng.

Nàng nhìn xuống con hào bên dưới và trong ánh hoàng hôn nhợt nhạt nàng còn thấy cả một cái đầu bò nổi lều phều trong dòng bùn nhão đen ngòm, dơ bẩn. Nơi này giờ là nhà của nàng. Ở nơi này nàng sẽ sinh những đứa con và nuôi dạy chúng. Và cái thứ tình yêu gì mà nàng nhận được từ một gã chồng, kẻ mà dường như còn chẳng nhận ra nàng là ai mới một giờ trước đây thôi.

Làm thế nào để chàng mới yêu nàng? Có lẽ nếu nàng và những thị nữ của nàng dọn dẹp

sạch sẽ cái nơi này, có lẽ nếu nàng khiến lâu đài này trở nên có thể ở được, chàng sẽ hạnh phúc khi thấy là đã cưới nàng. Chàng sẽ nghĩ tới nàng nhiều hơn chứ không chỉ là một người nào đó mang theo của hồi môn.

Và đồ ăn, nàng nghĩ. Có lẽ nếu nàng thuê được một vài đầu bếp giỏi và chuẩn bị cho chàng những đồ ăn ngon lành, nóng sốt. Đảm bảo cho một người đàn ông được ăn ngon, ngủ với những tấm chăn sạch sẽ, mặc quần áo thơm tho, chàng ta sẽ thấy hài lòng với người phụ nữ đã chu đáo với mình.

Và rồi còn chuyện phòng the. Liana từng nghe những cô hầu nói một phụ nữ làm hài lòng đàn ông ở trên giường thì có thể điều khiển được anh ta. Nàng sẽ chuẩn bị một phòng ngủ sạch sẽ đêm nay và chàng sẽ tìm đến nàng, và khi họ có sự riêng tư, chàng sẽ muốn vợ chàng. Nàng mỉm cười lần đầu tiên từ khi đặt chân tới Lâu đài Moray. Nàng chỉ phải kiên nhẫn và điều nàng muốn rốt cục cũng sẽ đến với nàng.

Một lúc lâu sau cả bảy thị nữ của nàng đều tới khu nhà kính, mang theo đồ ăn, gối, và chăn, và đang riu rít trò chuyện.

Mất một lúc Liana mới hiểu những người phụ nữ đang bàn tán chuyện gì. Lord Severn đang ở với ai đó được gọi là Quý bà và không giống như là bị trông thấy trong ba hay bốn ngày. Ngoài Quý bà và nữ hầu của bà ta ra, chỉ có tám phụ nữ trong cả tòa lâu đài.

“Họ không làm việc,” Bess nói, “và không ai nói với em là họ làm việc gì.”

“Và họ được gọi tên theo các ngày trong tuần. Chủ nhật, Thứ hai, Thứ ba, và cứ thế, ngoại trừ một người được gọi là Đợi chờ[10]. Họ dường như chẳng có cái tên nào khác.” Alice nói.

“Và đồ ăn thì thật kinh khủng. Bột mỳ toàn là bọt và cát. Thợ bánh thì chỉ biết nướng bánh mỳ.”

Bess cúi xuống. “Họ từng mua bánh mỳ từ một thợ bánh trong làng, nhưng ông ta có một mối hận với nhà Peregrine chưa thanh toán và...”

“Và sao?” Liana hồi thúc, cố gắng ăn mẩu thịt mà lẽ ra là nên để làm da thuộc may yên ngựa.

“Người nhà Peregrine đã phá cửa nhà người thợ bánh và... và dùng những thùng bột của ông ấy để làm bột xí.”

Liana đặt miếng thịt không ăn được xuống. Đám phụ nữ đã lau dọn sạch sẽ một chỗ gần cửa sổ và giờ họ đang ngồi đó cạnh nhau. Bên dưới họ có thể nghe thấy những tiếng kim khí va chạm, tiếng la hét của đàn ông và tiếng ăn uống nhồm nhoàm. Như là chồng nàng và người của anh ta đang ăn ở phòng bên dưới, mà không một ai nghĩ tới việc cho mời vị phu nhân của chủ nhân họ cùng tham gia.

“Các cô có lẽ nghe thấy điều gì về tư phòng của Lord Rogan hả?” nàng hỏi, cố gắng giữ lấy sự kiêu hãnh.

Đám phụ nữ nhìn nhau, sự tội nghiệp dâng lên trong mắt họ.

“Không ạ.” Joice lẩm bẩm. “Nhưng chắc chắn là cái đó, căn phòng rộng nhất, là của ngài ấy.”

Liana gật đầu. Nàng vẫn chưa cảm thấy đủ mạnh mẽ để leo lên cầu thang gỗ của khu phòng kính và nhìn xem những căn phòng bên trên – hay, rất có thể, cũng dơ bẩn y chang như những gì đã thấy. Nếu lũ chim được nuôi trong khu phòng kính, thì lũ lợn rất có thể được nhốt ở ngay phía trên phòng ngủ lắm chứ?

Mất đến hai giờ làm việc cật lực để cọ rửa sạch sẽ hai phòng ngủ. Liana muốn giúp, nhưng Joice từ chối và Liana hiểu. Khoảnh khắc đó những cô hầu của nàng cũng như nàng, họ đều cảm thấy lạc lõng và cô đơn giữa nơi xa lạ, bốc mùi hôi thối này, nhưng Joice không muốn nữ chủ nhân của chị mất đi quyền lực của nàng đối với những người phụ nữ này. Thế nên Liana ngồi trên băng ghế cạnh cửa sổ trong khu nhà kính và giữ miếng vỏ cam ngay mũi để át đi cái mùi xú uế từ cái hào bên dưới.

Khi căn phòng của nàng cuối cùng cũng sẵn sàng – không sạch bóng, nhưng ít nhất cũng có thể đi lại mà không bị vướng phải những cái xương – một cô hầu đã thuyết phục được anh coi ngựa mang lên hai tấm đệm, và Liana, cùng sự giúp đỡ của Joice, thay đồ và đi ngủ. Nàng nằm thao thức một lúc, đợi chồng nàng tới với nàng. Nhưng chàng không đến.

Sáng hôm sau nàng tỉnh dậy bởi những tiếng động lớn và mùi thật kinh khủng. Nàng đã nghĩ đó là một giấc mơ tồi tệ biến thành sự thật.

Buổi sáng Rogan đi lại trong tư phòng thì thấy Severn đang ngồi trên bàn, đầu anh ta ngả trên tay đầy mệt mỏi, và ăn bánh mì với pho mát. “Anh đã không nghĩ là gặp được em. Đi sẵn không?”

“Có,” Severn trả lời. “Em cần nghỉ ngơi sau đêm qua với Io. Anh có vẻ thư thái nhỉ. Vợ anh không làm phiền anh quá nhiều đêm qua à?”

“Tối qua là Thứ bảy,” Rogan đưa ra câu trả lời.

“Và anh không dành nó cho vợ mình?”

“Không phải Thứ bảy.”

Severn gãi gãi cánh tay. “Anh sẽ chẳng thể nào có con trai nếu cứ thế.”

“Chú có đi hay không đấy? Anh sẽ xem xét cô ta. Có thể là lần tới... Anh không biết khi nào nữa. Cô ta không có gì khuấy động một gã đàn ông cả.”

“Chị ấy ở đâu rồi?”

Rogan nhún vai. “Trên gác, có lẽ thế. Ai mà biết?”

Severn vắt phần còn lại của chỗ bánh mỳ xuống với cốc rượu chua loét vào đồng cát ướt nhẹ trên sàn nhà. Anh trai anh có làm gì cũng không phải việc của anh.

Trong ba ngày Liana và nữ hầu của nàng cọ rửa khu phòng kính. Và trong ba ngày nàng đã sợ hãi phải đi xuống gác. Nàng không thể chịu đựng việc lộ mặt ra cho đám người ở Lâu đài Moray này. Tất cả bọn họ đều biết nàng bị chồng chối bỏ, rằng anh ta không chỉ từ chối ngủ với nàng mà anh ta còn khước từ việc trao cho nàng quyền lực đối với gia nhân của anh ta.

Thế nên Liana ở một mình, không bao giờ muốn thấy mặt chồng nàng nữa, không bao giờ muốn thấy bất kỳ ai trong cái lâu đài này nữa. Trong chùng mực, nàng nghĩ, nàng không thể chiếm được tình yêu của chồng chỉ với sự nhu mì của nàng, vì chàng thậm chí còn chẳng để mắt tới nàng, ngoan ngoãn hay không cũng thế cả.

Cho tới chiều ngày thứ tư nàng dám liều lên thử những bậc thang gỗ. Tầng trên cũng bẩn thỉu không kém gì khu nhà kính, ngoại trừ ở đây chẳng có dấu hiệu nào của con người đã nhiều năm rồi. Nàng tự hỏi những người trong lâu đài đã ngủ ở đâu và ngay lập tức hình dung thấy họ nằm thành đồng cạnh nhau.

Nàng bước dọc hành lang và nhìn vào trong một phòng ngủ trống không chỉ có mấy con chuột dơ bẩn nháo nhào sợ hãi khi nàng bước tới, tạo thành những đám bụi nhỏ trên sàn. Khi nàng định trở lại tầng dưới, nàng nghĩ nàng nghe thấy tiếng kéo sợi. Nàng váy lên, nàng chạy tới căn phòng ngủ phía xa và đẩy cánh cửa nặng trĩu mở toang.

Đang ngồi trong ánh mặt trời là một người phụ nữ luống tuổi duyên dáng với mái tóc và lông mày đen, bà đang kéo sợi. Căn phòng sạch sẽ, đồ đạc ở đây được bọc đệm, và cửa sổ vẫn nguyên vẹn lớp kính. Đây hẳn là vị Phu nhân mà Lord Severn tới thăm. Có lẽ bà là một người di hay có máu mủ với ai đó.

“Vào đi, cháu, và đóng cửa lại trước khi cả hai chúng ta sặc vì bụi.”

Liana làm như bà yêu cầu và mỉm cười. “Cháu không biết có người ở đây. Cũng như tất cả mọi thứ, thực vậy.” Nàng cảm thấy rất thoải mái với người phụ nữ đáng mến này, và khi bà gạt đầu về phía một cái ghế, Liana đã ngồi xuống đó.

“Thật kinh khủng, phải không?” vị phu nhân đó nói. “Rogan đã chẳng quan tâm tới bụi bặm ngay cả khi chúng đã đóng tảng dày cộm khiến cậu ta phải bơi trong nó.”

Liana khẽ mỉm cười. “Anh ấy cũng sẽ không nhận ra cháu nếu cháu có đang chết đuối trong nó,” nàng nói dưới hơi thở, không có ý để vị phu nhân nghe thấy.

Nhưng bà đã nghe thấy. “Tất nhiên là cậu ấy sẽ chẳng chú ý tới cháu. Đàn ông không bao giờ nhận ra những người phụ nữ tốt sẽ chăm lo cho quần áo của họ sạch sẽ, thức ăn của họ được nấu nóng sốt, và sẽ sinh những đứa con cho họ trong thầm lặng.”

Đầu Liana ngẩng lên khi nghe thấy thế. “Họ chú ý đến loại phụ nữ nào ạ?”

“Phụ nữ như Iolanthe.” Bà mỉm cười với Liana. “Cháu vẫn chưa gặp cô ấy. Cô ấy là cánh tay phải của Severn.Ồ, không hẳn là một cánh tay phải. Thực ra thì, lo là vợ của một gã đàn ông rất ngu độn, rất già, rất giàu có. lo đã tiêu tiền của gã và sống ở đây với Severn, người không già, không giàu có và cũng không ngu độn.”

“Cô ta sống ở đây ư? Cô ta chọn sống ở ... ở...”

“Cô ấy có một căn phòng riêng chỗ khu bếp, chỗ tuyệt nhất trong lâu đài này. lo đòi hỏi thứ tốt nhất.”

“Cháu yêu cầu sự giúp việc từ những người hầu,” Liana nói cay đắng, “nhưng chẳng được gì.”

“Yêu cầu và yêu cầu,” vị phu nhân nói, kéo bông thành một sợi tơ mảnh, trơn láng. “Cháu yêu Rogan rất nhiều nhỉ?”

Liana nhìn ra xa và không bắn khoả những riêng tư của nàng với người phụ nữ này. Nàng quá mệt mỏi vì chỉ có mấy cô hầu để trò chuyện. “Cháu nghĩ cháu có thể từng yêu chàng. Cháu đã đồng ý kết hôn với chàng bởi vì chàng là người đàn ông duy nhất thành thật với cháu. Chàng đã không ngại ca vẻ đẹp của cháu khi nhìn thấy vàng của cha cháu.”

“Rogan luôn luôn thành thật. Cậu ấy chưa bao giờ giả vờ là không, hay có quan tâm tới những gì không phải là vấn đề về với cậu ấy.”

“Đúng ạ, và anh ấy cũng không thêm quan tâm đến cháu,” Liana rầu rĩ.

“Nhưng cháu nói dối, đúng không, cháu? Một Liana trốn tránh tiếng cười nhạo của đám hầu gái không phải là Liana đã chạy khỏi sản sự của cha cô bé, Liana người đã từng đối mặt với đám đông nông dân đang nổi nóng.”

Liana không hỏi vì sao bà biết những điều đó về nàng, nhưng nàng cảm thấy nước mắt đọng đầy hai mắt. “Cháu không nghĩ một người đàn ông có thể yêu Liana đó. Joice nói đàn ông thích – ”

“Và ai là Joice vậy?”

“Chị hầu của cháu. Thực ra, chị ấy có gì đó giống một người mẹ với cháu. Chị ấy nói – ”

“Và chị ta biết mọi điều về đàn ông, phải không? Được nuôi dạy bởi một người, kết hôn với một người, làm mẹ của bao nhiêu đứa?”

“Ồ, không, thực ra, chị ấy lớn lên cùng cháu. Chị ấy là trẻ mồ côi trước đó và sống với toàn phụ nữ. Chị ấy đã kết hôn, dù thế, không có con, nhưng vì chị ấy chỉ gặp chồng có ba lần một năm thế nên... Ồ, cháu hiểu ý của bà rồi ạ. Joice không có kinh nghiệm gì hết với đàn ông.”

“Không, ta không nghĩ thế. Nhớ này, cháu, không phải người phụ nữ lau dọn sạch sẽ ngôi nhà của người đàn ông là người khơi mào những cuộc chiến tranh vì bản thân, mà đó là người đàn bà đôi khi sử dụng một sợi roi da.”

Điều đó khiến Liana bật cười. “Cháu không thể tưởng tượng việc vung một cái roi da đối với Lord Rogan.”

“Bằng một cái áo lấm bùn,” bà nói, đôi mắt như cười, rồi đầu bà hơi rướn lên. “Ai đó đang lên gác. Đi đi, cháu. Ta không muốn bị làm phiền.”

“Vâng ạ, tất nhiên rồi,” Liana nói và rời phòng, đóng lại cánh cửa sau lưng nàng. Nàng suýt quay lại trong phòng để hỏi làm sao mà bà ấy biết được về chiếc áo lấm bùn, nhưng Joice đã đến đầu cầu thang và nói có chuyện cần Liana.

Liana dành phần còn lại của ngày cô lập trong khu nhà kính, chỉ có mấy cô hầu bầu bạn, và Liana cứ nhớ lại những lời vị phụ nhân đó. Nàng quá bối rồi không biết phải làm gì. Nàng nghĩ sẽ tới gặp Rogan và yêu cầu anh buộc những người hầu phải tuân lệnh nàng, nhưng ý đó khiến nàng thấy thật kỳ cục. Anh ấy đơn giản là sẽ quay lưng lại. Nàng không thể tưởng tượng nổi là anh sẽ lắng nghe nàng một cách đơn thuần vì nàng sẽ la hét với anh. Tất nhiên nếu nàng có thể cũng sẽ chĩa kiếm vào anh luôn. Ý nghĩ đó gần như làm nàng phì cười. Vậy là nàng chỉ có thể ngồi đợi. Có lẽ ngày nào đó anh sẽ đến khu nhà kính, có lẽ để lấy một con chim ưng, và anh sẽ thấy nơi này sạch sẽ thế nào và anh sẽ muốn ở lại, rồi anh sẽ nhìn nàng với tình yêu đọng đầy trong đôi mắt và –

“Thưa tiểu thư?” Joice nói. “Đã muộn rồi ạ.”

“Ừ,” Liana nói nặng nhọc. Nàng lại đi tới chiếc giường trống trải và lạnh lẽo của mình.

Vài tiếng sau nàng tỉnh dậy vì một tiếng động kỳ lạ và có một tia sáng. “Rogan!” nàng ngẹn thở, và ngẩng lên nhìn thì không phải là chồng nàng mà là một cậu thiếu niên khá cao và xinh trai, với mái tóc đen nhếch nhác dài tới vai và cái áo khoác hung rách rưới cùng chiếc quần ống thùng thình. Cậu ta đang đứng cạnh tường, một chân gác lên ghế, khuỷu tay chống lên đầu gối, đang ăn một quả táo và nhìn nàng chằm chằm trong ánh sáng của một cây nến lớn.

Liana ngồi dậy. “Cậu là ai và cậu làm gì trong phòng của tôi thế?”

“Đến xem chị thôi,” cậu ta nói.

Cậu chắc chắn ít tuổi hơn cái chiều cao lênh khênh của cậu vì cậu vẫn chưa đổi giọng, nàng nghĩ. “Cậu vừa gặp rồi đấy, giờ thì ra khỏi đây đi.” Nàng không chấp nhận sự vô phép trong phòng của chính nàng được.

Cậu ta cắn trái táo một tiếng rộp rộp to và chẳng tỏ vẻ gì là sẽ rời đi. “Tôi đoán chị đang đợi anh trai tôi cũng một lúc rồi nhỉ.”

“Anh trai cậu?” Liana nhớ Helen nói bà không biết nhà Peregrine có bao nhiêu con trai.

“Tôi là Zared,” cậu bé nói, đặt chân xuống sàn và ném lõi táo qua cửa sổ. “Giờ tôi đã thấy chị rồi. Chị giống hệt như họ nói, và anh Rogan sẽ không đến đây tối nay đâu.” Cậu bước ra phía cửa.

“Chờ chút!” Liana nói với một giọng khiến cậu bé ngừng bước và quay lại. “Cậu có ý gì khi nói tôi giống như họ nói, và chồng tôi đang ở đâu mà khiến anh ấy sẽ không đến đây tối nay?” Liana hy vọng cậu bé sẽ nói rằng Rogan đang phải thi hành những nhiệm vụ bí mật phụng sự đức vua, hoặc có lẽ đang cần thực hiện lời thề chay tịnh nhất thời.

“Hôm nay là thứ tư,” Zared nói.

“Ngày trong tuần thì có liên quan gì tới chồng tôi?”

“Tôi được nghe kể chị đã gặp họ. Có tám người. Mỗi người là một ngày trong tuần và một người đảm nhận thay thế khi phiên của họ trùng với ngày có vấn đề của đàn bà. Thỉnh thoảng cả hai đều dính vấn đề, thì Rogan sống với địa ngục quá. Có lẽ anh ấy sẽ đến với chị cũng nên.”

Liana không dám chắc, nhưng nàng nghĩ nàng bắt đầu hiểu rồi. “Những cô hầu đó,” nàng nói nhẹ tênh. “Cậu nói chồng tôi ngủ với từng cô hầu vào mỗi đêm sao? Như thế theo ... lịch hả?”

“Anh ấy từng ngủ với mỗi cô khác nhau từng ngày trong tháng cơ, nhưng anh ấy nói như thế có quá nhiều đàn bà loanh quanh trong lâu đài. Anh ấy giảm xuống còn tám. Severn thì khác. Anh ấy nói Iolanthe là đủ với anh rồi. Tất nhiên, Io là – ”

“Anh ta đang ở đâu?” Cơn thịnh nộ của Liana bắt đầu phun trào. Giận dữ bị kìm nén từ lần đầu tiên nàng gặp Rogan đang cuộn cuộn trong huyết mạch. Nàng lặp lại câu hỏi với sự kinh tởm không khác gì kinh tởm con hào phía dưới. “Anh ta đang ở đâu?”

“Anh Rogan hả? Anh ngủ mỗi đêm mỗi khác. Anh tới phòng các Ngày. Anh nói họ sẽ ghen tuông nếu họ tới phòng anh. Đêm nay là thứ Tư, anh sẽ lên tầng trên cùng của khu bếp, cửa đầu

tiên bên trái.”

Liana đứng dậy. Toàn bộ cơ thể nàng bùng bùng phần nộ. Mọi cơ bắp trên người căng cứng.

“Chị sẽ không rời đây đấy chứ? Anh Rogan không thích bị làm phiền vào ban đêm, và tôi có thể nói với chị, cơn giận của anh ấy không dễ chịu đâu. Một lần anh ấy – ”

“Cậu còn chưa thấy cơn giận của tôi đâu,” Liana nói qua hàm răng nghiến chặt. “Không ai đối xử với tôi như thế mà còn sống để kể về nó hết. Không một ai!” Nàng đẩy Zared sang một bên và đi ra hành lang, nơi nàng chớp lấy một ngọn đuốc cháy rực trên vách tường. Nàng mặc choàng và đi chân trần nhưng nàng chẳng hề nhận ra những cái xương nàng dẫm phải, và một con chó sữa nặng xỉ ngang đường, nàng đã dùng ngọn đuốc như một thanh kiếm và con chó lăn ngay lập tức.

“Tôi được nghe chị là một kẻ nhát cáy,” Zared nói phía sau nàng, cậu đang leo dẹo theo sau đầy thắc mắc. Nhưng người vợ này không giống một con thỏ nhát cáy lúc này khi mà nàng sỏi bước xuống cầu thang và băng qua phòng chính. Vợ của Rogan sẽ làm gì đây? Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, Zared chắc Severn hẳn sẽ thích thú cho xem.

Chương Bảy

Liana không chắc khu nhà bếp ở chỗ nào, nhưng nàng dường như tìm thấy theo bản năng. Bản năng là điều duy nhất nàng có để dẫn lối cho đôi chân vì đầu óc nàng giờ đây đang nhức nhối với những ký ức về sự nhục nhã mà nàng phải chịu đựng kể từ đám cưới của nàng. Hắn đã không yêu cầu được gặp mặt nàng trước cuộc hôn nhân. Hắn đòi thêm tiền ngay trước cổng nhà thờ. Hắn cưỡng bức nàng sau lễ cưới – và chỉ đơn thuần là làm cho xong cuộc hôn nhân, không phải vì hắn có bất cứ sự thèm muốn nào đối với nàng. Suốt mấy ngày hắn ngó lơ nàng, tống nàng vào trong cái hầm chứa phân của lâu đài, và cũng không thèm giới thiệu nàng với tư cách là vợ của hắn cho đám gia nhân.

Nàng băng qua những bậc thang dẫn xuống khu sân lâu đài rồi leo lên cầu thang bằng đá chật hẹp mà nàng đoán là nó dẫn tới khu bếp, rồi lại leo tiếp lên một cầu thang xoắn ốc. Có cái gì đó nhóp nhép dưới chân nàng, nhưng nàng cũng không buồn để ý. Cũng như nàng chẳng để ý tới những người đang bắt đầu bật dậy khỏi giường của họ và theo chân nàng, hiếu kỳ xem cái cô nàng èo uột và nhát như thỏ đế mà chủ nhân của họ vừa mang về nhà định làm gì.

Liana leo lên rồi lên cao mãi những bậc thang, đá văng một con chuột muốn thử nhấm ngón chân nàng cho bữa khuya, cho tới khi nàng lên tầng thượng. Nàng lặng lẽ mở cánh cửa căn phòng đầu tiên bên trái và bước vào bên trong phòng. Ngay đó, được nằm dài trên bụng chàng, cơ thể đẹp đẽ để trần của chàng – cơ thể mà nàng đã từng thèm khát – là chồng nàng. Và cánh tay phải của chàng vắt ngang qua cái cơ thể trần truồng, núng nính của một ả hầu đã không tuân lời Liana.

Liana không nghĩ gì tới việc nàng định làm mà chỉ dúm ngọn đuốc vào một góc tấm đệm – một trong những tấm đệm mà nàng đã mang theo – rồi đốt tiếp một góc nữa.

Rogan tỉnh dậy hầu như ngay lập tức, và anh nhanh chóng chộp lấy ả hầu đang say ngủ, rồi nhảy phóc khỏi chiếc giường đang bốc lửa bùng bùng. Cô ả thức dậy và bắt đầu la hét và vẫn la hét khi Rogan thả cô ta ở một góc xa căn phòng. Anh túm lấy cái chăn đang cháy âm ỷ khỏi chiếc giường và bắt đầu đập vào ngọn lửa đang dần lan rộng. Cánh cửa bật mở tung và Severn lao đến và giúp anh trai kiềm tỏa ngọn lửa trước khi nó lan lên phần trần gỗ. Khi ngọn lửa cuối cùng cũng được ngăn chặn, hai anh em ném phần còn lại của tấm đệm ra ngoài cửa sổ, nơi nó hạ cánh chắc chắn là cái hào bên dưới rồi.

Những tiếng la hét của ả hầu đã ngưng lại, nhưn giờ ả ta đứng nhếch nhác một đồng ở góc phong, đôi mắt đầy khiếp đảm. ả chỉ còn thút thít.

“Ngừng lại!” Rogan ra lệnh. “Chỉ là một ngọn lửa bé tí,” anh nói, rồi hướng theo ánh mắt của cô ả tới chỗ Liana đang đứng, tay vẫn cầm ngọn đuốc. Mất một lúc Rogan mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra, và rồi anh không thể nào tin nổi điều anh nghĩ tới lại là sự thật. “Cô đã đốt lửa. Cô đã cố giết tôi,” anh gào lên, rồi quay sang Severn. “Cô ta móc nối với bọn Howards. Bắt cô ta lại và hỏa thiêu vào sáng mai.”

Trước khi Severn có thể trả lời, trước khi bất kỳ ai đó, gồm có cả Zared, trong cái đám đông nhốn nháo ngay ngoài cửa có thể nhúc nhích, cơn thịnh nộ của Liana đã tuôn trào.

“Phải, tôi đã muốn giết anh,” nàng nói, và tiến thẳng về phía anh với ngọn đuốc cháy rực trên tay, “và tôi ước là giá mà mình đã thành công. Anh đã làm bẽ mặt tôi, làm nhục tôi, giễu cợt tôi – ”

“Ta ư?” Rogan nói, hoàn toàn kinh ngạc. Anh có thể dễ dàng tước được ngọn đuốc khỏi tay nàng, nhưng nàng trông còn hơn cả lộng lẫy với mái tóc vàng hoe và cái áo choàng mỏng manh trong ánh đuốc bập bùng. Và khuôn mặt nàng! Đây có phải cô gái mà chàng đã nghĩ là đơn điệu? “Ta đã cho cô mọi sự tôn trọng đấy chứ. Ta đã khá khó khăn để được ở gần cô.”

“Đúng thế!” nàng rít lên với anh, bước thêm một bước về phía trước. “Anh bỏ tôi lại một mình trong tiệc cưới của tôi. Anh bỏ tôi lại một mình trong đêm tân hôn của tôi.”

Rogan trưng ra cái vẻ của một gã đàn ông bị kết tội một cách bất công. “Cô đã không còn

là một trinh nữ rồi thôi. Tôi đã thấy rõ mà.”

“Anh đã cưỡng bức tôi!” nàng gần như hét vào mặt hắn.

Giờ thì tới lượt Rogan bắt đầu nổi giận. Theo nhìn nhận của anh, anh chưa bao giờ cưỡng bức một người đàn bà nào trong đời. Không phải vì anh là người có đạo đức mà trái lại bởi vì với khuôn mặt và hình thể của anh, anh chưa bao giờ phải hành động như thế cả. “Ta không có,” anh nói dưới hơi thở, nhìn thẳng vào ngực nàng đang phập phồng dưới làn áo choàng.

“Em có thể thấy là chúng ta không cần thiết,” Severn nói to, nhưng Rogan và Liana quá chú tâm tới nhau tới mức chẳng hề nghe thấy tiếng anh. Severn đẩy những người khác ra khỏi phòng và đóng cửa lại phía sau lưng anh.

“Nhưng cô ta phải bị trừng phạt,” Zared nói. “Cô ta gần suýt nữa đã giết Rogan.”

“Một cô nàng thú vị, chính là thế,” Severn nói một cách cẩn trọng.

“Cô ta chiếm phòng của tôi!” Cô ả Wednesday khóc thét, một cái chần nham nhỏ do bị đốt đang quấn quanh cơ thể trần truồng của ả.

Severn mỉm cười. “Cô ấy có thể lấy bất cứ phòng nào cô ấy muốn. Đi ngủ nhờ chỗ Sunday đi. Còn em,” anh nói với Zared, “đi ngủ đi.”

Trong phòng, Liana và Rogan đối mặt với nhau. Rogan biết anh nên trừng phạt nàng – sau tất cả mọi chuyện, nàng hắn đã giết anh – nhưng giờ đây anh biết hành động của nàng chỉ đơn thuần là của một phụ nữ ghen tuông, anh biết nó chẳng có gì là đáng lo hết. “Ta nên quát cho cô một trận.”

“Anh dám động một tay lên người tôi thôi, và để xem lần tới tôi sẽ đốt cháy tóc anh trước.”

“Giờ thì để xem – ” anh nói. Nàng đã đi quá xa. Anh muốn tha thứ cho những thói hư hỏng của đám đàn bà – sau tất cả, cũng chỉ là đàn bà – nhưng chuyện này thì quá lắm rồi.

Liana đâm ngón đũa về phía anh. Anh dường như hoàn toàn không nhận ra là anh đang trần như nhộng. “Không, lần này tới lượt anh phải lắng nghe tôi. Tôi đã chỉ đứng im lặng và nhìn khi anh tâng lờ tôi, coi thường tôi. Anh cho phép những... những cô Ngày của anh cười nhạo tôi. Tôi! Nữ chủ nhân của lâu đài. Tôi là vợ của anh, và tôi phải được đối xử xứng đáng. Thế nên xin Chúa giúp tôi, anh sẽ đối xử với tôi với sự lịch thiệp và tôn trọng – Tôi không yêu cầu tình yêu – hoặc hôn hôn thì anh đừng bao giờ ngủ khi tôi đang ở bên, vì anh sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa đâu.”

Rogan không thốt nên lời. Điều này chỉ có thể được đe dọa bởi kẻ thù, còn người đàn bà này là vợ của anh cơ mà! “Không ả đàn bà dám đe dọa ta cả,” anh nói rất khê.

Liana chọc ngón đút về phía anh và với một động tác anh đã nhanh chóng tước nó khỏi nàng, rồi túm lấy eo nàng. Anh định lôi xềnh xệch cô ả ra khỏi phòng, đem xuống phía dưới và nhốt cô ta vào hầm chứa rượu, nhưng khi gương mặt cô ta gần lại, cơn giận dữ của anh chuyển sang thèm khát. Chưa bao giờ anh thèm khát một ả đàn bà nhiều như anh thèm khát cô nàng này. Anh sẽ chết mất nếu anh không thể có được cô nàng.

Anh đặt một tay lên vai cô ta và bắt đầu xé rách cái áo choàng của cô ta.

“Không!” nàng nói, đẩy mạnh để thoát khỏi anh.

Anh đã mụ mị bởi đam mê, đầu óc chỉ còn nghĩ tới việc muốn nàng. Anh lồng tay vào mái tóc nàng và kéo nàng về phía anh.

“Không,” nàng thì thầm, đôi môi nàng ép lên môi anh. “Anh không được cưỡng bức tôi lần nữa. Anh có thể ân ái với tôi cả đêm, nhưng anh không được cưỡng bức tôi.”

Rogan hơi lùi lại. Đàn bà hiến dâng bản thân cho anh, đàn bà quyến rũ anh, chứ anh chưa bao giờ thấy một ả đàn bà lại ra lệnh cho anh. Và đột nhiên, anh muốn làm hài lòng cô nàng. Chuyện này chưa từng xảy ra với anh trước đây rằng anh có làm cô ta hài lòng hay không, nhưng với cô nàng này thì anh muốn làm thỏa mãn.

Hai tay anh trên vai nàng nói lỏng sự kìm kẹp cho tới khi những ngón tay anh trở nên mềm mại vuốt ve làn da của nàng. Thật dịu dàng, anh kéo nàng lại phía anh. Anh không thường gặp vấn đề nhiều lắm khi hôn đàn bà anh đưa lên giường vì họ luôn đã sẵn sàng và hăm hở chào đón anh và chẳng phải tốn thời gian hôn hít gì. Nhưng anh muốn hôn cô nàng này.

Liana ngả đầu nàng ra sau và dâng bản thân cho nụ hôn của anh, cảm thấy sự mềm mại của đôi môi anh, hai tay nàng vươn lên để chạm vào mái tóc anh. Đôi môi anh di chuyển trên môi nàng, ôm trọn lấy chúng, rồi đầu lưỡi anh chạm vào và Liana kêu lên và ngả cơ thể vào người anh.

Rogan không thể đợi lâu hơn được vì nàng. Vòng tay anh quấn quanh nàng, rồi một tay lần vào trong đùi nàng khi anh nâng chân phải của nàng lên quấn lấy eo anh. Rồi tay kia nâng chân trái của nàng lên.

Liana, có quá ít ỏi kinh nghiệm về ân ái, đã chẳng hề hiểu chuyện gì sắp diễn ra, nhưng nàng quá mê mẩn vì được hôn và cảm giác cái miệng trần của nàng chạm vào da thịt chàng. Nàng không hề chuẩn bị khi chàng ấn lưng nàng lên bức tường đá và đâm vào nàng với tất cả sức lực của một gã đàn ông dùng một phiến gỗ lớn để công phá một cái cửa bị khóa. Nàng khóc lên vì đau đớn và phản đối, nhưng khuôn mặt nàng lại dụi vào bộ ngực săn chắc của chàng và nàng không còn nghe thấy gì nữa.

Dường như anh đã giữ nguyên những cú đâm mạnh mẽ và sâu hàng giờ rồi và lúc đầu

Liana ghét hành động này, đúng là đàn ông, mọi thứ đang xảy ra với nàng, nhưng sau một lúc, đôi mắt nàng mở lớn hơn, vì nàng cảm thấy một khoái cảm sâu thẳm bên trong đang dần lan ra khắp cơ thể nàng.

Nàng khóc lên vì kinh ngạc, rồi chộp lấy mái tóc Rogan trong hai tay, kéo nó xuống trong khi nàng đưa miệng xuống gặp miệng chàng.

Đam mê đột ngột của nàng là đủ để kết thúc Rogan và với một cú thúc cuối, anh dần lả vào người nàng, đẩy lưng nàng sát hơn vào bức tường đá khi anh ngả lên nàng, trái tim anh đập thình thịch.

Liana muốn nữa. Nàng không chắc chính xác nàng muốn gì, nhưng nàng nhận được chưa đủ. Móng tay nàng cắm vào hai vai anh.

Rogan nhấc đầu ra khỏi vai nàng và nhìn nàng, chăm chú. Anh có thể thấy anh vẫn chưa làm nàng thỏa mãn. Ngay lập tức, anh thả hai chân nàng xuống và bước ra xa khỏi nàng và bắt đầu tìm kiếm cái quần của anh trong đám gạch vụn trên sàn nhà. “Cô nên đi ngay bây giờ đi,” anh lẩm bẩm, cảm thấy cơn giận dữ đang bốc cao.

Liana như vừa được tiếp thêm sức lực bởi cuộc làm tình chóng vánh. “Em có một phòng ngủ riêng ở khu nhà kính chuẩn bị riêng cho chúng ta.”

“Vậy cô có thể tới đó và ngủ đi,” anh nói cẩu kính, nhưng khi anh quay lại nhìn nàng, cơn giận của anh phai nhạt. Đôi mắt nàng long lanh và sống động và mái tóc nàng rối tung, lộn xộn trên đầu nàng. Anh suyt nữa thì lại túm lấy nàng, nhưng anh kiềm chế đôi tay ở nguyên vị trí. Đàn bà mới luôn khiến anh hứng khởi, anh tự nhủ.

Liana không có gắng kìm nén cơn giận mà nàng cảm thấy. Hình ảnh anh trên giường với ả đàn bà khác vẫn còn quá mới và quá đau đớn. “Để anh có thể đến bên một ả khác à?” nàng rít lên với anh.

“Tại sao, không,” anh nói, ngạc nhiên. “Vì tôi cần ngủ. Không có chiếc giường nào ở đây cả.”

Tình huống này, được thừa nhận khá là trang trọng, khiến Liana mỉm cười. “Đi với em nào,” nàng nói dịu dàng, đưa tay ra cho anh. “Em có một cái giường sạch sẽ, thơm tho cho hai ta.”

Rogan không muốn nắm lấy tay nàng và chàng biết chàng không nên ngủ với nàng, bởi vì chàng đã học được từ kinh nghiệm rằng khi ngủ cả đêm với đàn bà, họ sẽ bắt đầu nghĩ là họ sở hữu bạn. Chàng đã từng bị sở hữu bởi một người đàn bà trước đây và – Mặc cho những suy nghĩ lý trí của chàng, chàng nắm lấy tay nàng, và nàng mỉm cười với chàng rất nồng nàn.

“Đi nào,” nàng thì thầm, và chàng bước theo nàng như một chú cún nhỏ được buộc xích

khi nàng dẫn chàng xuống cầu thang tới bếp, rồi ra ngoài khu sân. Không gian thật tĩnh lặng và nàng ngừng lại để ngắm những vì sao. “Chúng thật là đẹp, phải không?”

Lúc đầu Rogan không hiểu là nàng có ý gì.

“Những ngôi sao sẽ dẫn lối cho ta lúc đêm đen.”

“Ta đoán vậy,” chàng nói dịu dàng. Ánh trăng phủ một tấm voan bạc lên mái tóc nàng.

Nàng lùi lại, lưng tựa vào ngực chàng. Đây là điều nàng đã tưởng tượng về hôn nhân, chồng nàng ôm nàng dưới ánh trăng. Nhưng Rogan chẳng quàng tay quanh người nàng, thế nên Liana cầm lấy cổ tay chàng và quàng cánh tay chàng lên vai nàng.

Rogan bất động một lúc. Thật là lãng phí thời gian đứng ngoài trời giữa đêm hôm thế này, ôm ấp một cô gái và ngắm sao trời. Ngày mai chàng có rất nhiều việc phải làm. Nhưng khi chàng dụi mũi lên mái tóc nàng, ngửi thấy mùi hương ngọt ngào tươi mát của nó, và thế là chàng chẳng thể nhớ ra ngày mai phải làm những gì. “Tên nàng là gì?” chàng thì thầm qua làn tóc. Chàng gặp rắc rối với những cái tên của đám phụ nữ và từ nhiều năm rồi gán cho chúng theo một ngày nào đó thay vì nhớ một cái tên.

Liana không trung cái cục nghẹn nhỏ xíu đó ra mặt. “Em là Lady Liana, vợ của chàng,” nàng nói, rồi quay lại trong vòng tay chàng và nâng khuôn mặt lên để được hôn. Khi anh không hôn nàng, nàng hôn chàng, đôi tay nàng vuốt ve gáy chàng khi nàng hôn. Rồi nàng tựa đầu lên vai chàng và nép cơ thể nàng sát lại chàng.

Rogan thấy bản thân đang ôm nàng, chỉ đứng đó và ôm sát lấy nàng. Chàng chưa bao giờ làm việc này trước đây. Đàn bà chỉ là để thỏa mãn, để quyến rũ thứ mà đàn ông cần, làm bất cứ gì mà đàn ông muốn. Họ không phải là để đứng ôm ấp giữa sân thế này. Chẳng có mục đích gì đằng sau hành động kiểu này, vậy mà chàng lại cảm thấy chẳng có sức để nhúc nhích.

Liana nghe thấy tiếng động bên dưới nàng, ai đó không ngủ được, có lẽ vậy. Nàng chưa từng kết hôn vậy nên ngay lập tức cảm thấy không đúng đắn khi đụng chạm một người đàn ông thân mật như vậy. “Đi nào, trước khi họ tìm thấy chúng ta.”

Lần nữa, Rogan lại theo sau nàng khi nàng dẫn anh lên gác, băng qua phòng lớn và lên hành lang dẫn tới khu nhà kính. Ở đây là phòng ngủ từng thuộc về cha chàng và những bà vợ của ông. Chàng đã không đặt chân tới đây nhiều năm rồi. Cô gái này, cô nàng Liana này, đã treo một tấm thảm lên một bức tường. Có những cây nến lớn đang cháy sáng. Một chiếc giường kê sát tường, một cây thánh giá đặt đầu giường.

Rogan lùi lại một bước, nhưng cô gái kéo tay chàng.

“Đi nào, em có rượu, loại hảo hạng của Ý, và em sẽ rót cho anh một ly.”

Rogan không rõ nàng làm thế nào nhưng lát sau chàng đã trần truồng và nằm trong chiếc giường sạch sẽ, ôm ái của nàng, một ly rượu[11] trong tay và nàng gối lên vai, cánh tay chàng đang ôm nàng, những ngón tay chàng đang đùa nghịch mái tóc nàng.

Liana nép cơ thể nàng vào chàng như thể nàng đang cố gắng trở thành một phần của làn da chàng. Có quá nhiều điều nàng muốn hỏi chàng về lâu đài, về mọi người. Ai là vị Phu nhân mà nàng đã thấy đang xe sợi? Nàng muốn biết thêm về Iolanthe của Severn. Và tại sao Zared không được chăm nom bởi một hiệp sỹ khác và được huấn luyện?

Nhưng vì nàng bùng phát quá nhiều cảm xúc tối nay rồi và giờ thì quá mệt để nói chuyện. Nàng đặt tay lên đám lông ngực của chàng, cảm nhận cơ thể mạnh mẽ, to lớn ngay bên cạnh nàng và, hài lòng, nàng trượt vào trong giấc ngủ.

Rogan nghe tiếng thở nhè nhẹ của nàng và nghĩ chàng nên đi. Chàng nên rời nàng ngay lúc này và tìm nơi nào đó khác để ngủ. Chàng nhớ lại cái cách nàng đã đốt cháy chiếc giường. Nếu chàng không tỉnh ngủ, chàng có thể đã bị thiêu chết. Theo luật thì nàng đã bị giam trong ngục tối rồi và lúc bình minh chàng sẽ trói nàng vào một cái cọc và hỏa thiêu nàng – chỉ là giống như nàng đã định thiêu chàng. Nhưng chàng lại chẳng nhúc nhích. Thay vào đó, chàng nâng bàn tay nàng đang đặt trên ngực lên và ngắm nghía nó đầy tò mò. Nó thật nhỏ nhắn, mảnh mai và chẳng hữu dụng, chàng nghĩ thế ngay trước khi rơi vào giấc ngủ, vẫn ôm nàng trong vòng tay.

Khi chàng tỉnh dậy, trời đã sáng rõ và chàng có thể nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới sân. Với một ngày nắng ráo, các giác quan của chàng đã trở lại. Chàng đã ôm ấp cô gái như thể họ bện dính vào nhau[12]. Chàng đẩy nàng ra và lăn khỏi giường, rồi nhìn phòng ngủ. Có một cái xô tiểu trong khu nhỏ trước căn phòng với chỗ ngồi và chàng ngừng lại để giải phóng bản thân.

Liana tỉnh dậy và duỗi dài người trên giường. Nàng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt hơn thế trong đời. Đây là kiểu hôn nhân mà nàng cho là thế: đứng trên sân giữa đêm trong vòng tay của chồng và ngắm nhìn những vì sao, ngủ trong vòng tay anh, tỉnh dậy và biết anh đang ở gần, lắng nghe sự hiện diện của một người đàn ông trong phòng ngủ. Anh bước ra khỏi nhà xí, gãi sột soạt bộ ngực trần và ngáp.

“Buổi sáng tốt lành,” nàng nói, di chuyển đôi chân nàng bên dưới tấm chăn.

Tâm trí của Rogan đang mải về công việc trong ngày. Giờ anh đã có vàng của nhà Neville, anh có thể bắt đầu thuê những hiệp sỹ giúp anh đánh lại bọn Howard. Tất nhiên là anh phải huấn luyện họ thêm. Hầu hết đám đàn ông là những kẻ cục mịch, lười biếng với sức lực của đám trẻ ranh. Và nói đến lười biếng, anh tốt hơn là nên lôi Severn ra khỏi chiếc giường của ả đàn bà rù quẩn đó hoặc là cậu em trai đã chẳng còn chút hơi sức nào. Anh rời khỏi phòng mà không thèm nhìn lại một lần, hay nhớ ra, vợ của anh.

Liana ngồi dậy trên giường với một cú sốc khi anh rời đi mà không nhận thấy nàng. Nàng

xém chút đã chạy theo sau anh và – Cái gì chứ? Nàng tự hỏi. Nàng nằm phịch xuống gối và mỉm cười. Nàng đã im lặng, ngoan ngoãn và phục tùng còn anh thì lờ nàng đi. Nàng đã cố hỏa thiêu anh đến chết và anh đã dành cả đêm với nàng. Vị Phu nhân xe sợi đã nói đàn ông không bao giờ chiến đấu những trận chiến vì đàn bà ngoan hiền. Rogan có lẽ sẽ chiến đấu một trận vì cô vợ đã cố hỏa thiêu anh chẳng?

“Thưa tiểu thư!” Joice nói hốt hải khi chị ta lao vào phòng và bắt đầu líu lo.

Những ý nghĩ của Liana đang mãi miết về chồng nàng nên thoát tiên nàng đã không nghe thấy tiếng Joice. “Cái gì thế? Hỏa Phu nhân? Chị đang nói về chuyện gì thế?” Rồi khi Liana bắt đầu hiểu ra, nàng cười vang. Dường như câu chuyện Liana đốt cháy chiếc giường của Rogan đã được đồn đãi rộng rãi cả vùng, và nàng được gán cái danh Hỏa Phu nhân.

“Hai cái cô Ngày ấy đã trở lại với gia đình ở trong làng,” Joice nói, “và những người khác thì sợ hãi tiểu thư.”

Có một niềm kiêu hãnh trong giọng Joice, và Liana nghĩ có chút mỉa mai với người phụ nữ đã luôn khuyên bảo về sự ngoan ngoãn này. Nếu nàng tiếp tục nghe theo lời khuyên của Joice, chuyện tối qua sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

“Tốt!” Liana nói chắc nịch, vắt tấm chăn ra sau và bước ra khỏi giường. “Chúng ta sẽ sử dụng nỗi sợ hãi này khi vẫn còn nóng hổi. Có lẽ chị và mấy người kia nên chuẩn bị một ít độc dược và... rắn nữa – đúng rồi, cứ như thế đi. Nếu có ả hầu nào không chịu làm việc, tôi sẽ thả rắn vào giường ả ta.”

“Tiểu thư ơi, tôi không nghĩ – ”

Liana vòng quanh chị hầu. “Chị không nghĩ sao hả, Joice? Rằng em nên sử dụng quyền phán quyết của chính mình? Chị có nghĩ là em nên tiếp tục tin vào lời khuyên của chị không?”

Joice biết là chị đã mất quyền lực đối với nữ chủ nhân của mình rồi. “Không, thưa tiểu thư,” chị thì thầm. “Ý tôi là...” Chị ta không thể nói nốt.

“Tìm cho em bộ váy lụa màu xanh lá, rồi làm tóc cho em đi,” Liana nói. “Hôm nay em sẽ bắt tay vào dọn dẹp nhà của mình.”

Mọi người trong Lâu đài Moray thấy rằng Thỏ đế xanh lét đã lột xác thành Hỏa Phu nhân. Họ đã từng làm việc cho anh em nhà Peregrine, những người yêu cầu năm phần công việc, nhưng cô nàng bé nhỏ này, trong chiếc váy xanh rực rỡ, mái tóc vàng tết lại phía sau, yêu cầu gấp mười lần đối với công việc so với những ông chủ. Cô ta trưng dụng tất cả số trai tráng và hiệp sỹ khỏi công việc thường ngày của họ và giao cho việc thu dọn rác. Bếp lò được dọn sạch sẽ. Hết thùng này đến thùng khác chất đầy xương xẩu và rác rưởi được chất lên những chiếc xe kéo từ Neville trống rỗng để đem đi vất. Liana giao cho Zared tìm thêm ba cậu bé khác và cả bốn đứa có nhiệm vụ diệt chuột. Nàng cử người vào làng để thuê thêm người cọ rửa các bức

tường, sàn nhà và đồ đạc. Nàng cũng đã thuê những người đàn ông dùng những tấm lưới cỡ lớn để nạo vét con hào và khi lưới không chìm xuống đồng dơ bẩn mà nổi lều phều, nàng đã ra lệnh đào một cái mương nhỏ để dẫn chất bẩn ra hướng khác – nó hẳn sẽ có tác dụng, nàng nghĩ. Đám người không dám làm, sợ hãi thanh kiếm của Lord Rogan còn hơn cả nỗi sợ hãi bị nàng hỏa thiêu.

“Chồng ta sẽ cho phép,” nàng nói với hai người đứng trước mặt nàng, cả hai đều quá sợ hãi cho mạng sống của mình.

“Nhưng, thưa lệnh bà,” một gã nói, “cái hào là để phòng thủ và – ”

“Phòng thủ ư!” Liana gắt. “Kẻ thù có thể đi bộ qua khi nó như thế này.” Nhưng mặc cho nàng có nói thế nào, đám người cũng sẽ không đào. Nàng nghiêng chặt răng. “Được rồi, chồng ta đang ở đâu? Ta sẽ gặp chàng và chúng ta sẽ giải quyết chuyện này.”

“Ông ấy đang đánh đòn những gã nông dân, thưa phu nhân.”

Mất một lúc Liana mới hiểu chuyện. “Cái gì?” nàng thì thào.

“Có kẻ đã ăn trộm, và Lord Rogan đánh đòn cho tới khi có người tố cáo những kẻ trộm là ai.”

Liana nâng váy lên và chạy về phía những bức tường thành. Trong khi chờ thẳng yên ngựa, nàng tiếp nhận những chỉ dẫn tới chỗ của Rogan và em trai anh đang có mặt và vài phút sau nàng cưỡi ngựa như bay băng qua khu đồng cỏ, sáu hiệp sỹ giáp trụ theo sát sau nàng.

Cảnh tượng trước mắt nàng thật kinh khủng. Một người đàn ông bị trói vào gốc cây, lưng ông ta máu me đầm đìa tứa ra từ những vết roi cắt. Ba người khác đang đứng cạnh nhau, run rẩy vì khiếp đảm khi một người đàn ông vung cái roi dầm máu lên cao. Bốn phụ nữ và sáu đứa trẻ đứng kêu khóc, hai người đàn bà đang quỳ gối và cầu xin Rogan rủ lòng thương xót. Sáu hiệp sỹ Peregrine đứng thành hàng bên cạnh Rogan và Severn, đang mải mê trò chuyện gì đó, dường như quên hết mọi sự xung quanh.

“Ngừng tay!” Liana hét lên, và trượt khỏi ngựa trong khi nó vẫn đang chạy. Nàng bổ nhào bản thân chắn trước những người nông dân đang khúm núm. “Không được giết họ,” nàng nói, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh sắt đá của Rogan.

Rogan và người của anh bị sốc, gã hiệp sỹ lơ lửng mất cây roi trên tay trong một lúc. “Severn, giữ lấy cô ta,” Rogan ra lệnh.

“Em sẽ tìm ra kẻ trộm,” nàng quát, xoay ngoắt người trước khi Severn có thể chộp được nàng. “Em sẽ dẫn trình những kẻ trộm tới cho anh và anh có thể trừng phạt chúng, chứ không phải đánh đập bừa bãi những người này.”

Những hành động và lời lẽ của nàng khiến mọi người im phăng phắc, kể từ Rogan đến bọn nhóc có cha đang bị trói vào gốc cây.

“Cô ư?” Rogan nói, quá kinh ngạc.

“Cho em thời gian hai tuần,” Liana hỗn hển nói, “và em sẽ tìm ra kẻ trộm. Nông dân bị đàn áp sẽ không thể cấy hái được những vụ mùa bội thu.”

“Bị đàn áp...” Rogan bắt đầu, nhưng rồi sự bối rối của anh cũng biến mất. “Mang cô ta ra khỏi đây ngay,” anh ra lệnh cho em trai.

Cánh tay to lớn của Severn túm lấy eo Liana và kéo nàng nàng tới trước mặt ba người lính đã sẵn sàng. Liana nghĩ thật nhanh. “Em sẽ cược với anh rằng em có thể tìm ra kẻ trộm trong vòng hai tuần,” nàng quát lên. “Em có một hòm đầy trang sức mà anh chưa thấy. Ngọc lục bảo, hồng ngọc, kim cương. Em sẽ đưa chúng cho anh nếu em không trình được bọn trộm trong vòng hai tuần ngắn ngủi.”

Lại một lần nữa, Rogan và đám người im lặng như tờ và nhìn nàng chăm chăm. Họ đều kinh ngạc với xử sự của người phụ nữ này, nhất là Rogan.

Gọng kiếm của Severn ở eo nàng lỏng dần, Liana tới bên chông nàng và nhìn thẳng vào anh khi nàng đặt bàn tay lên ngực anh. “Em thấy rằng khiếp sợ sản sinh khiếp sợ. Em đã đối mặt với bọn trộm trước đây. Hãy để em làm việc này. Nếu em không đúng, trong thời hạn hai tuần anh có thể giết tất cả bọn họ và anh sẽ có đồng trang sức.”

Rogan chỉ có thể há hốc miệng nhìn nàng. Cô ta đã suýt chút nữa thì thiêu chết anh đêm qua và giờ thì cô ta đang ngã giá với anh như một tay đàn ông và gây phiền phức cho công việc của anh. Anh đã nửa nghĩ tới chuyện sẽ giam cô ả vào ngục tối.

“Ta sẽ lấy số trang sức,” anh nghe thấy bản thân đang nói khi anh nhìn cô ta và nhớ lại cô nàng đã sống động biết bao vào đêm qua. Một cơn sóng thèm khát bất chợt bao trùm lấy anh, và anh quay đi trước khi anh tóm lấy cô ta trước mặt người của anh.

“Chúng được giấu rất kỹ,” nàng nói nhẹ nhàng, và đặt tay nàng lên cánh tay anh. Cũng cơn sóng thèm khát ấy đang ngập tràn trong nàng.

Rogan hất tay nàng ra. “Hãy tóm lũ khốn trộm cắp ấy,” anh nói cộc cằn, chỉ muốn tránh xa khỏi cô nàng. “Trong hai tuần, không thì ta sẽ có số trang sức và ta sẽ dạy cho cô một bài học,” anh nói, cố gắng tỏ ra coi thường chuyện này và bản thân không có vẻ nhu nhược trước người của anh. Vì liếc nhìn em trai và người của anh thì thấy họ gần như cười phá lên rồi. Bọn họ đang nhìn Liana đầy thích thú.

Rogan nguyên rửa dưới hơi thở. “Chúng ta đi,” anh gầm lên, di chuyển đến chỗ con ngựa.

“Đợi đã,” Liana nói, chạy đuổi theo anh. Tai nàng đập thình thịch vì biết rằng những gì nàng nói thật quá sức bạo gan. “Vậy em sẽ được gì nếu em thắng vụ cược?”

“Cái gì?” Rogan nói, nhìn xuống nàng. “Cô tóm được lũ trộm khốn khiếp. Vậy cô còn muốn gì khác nữa?”

“Anh,” nàng nói, hai tay chống hông, mỉm cười với anh. “Nếu em thắng vụ cược, em muốn anh trở thành nô lệ của em suốt một ngày.”

Rogan ghen lời. Anh sẽ phải lôi cổ ả đàn bà này tới chỗ khuất nào đó và dạy cho cô ta làm vợ là thế nào mới được. Anh không nói lời nào mà đặt chân lên bàn đạp ngựa bằng gỗ.

“Đợi chút đã nào, anh trai,” Severn nói, cười nhả nhỏ. Anh hồi phục lại sau cú sốc nhanh hơn những người khác. Không ai, bao gồm anh, từng chứng kiến ngoài một vài gã đàn ông chứ đừng nói là phụ nữ dám thách thức Rogan. “Em nghĩ anh nên chấp nhận vụ cá cược với phu nhân. Sau cùng, anh có gì để mất chứ. Chị ấy sẽ chẳng bao giờ tìm thấy bọn trộm. Chúng ta đã mất nhiều tháng trời mà có ăn thua đâu. Anh mất mát gì đâu chứ?”

Rogan, cứng lại, đôi mắt lạnh giá, nhìn chăm chăm vào đám hiệp sỹ của anh và rồi tới đám nông dân. Anh sẽ thắng trò cá cược ngu ngốc này và anh sẽ đưa cô ta đi thật xa trước khi cô ta lại gây ra được những phiền phức. “Được,” anh nói, và không thêm nhìn Liana, anh lên ngựa và bắt đầu phi nước kiệu. Những ý nghĩ của anh là một cơn thịnh nộ đen tối. Con ranh hỗn xược, ả đã biến anh thành tên ngốc trước người của anh!

Cơn giận dữ của anh đã chẳng hề nguội bớt khi về tới lâu đài. Và khi đi qua cánh cổng, anh ngồi trên trên trên lưng ngựa mà hoài nghi nhìn lính của anh, công nhân của anh, đàn bà của anh, tất cả đều đang xúc rác, quét dọn, và cọ rửa.

“Em sẽ điên mất,” Severn lẩm bẩm đằng sau Rogan khi anh nhìn chăm chăm vào một hiệp sỹ già đang chọc một cái đinh ba vào đồng phân rác cao tới bốn foot.

Rogan cảm thấy như thể toàn bộ người của anh đang phản bội lại anh. Anh ngửa đầu ra và hét lên một tiếng long trời – và những người trên sân đều ngừng cả lại. “Làm việc!” anh gầm lên với lính của mình. “Các người không phải là đàn bà! Công việc!”

Anh không đợi để thấy liệu anh có được tuân lệnh, mà xuống ngựa và hăm hăm sải bước lên gác tới căn phòng chính, rồi tới căn phòng riêng bên cạnh nó. Căn phòng này là của anh và chỉ mình anh. Anh đóng sầm cửa và ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ sồi cũ kỹ thuộc về người đứng đầu gia tộc Peregrine đã ba đời nay rồi.

Anh ngồi, rồi lại đứng bật dậy và nhìn chăm chăm vào cái ghế. Có một vũng nước lạnh toát ngay chỗ mặt ghế, ai đó vừa mới cọ rửa nó. Vì quá giận dữ anh đã không nhìn thấy chuyện hiển hiện ấy, anh nhìn quanh phòng và thấy là nó thật sạch sẽ. Những mẩu vụn dưới gầm ghế đã biến mất, mạng nhện vốn chẳng đầy các góc ngách trên tường đã biến mất, lũ chuột cũng

không còn, bàn ghế không còn vết dầu mỡ đóng cặn.

“Ta sẽ giết ả,” anh nói kèn kẹt giữa hai hàm răng. “Ta sẽ tóm lấy cô ta và chém ra làm tư. Ta sẽ dạy cho cô ta biết ai mới là chủ lãnh địa Peregrine, ai mới là người cai quản những người Peregrine.”

Nhưng khi anh đặt tay lên cánh cửa, anh nhận thấy một cái bàn nhỏ áp sát tường. Anh nhớ là đã thấy mẹ của Zared dùng chiếc bàn đó, nhưng anh đã không thấy nó nhiều năm rồi. Trên mặt bàn, được sắp xếp ngăn nắp, là một tập giấy đắt tiền, trắng tinh, quý giá, bên cạnh là một lọ mực bằng bạc và nửa tá bút lông, đã được chuốt nhọn và sẵn sàng để dùng. Thấy giấy và bút khiến Rogan cứ như thiêu thân lao vào lửa. Đã hàng tháng trời anh có ý tưởng về cái máy bắn đá, một cỗ máy chiến tranh bằng gỗ, thứ có thể bắn những tảng đá cỡ lớn với một lực khủng khiếp. Anh đang nghĩ xem liệu có thể lắp hai trục quay thay vì một không, anh có thể chế tạo phần tay ném có lực mạnh hơn để bắn những tảng đá tới mục tiêu có độ cao hơn. Vài lần anh đã thử vẽ lại những ý tưởng trên lớp bụi, nhưng anh đã chẳng thể chuẩn hóa được đường bắn.

“Ả có thể đợi được,” anh lẩm bẩm, và đi tới cái bàn và từ từ và vụng về bắt đầu phác họa lại những ý tưởng của anh. Anh không quen với việc cầm bút như đối với việc cầm kiếm. Khi mặt trời lặn, anh đánh đá lửa và thắp sáng một ngọn nến, rồi tiếp tục công việc phác họa thiết kế của anh cho cỗ máy bắn đá.

Chương Tám

Sau khi Rogan rời đi, mất một lúc trái tim Liana mới bình tĩnh lại được. Nàng chắc chắn là rất tệ trong việc khiến chồng nàng hài lòng, có phải thế không? Nàng có thể thấy dáng hình đen tối của anh, vẫn đang mặc đồ cưới của anh, thứ đang ngày càng trở nên đóng bám dầu mỡ, phi nước đại về lâu dài và nàng muốn đuổi theo anh và xin lỗi. Thật đau đớn khi nàng thấy cơn thịnh nộ trong mắt anh. Có lẽ sẽ tốt hơn khi anh ngó lơ nàng. Có lẽ nó tốt hơn –

“Thưa phu nhân, cảm ơn cô.”

Liana nhìn xuống người đàn bà gầy gò, mệt mỏi, mái đầu quấn một chiếc khăn rách rưới đang lê bước tới chạm vào gấu váy của Liana mà hôn nó.

“Xin cảm ơn,” người đàn bà lặp lại.

Những người nông dân khác cũng tới phủ phục trước nàng, và cảnh đó khiến Liana phát ốm. Nàng ghét thấy mọi người bị chà đạp tới vậy. Những nông dân trên lãnh địa của cha nàng

thì béo tốt, khỏe mạnh, trong khi những người ở đây thì xanh xao vàng vọt, ốm yếu và sợ hãi.

“Tất cả đứng dậy đi,” nàng ra lệnh, rồi đợi trong khi họ chậm chạp làm theo lệnh nàng, nổi sợ hãi dâng lên trong mắt họ. “Tôi muốn các người nghe rõ lời tôi. Các người đã nghe thấy chồng tôi nói rồi đấy: Chàng muốn những kẻ trộm, và các người sẽ trình báo về chúng cho chàng.” Nàng thấy những đôi mắt trở nên đanh lại với từng lời của nàng. Có một niềm kiêu hãnh ẩn dấu ở đây, niềm kiêu hãnh khi bảo vệ được những kẻ trộm khỏi tay vị chủ nhân hà khắc.

Giọng nàng mềm mại hơn. “Nhưng trước hết các người cần ăn uống. Anh” – nàng chỉ vào một người đàn ông, mà nếu không có nàng can thiệp thì chắc hẳn giờ này cũng đã bị đánh tới bật máu rồi – “đi và làm thịt con bò béo nhất trên đất nhà Peregrine cùng với hai con cừu nữa, rồi mang chúng tới đây và nướng lên. Các người cần phải ăn, vì có rất nhiều việc cần phải làm trong những tuần tới.”

Không người nông dân nào nhúc nhích cả.

“Đừng có mất thời gian nữa. Làm đi!”

Một người đàn ông lên gối đến với gương mặt vô cùng khốn khổ. “Thưa phu nhân, Lord Rogan trừng phạt bất cứ ai chạm tới những thứ là của ngài. Chúng tôi không thể giết gia súc của ngài hay ăn lương thực của ngài. Ngài ấy giữ lại tất cả để bán chúng.”

“Đó là chuyện trước khi ta đến đây,” Liana nói điềm tĩnh. “Lord Rogan không có nhu cầu về tiền nhiều như thế nữa. Giờ thì đi và làm thịt vài con vật đi. Ta sẽ chịu trách nhiệm với ông chủ.” Nàng nuốt xuống, vì nàng không thể cho phép những nông dân này thấy được nỗi sợ của nàng. “Giờ thì, cửa hàng bánh ở đâu? Cái người có đất riêng chống đối lại chồng ta ấy?”

Phải mất hàng giờ Liana xếp đặt được theo ý nàng. Hai tuần là thời gian quá ngắn ngủi. Sáu hiệp sỹ đi theo nàng, bên đầu chỉ đứng lặng thinh bên cạnh và theo dõi với sự vẻ thích thú như xem trò tiêu khiển, điều mà đàn ông bị tác động khi một người đàn bà làm điều gì đó mà họ không thể, cô ta xếp đặt công việc.

Nàng ra lệnh gặt hái cánh đồng lúa mì, hạt mì được đưa đến thợ làm bánh, những bó rạ được dùng để lợp lại những mái nhà bị hư hỏng của những người nông dân. Nàng ra lệnh một hiệp sỹ phải giám sát việc dọn dẹp những con đường đầy phân người và động vật. Một hiệp sỹ khác giám sát việc giặt giũ của những người nông dân cũng dơ bẩn như chính những con đường nơi đây. Ban đầu nàng bị thất kinh khi những tiểu thương từ chối lời đề nghị của nàng rằng họ sẽ phải được trả tiền, nhưng nhớ lại câu chuyện mà những người của chồng nàng vừa làm chỗ người thợ làm bánh, nàng tha thứ cho những tiểu thương và đưa cho họ những đồng bạc lấy từ chiếc túi nàng mang trên yên ngựa.

Mặt trời đã lặn khi nàng trở lại Lâu đài Moray, và nàng mỉm cười khi thấy hai hiệp sỹ

đang gà gât trên lưng ngựa. Kế hoạch của nàng là làm cho đời sống của nông dân khấm khá lên để lòng trung thành của họ hướng về chủ nhân và không kẻ trộm nào có thể chia sẻ chiến lợi phẩm với những người nông dân đói khổ. Không dễ dàng gì mà tu bổ lại được một ngôi làng chỉ trong vòng có hai tuần, nhưng nàng sẽ cố.

Mùi hôi thối của con hào đập vào mũi nàng khi gần về đến lâu đài, và nàng biết mình sẽ phải xin phép Rogan đào kênh xả trước khi cho thực thi. Nhưng bên trong những bức tường, nàng có thể nhận ra những thay đổi. Rác rưởi trên sân ít hẳn đi, trong chuồng ngựa và quanh những ngôi nhà thấp xây dọc theo bức tường cũng vậy. Khi nàng cưỡi ngựa đến, những người công nhân ngược lên nhìn nàng và vài người giật chồm mũ của họ thể hiện sự tôn kính đối với nàng. Liana mỉm cười với chính bản thân. Họ đã bắt đầu chú ý tới nàng rồi.

Nàng leo lên gác tới căn phòng chính. Ở đây đám phụ nữ đã tập trung mọi sức lực của họ. Vẫn chưa sạch hẳn, không phải là theo tiêu chuẩn của Liana – những bức tường phải được cọ sạch lại một lần nữa – nhưng nàng có thể đi lại trên sàn nhà mà không vấp phải những cái xương nữa.

Trong phòng, bàn ghế đều sạch sẽ, Severn và Zared đang ngồi, đầu gục trên mặt bàn. Trái dài trên mặt bàn là một lỗ những xác chuột béo ú núc nhất từ trước tới giờ Liana thấy. Chúng trông như thể là chiến lợi phẩm sau cuộc chiến vậy.

“Cái gì vậy?” nàng hỏi thất thanh, khiến Severn và Zared giật mình tỉnh dậy.

Zared mỉm cười với nàng khiến Liana nghĩ rằng cậu quả nhiên là một cậu nhóc xinh trai.

“Bọn em đã giết được tất cả đấy,” Zared tuyên bố đầy kiêu hãnh. “Chị sẽ không thể nào đếm được đâu? Anh Rogan thì có thể đấy, nhưng chưa lần nào nhiều như thế này đâu.”

Liana không muốn lại gần lũ chuột, nhưng Zared lại quá tự hào tới mức nàng cảm thấy mình phải làm điều đó. Nàng chỉ tay và bắt đầu đếm. Mỗi con nàng đếm, Zared lại ném vèo qua cửa sổ xuống con hào phía dưới. Liana định phản đối, nhưng mà vài con chuột cũng chẳng khiến con hào ấy tệ hơn chút nào so với hiện tại. Một con vẫn còn sống khiến Liana nháy lù lại trong khi Zared tổng một nắm đấm xuống ngay chính đầu nó. Severn tươi cười hãnh diện.

Liana đếm được năm mươi tám con, và khi lũ chuột bị ném sạch khỏi bàn, nàng mệt mỏi ngồi xuống cạnh Severn và nhìn quanh phòng.

“Năm mươi tám!” Zared nói. “Đợi tới khi em nói với anh Rogan mới được.”

“Ai đó đã quên quăng những cái xương đó ra ngoài,” Liana mệt lử, nhìn về phía bức tường chỗ lò sưởi đôi. Có sáu cái đầu ngựa treo ở đó. Nàng không nhận thấy chúng trước đây vì chúng bị mạng nhện chằng đầy.

Nàng nhận ra là Severn và Zared đang chăm chăm nhìn nàng, như thể nàng bỗng dưng bị

mọc sừng vậy. Nàng liếc xuống phần thân trước của bộ váy, nó bị bẩn nhưng không đến mức khủng khiếp thế. “Có chuyện gì không ổn ư?” nàng hỏi.

“Chúng là những con ngựa nhà Peregrine,” Zared thì thào căng thẳng.

Liana chẳng hiểu cậu bé muốn nói gì, nên nàng nhìn sang Severn. Khuôn mặt đẹp đẽ của anh đang biến đổi từ sự ngỡ ngàng thành một biểu hiện lạnh lẽo, cuồng nộ, mà cho mãi tới lúc này, Liana cứ tưởng là chỉ có Rogan mới có.

Giọng của Severn lặng ngắt khi anh nói. “Bọn Howards đã vây hãm Lâu đài Bevan và khiến gia đình chúng ta chết đói. Cha tôi, mẹ của Zared, và em trai William của tôi đã chết ở đó. Cha tôi đã đứng trên tường thành và yêu cầu bọn Howards để phụ nữ được tự do, nhưng chúng không chấp thuận.” Severn càng thấp giọng hơn. “Trước khi họ chết, họ đã ăn thịt ngựa.” Anh quay về phía những chiếc đầu lâu treo trên tường. “Những con ngựa đó.” Anh nhìn lại nàng, đôi mắt rực lên. “Chúng ta sẽ không quên, và những chiếc đầu đó sẽ không bị di rời.”

Liana nhìn những chiếc đầu với sự thành kính. Phải đói tới cùng cực mới phải ăn thịt ngựa. Đầu lười nàng định nói tới những người nông dân của nhà Peregrine cũng bị đối xử phải sống suốt đời trong vây hãm và có lẽ sẽ vui mừng khi có mấy con ngựa để mà ăn, nhưng nàng đã kiềm chế.

“Chồng tôi ở đâu rồi?” một lát sau nàng hỏi.

“Trong cái ổ của anh ấy thôi,” Zared cười tươi rói, trong khi Severn ném cho cậu em trai cái nhìn cảnh cáo.

Liana không để tâm tới lời nói của Zared vì nàng đã hiểu biết hơn hồi đầu tiên rồi. Có lẽ có những lý do cho cơn giận dữ của chồng nàng, cho sự ám ảnh của chàng với tiền bạc. Nàng đứng dậy. “Xin phép, tôi phải đi tắm. Hãy nói với chồng tôi là tôi – ”

“Đi tắm á?” Zared nói, nghe như thể Liana vừa nói nàng lên kế hoạch nhảy qua lan can vậy.

“Rất tuyệt vời đấy. Cậu nên thử xem,” Liana nói, đặc biệt là khi Severn và Zared lúc này là hai vật thể lơ lửng nhất trong căn phòng này.

Zared ngả người ra ghế. “Em nghĩ là mình sẽ bỏ qua thôi. Chị thực sự đã cho các Day về nhà buổi tối ư?”

Liana mỉm cười. “Ừ, đúng thế. Buổi tối tốt lành, Severn, Zared.” Nàng lên gác, rồi ngừng lại khi nghe tiếng họ.

“Phụ nữ quả nhiên là can đảm,” nàng nghe Zared nói.

“Hoặc cô ta là một con ngốc hoàn toàn,” Severn đáp lời.

Liana bước tiếp lên gác, và một giờ sau nàng đã ở trong phòng ngủ, ngụp trong chiếc bồn gỗ đầy nước nóng êm dịu và ngắm nhìn ngọn lửa nhảy múa trên những khúc gỗ.

Bên phải nàng cánh cửa mở cái rầm, và Rogan lao vụt vào phòng như cơn bão vào một ngày trong trẻo. “Cô đã đi quá xa rồi đấy, đàn bà,” anh gào lên với Liana. “Cô không được phép của tôi mà dám đuổi đám đàn bà của tôi vậy hả.”

Liana xoay đầu nhìn anh. Anh chỉ mặc có mỗi chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình tới tận đùi, một cái đai da to bản đeo quanh eo, cùng với tiếng gầm gừ của anh. Tay áo anh xắn lên tận khuỷu, để lộ những múi cơ săn chắc.

Liana có thể cảm thấy những giọt nước chảy ròng trên trán nàng. Anh vẫn đang la hét với nàng, nhưng nàng chẳng biết anh đang nói gì. Nàng đứng trong bồn nước, cơ thể mảnh mai, tròn trịa hồng ửng lên trong làn nước ấm. “Chàng có thể lấy giùm em cái khăn khô không?” nàng hỏi nhẹ nhàng trong yên lặng, vì Rogan vừa mới la hét ầm ỹ.

Rogan chỉ có thể nhìn chằm chằm vào nàng. Với tất cả số đàn bà anh đã trải qua, anh sẽ không bao giờ thèm bận tâm nhìn, thực sự nhìn, một người đàn bà, và giờ anh không nghĩ anh đã từng nhìn thấy tạo vật nào đẹp đẽ với làn da ửng hồng cùng những lọn tóc quăn vàng rủ xuống gần như tận đầu gối của nàng thế này.

Mình sẽ không để cô ta lợi dụng cơ thể để khiến mình quên mất chuyện cô ta đã làm hôm nay đâu, anh nghĩ, nhưng chân anh lại tiến một bước về phía nàng và một tay vươn ra chạm vào đường cong của ngực nàng.

Liana nói với bản thân không được mù mẫm đi. Nàng muốn người đàn ông này, ồ phải, nhưng nàng muốn chàng hơn cả một vài phút. Nàng vươn tay ra và tháo sợi nơ trên cổ áo sơ mi của chàng, rồi chạm vào làn da chàng bằng những đầu ngón tay. “Nước vẫn còn ấm,” nàng nói êm ái. “Có lẽ chàng sẽ cho phép em tắm cho chàng.”

Tắm tấp là một sự lãng phí thời gian đối với suy nghĩ của Rogan, nhưng ý tưởng được tắm rửa bởi một phụ nữ khỏe thân...

Anh trút bỏ quần áo chỉ trong chốc lát, và khi anh đứng trần trụi trước nàng – tư thế hiên ngang – anh định chộp lấy nàng. Nhưng Liana, cười vang, bước sang bên tránh anh.

“Tắm đã, thưa ngài,” nàng nói, và Rogan thấy bản thân bước vào trong bồn nước.

Cảm nhận nước nóng thật là dễ chịu trên làn da bỏng của anh và thảo mộc nổi bông bành trên mặt nước có mùi thật thơm, nhưng tuyệt nhất vẫn là người đàn bà này, vợ anh, rất xinh đẹp... “Leah?” anh hỏi, nhìn nàng khi nàng quỳ xuống cạnh bồn nước, bầu ngực nàng với nụ hồng ngọt ngào, chỉ sượt qua mép chiếc bồn gỗ.

“Liana,” nàng đáp, và mỉm cười với anh.

Nàng bắt đầu kỳ cho anh, xoa hai tay đầy xà phòng lên cánh tay, ngực, lưng, khuôn mặt anh. Anh ngả người lên chiếc bồn và nhắm mắt lại. “Liana,” anh nói êm ái. Anh cứ mang máng hình như người đàn bà này đã làm điều gì đó rắc rối ngày hôm nay, nhưng lúc này đây anh chẳng thể nhớ ra đó là việc gì nữa. Nàng quá nhỏ nhắn và cứ như một tiểu thiên thần, quá hồng hào và trắng trẻo, khiến anh không thể hình dung nổi là nàng đã làm điều gì khiến anh phật lòng nữa.

Anh nhắc chân lên để nàng có thể kỳ cọ chúng, rồi nghe lời nàng khi nàng nói anh đứng lên và bàn tay xà phòng ấm áp, bé nhỏ của nàng xoa xoa giữa hai chân anh. Khoái cảm anh cảm nhận trước hành động này của nàng thật quá sức mãnh liệt khiến anh phun trào hạt giống lên đôi tay nhỏ nhắn ấy. Đôi mắt anh mở to náo động và, để giấu đi sự xấu hổ, anh thô lỗ đẩy vai nàng khiến nàng ngã nhào vào tường.

“Anh làm em đau,” nàng hét lên.

Rogan từng giết rất nhiều người và chẳng cảm thấy gì hết, nhưng tiếng hét của cô gái này khơi dậy cảm xúc trong anh. Anh đã không chú ý làm đau nàng; anh chỉ là bị mất bình tĩnh trước mặt nàng thôi. Trong sự thất kinh của mình, anh thấy bản thân bước về ra khỏi cái bồn và quỳ gối xuống với nàng. “Để ta xem nào,” anh nói, và cúi xuống với nàng. Chỗ va đập vào đá khiến da nàng bị thâm tím nhưng không bị trầy xước.

“Không sao,” anh nói. “Da của cô quá mỏng manh đấy.” Anh xoa bàn tay to lớn, đầy chai sần lên cái lưng mảnh dẻ, nhỏ nhắn của nàng. Chỗ này cứ như da bụng của chú ngựa non vậy,” anh nói.

Liana đảo tròn mắt và gần như khúc khích, nhưng nàng kiềm lại. Thay vào đó, nàng xoay người vào vòng tay anh, và ngả đầu lên vai anh. “Tắm thoải mái chứ, đúng không?”

Rogan có thể cảm thấy mặt anh nóng dần lên với ký ức xấu hổ ấy, rồi khi anh nhìn nàng, đôi mắt nàng long lanh, anh nhận ra là nàng đang trêu chọc anh. Anh đã thấy những cậu em của mình cười cợt với đàn bà, nhưng Rogan thấy bản thân rất ít hài hước với đàn bà. Nhưng người này khiến anh cảm thấy khác. “Ta thấy rất thích tắm,” anh nghe bản thân nói, và thấy ngỡ ngàng.

Liana khúc khích trên vai anh. “Anh có muốn tận hưởng lại lần nữa không?” nàng hỏi bên lén. “Hay đây là lần cuối của anh?”

Mất một lúc Rogan định có đánh nàng vì sự xấc láo của nàng không, nhưng rồi bàn tay anh trượt xuống đôi hông trần của nàng. “Ta tin là mình có thể xử lý chuyện này.” Rồi anh đã làm một điều mà anh chưa bao giờ làm: Anh bế nàng trên tay và mang nàng lên giường, dịu dàng đặt nàng xuống.

Khi anh đứng trên nàg và nhìn xuống, anh không muốn nhảy lên nàg, đâm vào bên trong nàg, rồi đi ngủ như mọi khi vẫn làm. Có lẽ đó là bởi vì sự “tận hưởng” lúc trước, như nàg gọi thế, hoặc có lẽ anh muốn chạm vào nàg như nàg đã chạm vào anh, nhưng anh nằm lên giường bên cạnh nàg, chống mình lên một khuỷu tay, và đưa tay kia chạm lên chiếc bụng mềm mại của nàg.

Liana không hề biết đến những điều này mới mẻ đến thế nào đối với Rogan, nhưng đây chính là những gì nàg tưởng tượng khi nằm trên giường với một người đàn ông. Anh khám phá cơ thể nàg với bàn tay của anh như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn bà. Liana nhắm mắt lại khi bàn tay anh vuốt ve đôi chân nàg, mơn man giữa hai đùi nàg, những ngón tay anh cuộn úp vào nơi mềm mại ấy, rồi đầu ngón tay mơn trớn đám lông mượt mà. Tay anh lại lướt lên bụng nàg, ngón cái lượn vòng quanh rốn nàg, rồi chậm chậm, thật từ từ, tay anh di chuyển lên bầu ngực nàg. Anh ôm lấy bên này rồi sang bên kia, ngón tay cái vôn về viên ngọc nhạy cảm của nàg.

Nàg tròn mắt nhìn anh và thấy sự mềm mại trong đôi mắt ấy và bỗng nhiên nàg biết lý do nàg đã đồng ý kết hôn với anh. Nàg đã cảm nhận được bên dưới sự cứng rắn của anh, bên dưới tấm khiên sắt đá, là sự dịu dàng mà anh chưa từng cho bất cứ ai nhìn thấy. Một cái rung mình khi nàg nghĩ tới nỗi đau đón người đàn ông này đã phải trải qua trong cuộc đời đã khiến anh trở nên lạnh lùng, vô cảm đối với thế giới. Nhưng bằng cách nào đó nàg cảm nhận được rằng Rogan mà thế giới nhìn thấy không phải là con người bên trong chàng.

Mình yêu chàng, nàg nghĩ. Mình yêu chàng bằng tất cả tâm hồn và bằng mọi thứ mình có, và Chúa giúp mình, mình sẽ khiến chàng cũng yêu mình.

Nàg đặt tay lên cằm chàng, cảm nhận hàm râu ở đó, mượt mà sau nhiều ngày chưa cạo vì chàng dường như chỉ cạo râu một tuần một lần. *Mình sẽ khiến chàng cần mình, nàg tự nhủ. Và mình sẽ khiến chàng cảm thấy an lành đến mức mình có thể thấy sự êm dịu trong mắt chàng ngay cả khi mình vẫn nguyên trang phục.*

Ý nghĩ cuối cùng khiến nàg mỉm cười và nàg lăn cơ thể vào chàng. Chàng ôm lấy nàg và nàg có thể cảm thấy niềm đam mê của chàng đang dâng trào khi bàn tay chàng vuốt ve lưng nàg, rồi miệng chàng chiếm lấy miệng nàg và chàng hôn nàg đắm đuối. Đôi môi chàng lướt xuống cổ nàg và rồi đến bầu ngực nàg. Liana rướn cong lưng lên và thốt lên một tiếng kêu khe khẽ đầy khoái cảm.

Rogan nhận thức được sự hưởng ứng của nàg, và vì chuyện đã xảy ra trong bồn tắm, giờ anh có thể kiểm soát nhu cầu của bản thân đối với nàg. Đàn bà anh đã từng có không là những trinh nữ sợ hãi thì cũng là những cô nàg lão luyện, đầy ham muốn, và lúc nào cũng là họ muốn làm anh thỏa mãn. Tất nhiên không ai trong số họ từng đề nghị tắm rửa cho anh, hay là để giấy và bút trong phòng cho anh. Có lẽ đó chỉ là một mong muốn đền đáp lại, nhưng anh đang tận hưởng cảm giác người đàn bà này quăn quại dưới đôi tay vuốt ve của anh. Sự thỏa mãn của

nàng đang mang lại khoái cảm cho anh.

Đôi môi anh cũng theo gót đôi tay mơn trớn cơ thể nàng và anh tìm thấy mùi hương của nàng và nếm dòng sữa tươi mát và ngọt ngào của nàng, không hề giống như các Ngày, những cô nàng đôi khi có mùi quá hôi hám đến mức anh phải đá họ ra khỏi giường. Cô gái này có mùi hương gỗ và thảo mộc.

Khi đầu chàng trở lại với môi nàng, chàng kinh ngạc vì chàng muốn nàng biết bao. Đôi tay nàng bấu chặt lấy vai chàng và khi chàng đi vào nàng, nàng nẩy lên gặp chàng với một sức lực mạnh mẽ.

Chưa bao giờ anh dành quá nhiều thời gian trên giường với một người đàn bà! Nàng căng tràn sức sống đến không ngờ, đã đẩy chàng nằm thẳng lưng và trèo lên trên người chàng, mái tóc nàng rủ xuống cả hai cơ thể như thể một chiếc lông mềm mại.

Rogan chưa bao giờ để tâm tới khoái cảm của đàn bà trước đây, nhưng người đàn bà này, với những tiếng rên rỉ, nài van của nàng, những chuyển động của nàng ở đây rồi ở kia đã khiến khoái cảm của chàng lên tới đỉnh điểm đến mức chàng tưởng mình sẽ chết. Khi chàng kết thúc sau một lúc rất lâu, đó là một trải nghiệm đầy choáng váng đối với chàng, khiến chàng rung động từ đầu tới tận ngón chân.

Chàng đổ ập lên người cô gái và thay vì đẩy nàng ra, như chàng vẫn thường làm với đám đàn bà được đưa lên giường, chàng ôm ghì lấy nàng như thể chàng sắp chết chìm và nàng là một thanh gỗ nổi.

Liana dụi cơ thể vào chàng. Anh cuộn mình ôm lấy cơ thể nàng như món nước sốt phủ kín lấy cái bánh pudding. Nàng chưa từng cảm thấy tuyệt vời đến thế trong đời. “Thật tuyệt vời,” nàng thì thầm. “Đó là điều tuyệt nhất đã từng đến với em. Em đã biết là kết hôn với chàng sẽ giống thế này mà.”

Rogan thả nàng ra và di chuyển tới phía bên kia của chiếc giường, nhưng Liana cũng dịch người theo chàng, đầu nàng tựa lên vai chàng, cánh tay nàng vắt lên ngực chàng, đùi nàng lách vào đùi chàng. Nàng đang hạnh phúc hơn bao giờ hết, hạnh phúc hơn nàng có thể tưởng.

Nàng không hề biết đến sự náo động đang xâm chiếm Rogan. Anh muốn tránh xa nàng ra, chỉ là anh không thể nhúc nhích.

“Anh trai William của anh trông thế nào? Anh ấy có mái tóc đỏ giống anh không?” nàng hỏi.

“Tóc ta không đỏ,” Rogan hậm hực.

“Dưới nắng đầu anh cứ như ngọn lửa ấy,” Liana cãi lại. “Anh William giống anh à?”

“Cha bọn ta tóc đỏ, nhưng ta thừa hưởng màu tóc đen từ mẹ ta.”

“Vậy cả hai người đều có tóc đỏ rồi.”

“Ta không – ” Rogan nói, rồi ngưng lại và anh gần như mỉm cười. “Ngọn lửa á?” Mọi người đàn bà khác anh từng quan hệ đều nói anh có mái tóc đen và chẳng có chút gì giống ông bố tóc đỏ của anh cả. Đó là những gì anh muốn họ nói và họ tuân theo.

“Thế những người anh em khác của anh thì sao? Họ đều tóc đỏ à?”

Anh nghĩ tới những người anh em đã chết, nhớ lại thời trai trẻ của bọn họ, sự cường tráng của họ. Họ chiến đấu dũng mãnh biết bao! Anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày anh trở thành người đứng đầu gia tộc Peregrine và phải chịu trách nhiệm về mọi thứ. “Rowland, Basil, và James có mẹ tóc đen, nên họ đều có tóc đen.”

“Thế còn Severn và Zared?”

“Mẹ của Severn tóc vàng giống như...” Anh ngừng lại. Nàng cầm tay chàng trong tay nàng và đang nằm đó ngắm nghía những ngón tay của chàng, lồng những ngón tay của nàng với chàng. Thật là kỳ cục, chàng nghĩ. Chàng nên đẩy nàng ra khỏi giường và ngủ một chút hơn là tâm sự với nàng về những ký ức buồn thương. Vì nhớ lại những anh em trai lúc sinh thời thật đau đớn.

“Giống em,” Liana nói, mỉm cười. “Và bà ấy cũng là mẹ của Zared à? Nhưng Zared là một anh chàng tóc đen.”

Liana không nhìn thấy Rogan cười trong ánh sáng mờ ảo. “Ừ, thật vậy. Zared tóc đen bởi vì có mẹ tóc đen. Mẹ Severn mất khi sinh cậu ấy.”

“Vậy là cha chàng có bốn người vợ và bảy con trai?”

Rogan ngần ngừ một lúc trước khi trả lời. “Ừ.”

“Thật là tốt khi có anh em trai. Em thường ước có mẹ sinh thêm em bé. Bọn anh có thường chơi với nhau không, hay là bị nuôi dưỡng cách ly?” Nàng cảm thấy chàng cứng lại bên dưới nàng và tự hỏi nàng đã nói gì sai chẳng.

“Chẳng có chơi đùa gì trong cuộc sống của bọn ta, cũng không có nuôi cách ly.” Giọng chàng trở nên lạnh lẽo. “Chúng ta được huấn luyện để chiến đấu ngay từ khi chập chững biết đi. Bọn Howard đã giết William khi anh ấy mười tám, James và Basil lúc hai mươi và hai một tuổi, và chúng cũng giết Rowland hai năm trước, trước khi anh ấy được ba mươi tuổi. Giờ ta phải bảo vệ Severn và Zared.” Chàng nắm lấy vai nàng và nâng nàng lên để nhìn vào trong đôi mắt nàng. “Ta đã giết James và Basil. Ta đã giết các anh ấy chỉ vì một người đàn bà, và ta sẽ chết trước khi ta lại để chuyện đó tái diễn. Tránh ra và giữ khoảng cách với ta.”

Anh xô nàng ngã vào tấm đệm lông, rồi ra khỏi giường và bắt đầu túm lấy đồng quần áo của anh.

“Rogan, em không định – ” Liana mở miệng, nhưng anh thực sự đã đi rồi. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt,” nàng nói, đấm tay xuống gối, rồi nàng nằm thẳng lưng ra và nhìn chăm chăm lên trần nhà sơn trắng. Chàng có ý gì khi nói đã giết các anh trai chàng? Và vì một người đàn bà? “À đàn bà nào chứ?” nàng nói to. “Mình sẽ tìm hiểu vào bữa sáng.”

Ý nghĩ đó khiến nàng thoải mái hơn và ý nghĩ tới đêm mai cũng khiến nàng dịu lại. Nhưng gần như cả đêm, nàng đã nghĩ tới việc thắng cuộc thách đố của nàng. Nếu những người nông dân giao ra kẻ trộm, thì Rogan sẽ là nô lệ của nàng trong suốt một ngày. Nàng sẽ làm gì với chàng đây? Để chàng làm tình với nàng cả ngày à? Có lẽ chỉ là để chàng bên cạnh nàng suốt ngày là đủ. Bên cạnh nàng và trả lời những câu hỏi của nàng, có lẽ thế. Nàng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau Liana dậy sớm, định đi tìm chồng nàng, nhưng cảnh dưới gác khiến nàng tạm thời quên mất Rogan. Không có ai trong phòng chính cả, thế nên nàng xuống gác và đi ra ngoài và thấy cầu thang dẫn đến khu hành lang của người hầu. Nàng chưa đến khu vực này trước đây, nhưng nàng không ngạc nhiên khi thấy chỗ này cũng bẩn thỉu như những chỗ khác trong lâu đài. Trong khu hành lang khổng lồ, rộng gấp hai lần khu phòng chính, chứa đến hai trăm người ngồi đó với những cái bàn cáu bẩn trên những chiếc ghế mảnh dẻ đang ăn bánh mỳ đầy cát và uống rượu thiu. Không ai thèm để ý đến nàng khi nàng bước vào, vì họ còn đang mải cãi xềnh xệch, la hét, ăn uống nhồm nhoàm, ợ hơi, và xả hơi.

Tâm trạng tươi tỉnh của Liana nhanh chóng biến mất. Lặng lẽ, nàng rời khỏi khu sảnh và bước ra ngoài sân ngập nắng.

Severn đang đứng gần bức tường phía nam vuốt ve ức của một con chim ưng lớn.

“Chồng tôi ở đâu vậy?” nàng hỏi.

“Tới Bevan sáng nay rồi,” Severn trả lời, không thèm nhìn lên.

“Bevan? Nơi gia đình các anh bị tước mất ư?”

Severn liếc nhanh tới nàng và đặt con chim xuống chỗ đậu của nó. “Một trong số đó.

“Khi nào anh ấy trở về?”

Severn nhún vai và bỏ đi.

Liana đuổi theo anh ta, nâng váy lên để nàng có thể đi nhanh hơn. “Anh ấy chỉ ra ngoài? Không nói lời nào với ai? Anh ấy không nói với ai dự định khi nào sẽ về ư? Tôi muốn chú cho phép người đào kênh dẫn cái hào.”

Severn dừng bước, quay lại, và nhìn xuống nàng. “Kênh dẫn cái hào ư? Chị bị điên rồi à, đàn bà? Bọn Howard có thể - ”

“Đi bộ qua thứ đó như chính nó hiện giờ,” Liana nói, trừng mắt nhìn anh. “Khi nào thì chồng tôi trở lại?”

Biểu hiện lạnh lùng rời khỏi gương mặt Severn và đôi mắt anh trở nên lấp lánh. “Anh trai tôi đi trước bình minh, chỉ nói là anh ấy tới Lâu đài Bevan. Nếu chị hỏi anh ấy xin lệnh đào kênh dẫn con hào, tôi hình dung hẳn là có chuyện gì đó với việc rời đi của anh ấy.”

Liana không nói lời nào.

“Bị đe dọa à?” Severn nói, bắt đầu cười.

Liana không thể ngừng việc ửng đỏ cả mặt lên, vì bị anh ta đoán trúng.

“Tôi không dính đến việc cho phép để khi Rogan trở về và thấy con hào trống rỗng,” Severn nói, và lại quay đi.

Liana đứng sững lại sau lưng anh ta. Hơi buồn khi Rogan đã đi mất rồi, nhưng nàng nghĩ nàng có thể có lẽ là dễ dàng hơn khi đưa lâu đài và ngôi làng vào trong quy củ khi chàng không có ở đây. Severn nhẹ tính hơn hẳn Rogan, nàng có thể thấy thế, và nàng nghĩ có lẽ có cách để thuyết phục Severn, cách mà nàng đã từng dùng để thuyết phục cha nàng làm bất cứ điều gì nàng muốn: thức ăn.

Liana kêu Joice đi lấy cuốn sách công thức nấu nướng quý giá của nàng, rồi Liana chỉnh thẳng cái mũ trùm của nàng và đi lên cầu thang dẫn tới nhà bếp.

Tối muộn khi Liana một mình leo lên giường. Nàng kiệt sức nhưng cũng hạnh phúc, vì giờ nàng đã được phép đào kênh thoát dẫn cái hào bẩn thỉu ấy.

Mất cả một ngày, nhưng nàng đã điều chỉnh được bếp núc và khu phòng phục vụ cho sạch sẽ, ngăn nắp hơn và nàng đã đặt trước mặt Severn và những hiệp sỹ nhà Peregrine một bữa ăn trọng thể như của một vị vua. Nàng đã thiết đãi họ món bê nướng, tươi rói và mọng nước, gà hầm cam, thịt thỏ nấu hành tây và nho khô, rau bina và bánh bơ, trứng với nước sốt mù tạc, lê tẩm gia vị, thịt băm, và kem táo.

Lần này thì Severn và người của anh ta không ngừng ngốn thức ăn, Liana biết nàng có thể có mọi thứ mà nàng muốn từ họ. Vỗ vỗ cái bụng căng tròn, Severn không chỉ đồng ý với yêu cầu của nàng, anh ta còn đề nghị được giúp đào kênh dẫn. Nàng mỉm cười và nói điều đó không cần thiết, rồi tận tay mang lên cho anh ta một đĩa đầy ụ ụ những viên thạch sữa ngọt ngào.

Nếu chỉ có mỗi chồng nàng thì quá dễ thắng, Liana nghĩ khi nàng chìm người trong tắm

đệm lông. Nàng cố gắng không thắc mắc chuyện chồng nàng đang làm gì ở Lâu đài Bevan. Liệu chàng có đang ở trong vòng tay một ả nào khác?

Rogan ngồi trước lò sưởi trong Lâu đài Bevan, chẳng hề nhận thấy sự bẩn thỉu và hư hỏng của mọi thứ xung quanh anh cũng giống như khi ở Lâu đài Moray. Anh chỉ đang dán mắt vào cô nàng nông dân trẻ trung đáng yêu trước mặt anh.

Khi rời Moray sáng sớm nay, anh không chắc sao lại phải rời đi. Anh chỉ biết là anh đã thức dậy sau giấc ngủ và điều đầu tiên anh nghĩ đến là cô ả quỷ quái tóc vàng mà anh đã cưới. Anh đã phải gãi sột soạt vì đám bọt chết trên tấm đệm cũ đã quá háo hức mà nhảy lên da anh khi anh đang ngủ, và biết rằng anh muốn có khoảng cách và thời gian với cô nàng.

Anh ra lệnh cho vài người sẵn sàng và rời đi, dừng lại chỗ khu làng để đưa Thứ Năm đi cùng anh. Nhưng Thứ Năm đã co rúm lại, khóc lóc và cầu xin anh đừng bắt cô ta đi cùng anh vì Hỏa Phu nhân sẽ giết cô ta mất. Rogan chán ghét thả cô ta ra. Anh cũng nghe thấy cùng những lời đó từ Chủ nhật và Thứ Ba, thế nên anh phi thẳng tới Bevan chẳng mang theo cô nàng nào hết.

Lâu đài Bevan nằm đơn độc trên đỉnh một ngọn đồi cao và dốc, và trước khi bắt đầu đi lên đó, anh nghỉ chân tại khu làng phía dưới và tóm lấy cô nàng trẻ trung, khỏe mạnh đầu tiên mà anh trông thấy rồi kéo cô ta lên yên ngựa của mình. Giờ thì cô gái đang đứng run rẩy trước mặt anh.

“Đừng có run rẩy nữa,” anh cúi kính ra lệnh. Cô gái trẻ hơn ấn tượng ban đầu của anh. Anh thấy cô gái càng lúc càng run và anh càng cau có hơn. “Tới đây và hôn ta đi,” anh ra lệnh.

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gương mặt cô gái, nhưng cô vẫn bước tới phía anh và hôn nhanh lên trên má. Rogan chộp lấy mái tóc bóng nhờn của cô ta và kéo miệng cô ta xuống hôn một cách giận dữ. Anh cảm thấy cô gái khóc thút thít bên dưới anh. Anh thả cô ta ra, rồi ấn cô ta xuống sàn nhà.

“Xin đừng làm tôi đau, cầu xin ngài, lãnh chúa,” cô gái cầu khẩn. “Tôi sẽ làm như ngài nói, chỉ xin đừng làm tôi đau.”

Dục vọng của Rogan tan biến. Anh nhớ lại ả đàn bà háo hức vì anh, ả đàn bà không có mùi dầu mỡ và chuồng lợn. “Cút ra khỏi đây,” anh nói dưới hơi thở. “Cút đi trước khi ta đổi ý!” anh hét lên khi cô gái quá sợ hãi để mà nhúc nhích. Anh quay đi khi cô gái nhón nhác chạy ra khỏi phòng.

Rogan tới một trong những thùng bia để dọc cạnh tường và vặn ra một dòng chất lỏng màu đen, vị cay vào trong một cái vại gỗ đầy bụi bặm. Một trong những hiệp sỹ của anh nằm ngủ cạnh đó. Rogan đá vào sườn anh ta. “Dậy đi,” anh ra lệnh. “Và đi lấy trò xúc xắc lại đây. Ta cần thứ gì đó để ru ngủ đêm nay.”

Chương Chín

Liana đặt tay lên cái lưng đau nhức của nàng. Hai tuần dài dặc kể từ khi Rogan đi mất, và trong thời gian đó nàng làm nên những điều kỳ diệu trong tòa lâu đài và ngôi làng. Ban đầu đám nông dân vẫn e ngại việc tuân lệnh nàng, sợ hãi cơn thịnh nộ của Lord Rogan, nhưng khi có vài người nghe lệnh Liana và không bị trừng phạt, những người khác bắt đầu tin tưởng nàng.

Những ngôi nhà trong làng đã được sửa chữa, quần áo mới đã được mua, và đám vật nuôi được làm thịt để những con người đói khổ có thức ăn. Cứ thế sau hai tuần đầu tiên trôi qua, nông dân đã nhìn Liana như thể nàng chính là một thiên thần giáng thế.

Sự sạch sẽ của ngôi làng và lâu đài khiến Liana vô cùng hài lòng, ngoại trừ một chuyện: đó là một số lượng khá khá những nhóc con tóc đỏ chạy nhảy khắp nơi. Lúc đầu nàng nghĩ đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi vì Rogan cũng có cùng màu tóc đỏ thẫm như vài người trong làng. Nhưng đến khi một cậu nhóc, khoảng tám tuổi, ngược lên nhìn nàng với đôi mắt buồn bã y chang như của chồng nàng thì Liana đã ra lệnh để được biết cha đứa trẻ là ai.

Những người nông dân quanh nàng ngại tay khỏi công việc và nhìn quanh im lặng. Liana lặp lại câu hỏi của nàng, và đợi. Cuối cùng một phụ nữ trẻ bước lên phía trước. Liana nhận ra cô ta là một trong các Ngày, một trong số những phụ nữ đã từng ngủ với Rogan.

“Lord Rogan là cha đứa trẻ,” người phụ nữ quả quyết.

Liana cảm thấy đám người quanh nàng co hết lại như thể đề phòng trận đòn roi. “Có bao nhiêu đứa là con của chồng ta?”

“Một tá, khoảng thế.” Cô gái hếch cằm lên cao hơn một chút. “Và tôi có một đứa.”

Liana sững lại mất một lúc, không thể nào nhúc nhích hay nói gì. Nàng không biết liệu có nên nổi đóa lên với chồng nàng không vì đã có quá nhiều con hoang hay là vì đã bỏ mặc lũ trẻ phải sống trong cảnh bần hàn. Nàng biết mọi người đang nhìn nàng, chờ đợi xem nàng sẽ làm gì tiếp. Nàng hít một hơi thật sâu. “Tập trung lũ trẻ lạ và đem chúng tới lâu đài cho ta. Ta sẽ xem xét những nhu cầu của chúng.”

“Cùng với mẹ của chúng chứ?” cô Ngày đó nói, giọng điệu và cử chỉ tỏ ra đắc thắng.

Liana trừng mắt với cô ả. “Cô có thể chọn việc giao đứa trẻ đã cai sữa cho sự chăm lo của ta hoặc cô có thể giữ lấy trách nhiệm nuôi dưỡng nó. Nhưng không, ta sẽ không chứa chấp cả những bà mẹ của bọn trẻ.”

“Vâng, thưa lệnh bà,” cô gái nói đầy ý thức trách nhiệm và khẽ cúi đầu.

Loáng thoáng Liana nghe tiếng vài người đàn bà thì thầm hưởng ứng.

Đã muộn rồi khi nàng rời khỏi ngôi làng, và nàng ước nàng có thể cuộn mình trên giường bên cạnh Rogan. Như mọi khi, nàng bắt đầu mơ mộng về những gì nàng sẽ hỏi anh khi anh là nô lệ của nàng trong một ngày. Có lẽ nàng nên lên kế hoạch cho một bữa ăn được phục vụ bên suối, chỉ có hai người họ. Có lẽ nàng sẽ khiến anh tâm sự với nàng. Chỉ là có anh trọn vẹn một ngày với nàng, từng giờ với nàng, khi cả hai đều mặc đồ sẽ là thành hiện thực. Anh dường như mặc định nàng cũng giống như những cô ả Ngày – dù nàng đã ngủ cùng anh mà không có gì khác nữa.

Tiếng móng ngựa vang vọng trên chiếc cầu gỗ bắc qua con hào giờ đã được khơi sạch mang nàng trở lại với hiện thực. Đằng sau nàng là những hiệp sỹ Peregrine im lặng như mọi khi.

Các khoảnh sân của lâu đài giờ đã sạch sẽ và Liana có thể đi bộ lên cầu thang dẫn tới phòng chính mà không bị vướng vấp gì nữa.

Khi lên tới nơi, nàng tránh Joice, chị ta đã lên một danh sách những câu hỏi và than phiền, để leo thang lên gác tới phòng nghỉ phía trên. Vài lần trong mấy tuần qua Liana đã định đi gặp vị Phu nhân, người nàng đã gặp tuần đầu tiên, người phụ nữ đã nhắc nhở nàng rằng đàn ông không bao giờ chiến đấu trong những trận chiến im lặng, hay độ lượng với phụ nữ, nhưng cửa phòng bà lần nào cũng bị khóa.

Những căn phòng trên gác giờ đã sạch sẽ và vài phòng được dùng cho những thị nữ của nàng, nhưng hầu hết đều trống, và dành để phục vụ khách khứa. Cuối hành lang là một cánh cửa khóa, chỉ lúc này cánh cửa lại đang mở. Liana ngừng lại một lát thì thấy người phụ nữ, ánh mặt trời lấp lánh trên mái tóc tết bím của bà khi bà cúi người trên khung thêu.

“Buổi tối tốt lành, cô gái thân mến,” bà nói, quay lại và mỉm cười thân ái. “Vào đi và đóng cửa lại. Tránh gió lùa.”

Liana làm như bà đề nghị. “Cháu đã tới tìm bà vài lần trước, nhưng bà không có ở đây. Rogan đã tới Lâu đài Bevan.” Một lần nữa, nàng lại có cảm giác như đã biết bà từ lâu lắm rồi.

Bà tách những sợi tơ của tấm lụa đỏ thắm. “Ừ, và cháu có một vụ cược với cậu ấy. Cậu ấy sẽ là nô lệ cho cháu trong suốt một ngày nhỉ?”

Liana mỉm cười và bước về phía bà, nhìn qua vai bà và thấy tấm vải đang căng trên

khung thêu. Đó là một bước thử thách đã gần hoàn thiện về một quý cô tóc vàng đang đặt bàn tay lên đầu của một con kỳ lân.

“Nàng có thể là cháu đấy,” vị Phu nhân mỉm cười. “Cháu đã lên kế hoạch gì cho ngày hôm ấy với Rogan thế?”

Liana mỉm cười mơ màng. “Một chuyến đi dạo thật lâu trong rừng, có lẽ thế. Nguyên một ngày không bị quấy nhiễu. Không các em trai, không các công việc của lâu đài, không huấn luyện binh sỹ, chỉ có hai người bọn cháu. Cháu muốn anh ấy à... chú tâm hoàn toàn đến cháu.” Khi vị Phu nhân không đáp lại, Liana nhìn bà và thấy nụ cười đã biến mất. “Bà thấy không được ư?”

“Không phải chuyện ta có thể nói,” bà dịu dàng. “Nhưng ta tin là cậu ta và Jeanne đã từng đi dạo cùng nhau.”

“Jeanne ư?”

“Jeanne Howard.”

“Howard ư!” Liana ghen thở. “Cũng cái nhà Howard là kẻ thù không đội trời chung với nhà Peregrine ấy ư? Cháu có được nghe qua từ lúc kết hôn là nhà Howard đã cướp lãnh địa nhà Peregrine, giết hại người nhà Peregrine, bỏ đói nhà Peregrine. Và bà đang nói là Rogan đã từng ve vãn một ả người nhà Howard ư?”

“Rogan đã cưới Jeanne trước khi cô ấy trở thành người nhà Howard.”

Liana ngồi xuống cạnh cửa sổ, nắn xé chiều ấm áp trên lưng nàng. “Hãy kể cho cháu nghe mọi chuyện,” nàng thì thầm.

“Rogan đã kết hôn với Jeanne Randel khi cậu ấy mới mười sáu còn cô gái mười lăm. Cha mẹ và cậu anh trai William của cậu ấy đã bị chết đói ở Bevan năm trước đó và ba cậu con trai lớn nhất nhà Peregrine đang mải mê chinh chiến với nhà Howard và vì thế chẳng có thời gian để mà kết hôn. Họ đã quyết định Rogan nên lấy vợ, chọn một cô có của hồi môn kha khá, và sinh cho bọn họ vài đứa con trai để giúp họ đánh nhau. Rogan phản đối hôn nhân, nhưng các anh trai đã thuyết phục cậu ấy.”

Phu nhân quay sang nhìn Liana. “Rogan chỉ biết đến những nỗi cơ cực và đau thương trong cả cuộc đời cậu ấy. Không phải mọi vết sẹo trên cơ thể cậu ấy đều là từ chiến trận đâu. Các anh trai và cha cậu ấy cũng đã đặt trọng trách của họ lên vai cậu ấy.”

“Vậy là họ ‘đã thuyết phục’ Rogan kết hôn ư?” Liana nhỏ nhẹ.

“Phải, nhưng cậu ấy không miễn cưỡng nữa sau khi nhìn thấy cô gái. Cô gái là một sinh vật nhỏ nhắn xinh đẹp, ít nói và rất dịu dàng. Mẹ cô gái đã qua đời khi còn khá trẻ và là một

người được nhà vua bảo trợ cô gái đã được nuôi dưỡng bởi những bà sơ trong nữ tu viện. Có lẽ rời khỏi một nữ tu viện để kết hôn với một anh chàng Peregrine không phải là điều dễ dàng nhất mà một đứa trẻ từng làm.”

Phu nhân nhìn Liana, nhưng Liana không phản ứng. Sáng nay nàng đã phát hiện ra một tá lũ con ngoài giá thú của chồng nàng và tối nay thì nàng phát hiện thêm là chàng đã có một đời vợ.

Phu nhân tiếp. “Ta nghĩ Rogan đã bắt đầu yêu cô gái. Cậu ấy chưa bao giờ có thứ gì êm đềm trong cuộc đời và ta nghĩ sự dịu dàng của Jeanne đã quyến rũ cậu ấy. Ta còn nhớ lần họ trở lại sau một cuộc dạo bộ và cả hai đều có những bông hoa gài lên tóc.”

Liana nhìn ra xa, không muốn nổi đau trên gương mặt nàng bị nhìn thấy. Chàng đã tặng người vợ đầu tiên những bông hoa và chàng không thể nhớ nổi tên người vợ thứ hai của mình.

“Kết hôn được bốn tháng thì nhà Howard bắt được Jeanne. Cô gái và Rogan đang một mình trong rừng. Rowland đã nói Rogan không được ra ngoài một mình, nhưng Rogan nghĩ cậu ta là bất bại, rằng khi ở bên cạnh Jeanne, chẳng có gì có thể hãm hại cậu cả. Ta tin là họ đã đi bơi và...” – Phu nhân nhìn thấy gương mặt tái đi của Liana – “... và nghỉ ngơi khi người của Oliver Howard đột kích và bắt cô gái. Rogan không thể cầm gươm, nhưng cậu cũng đã lôi được hai gã Howard xuống ngựa. Cậu đã siết cổ một tên trước khi những tên khác có thể kéo hắn đi. Ta e rằng một người nhà Peregrine vừa mới giết em trai của Oliver và Oliver đang trong tâm trạng đau đớn. Hắn cho người giữ lấy Rogan trong khi hắn bắn ba mũi tên vào cậu ấy, không giết cậu mà chỉ để phô diễn sức mạnh của Oliver. Rồi Oliver và người của hắn bỏ đi mang theo Jeanne.”

Liana nhìn bà chăm chăm, tưởng tượng ra khung cảnh khủng khiếp ấy. “Và Rogan đã làm gì?” nàng thì thầm.

“Lê lết trở lại lâu đài,” Phu nhân nói. “Bốn dặm, với ba vết thương đâm máu, cậu ấy đã trở về với các anh em trai của mình. Cậu ấy đi cùng họ ngày hôm sau trong trận chiến với nhà Howard. Cậu cưỡi ngựa và chiến đấu, cho tới ngày thứ ba, cậu ngã khỏi ngựa của mình, sốt cao. Khi cậu tỉnh lại, thì đã gần hai tuần sau và hai anh trai Basil và James đã chết.”

“Anh ấy nói anh ấy đã giết các anh trai của mình,” Liana nói nhỏ.

“Rogan luôn rất trách nhiệm. Cậu ấy và Rowland cùng cậu trẻ Severn đã chiến đấu với nhà Howard suốt một năm trời. Nhà Peregrine không có thế lực hay tiền bạc để có thể tấn công được lâu đài Howard và đó là một pháo đài kiên cố và khổng lồ. thế nên họ chiến đấu bằng mọi cách, cướp bóc những nhà cung cấp cho Howard, đốt cháy nhà nông dân, đầu độc nguồn nước họ tìm thấy. Những tháng năm đâm máu. Và rồi...” Phu nhân ngừng lại.

“Và rồi sao ạ?” Liana hối thúc.

“Và rồi Jeanne trở về với Rogan.”

Liana đợi, nhưng vị Phu nhân không nói gì thêm nữa. Mũi kim của bà thoăn thoắt như bay lượn trên tấm lụa thêu. “Chuyện gì đã xảy ra khi Jeanne trở về ạ?”

“Cô gái đã mang thai sáu tháng với Oliver Howard và vô cùng yêu hắn. Cô gái trở lại với Rogan để cầu xin thoái hôn để cô ta có thể kết hôn với Olive.”

“Cậu bé tội nghiệp,” cuối cùng Liana nói. “Sao cô ta có thể làm thế với anh ấy? Hay là Oliver Howard đã bức cô ta trở lại với anh ấy?”

“Không ai bức ép Jeanne hết. Cô gái yêu Oliver, và hắn cũng vậy. Thực ra là Oliver đã cấm cô gái tới gặp Rogan. Oliver lên kế hoạch giết hại người chồng của cô gái mà hắn yêu. Ta nghĩ Jeanne hẳn có cảm giác gì đó với Rogan vì ta nghĩ chính cuộc viếng thăm ấy của cô gái đã cứu mạng cậu ấy. Rogan trở về nhà sau khi gặp Jeanne, và trong khi Rogan thỉnh cầu hủy hôn, nhà Peregrine và nhà Howard không còn chiến tranh nữa.”

Liana đứng dậy và đi về phía góc xa căn phòng. Nàng lặng lẽ khá lâu. Cuối cùng nàng quay lại nhìn vị Phu nhân. “Vậy là Rogan và Jean từng đi dạo trong rừng với nhau ạ? Vậy thì cháu sẽ tổ chức một bữa tiệc. Chúng cháu sẽ nhảy. Cháu sẽ mời những ca sỹ và đoàn tạp kỹ và – ”

“Như cháu đã chuẩn bị cho đám cưới của mình ư?”

Liana ngừng nói và hồi tưởng lại hôn lễ của nàng, khi Rogan ngó lơ nàng. “Cháu muốn chàng dành thời gian bên cháu,” nàng nói. “Chàng không chú ý đến cháu ngoại trừ chuyện lên giường. Cháu muốn nhiều hơn nữa từ chàng... hơn chỉ một ngày trong tuần. Cháu muốn chàng...”

“Cháu muốn gì từ cậu ấy?”

“Cháu muốn thứ mà ả Jeanne Howard hư hỏng đó đã có và ném nó đi!” Liana nói dữ dội. “Cháu muốn Rogan yêu cháu.”

“Và cháu sẽ đạt được điều đó với chuyện đi dạo trong rừng ư?” Phu nhân dường như lẩm bẩm.

Liana đột nhiên cảm thấy mệt rã rời. Giấc mơ của nàng về một ông chồng cùng dạo bước với nàng tay trong tay không phải là người sau khi bị bắn ba mũi tên mà vẫn tiếp tục chiến đấu suốt nhiều ngày sau. Nàng nhớ lại Zared từng nói Rogan nghiền ngẫm trong phòng của anh. Ôi, chẳng ngạc nhiên khi anh ấy u ê; chẳng ngạc nhiên khi anh chưa bao giờ cười; chẳng ngạc nhiên khi anh không muốn làm gì với cô vợ khác.

“Cháu phải làm sao đây?” nàng thì thầm thành tiếng. “Làm thế nào để chàng thấy cháu không phải là Jeanne Howard? Làm thế nào để khiến người đàn ông như Rogan yêu cháu?”

Nàng nhìn vị Phu nhân và đợi.

Nhưng Phu nhân lắc đầu. “Ta không trả lời cháu được. Có lẽ đó là chuyện bất khả thi. Hầu hết phụ nữ sẽ chấp nhận một ông chồng không đánh vợ và sử dụng cơ thể những phụ nữ khác cho nhu cầu của họ. Rogan sẽ cho cháu những đứa trẻ, và bọn trẻ có thể trở thành niềm an ủi lớn lao đối với phụ nữ.”

Miệng Liana mím chặt. “Bọn trẻ lớn lên để lại đánh nhau và chết vì giao tranh với nhà Howard sao? Cháu sẽ phải đứng một bên trong khi chồng cháu chỉ tay vào những chiếc đầu ngựa và dạy cho lũ trẻ về lòng căm thù? Rogan sẽ bòn rút hết mọi lợi tức của cháu, của những người nông dân, từ mọi nơi anh ấy có thể chỉ đề tạo ra những cỗ máy chiến tranh. Lòng thù hận của anh ấy choán hết thấy mọi sự sống trên đời. Anh ấy sinh con trai với những ả nông dân, rồi bỏ mặc chúng chết đói. Nếu có một ngày để anh ấy có thể quên đi nhà Howard, quên đi giờ anh ấy là người đứng đầu nhà Peregrine. Liệu anh ấy có thể thấy lòng thù hận của anh là nguyên nhân dẫn tới cái chết từ từ cho người dân của anh ấy, rồi khi anh ấy nhận ra – ” Nàng ngừng lại, đôi mắt mở to.

“Cậu ấy phải làm gì?”

Giọng Liana thấp xuống. “Mấy tuần trước nông dân có hỏi xin phép cháu tổ chức lễ mừng Thánh Eustace. Tất nhiên là cháu cho phép. Nếu Rogan có thể thấy những người dân, trò chuyện với họ... Biết đâu có lẽ chàng có thể thấy những đứa trẻ của chính mình...”

Phu nhân lúc này đang mỉm cười. “Cậu ấy hiếm khi rời khỏi gia đình, và ta ngờ là cậu ấy sẽ đồng ý dành cả ngày một mình với cháu. Lần trước, khi cậu ấy một mình, vợ cậu đã bị cướp mất và thậm chí còn dẫn tới cái chết của hai người anh trai. Không, cậu ấy sẽ không đồng ý với bất cứ gì cháu đề nghị đâu.”

Phu nhân nhìn cánh cửa và lắng nghe. “Ta tin là ta nghe thấy tiếng thị nữ của cháu đang tìm cháu rồi. Cháu phải đi ngay đi.”

“Vâng ạ,” Liana nói, lơ đãng, những ý nghĩ của nàng còn đang trôi nổi với những điều họ vừa trao đổi. Nàng tiến ra cửa rồi quay người nhìn lại. “Có lẽ cháu sẽ gặp lại bà chú? Cửa phòng bà thường bị khóa.”

Phu nhân mỉm cười. “Bất cứ khi nào cháu cần ta, ta sẽ ở đây.”

Liana mỉm cười và rời khỏi căn phòng. Nàng nghe thấy tiếng khóa ngay khi khép cánh cửa. Nàng muốn gõ gõ lên cánh cửa. Có vài câu hỏi nàng định hỏi vị Phu nhân, nhưng nàng chẳng hề nhớ ra khi nàng ở trong căn phòng đó.

Nàng đổi ý và không gõ cửa mà đi xuống khu hành lang, rồi xuống gác. Joice nhất định vẫn đang tìm nàng. Lord Rogan vừa trở về, và theo sát đằng sau là gần như cả khu làng, một chiếc xe kéo ở giữa đám đông. Trên xe đặt hai thi thể của hai người, cha và con trai.

“Họ là những kẻ trộm của ngài,” Joice nói, mắt mở to. “Đúng như phu nhân đã nói. Nông dân đã treo cổ họ. Vài hiệp sỹ đã nói rằng như thế thì Lord Rogan sẽ không thể tra tấn họ được nữa. Họ nói những tên trộm là Robin Hoods, họ chia sẻ những thứ họ ăn cắp được, và nông dân yêu quý họ. Nhưng nông dân lại treo cổ chúng vì phu nhân.”

Liana nhăn nhó với cái hư danh ấy, rồi vuốt vuốt chiếc váy của nàng và đi xuống gác để gặp chồng nàng. Trái tim nàng đang đập thình thịch.

Rogan vẫn đang trên ngựa, ánh chiều tà lấp lánh trên tóc chàng, con ngựa lang to lớn giữa đôi chân lực lưỡng của chàng nhảy dựng lên một cách nguy hiểm vì nó cảm nhận được cơn giận dữ của chủ nhân. Rogan nhìn quanh sân lâu đài, cau mày vì sự sạch sẽ ở nơi đây, cau mày vì đám nông dân sạch sẽ, những kẻ đã không còn gày gò, hốc hác nữa.

Liana cảm thấy có chuyện gì đó rắc rối. Nàng có thể thấy nó trên khuôn mặt Rogan. “Em đã thắng,” nàng nói to nhất có thể, cố gắng lôi kéo sự chú ý của anh tới nàng thay vì đám nông dân. Vì nàng đang đứng ở một vị trí thuận lợi ngay trên đỉnh của cầu thang đá, giọng nàng vang vọng xuống tận bên dưới.

Nàng nhìn, nín thở, khi Rogan ghìm cương ngựa đi vòng quanh đang nhìn nàng. *Chàng nhớ mình*, nàng nghĩ với sự hài lòng. *Và hơn thế, chàng thèm khát mình*. Trái tim nàng bắt đầu nện nhanh hơn.

Nhưng rồi hơi thở nàng vẫn nghẹn lại khi nàng nhìn vào trong mắt anh. Anh dường như giận dữ với nàng – không chỉ giận dữ, mà là điên tiết. Không nghi ngờ gì đây chính là cách anh nhìn nhà Howard. *Mình không phải người vợ đầu tiên của chàng*, nàng nghĩ khi nàng giữ cầm thẳng và cố kìm nén sự run rẩy của cơ thể. Nàng muốn bỏ chạy lên gác về phòng ngủ và trốn dưới những tấm chăn. Nàng muốn thoát khỏi cái lờm lờm hung tợn của người đàn ông này.

“Em đã thắng,” nàng buộc bản thân nói. “Anh sẽ trở thành nô lệ của em.” Nàng quay đi, không có khả năng trụ lại lâu hơn dưới cái lờm của Rogan, và đi lên khu phòng kính. Có lẽ vài phút một mình trong nhà nguyện sẽ giúp nàng bình tâm.

Rogan nhìn ả đàn bà đó lên gác, rồi xuống ngựa, dúm dây cương cho một thằng nhóc tóc đỏ phụ chuồng ngựa. Anh nhìn thằng bé đi xa và anh thấy có gì đó quen quen.

“Nô lệ của một ả đàn bà trong một ngày ư?” Severn nói từ phía sau anh trai, giọng cười váng.

Rogan chiếu cái nhìn lên Severn. “Chú đã cho phép khơi thông con hào à? Và chuyện này?” Anh vung cánh tay chỉ những khác biệt rành rành trên sân và những người đàn ông chết trên xe cáng. “Tất cả là ý của chú à? Ngay khi ta vừa quay lưng đi – ”

“Vợ anh xứng đáng với sự tín nhiệm ấy, không phải em,” Severn nói, không mất đi vẻ hài

hước. “Chị ấy làm rất nhiều trong vài tuần qua hơn cả anh và em - ” Anh ngừng lại khi Rogan đẩy anh và bước lên gác.

“Việc giết bố sẽ ngừng lại chứ?” một người nông dân mạnh dạn hỏi.

Severn giữ bình tĩnh và sai chân bước hai bậc thang một lúc. Zared là người duy nhất trong phòng chính. “Anh ấy đâu rồi?” Severn quát.

“Ở đó ạ.” Zared chỉ về phía căn phòng họ gọi là phòng nghiên ngầm. Theo truyền thống nó thuộc về người đứng đầu gia tộc Peregrine – cha của họ, rồi Rowland, giờ là Rogan. Sự riêng tư của nó rất linh thiêng. Khi một người vào trong đó, anh ta sẽ bị bối rối vì chẳng gì ít hơn công kích ban đầu.

Severn sai bước tới trước cửa, rồi xô nó mở tung không hề do dự.

“Ra khỏi đây ngay,” Rogan rống lên, giọng anh rất kinh ngạc.

“Và để nghe mọi người gọi anh trai tôi là một con bò à? Nghe họ nói rằng anh sẽ không tôn trọng vụ cá cược ư?”

“Vụ cá cược của đàn bà,” Rogan kinh bỉ.

“Nhưng đó là một vụ cá cược công khai, ngay trước mặt tôi, người của anh, và cả đám nông dân.” Severn kìm mình lại. “Tại sao không cho chị ta thứ chị ta muốn? Chị ta có thể yêu cầu anh hát một bài song ca với chị ta hoặc tặng hoa cho chị ta. Tệ đến thế nào khi làm nô lệ cho một người đàn bà chỉ trong một ngày chứ? Đặc biệt lại là người phụ nữ đó. Tất cả chị ta quan tâm dường như chỉ là một ngôi nhà sạch sẽ và ... và anh. Chỉ có chúa mới biết tại sao. Chị ta đã hỏi Zared và tôi cả trăm câu hỏi về anh.”

“Và cậu không nghi ngờ gì là đã kể hết cho cô ta mọi thứ. Cậu dường như thích nói chuyện với đàn bà. Cậu và cái cô nàng của cậu - ”

“Đừng nói điều gì mà anh sẽ hối hận,” Severn cảnh cáo. “Phải, tôi tâm sự với Iolanthe. Nàng có một cái đầu trên vai, và chị vợ của anh dường như cũng có một cái. Chị ấy đã đúng khi chị ấy nói là để chị ta sẽ để cho đám nông dân nộp bọn trộm. Suốt hai năm ròng chúng ta đã tra khảo bọn chúng và đánh đập chúng và rồi chúng vẫn trộm của ta mà không bắt được. Cho tới khi chị ta cho họ ăn uống và yêu cầu họ tắm rửa và họ đã phủ phục dưới chân chị ta.”

“Nếu chúng được ăn thịt bò của ta chúng sẽ ngừng làm việc và trừ khi ta chu cấp cho chúng mọi thứ. Chúng sẽ muốn thứ gì tiếp theo nào? Váy lụa ư? Lông thú để giữ ấm trong mùa đông giá rét ư? Nem công chả phượng cho bữa tối ư?”

“Tôi không biết,” Severn thành thật, “nhưng người đàn bà đó đã thắng vụ cá cược với anh.”

“Ả cũng giống lũ nông dân. Nếu ta đưa cho ả cái ả muốn ngày hôm nay, ả sẽ yêu cầu gì cho ngày mai đây? Ả sẽ muốn điều hành cả sản sự chẳng? Ta sẽ để ả xét xử trong phiên tòa chẳng? Có lẽ ta nên để ả huấn luyện binh sỹ luôn.”

Severn nhìn anh trai một lúc lâu. “Tại sao anh lại sợ chị ta chứ?”

“Sợ ả!” Rogan hét lên. “Ta có thể bẻ gãy ả ra làm đôi chỉ với tay không. Ta có thể ra lệnh nhốt ả lại. Ta có thể tổng cổ ả và lũ thị nữ ngạo mạn của ả tới Bevan và sẽ không bao giờ nhìn mặt ả nữa. Ta có thể...” anh ngừng lại và nặng nề ngồi xuống ghế.

Severn kinh ngạc nhìn anh trai. Đây có phải ông anh trai cao lớn, dũng mãnh, vô song của anh không, người đàn ông chưa bao giờ nao núng trước một trận chiến, giờ lại trông như một đứa trẻ sợ hãi. Anh không thích thế. Rogan luôn luôn tự tin vào chính mình, luôn luôn biết phải làm gì. Anh chưa bao giờ do dự khi ra quyết định và không bao giờ lưỡng lự một khi đã quyết tâm làm điều gì. Không, Severn đánh chính, Rogan không ra quyết định, anh ấy biết mình phải làm gì.

Severn bước về phía cửa. “Tôi sẽ nói vài lời xin lỗi. Tất nhiên chẳng có gã Peregrine nào lại làm nô lệ cho đàn bà. Ý tưởng quá đỗi ngu ngốc.”

“Không, chờ đã,” Rogan nói. Anh không nhìn lên. “Anh là một gã ngốc khi đồng ý tham gia trò cá cược. Anh đã không nghĩ là cô ta có thể bắt được lũ trộm. Đi tìm cô ta và hỏi xem cô ta cần gì ở ta. Có lẽ cô ta muốn một hoặc hai chiếc đầm chẳng. Anh không muốn cắt trừ tiền, nhưng anh sẽ làm thế.”

Khi Severn không đáp lời, Rogan ngẩng lên. “Ôi? Anh không có chuyện gì khác để làm sao? Hãy đi cùng chị ấy.”

Severn cảm thấy cái tiết dưng ghen tới tận cổ. “Chị ấy hẳn muốn cái gì đó... à, riêng tư với anh. Nếu Io thắng cược với tôi chuyện nô lệ trong một ngày, cô ấy hẳn muốn buộc chặt tôi ở trên giường hoặc –” Anh ngừng lại trước nét thích thú hiện lên trong mắt Rogan. “Ai mà biết vợ anh muốn gì từ anh chứ? Có thể chị ấy muốn anh đeo một đôi tai lừa và lau dọn sàn nhà cũng nên. Ai mà biết được? Người đàn bà này lắng nghe nhiều hơn là nói chuyện. Tôi đoán chị ta biết về chúng ta còn nhiều hơn là chúng ta biết về chị ấy.”

“Giống như một gián điệp thành thạo,” Rogan nặng lời.

Severn vung hai tay. “Gián điệp hay không thì tôi cũng thích cái mùi tử tế này hơn. Hãy đi và xem chị ta muốn gì. Chị ấy dường như khá là đơn giản thôi.” Anh rời phòng, đóng cánh cửa phía sau lại.

Lúc lâu sau, Rogan mới rời cái phòng nghiền ngẫm của anh và leo lên gác tới khu phòng kính. Anh đã từng lên đây mấy năm trước chỉ là để kiểm một con chim ưng. Nhưng giờ lũ chim

ưng đã bay đi hết và những bức tường nào cũng đều trông ẩm ướt với sự cọ rửa sạch sẽ. Ba bức thảm theo lớn được treo trên tường, và ý nghĩ đầu tiên của anh là anh có thể bán chúng để lấy vàng. Có bàn, ghế bành, ghế đẩu, và những cái khung thêu của phụ nữ bày trong phòng.

Đám phụ nữ trong phòng ngừng cuộc trò chuyện khi họ thấy anh và nhìn anh chằm chằm như thể anh là một tên quỷ sứ tới từ địa ngục. Ngang phòng, đang ngồi cạnh cửa sổ là vợ anh. Anh nhớ là phải kiểm chế chú mục lên nàng, nhưng hầu như mọi thứ anh nhớ được là cảm giác về cơ thể của nàng.

“Ra ngoài,” là tất cả những gì anh nói, rồi đứng đó và đợi trong khi đám phụ nữ sợ hãi nhón nhác chạy qua anh.

Khi chỉ còn hai người bọn họ, anh không tiến tới gần nàng thêm chút nào. Ba mươi bước chân, khoảng thế, kể từ chỗ anh tới vợ, theo ý anh thế là ổn. “Cô muốn gì ở ta?” anh hỏi, đôi mày cau lại. “Ta sẽ không làm thứ gì đó ngu ngốc hạ thấp mình trước người của ta. Ta sẽ không cọ rửa bất kỳ cái sàn nhà nào hay đeo bất cứ đôi tai lừa nào hết.”

Liana chớp mắt nhìn anh ngỡ ngàng, rồi mỉm cười. “Em chưa bao giờ cảm thấy hài lòng khi biến ai đó khác thành một kẻ ngốc cả.” Rất chậm rãi, nàng đứng lên và bỏ mũ đội đầu ra, thả suối tóc dài vàng óng của nàng rủ lên vai, xuống lưng nàng. Nàng khẽ lắc đầu. “Anh hẳn đã rất mệt mỗi sau chuyến đi. Tới đây và ngồi cạnh em đi. Em sẽ mang rượu và một ít đồ ăn tới.”

Anh vẫn đứng đó, chăm chú nhìn nàng. “Cô đang cố dụ dỗ tôi à?”

Liana nhìn anh cái kỉnh. “Phải, em đang làm thế đấy. Và có gì sai trái chứ? Anh là chồng em và em đã không gặp anh mấy tuần rồi. Đến đây đi, và kể cho em nghe anh đã làm những gì trong suốt mấy tuần rồi và em sẽ kể cho anh nghe em tìm được gì dưới con hào đó.” Nàng lấy một cái ly bạc trên bàn và rót đầy rượu, rồi mang nó tới cho anh. “Anh thử đi, nó từ Tây Ban Nha đấy.”

Rogan cầm ly rượu và uống, đôi mắt vẫn không rời nàng, rồi anh nhìn vào trong cái ly đầy ngạc nhiên. Rượu quả thực rất ngon.

Liana bật cười. “Em đã mang theo vài công thức và em đã thuyết phục đầu bếp của anh thử chúng.” Nàng đặt tay lên cánh tay anh và nhẹ nhàng kéo anh về chỗ ngồi bên cửa sổ. “Ôi, Rogan, em cần anh giúp. Người dân của anh quá là ngoan cố, nói với họ cứ như nói với đá vậy. Đây, anh ăn thử đi. Là mứt đào, và anh sẽ thích ăn chung với bánh mì, loại này không có lẫn cát đâu.”

Trước khi Rogan nhận ra là bản thân đang làm gì, anh đã nửa ngả người trên chiếc đệm mềm mại chỗ cửa sổ, ăn hết món ngon này đến món khác và lãng phí cả một ngày để nghe toàn mấy chuyện vô bổ, phù phiếm về việc dọn rửa. Anh nên, tất nhiên rồi, ra khỏi đây để huấn luyện binh sỹ, nhưng anh chẳng nhúc nhích. “Có bao nhiêu đồng vàng?” anh thấy bản thân đang

hỏi.

“Bọn em tìm được sáu đồng vàng, mười hai đồng bạc, và khoảng hơn một trăm đồng xu dưới con hào. Cũng có tám cái xác mà bọn em đã hỏa thiêu rồi.” Nàng vươn người qua. “Đây, anh trông không thoát mái gì cả. Duỗi người ra và đặt đầu của anh lên đùi em đi.”

Rogan biết anh nên rời đi và anh vẫn chưa hỏi nàng về vụ cá cược, nhưng anh mệt quá và rượu khiến anh thư thái. Anh duỗi dài chân ra và đặt đầu lên đùi nàng, thật mềm mại. Lốp váy lụa của nàng cảm giác thật tuyệt khi chạm vào má anh và nàng vuốt ve tóc mai và mái tóc anh với những ngón tay mềm mại, mịn màng. Khi nàng bắt đầu ngâm nga, anh nhắm mắt lại.

Liana nhìn xuống người đàn ông đẹp đẽ đang ngủ thiếp đi trong lòng nàng và nàng không bao giờ muốn khoảnh khắc này kết thúc. Anh trông trẻ hơn khi đang ngủ, không cau có khiến anh đẹp trai hơn, gánh nặng trách nhiệm tạm thời không còn đè nặng lên đôi vai của anh.

Anh ngủ ngon lành được gần một tiếng cho tới khi Severn đến với những tiếng vang rền của bộ giáp sắt nặng tới năm mươi pound.

Đã trải qua chinh chiến nên Rogan ngồi bật dậy. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, tất cả nét mềm mại đều biến mất.

Severn nhìn từ anh trai tới bà chị dâu. Anh chưa bao giờ thấy Rogan nhìn mặt một người đàn bà trước khi mặt trời lặn, chứ đừng nói tới việc anh ấy gối đầu lên đùi cô ta. Giật cả mình khi thấy những biểu hiện dịu dàng ở ông anh trai của anh. Anh thấy bản thân đang cau mày.

Severn đã đứng về phía chị dâu, vì sự cứng đầu của Rogan thường khiến Severn chọn bên đối nghịch khi tranh cãi với anh trai mình. Nhưng anh không thích chuyện này. Anh không thích người đàn bà đang khiến Rogan quên mất vị trí của anh ấy. Chỉ vài giờ trước Rogan còn đang kinh hãi vì việc gặp vợ mình sau mấy tuần xa cách. Severn có một chút khoái trá với sự bạo dạn của anh trai, nhưng có lẽ Rogan có lý do để sợ hãi quyền lực của người đàn bà này. Liệu chị ta có thể khiến anh ấy quên đi những nghĩa vụ của anh ấy? Danh dự của anh ấy? Chị ta đối xử nhân ái với đám nông dân, nhưng liệu những cách không bạo lực của chị ta có lôi kéo Rogan quên đi cuộc chiến của nhà Peregrine với bọn Howard không?

Severn không muốn thấy sự thay đổi của anh trai mình. Anh không muốn sự sắc sảo của Rogan trở nên cùn đi. Như là một trò chơi con nít đối với một người đàn bà và hoàn toàn xao lãng những nghĩa vụ khác để nằm với chị ta vào buổi chiều.

“Em không biết hôm nay là ngày thánh lễ và có nghĩa là dành thời gian nghỉ ngơi,” Severn mĩa mai. “Xin thứ lỗi. Em sẽ rời khỏi đám lính đi để tập luyện một mình, không có em, và em sẽ đi xét xử kiện cáo của đám nông dân vì anh quá là... bận rộn.”

“Hãy đi huấn luyện binh sỹ,” Rogan quát. “Anh sẽ xét xử tại tòa, và nếu em không muốn thấy bản thân đang ăn cái lưỡi của em, thì hãy biết giữ mồm giữ miệng.”

Severn quay ngoắt đi để giấu một nụ cười. Đây mới là anh trai anh, người đàn ông cau có và cáu kỉnh, người đàn ông đối xử với anh như thể anh vẫn còn bé bỏng lắm ấy. Mọi chuyện đều ổn với việc người đàn bà thay đổi lâu đài, nhưng Severn không thích chị ta khi đang cố thay đổi Rogan. Đó nếu như chị ta có thể! Anh nghĩ với mà cười toét miệng. Không có gì hay ai đó có thể thay đổi Rogan.

Liana cảm thấy như muốn ném thứ gì đó vào Severn. Nàng thấy những gì anh ta đang làm, thấy sự hoài nghi trong mắt anh ta khi anh ta thấy Rogan ngủ trong lòng một người đàn bà. Nó dường như là mọi người hiệp lực để cách ly mọi điều êm ái khỏi cuộc sống của Rogan. Nàng vươn tay đặt lên vai anh. “Có lẽ em có thể giúp ở chỗ xét xử. Em thường giúp cha em,” nàng nói. Thực ra là, kể từ khi mẹ mất nàng đã đảm trách việc giải quyết những tranh chấp của nông dân vì cha nàng không bận tâm đến chuyện ấy.

Rogan đứng phắt dậy, quắc mắt nhìn xuống nàng. “Cô đi quá xa rồi đấy, đàn bà. Ta sẽ làm việc đó. Ta sẽ mang lại công lý cho những người nông dân của mình.”

Nàng cũng đứng dậy. “Và anh đã làm việc đó rất tốt cho đến giờ, đúng không?” nàng giận dữ nói. “Bỏ mặc họ đói khổ vì ý nghĩ về công lý của anh? Để những mái nhà rách nát đổ ập xuống đầu họ là những thứ anh nghĩ là họ cần? Nếu hai người tranh chấp đến tìm anh, anh sẽ làm gì, treo cổ cả hai người bọn họ? Công lý làm sao! Anh còn chẳng có chút khái niệm gì về cái từ ấy nữa. Anh chỉ biết mỗi một chuyện trừng phạt như thế nào.”

Khi Liana ngược lên gương mặt cuồng nộ của anh, nàng chắc anh đang liệt nàng vào cái danh sách dài ngoẵng những kẻ mà anh đã giết. Trước cơn thịnh nộ đó, nàng gần như lùi lại tránh anh, nhưng có một sức mạnh to lớn của ý chí khiến nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ,

Đột nhiên, đôi mắt anh đổi sắc. “Vậy cô sẽ làm gì với người đàn ông đã đánh cắp con bò của người kia? Cho cả hai tên đi tắm cùng nhau? Có lẽ chúng sẽ phải kỳ cọ sạch sẽ những móng tay của chúng hai lần một ngày như sự trừng phạt à?”

“Sao lại thế, không, em sẽ - ” Liana mở lời, rồi nhận ra anh đang trêu chọc nàng. Đôi mắt nàng lấp lánh. “Em sẽ để họ sống với tâm tính nóng nảy của anh một ngày. Chuyện đó và cả cái mùi hôi hám của anh sau mấy tuần liền không chịu tắm rửa gì hết, như thế là đủ.”

“Ồ?” anh nhẹ nhàng nói, và bước tới phía nàng. “Cô dường như không để tâm lắm đến sự hôi hám của ta mà.”

Anh kéo nàng bằng một tay, và Liana tan chảy dựa vào anh. Không, nàng không để tâm tới sự hôi hám của anh hay tính khí của anh hay những cái quắc mắt và cả việc biến mất của anh. Lúc đầu anh hôn nàng nhẹ nhàng, rồi sâu hơn và sâu hơn, cho tới khi anh hoàn toàn cảm nhận được trọng lượng của nàng trên cơ thể cường tráng của mình.

Anh kéo miệng mình ra khỏi nàng, vẫn giữ nàng trong tay. “Và em muốn ta làm gì khi là

nô lệ của em? Chúng ta sẽ dành cả ngày trên giường nhé? Em sẽ chỉ đội cái mũ giáp của ta và ra lệnh cho ta chẳng?”

Liana mở tròn mắt. Một ý tưởng rất tuyệt, nàng nghĩ, và suýt nữa thì nói vâng với gợi ý của anh. Nhưng nàng kiềm chế sự ham muốn của mình. “Em muốn anh mặc đồ nông dân và tham dự một lễ hội với em.”

Rogan chớp mắt, rồi nhận ra thả nàng ra quá bất ngờ khiến nàng ngã trở lại chỗ ghế ngồi cửa sổ. “Không đời nào,” anh nói, khuôn mặt lại nhuộm giận dữ. “Cô yêu cầu ta đi đến chỗ chết. Cô là gián điệp. Bọn Howard - ”

“Chết tiệt cái nhà Howards ấy đi!” Liana hét lên. “Em chẳng quan tâm gì bọn chúng hết. Em chỉ muốn anh dành một ngày với em thôi. Một mình. Không có vệ sỹ theo sát chúng ta, không có các em trai chế giễu anh vì việc dành một giờ với vợ của anh. Em muốn cả một ngày chỉ bên anh – với phục trang em chọn sẵn. Không thể ở đây được, họ sẽ không để anh yên. Thế nên em yêu cầu anh ngừng lại, chỉ một ngày thôi, trở thành Lord Rogan và chia sẻ với em một ngày bình thường thôi trong lễ hội của nông dân.” Nàng chậm chậm đặt tay lên khuỷu tay anh. “Xin chàng mà,” nàng nói. “Họ cũng chỉ là những người rất đơn giản, và niềm vui của họ cũng rất đơn giản. Sẽ có nhảy nhót, ăn và uống. Em tin là họ còn diễn một vở kịch nữa cơ. Có thể nào anh lại không rời rã được một ngày với em chứ?”

Mặt Rogan đã không phản bội nhiều lắm trước những lời khẩn nài của nàng. Một ngày thôi chỉ dùng để vui vẻ... “Ta không thể đi giữa đám nông dân mà không có khí giới trong tay,” anh nói. “Bọn chúng - ”

“Không thể nào nhận ra anh đâu. Một nửa nam giới trong làng là con của cha anh – không thì cũng là của anh.” Nàng nói thêm đoạn cuối với sự kính tởm.

Rogan giật mình trước sự xác láo trong lời lẽ của cô ta. Anh nên nhốt cô ta lại ngay sau khi vừa cưới cô ta mới phải. “Và cô nghĩ chúng cũng sẽ không nhận ra cả cô ư?”

“Em sẽ đeo một miếng che mắt. Em không biết em sẽ cải trang thế nào. Nông dân sẽ không thể tin được lãnh chúa và phu nhân cũng lẫn vào trong số họ. Một ngày thôi, Rogan, làm ơn đi mà?” Nàng ngả người về phía anh và anh có thể ngửi thấy mùi oải hương trên quần áo nàng.

Anh nghe thấy chính mình nói, “Ừ,” và không thể tin được đó là giọng của chính mình.

Liana quàng hai tay lên cổ anh và hôn tất cả những chỗ mà nàng có thể chạm tới. Nàng không thể thấy cái nhìn kinh ngạc trên khuôn mặt Rogan và nó đang dần trở nên mềm mại. Chỉ lúc này, một khoảnh khắc rất nhanh, thoáng qua thôi, anh đã ôm lấy nàng, không liên quan gì đến chuyện ân ái, mà chỉ là một chút xiu bật ra của sự hài lòng.

Anh thả nàng ra ngay lập tức. “Ta phải đi,” anh lẩm bẩm, bước đi khỏi nàng. “Và cô phải ở

đây và đừng có xía vào những phiền toà của ta đấy.”

Nàng cố tỏ ra bị tổn thương, nhưng nàng quá hạnh phúc vì đã thành công. “Tất nhiên là em sẽ không đâu. Em là một người vợ thảo hiền và đảm đang mà và em nghe lời chồng mình trong mọi việc. Em chỉ đang cố gắng để làm cuộc sống của anh thoải mái hơn thôi.”

Rogan không chắc liệu cô ta có đang đùa cợt anh hay không nữa. Anh thực sự cần ngừng sự hỗn xược của cô ta lại. “Ta phải đi,” anh nhắc lại, rồi khi nàng buông tay ra khỏi anh thì anh lại thấy mình do dự, anh gần như muốn chạy ra khỏi căn phòng. Anh sẽ đi với cô ta tới lễ hội, anh nghĩ khi chạy xuống cầu thang, và sau đó anh sẽ gửi cô ta tới Bevan luôn. Và anh sẽ cho các cô Ngày trở lại. Phải, anh sẽ làm thế. Cô vợ này đang trở nên hoàn toàn vượt khỏi tầm tay và gây rắc rối cho cuộc sống của anh.

Nhưng thậm chí khi anh đang nghĩ tới việc chuyển cô ta đi, anh cũng nghĩ cả tới chuyện lấy lại chiếc mũ giáp nơi phòng riêng của họ đêm đó.

Chương Mười

Liana nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của chồng nàng trong ánh nắng sớm mai và mỉm cười. Nàng không nên mỉm cười với anh, nhưng nàng lại làm thế. Đêm qua nàng đã đợi anh trên giường hàng giờ liền, nhưng anh đã không đến với nàng. Cuối cùng, hếch cằm lên, một ngón đũa trong tay, nàng đi xuống tầng dưới để tìm anh.

Nàng không phải đi quá xa. Anh đang ở trong phòng chính ngay bên dưới, một mình với Severn, hai người bọn họ đang uống say tới mức gần như quên hết trời đất.

Severn gục đầu trên bàn và nhìn Liana. “Bọn em đang uống,” anh nói, những từ ngữ sền sệt và lấp bắp. “Anh trai em và em từng luôn bên nhau mọi lúc, nhưng giờ anh ấy đã có một cô vợ.”

“Và hai người vẫn uống say bí tỉ với nhau đó thôi,” nàng chỉ ra. “Đây,” nàng nói với chồng. “Vòng cánh tay qua vai em và chúng ta lên gác thôi.”

“Những bà vợ thay đổi mọi thứ,” Severn lẩm bẩm sau lưng nàng.

Liana dùng hết sức mình mới có thể giúp Rogan lên gác. “Em trai anh cần một cô vợ,” nàng nói với Rogan. “Có lẽ chú ấy sẽ để chúng ta được yên nếu chú ấy có vợ của chính mình.”

“Cô ta phải có rất nhiều tiền,” Rogan nói khi ngả cái cơ thể nặng trĩu của anh lên người nàng và cố gắng bước lên những bậc thang xoắn ốc chật hẹp. “Thật nhiều tiền và thật nhiều tóc.”

Liana mỉm cười với lời lẽ của anh khi nàng đẩy cánh cửa phòng ngủ. Rogan ngã phịch xuống giường và ngủ thiếp đi ngay lập tức. Quá nhiều cho một đêm ân ái, Liana nghĩ, rồi cuộn người vào cơ thể dơ bẩn của anh. Anh đã đúng. Nàng dường như chẳng để tâm tới cái mùi hôi hám của anh chút nào.

Giờ đã sáng sớm, mỉm cười với chàng, nàng cảm thấy hồ hởi và hạnh phúc vì ngày hôm nay là ngày anh dành thời gian với nàng. Trọn vẹn cả một ngày anh là của nàng.

“Thưa tiểu thư,” giọng Joice vang lên bên ngoài cửa.

“Vào đi,” Liana gọi, và Joice bước vào, cẩn thận để cánh cửa không kêu.

Joice nhìn Rogan đang ngủ và cau mày. “Hai người vẫn chưa sẵn sàng à? Những người

khác sẽ dậy ngay đây và họ sẽ trông thấy hai người mất.” Giọng chị ta chẳng chút đồng tình với kế hoạch của nữ chủ nhân.

“Rogan,” Liana nói, ngả người lên chồng nàng, thì thầm êm ái bên tai anh. “Rogan, anh yêu, anh phải dậy thôi. Hôm nay là ngày lễ hội rồi.”

Anh đưa tay lên và chạm lên má nàng. “À, Thứ Năm,” anh lẩm bẩm. “Cô sẽ ở trên ngày hôm nay.”

“Thứ Năm!” Liana ghen lời, rồi đấm thẳng vào sườn anh. “Dậy ngay, anh là đồ say xỉn dơ dáy! Tôi là vợ anh, không phải một trong những cô ả của anh.”

Rogan đưa tay lên che tai, rồi quay sang, chớp mắt, nhìn nàng. “Cô đang hét lên cái gì thế? Có chuyện gì vậy?”

“Anh vừa mới gọi tôi bằng tên của người đàn bà khác.” Khi anh trông có vẻ trống rỗng, chẳng hiểu sao chuyện đó lại có thể làm phiền nàng, nàng thở dài. “Anh phải dậy đi. Hôm nay là lễ hội.”

“Lễ hội nào?”

“Ôi, trời!” Liana nói qua kẽ răng. “Lễ hội mà anh hứa là sẽ đưa em đi ấy. Vụ cá cược, nhớ chưa? Em đã chuẩn bị đồ nông dân cho chúng ta và chúng ta sẽ rời lâu đài ngay khi cổng mở. Thị nữ của em sẽ tự nhốt mình trong phòng này cả ngày, và em thu xếp mọi chuyện như thể em muốn anh cả ngày trên giường. Không ai biết ta đã đi đâu hết.”

Rogan ngồi dậy. “Cô mất công quá rồi,” anh nói, cau mày. “Người của ta phải biết ta ở đâu mọi lúc.”

“Nếu họ biết, họ sẽ lượn lờ quanh anh và tất cả nông dân sẽ biết chúng ta là ai. Anh định nuốt lời phải không?”

Rogan đã nghĩ rằng phụ nữ mà lại biết nói tới danh dự và giữ lời thề ước với ai đó hẳn phải xếp cùng loại với những con lợn bay. Chúng không tồn tại, và nếu có đi chăng nữa, chúng là mối phiền toái chết tiệt vì chúng sẽ không ở nguyên chỗ của chúng.

Liana nghiêng người về phía anh, mái tóc óng ả của nàng tràn lên cánh tay anh. “Một ngày thư thái,” nàng nói dịu dàng, “chẳng có gì ngoài ăn, uống, nhảy nhót. Không có đám người xung quanh để mà lo lắng. Không phải lo lắng về bất cứ điều gì hết.” Nàng mỉm cười khi nàng như thể nàng vừa mới nảy ra một ý. “Và anh hẳn sẽ được nghe được liệu nông dân có biết chuyện gì về những việc nhà Howard hay không.”

Rogan cân nhắc chuyện đó. “Quần áo đâu rồi?”

Khi anh nói đến thế, Liana đỡ anh dậy thật nhanh. Khi họ mặc xong đồ, nàng đảm bảo không ai có thể nhận ra họ - chừng nào mà Rogan còn nhớ khom vai xuống và giữ đầu anh hơi cúi. Nông dân không đi bộ theo cái cách mà lãnh chúa của họ đi.

Họ rời phòng ngủ và tới cánh cổng chỉ ngay khi người của Rogan đang nâng tấm chắn khung lưới sắt. Không ai nhìn họ. Khi đi qua chiếc cầu, băng qua con hào trống rỗng, Rogan ngừng lại. “Ngựa đâu rồi?”

“Nông dân không cưỡi ngựa. Họ đi bộ.”

Rogan sững lại. Chỉ đứng đó mà không nhúc nhích.

Ý nghĩ đầu tiên của nàng là nhắc nhở anh rằng anh đã từng đi bộ với Jeanne Howard, nhưng nàng đã kiềm chế được mình. “Đi thôi,” nàng giục. “Chúng ta sẽ lỡ mất vở kịch nếu chúng ta không nhanh lên. Hoặc có thể em nên mua con lừa giá ở đằng kia. Chỉ vài đồng em nghĩ rằng ông ta sẽ - ”

“Không cần tiêu tiền. Ta có thể đi bộ như người bên cạnh đó.”

Họ đi bộ bốn dặm tới làng cùng nhau, và quanh họ là đám đông người qua lại, những người lạ tới để bán hàng, những người đi du lịch, những người họ hàng từ những làng khác. Khi họ tới gần ngôi làng, Liana có thể cảm thấy Rogan bắt đầu thư giãn. Đôi mắt anh vẫn cảnh giác, vì anh là một chiến binh và anh nhìn mọi người đều khả nghi, nhưng khi tất cả họ có vẻ như chỉ cười nói và trông mong tới ngày này, sự nghi ngờ của anh cũng bớt hẳn đi.

“Nhìn đằng kia kìa,” Liana kêu lên, chỉ tay về phía những dải cờ trang trí đang tung bay trên những nóc lều được dựng bởi những thương nhân ghé đến. “Chúng ta ăn sáng gì đây?”

“Chúng ta nên ăn trước khi đi,” Rogan nói không vui.

Liana nhăn nhó và hy vọng anh sẽ không bỏ đói họ cả ngày chỉ vì tiết kiệm mấy đồng xu. Lễ hội được tổ chức ngay trên cánh đồng trống bên ngoài bức tường ngôi làng.

“Cánh đồng này sẽ không bao giờ trồng được ngũ cốc nữa,” Rogan càu nhàu. “Không thể nào sau khi bị giẫm nát thế này.”

Liana nghiêng răng, và ước gì việc mang Rogan tới lễ hội này cuối cùng sẽ là một ý tưởng tốt. Nếu anh dùng cả ngày để nhìn chòng chọc vào những chỗ không hay, không được của nông dân, anh rồi sẽ trừng phạt họ mất thôi.

“Vở kịch kìa!” Liana nói, chỉ về phía một cái sạp gỗ lớn được dựng lên chỗ cuối cánh đồng. “Vài diễn viên tới từ London, và cả làng đã làm nó cuối tuần rồi. Đi thôi không mình sẽ không có ghế ngồi đâu.” Nàng nắm tay Rogan và bắt đầu kéo anh đi, dẫn anh tới hàng ghế chính giữa chỗ khán giả. Gần nàng là một phụ nữ với một rổ rau đã hỏng thứ mà cô ta có thể

quăng ném lên diễn viên nếu cô ta không thích những gì họ diễn.

Liana huých Rogan trông thấy đám rau. “Chúng ta cũng nên mua một ít.”

“Lãng phí thức ăn,” Rogan gầm gừ, và Liana lại ước giá như chuyện này là một ý hay.

Có một cái màn bản thủ và rách rưới căng ngang sân khấu và lúc này một người đàn ông mặc trang phục hề, một chân đỏ, một chân trắng, ngược lại với một tay đỏ và một tay trắng, bước ra để giới thiệu tên của vở kịch là Thuần Phục Lord Buzzard.

Vì vài lý do, sự giới thiệu này khiến những người xung quanh hú lên những tiếng cười.

“Em đoán đây là hài kịch,” Liana nói, rồi thêm vào, nhìn khuôn mặt khó đăm đăm của Rogan, “Em hy vọng đây là một vở hài kịch.”

Chiếc màn được kéo sang một bên để lộ ra một khung cảnh trống trải: Những cái cây trụi trụi là cảnh nền, và cận cảnh là một người đàn ông xấu xí đang ngồi chồm hổm bên cạnh một đồng rơm được nhuộm đỏ trông như một ngọn lửa. Ông ta cầm một cái que có xiên ba con chuột.

“Lại đây, con gái, bữa tối xong rồi,” ông ta gọi.

Từ phía sau cánh gà bên phải bước ra một người đàn bà – hoặc đúng hơn là trông giống một người đàn bà. Cô ta quay về phía khán giả và cô ta thực ra là một tên đàn ông rất xấu xí. Khán giả hú lên. Trong tay cô ta là một con búp bê bằng rơm to tướng, và khi cô ta đặt “đứa trẻ” đứng xuống, khán giả thấy rằng cô ta có một bộ ngực to tướng, quá to tới mức nó khiến cô ta cứ nhao về trước. Cô ta nhìn vào những con chuột. “Trông ngon quá, cha ời,” cô ta nói với cái giọng cao vút khi cô ta ngồi chồm hổm xuống bên cạnh.

Liana mỉm cười với Rogan và thấy rằng anh đang chăm chú theo dõi vở kịch. Anh đang nhìn những người xung quanh như thể anh đang cố tìm ra kẻ thù.

Từ cánh gà bên trái bước ra một diễn viên khác, một người cao, ngực ưỡn ra phía trước, đầu vênh cao. Trên đầu anh ta đội một bộ tóc giả bằng len đỏ lòm và mũi anh ta làm bằng giấy có hình mỏ chim ưng.

“Có chuyện gì ở đây vậy?” người diễn viên cao lớn ra lệnh. “Ta là Lord Buzzard và các người đang ăn vật nuôi của ta.”

“Nhưng, thưa ngài,” người cha rên rỉ, “chúng chỉ là những con chuột thôi ạ.”

“Nhưng chúng là chuột của ta,” Lord Buzzard ngạo nghễ nói.

Liana bắt đầu có chút bất an. Vở kịch này không thể nào là để nhại lại Rogan được, phải

không đây?

Trên sân khấu, Lord Buzzard túm gáy ông lão và cúi mặt lão xuống đồng lửa rơm.

“Không, thưa ngài,” cô con gái xấu xí thét lên khi đứng dậy, đồng rẻ rách khoác bên ngoài rách toạc phô hết bộ ngực đồ sộ của cô ta.

“Ah-ha!” Lord Buzzard nói, liếc mắt đều cáng. “Lại đây, người đẹp của ta.”

Gọi người đàn ông mặc váy đàn bà là người đẹp khiến khán giả cười toáng lên.

Cô con gái bước lùi lại khi Lord Buzzard tiến về phía cô. Ông ta đá đưa trẻ rơm bằng chân, khiến nó bay vèo sang bên kia sân khấu.

Thế rồi, Lord Buzzard mở toang cái áo khoác dài của ông ta. Buộc quanh eo, quấn vào giữa hai chân ông ta, là một cái dương vật to bở chảng. Nó được độn bằng rơm, dài mười tám inches, tám inches đường kính, và bên dưới nó là hai quả bí ngô tròn to tướng.

Trái tim Liana rơi tõm xuống chân nàng. “Đi thôi,” nàng nói với Rogan, thực tế là phải nói rất to, bởi vì khán giả đang cười phá lên ầm ĩ.

Đôi mắt Rogan lúc này đã gắn chặt lên sân khấu. Anh chộp một tay xuống vai Liana và giữ nàng ngồi nguyên. Nàng không có lựa chọn nào khác là ngồi xem tiếp.

Trên sân khấu, Lord Buzzard, với cái áo vẫn giữ mở toang, khệnh khạng trên sân khấu theo sau cô gái xấu xí cho tới khi họ đi khuất vào sau cánh gà. Ngay lập tức, một trong những đứa con trai tóc đỏ của Rogan chạy ào ra sân khấu và cúi chào. Cậu bé rõ ràng là sản phẩm của sự kết hợp giữa Lord Buzzard với người đàn bà.

Phía bên cánh trái bước ra một bà lão mang theo một cái bọc màu đen, thứ mà bà ta đặt ngay giữa sân khấu, không xa chỗ người cha vẫn nằm trong đồng lửa rơm.

“Giờ thì, con gái, chúng ta cuối cùng cũng được sưởi ấm rồi,” bà nói, và từ bên phải cánh gà bước ra một người đàn ông vô cùng xấu xí mặc như đàn bà. Chỉ có điều người đàn ông này độn ở phía sau thay vì phía trước. Anh ta mặc cái mũng độn rơm thứ mà rõ ràng là vừa mới được dùng để giả bộ ngực núng nính.

Trong khi khán giả đang xem cảnh này, một cậu con trai tóc đỏ khác của Rogan chạy ngang qua sân khấu, mang tới cho khán giả những trận cười mới ầm ĩ hơn.

Liana không dám nhìn Rogan. Ngày mai anh có thể sẽ ra lệnh xả thịt và phanh thây cả làng này mất.

Trên sân khấu, khi bà mẹ và cô con gái mũng bự của bà đang hơ ấm đôi tay qua cái đồng

đen ngòm, Lord Buzzard khệnh khạng ra sân khấu, cái mỏ chim ưng bằng giấy của ông ta trông thậm chí còn to hơn.

“Các người đang ăn cắp chất đốt của ta,” Lord Buzzard hét lên.

“Nhưng nó chỉ là phân bò thôi,” bà lão khóc thét lên. “Chúng tôi sắp chết cóng rồi.”

“Các người muốn lửa, ta sẽ cho các người lửa,” Lord Buzzard nói. “Bắt mụ lại và thiêu mụ ta.”

Từ bên trái bước ra hai gã đàn ông, cao to, gương mặt vô cùng hung tợn với những vết sẹo hóa trang khiến họ trông giống những con ác quỷ hơn là con người. Họ túm lấy cánh tay bà già, trong khi bà tay la hét và kêu khóc, và kéo bà ta về cuối sân khấu, nơi họ trói bà ta vào một trong những cái cây trơ trụi và quấn những bó rơm đỏ lòm như lửa quanh chân bà ta.

Trong khi đó, Lord Buzzard nhìn cô con gái. “Ah, lại đây với ta nào, người đẹp,” ông ta nói.

Người đàn ông xấu xí đóng vai cô con gái quay về phía khán giả và làm mặt thật xấu xí – anh ta dẩu môi dưới lên tới tận mũi – khiến Liana cũng phải bật cười. Lại lần nữa Lord Buzzard lại kéo cái áo choàng phô ra cái dương vật kệch cỡm và đuổi theo “cô gái” ra sau cánh gà, trong khi phía sau họ là bà mẹ đang gào khóc. Hai thằng nhóc tóc đỏ chạy ào ra từ hai phía sân khấu và vào ục vào nhau.

“Có nhiều hơn nơi chúng ta đến,” một cậu nhóc tuyên bố đầy hân hoan với khán giả.

Liana đang cố nài nỉ Rogan rằng họ phải rời đây khi nàng thấy thậm chí còn sốc hơn. Từ bên cánh trái bước ra một thiếu nữ, rất xinh đẹp, mặc một áo dài màu trắng và mái tóc giả bằng len màu vàng trải dài theo mỗi bước chân. Liana biết nữ diễn viên này đang mô phỏng lại nàng. Và liệu những người dân phũ phàng này sẽ diễn nàng ra sao đây?

Từ bên phải bước ra Lord Buzzard và một người đàn ông mặc như thầy tu; thầy tu bắt đầu tiến hành hôn lễ. Lord Buzzard, rõ ràng là buồn chán, không thèm nhìn cô dâu xinh đẹp. Thay vì thế, ông ta diễn với khán giả, hôn gió với những cô gái, nháy mắt, nhún nhảy cái áo choàng mở ra và rồi phô ra cái ông ta có. Cô gái mặc đồ trắng vẫn giữ đầu cúi thấp, hai tay nắm chặt vào nhau.

Khi thầy tu tuyên bố hôn nhân của họ, Lord Buzzard túm lấy vai cô gái rồi nhấc bổng cô ta lên và bắt đầu lắc cô gái. Những đồng xu rơi ra từ quần áo của cô, và người của Lord Buzzard chạy lên sân khấu và nhón nhấc nhặt nhanh chúng. Khi chẳng còn tiền rơi ra từ người phu nhân trắng, ông ta thả nàng ra, quay lưng lại với nàng, và khệnh khạng rời sân khấu, vẫn ve vãn khán giả và vung vẩy cái áo choàng. Vị phu nhân cũng bước ra phía sau sân khấu, đầu cô vẫn cúi thấp.

Ngay lập tức, trên sân khấu xuất hiện một người đàn ông đang chặn một con bò. Lord

Buzzard chạm trán anh ta giữa sân khấu.

“Chuyện gì thế?” Lord Buzzard ra lệnh.

“Thưa ngài,” anh ta nói. “con bào này đã ăn rau của ngài.”

Lord Buzzard vỗ lên đầu con bò. “Những con bò cần được ăn.” Ông ta bắt đầu bỏ đi, nhưng rồi quay lại trừng mắt với anh ta. “Người có ăn rau của ta không đấy?”

“Tôi đã ăn một miếng của cái rơi ra từ miệng con bò thôi,” anh ta nói.

“Treo cổ hần!” Lord Buzzard ra lệnh, và những binh sỹ đáng sợ của ông ta nhanh chóng xuất hiện trên sân khấu.

Người đàn ông quỳ sụp xuống. “Nhưng, thưa ngài, tôi còn sáu đứa con nhỏ cần nuôi dưỡng. Xin hãy rủ lòng thương.”

Lord Buzzard nhìn người của ông. “Treo cổ cả nhà hần. Sẽ phải nuôi ăn ít hơn.”

Binh sỹ lôi người đàn ông tới cuối sân khấu và đặt một sợi thừng quanh cổ anh ta. Anh ta đứng bên cạnh người đàn ông trong đồng lửa, người đàn bà trên dàn thiêu, và phu nhân trắng.

Vị phu nhân nhìn họ và lắc đầu buồn bã.

Thả dáng trên sân khấu là hai phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, đầy đà mà Liana nhận ra là hai cô Ngày. Khán giả, đặc biệt làm đám đàn ông, khoái trá và huyết khí và các Ngày uốn éo như để phô diễn cơ thể khêu gợi của họ. Liana liếc trộm Rogan. Anh đang ngồi bất động như tượng, đôi mắt và mọi sự tập trung đều hướng lên sân khấu.

Theo bản năng, nàng vươn người qua và nắm lấy tay anh, và khiến nàng ngạc nhiên, anh đã níu lấy tay nàng.

Nàng lại nhìn lên sân khấu. Lord Buzzard đã trở lại sân khấu, dán mắt vào các Ngày, rồi nhảy bổ tới chỗ họ, cái áo choàng mở toang. Cả ba ngã nhào ra sàn.

Đúng lúc đó thì vị phu nhân trắng đi tới. Cô đã không để tâm khi chồng cô lờ cô đi trong ngày cưới hay lắc cô để lấy tiền hay khi ông ta treo cổ người đàn ông ăn miếng củ cải rơi ra từ miệng bò – nhưng cô lại để ý tới những người phụ nữ khác.

Cô xé toạc chiếc váy trắng để lộ ra chiếc váy đỏ bên dưới. Từ bên dưới một cái bình đựng một cái cây trơ trụi, cô lấy ra một cái mũ trùm đầu màu đỏ với những dải giấy màu đỏ gắn liền với nó và đội lên đầu ôm lấy lớp tóc giả màu vàng.

“Hỏa Phu nhân!” khán giả hét lên vui sướng.

Hỏa Phu nhân vấy đỏ cầm lấy hai bó rơm sơn đỏ dưới chân bà lão bị trói vào cây và bắt đầu ném chúng về phía ba người đang lẫn lộn chính giữa sân khấu. Các Ngày nhảy dựng lên, la hét và diễn như thể họ bị dính lửa vào quần áo và tóc tai, rồi chạy ra khỏi sân khấu.

Hỏa Phu nhân nhìn xuống Lord Buzzard và lấy từ trong túi ra một cái vòng cổ lớn thường dùng để buộc chó. Cô buộc chặt nó vào cổ Lord Buzzard, cầm lấy sợi dây, và dẫn ông ta rời sân khấu.

Khán giả la hét và phấn khích, còn nhảy lên cả ghế ngồi và nhảy múa, trong khi trên sân khấu những người đã chết sống lại. Sáu cậu con trai của Rogan bước ra và tung những cánh hoa phủ lên những cái cây chết khô để nó trông như là những cái cây đang hồi sinh. Mọi người trên sân khấu bắt đầu hát và tất cả những diễn viên bước ra sân khấu, Hỏa Phu nhân dẫn Lord Buzzard bước lên trước cả bốn người. Ông ta thử vạch cái áo choàng sang một bên để phô diễn với khán giả, nhưng Hỏa Phu nhân đã đập một cái lên đầu ông ta và ông ta đứng yên trở lại.

Mãi lúc sau, cái màn mới kéo lại, và khi khán giả ngừng hò reo và cười đùa, họ bắt đầu rời khỏi những hàng ghế.

Rogan và Liana vẫn ngồi đó, không ai di chuyển cả, tay họ đặt trên đùi Rogan.

“Em không đoán ra là nông dân lại quá hồn nhiên đến vậy, sau tất cả,” Liana cuối cùng cũng nói nên lời.

Rogan quay sang nhìn nàng, đôi mắt anh đang nói với nàng rằng đó là nàng còn nói giảm nói tránh đi rồi.

Chương Mười Một

Khán giả rời khỏi ghế ngồi, cười nói, vỗ vào lưng nhau, và kể lại một cảnh của vở kịch cho người khác. “Anh đã xem - ?” “Tôi thích đoạn -”

Liana và Rogan vẫn ngồi đó, tay đan vào nhau, cho tới khi người cuối cùng rời khỏi khán đài.

Dần dần, khi cơn sốc rời khỏi nàng, Liana cảm thấy cơ thể nàng dâng trào giận dữ. Những tuần qua nàng đã thách thức cơn thịnh nộ của chồng nàng vì người dân. Nàng đã kiệt sức để

chăm lo cho họ có cơm ăn, áo mặc và họ đã đáp trả lại nàng với ... trò hề nực cười này đây sao.

Nàng nắm lấy tay Rogan. “Chúng ta về thôi và gọi người của anh,” nàng nói, giận dữ dâng lên tận thái dương. “Ta sẽ cho những người này thấy được sự vô ơn của họ sau khi người của anh tới. Bọn chúng nghĩ là đã thấy cơn thịnh nộ của nhà Peregrine, nhưng chúng chẳng thấy gì cả.”

Rogan không nói gì, nhưng khi nàng nhìn anh, anh không hề giận dữ nhiều như nàng tưởng.

“Ồ?” nàng nói. “Anh không muốn về nhà, và anh đã đúng. Chúng ta sẽ trở lại và – ”

“Kẻ nào diễn vai Lord Buzzard?” Rogan hỏi, ngắt lời nàng.

“Hắn trông giống một trong những sự bất ngờ của cha anh đấy,” Liana quát. “Em sẽ về một mình à?” Nàng đứng lên và bắt đầu đi qua anh, nhưng anh vẫn giữ tay nàng và sẽ không để nàng đi.

“Ta đói rồi,” anh nói. “Cô nghĩ là họ bán đồ ăn ở đây à?”

Liana nhe răng nhìn anh. Mới lúc trước anh đã từ chối phải tiêu vài xu lẻ để mua đồ ăn cho họ. “Vở kịch không khiến anh tức giận à?”

Anh nhún vai như thể anh không quan tâm, nhưng có gì đó sâu hơn trong mắt anh – điều gì đó Liana định sẽ khám phá. “Ta không bao giờ giết người vì đã ăn chuột của ta,” anh nói như thể thanh minh. “Họ có thể ăn tất cả lũ chuột nếu muốn.”

“Thế còn dùng phân bò để làm chất đốt?” nàng dịu dàng hỏi. Nàng đang đứng giữa đôi chân to lớn của anh và anh vẫn đang giữ tay nàng. Bằng cách nào đó, việc nắm tay này còn mật thiết hơn cả vài sự móc nối của họ. Anh đã nói vở kịch không làm phiền anh, nhưng cái cách anh đang giữ nàng lại nói hoàn toàn khác.

“Ta chưa bao giờ giết ai vì việc đó,” anh nói, nhìn vào khoảng không, “vì phân bò dùng để bón cho cánh đồng.”

“Em biết rồi,” Liana nói. “Còn đòn roi?”

Rogan không trả lời, nhưng làn da sẫm màu của anh có vẻ ửng đỏ. Nàng cảm thấy tình mẫu tử đối với anh lúc này. Anh không phải là một người tàn ác, người thích giết chóc hoặc thấy thích thú khi nhìn thấy sự khốn cùng của kẻ khác. Anh đang cố bảo vệ gia đình anh và chu cấp cho họ theo cách tốt nhất anh có thể.

“Em đang đói ngấu rồi,” nàng nói, mỉm cười với anh, “và em thấy một ngăn bán bánh kem. Có lẽ vài cái bánh và ít bơ sữa nữa cho cả hai chúng ta.”

Anh cho phép nàng dẫn anh đi, và nàng rất muốn biết điều anh đang nghĩ. Khi anh trong bộ quần áo nông dân bằng len thùng thình và mang một cái túi da nhỏ và đưa cho người bán bánh kem vài đồng xu, nàng cảm thấy rất hân hoan. Nàng không chắc, tất nhiên rồi, vì nàng ngờ rằng liệu anh chưa từng tiêu tiền cho một người đàn bà nào trước kia.

Anh mua cho họ một ca bơ sữa và họ chia sẻ với nhau trong khi người bán hàng đợi để lấy lại cái ca gỗ.

Với đồ ăn lót dạ, Liana bắt đầu có thể nghĩ về vở kịch với ít tức giận hơn. Thực tế, nhìn lại nó, quả thực là hài kịch. Nàng sẽ không bao giờ đoán được rằng nông dân lại có thể dám làm thế - hoặc quá thành thực tới vậy.

Nàng nhìn vào trong cái ca và cố giữ mình khỏi mỉm cười. “Họ có thể đã sai về những con chuột, nhưng họ đã đúng về cái vật tượng trưng rành rành của lãnh chúa,” nàng nói.

Rogan nghe, nhưng ban đầu anh không hiểu ý cô ta. Rồi, nhớ lại cái dương vật bằng rơm quá lỗ của Lord Buzzard, anh bắt đầu cảm thấy máu trào lên mặt. “Cô có miệng lưỡi sắc nhọn quá đấy,” anh nói, định trừng trị cô ta.

“Nếu em nhớ chính xác thì anh thích giọng lưỡi của em mà.”

“Đàn bà không nên nói những chuyện đó,” anh nói lạnh lùng, nhưng đôi mắt đã phản bội lại anh.

Liana biết khi anh nhìn nàng như thế là lúc nàng khuấy động hứng thú của anh. “Anh thực sự lên giường với những người đàn bà xấu xí à? Xấu xí nhưng nảy nở ở phía trước hoặc phía sau à?”

Anh nhìn xem liệu anh có nên khiển trách nàng lần nữa không, nhưng thay vì thế đôi mắt anh dịu dàng. “Cha cô nên dạy dỗ cô mới đúng. Lại đây,” anh nói, lấy cái ca rỗng ra khỏi tay nàng. “Nếu cô trải qua giống ta trong cảnh bần hàn, hãy xem những trò chơi ở đằng kia.”

Sự trêu chọc của nàng đã khiến anh hài lòng và làm hài lòng anh khiến nàng cảm thấy thích thú. Khi họ đi bộ, nàng trượt bàn tay vào trong tay anh và anh đã không đẩy nàng ra.

“Nó sẽ trở lại như cũ chứ?” anh hỏi, nhìn thẳng khi họ đi bộ.

Nàng không hiểu anh đang nói về việc gì.

“Tóc cô,” anh nói.

Liana xiết bàn tay anh và cười vang nhẹ nhõm. Joice vừa nhuộm mái tóc vàng và lông mày của nàng thành màu đen thế nên nông dân sẽ không thể nào nhận ra được mái tóc đặc

trung của Liana. Chẳng có gì nhiều lộ ra bên dưới chiếc áo choàng được xếp để che đi mái tóc tết của nàng. “Nó sẽ được gội sạch,” nàng nói, rồi ngược nhìn anh. “Có lẽ anh sẽ giúp em gội đầu.”

Anh nhìn xuống nàng, ham muốn trong mắt anh. “Có lẽ.”

Họ bước đi bên nhau, không nói gì hết, tay trong tay, và Liana cảm thấy hoan hỉ.

Rogan ngừng lại bên ngoài một đám đông. Anh có thể thấy qua đầu họ nhưng Liana thì không. Nàng hết kiễng chân lên, rồi lại ngồi thụp xuống, nhưng vẫn không thể nhìn xuyên qua đám đông. Nàng giật giật tay áo Rogan. “Em không nhìn thấy,” nàng nói khi anh nhìn nàng. Nàng có một viễn cảnh lãng mạn là anh sẽ nâng nàng lên vai và giữ lấy nàng, nhưng thay vì thế, hành động như thể anh là chủ của nơi này – mà thực ra là thế - anh đẩy đám đông dẹp đường sang bên để tiến về phía trước. “Đừng gây chú ý thế chứ,” nàng rít lên nhưng anh chẳng quan tâm. Nàng trưng ra nụ cười yếu ớt xin lỗi mọi người xung quanh khi nàng bị kéo theo Rogan.

Mọi người đang tò mò nhìn Rogan, đặc biệt là mái tóc quăn dài tới cổ giấu dưới cái mũ len. Liana bắt đầu cứng lại vì sợ. Nếu những người này, căm ghét nhà Peregrine như họ thể hiện, tìm thấy ông chủ chỉ có một mình và không được bảo vệ, thì không nghi ngờ gì là họ sẽ giết anh.

“Lại một đứa con hoang nữa của lão lãnh chúa,” nàng nghe thấy một người gần đó thì thào. “Chưa bao giờ thấy nó trước đây.”

Nàng bắt đầu thả lỏng và cảm ơn Chúa vì khả năng sinh sản của nhà Peregrine. Vẫn nắm tay Rogan, nàng nhìn xem anh đã làm gì. Ở một nơi đầy cỏ, chính giữa của một vòng tròn lớn, là hai người đàn ông, cả hai đều cởi trần tới tận eo, đang đánh nhau với những cái sào gỗ dài cầm trên cả hai tay. Một người, thấp, cơ bắp, với cánh tay ngắn, trông như một gã người rừng hay một gã tiểu phu vậy. Anh ta trông rất cổ quái.

Mắt Liana nhìn sang người kia – cũng như mọi phụ nữ khác trong đám đông ngoài vòng tròn. Đây là người đã diễn vai Lord Buzzard. Anh ta trông khá ổn trên sân khấu, nhưng giờ, trần nửa người, làn da nhể nhại mồ hôi, anh ta trông lộng lẫy tuyệt vời.

Không đẹp đẽ bằng Rogan, Liana tự nhắc nhở mình và bước lại gần chồng nàng hơn.

Rogan chăm chú theo dõi trận đấu, hứng thú với cách người anh em cùng cha này chiến đấu tay không. Anh ta còn thô nguyên và chưa được huấn luyện, tất nhiên rồi, nhưng có tố chất trong sự di chuyển của anh ta. Người tiểu phu không phải là đối thủ của anh ta.

Sự chú ý của Rogan rời khỏi trận đấu khi vợ anh bước lại gần anh hơn. Anh liếc nhìn xuống nàng. Nàng đang theo dõi người anh em cùng cha của anh với đôi mắt mở to thích thú, và Rogan bắt đầu cau có. Nó gần như thể là nàng đã tìm thấy tên một nửa Peregrine này đáng thèm khát vậy.

Rogan chưa từng cảm thấy ghen tuông trước đây. Anh chia sẻ các Ngày hoặc bất kỳ người đàn bà nào với các em trai, với người của anh. Miễn là anh không bị phiền nhiễu, anh không quan tâm tới đám phụ nữ làm gì. Nhưng lúc này đây anh không thích cái cách vợ anh nhìn cái tên gây nhặng, yếu nhếch, vụng về, kém cỏi, tóc đỏ này.

“Cậu nghĩ có thể đánh bại anh ta ư?” một ông lão móm mém đứng cạnh Rogan nói.

Rogan nhìn xuống mũi anh để thấy ông lão.

Người đàn ông cười lục cục, hơi thở hôi hám tỏa ra. “Trông hết như nhà Peregrine,” ông nói to. “Lãnh chúa già cả truyền cả sự kiêu ngạo cho những đứa con trai của lão.”

Người anh trai mang nửa dòng máu Peregrine trong vòng liếc nhìn ông lão, rồi tới Rogan, và ngạc nhiên, anh ta quay đi khỏi đối thủ của mình. Người tiều phu đâm mạnh vào một bên đầu của anh ta. Anh ta lùi lại, quệt tay chỗ thái dương, và nhìn thấy máu trên những ngón tay mình. Rồi, với một cái nhìn kinh tởm trên mặt, anh gửi tới người tiều phu ba cú đòn cứng rắn đến mức nằm ngay đơ.

Ngay lập tức, anh ta bước tới trước Rogan ngay trên đường vạch.

Liana thấy rằng hai người khoảng cùng tuổi, nhưng Rogan nặng cân hơn và, trong mắt nàng, cũng đẹp trai hơn rất, rất nhiều. Bên cạnh nàng, một người đàn bà trẻ đang trưng ra cái nhìn thèm khát. Liana nắm tay Rogan thật chặt trong tay nàng và đeo dính bản thân bên cạnh anh.

“Vậy là, tôi có một người anh em khác nữa,” người đàn ông trẻ nói.

Đôi mắt cũng sắc lẹm như của Rogan, Liana nghĩ, và có gì đó trong chúng khiến nàng tin rằng anh ta biết Rogan là ai. “Đừng - ” Liana mở miệng.

“Chúng ta sẽ đấu hay là không đây?” anh ta thách thức. “Hay là anh cũng bị điều hành bởi đàn bà?” Anh ta thấp giọng xuống. “Như Lord Rogan vậy?”

Liana thót hết cả tim, vì nàng biết Rogan sẽ không bao giờ bỏ qua thách thức này. Hai người họ đã lịch sự lờ đi cái cảnh cuối cùng của vở kịch, khi Hỏa Phu nhân buộc cổ Lord Buzzard, nhưng nàng biết Rogan nhận thức được điều đó. Chàng sẽ không cho phép bản thân bị sỉ nhục hai lần trong một ngày đâu.

Rogan thả tay nàng ra và bước vào trong vòng. Liana biết nàng không thể làm hay nói bất cứ gì mà sẽ không đẩy cả cuộc sống của hai người lâm nguy. Nín thở, nàng theo dõi hai người đàn ông đang bước cùng nhau vào trong vòng tròn, mặt đối mặt. Họ quá giống nhau: cùng mái tóc, cùng đôi mắt, cùng cái cằm vuông, kiên định.

Rogan nhìn xuống cái sào trên mặt đất, rồi như nổi sợ hãi của Liana, anh tháo cái mũ cải trang của anh, rồi kéo áo sơ mi qua đầu. Có một chút thỏa mãn khi anh ném trang phục của anh về phía nàng và nàng bắt lấy chúng, nhưng rồi nổi sợ hãi của Liana lại trở lại. Chắc chắn ai đó sẽ nhận ra anh ngay bây giờ. Nàng không thích nghĩ ai đó sẽ nhận ra anh, vì nó có thể là một hoặc tất cả đám đàn bà anh đã đem lên giường. “Một nửa cái làng này,” nàng tự lẩm bẩm.

Nàng lướt nhìn đám đông và thấy hai Ngày đang đứng phía đối diện của vòng tròn. Giờ khuôn mặt họ chỉ lộ vẻ hoang mang, nhưng Liana không nghi ngờ gì là sớm thôi đám đàn bà sẽ nhận ra Rogan là ai.

Nhanh nhẹn, nàng bắt đầu hướng về phía đám phụ nữ.

“Các người chỉ cần thốt ra một từ thôi và các người sẽ phải hối hận,” nàng nói khi tới được chỗ các Ngày. Một Ngày co rúm lại, khuôn mặt cô ta đầy sợ hãi, nhưng người kia táo tợn hơn và khôn ngoan hơn. Cô ta thấy được sự nguy hiểm của Liana và Rogan ở đây.

“Tôi muốn con trai tôi được nuôi dạy thành một hiệp sỹ,” cô ta nói.

Liana mở miệng để từ chối yêu cầu táo tợn và thái quá này, nhưng nàng ngừng lại. “Cho rằng không ai khác biết ư,” nàng ước lượng.

Cô ta nhìn thẳng vào mắt Liana. “Tôi sẽ nói với mọi người anh ta đến từ một ngôi làng phía nam và rằng tôi đã từng gặp anh ta trước kia. Con trai của tôi thì sao?”

Liana không thể không ngưỡng mộ người đàn bà này, chị ta đã mạo hiểm quá nhiều vì con mình. “Các con trai của chị sẽ được giáo dục và huấn luyện. Hãy gửi chúng đến chỗ ta ngày mai.” Nàng rời khỏi chỗ hai người đàn bà và trở lại chỗ đứng ban đầu.

Rogan và người anh em cùng cha đang bước theo vòng tròn đối mặt với nhau, cái sào dài giữ ngang trong tay họ. Họ trông oai vệ, đều còn trẻ và mạnh mẽ, vai rộng, hông hẹp, cơ bắp cuồn cuộn.

Nhưng chẳng cần đến nửa đầu óc cũng thấy được ai là đấu sỹ giỏi hơn. Rogan rõ ràng là đang trêu chọc người anh em cùng cha của anh, đùa giỡn với anh ta xem anh ta có thể làm gì, trong khi anh ta, đôi mắt long lên vì giận dữ, đang chiến đấu với tất cả những gì anh ta có. Anh ta tấn công và Rogan dễ dàng tránh sang một bên, rồi nhanh chóng quật cái sào của anh vào phía sau đầu gối của anh ta.

“Người mới chỉ đánh nhau với đàn bà thôi à?” Rogan giễu cợt.

Giận dữ lên tới đỉnh điểm, đã khiến anh ta mắc phải những lỗi ngu ngốc.

“Không ai từng đánh trúng Baudoin trước đây,” ông lão móm mém cạnh Liana nói. “Anh ta sẽ không thích bị thua kém như thế đâu.”

“Baudoin,” Liana nói to, cau mày. Nàng đã không nghĩ là ý hay khi Rogan tạo ra một kẻ thù là chính em trai của mình như anh đang làm. Rogan đã dành hầu hết cuộc đời huấn luyện của anh với gậy gộc và gươm giáo, trong khi người đàn ông trẻ này không ngờ gì là dành hết thời gian của anh ta đi sau cái cày.

Một lúc sau, rõ ràng là mọi người cảm thấy chán trò chơi của Rogan thứ chẳng còn chút thách thức gì hết. Anh đứng trước em trai, chống cái sào bằng một tay và... vươn vai.

Đó là một hành động coi thường, và Liana cảm thông với Baudoin vì bị làm bẽ mặt.

Đôi mắt Baudoin tối đen vì thịnh nộ, và anh ta nhào đến Rogan, vẽ giết người hiện lên trên mặt. Đám đông nín thở.

Chỉ liếc nhìn em trai, Rogan bước sang một bên và cầm theo cây gậy của anh đánh thẳng vào phía sau đầu của Baudoin. Người đàn ông trẻ mất đà, ngã sấp mặt, bất tỉnh, trong đồng bùn nhão và cỏ dại.

Không một cái nhìn lo lắng cho em trai, Rogan bước qua cái cơ thể nằm bẹp một đồng và tiến về phía Liana, cầm lấy áo của anh, và trông nó qua đầu. Anh gạt đám đông ra lấy đường đi, anh ngoái lại, không nhìn Liana nhưng rõ ràng là mong đợi nàng đi theo. Anh lờ đi đám nông dân đang vỗ vai anh chúc mừng và yêu cầu anh đi uống với họ.

Rogan cảm thấy rất tự hào với bản thân. Anh hơn hẳn gã đàn ông đã khiến vợ anh nhìn hắn ta với vẻ thèm khát. Anh đã chứng tỏ cho nàng thấy ai là kẻ mạnh nhất. Và anh cũng tự hào về cách anh đã làm. Sẽ chẳng có nghi vấn gì hết trong tâm trí nàng việc ai là người đàn ông tốt hơn. Anh có thể đánh cho cậu em trai không biết trời cao đất dày ấy một trận nên thân với một tay bị trói sau lưng.

Nhận thức rõ ràng rằng Liana đang đi theo anh, anh dẫn nàng tới khu rừng. Khi nàng thể hiện sự hài lòng khi được ở bên anh, anh muốn được ở một mình với nàng. Trước đây, sau khi tặng một giải đấu, hai quý cô trẻ đã lóir lều của anh để chúc mừng. Và đó là một đêm đáng nhớ!

Nhưng giờ tất cả những gì anh muốn là sự tán dương của vợ anh. Có lẽ nàng sẽ hôn anh theo cách mà nàng đã làm khi anh nói là sẽ đi lễ hội với nàng. Anh không ngừng lại cho tới khi đã vào sâu trong rừng, rồi anh quay lại và nhìn nàng.

Nàng không quàng tay quanh cổ anh, cũng không trao cho anh nụ cười của nàng mà theo như anh biết thì điều đó đang bắt đầu khiến anh cảm thấy thư thái, êm dịu và tiếng vui cười.

“Ta đã thắng,” anh nói, đôi mắt lấp lánh.

“Phải, anh đã thắng,” nàng nói thẳng đuột.

Anh không hiểu giọng nàng. Cứ như thể nàng đang giận dữ với anh à. “Ta đã hạ gục gã đó còn hơn cả dễ dàng.”

“Ồ, phải, quá dễ dàng với anh. Dễ dàng làm nhục anh ta, khiến cho mọi người cười nhạo anh ta.”

Rogan không hiểu nàng và anh cũng không thử. Lần này nàng đã đi quá xa rồi. Anh giờ tay lên định đánh nàng?

“Giờ anh định đánh tôi. Anh sẽ đánh ai đó kể cả người yếu ớt hơn anh ư? Anh sẽ hạ gục tất cả những người có liên hệ máu mủ với anh ư? Tôi, vợ anh, các em trai của anh. Sao không bắt luôn cả đám trẻ của anh và trói chúng vào gốc cây và quất roi chúng luôn?”

Rogan biết ả này điên rồi; cô ta thật vô lý. Anh hạ tay xuống và quay đi, bước trở lại ngôi làng.

Liana phóng người lên phía trước anh. “Anh đang nghĩ cái gì thế khi đánh cậu ta quá đáng thế? Anh đã khiến cậu ta trông như một gã ngốc vậy.”

Cơn giận của Rogan cuộn lên như sóng trào. Anh tóm lấy vai nàng và hét vào mặt nàng. “CÓ phải cô ghét khi trông thấy hấn là một kẻ ngốc không? Cô ước đó sẽ là ta nằm sống soài trên mặt đất đúng không? Cô sẽ thoả mái với đầu hấn đặt trên đùi cô phải không?” Anh thả tay khỏi vai nàng. Anh đã bộc lộ quá nhiều bản thân. Anh bước qua nàng.

Liana đứng sững một lúc, cố hiểu những lời anh nói. Ý của anh dần dần mới rõ ràng và nàng phải chạy thật nhanh mới bắt kịp anh. Nàng đứng trước mặt anh. “Anh ghen,” nàng nói, mong đợi hiện rõ trong giọng nàng khi nàng ngược nhìn anh.

Anh không trả lời mà bước vòng qua nàng.

Nàng lại đi chặn trước mặt anh lần nữa và đặt hai tay lên ngực anh. “Anh thực sự đánh cậu trẻ đó thật thê thảm chỉ để gây ấn tượng với em ư?”

Rogan nhìn vào khoảng không trên đầu nàng. “Ta muốn thử sức mạnh và sự nhanh nhẹn của hấn, và khi làm thế, ta đã hạ gục hấn.” Anh trừng mắt với nàng, rồi quay đi. “Hấn không phải cậu bé. Hấn tầm tuổi ta hoặc thể lớn hơn.”

Liana bắt đầu cười. Nàng không thích việc anh đã làm với người anh em cùng cha, nhưng ôi cảm thấy thật tuyệt khi nghĩ là chồng nàng lại ghen khi nàng nhìn một người đàn ông khác. “Anh ta có thể là bằng tuổi anh, nhưng không mạnh mẽ bằng anh hay cũng không giỏi hay đẹp trai bằng anh.” Nàng cầm lấy tay anh và cố kéo anh vào trong rừng, nhưng anh vẫn đứng nguyên ở đó.

“Ta đã rời quá xa người của ta. Chúng ta nên về lại lâu đài.” Cơ thể anh cứng ngắc.

“Nhưng vụ cướp là anh làm nô lệ của em nguyên cả một ngày mà,” Liana nói, không thể kiềm được một chút rên rỉ. “Đi mà, chúng ta sẽ ngồi ở đây trong rừng. Chúng ta sẽ không phải trở lại lễ hội nữa.”

Rogan thấy bản thân đi theo cô ta. Thế nào mà cô ta có thể khiến anh bỏ quên nghĩa vụ và trách nhiệm chứ. Anh đã sao nhãng công việc của anh kể từ khi anh cưới cô ta nhiều hơn hẳn những gì anh đã từng làm trước đây.

“Đi mà, ngồi xuống đây bên cạnh em,” nàng nói, chỉ một thảm cỏ đầy hoa dại bên cạnh dòng suối nhỏ.

Nàng có thể thấy trên mặt anh vẫn còn giận và nàng bắt đầu mỉm cười với anh khi một chuyển động nhỏ trong lùm cây phía sau anh rơi vào mắt nàng. “Coi chừng!” nàng la lên.

Rogan bước sang một bên theo bản năng và tránh được con dao tới từ phía sau anh.

Liana đứng đó và theo dõi, kinh hoàng hiện rõ trên khuôn mặt nàng, khi Baudoin tấn công Rogan với một con dao. Nàng thấy máu trên cánh tay Rogan, nhưng trong lúc rối ren, nàng không thể ước chừng vết thương tệ đến thế nào.

Lần này Rogan không khuất phục dễ dàng người anh em cùng cha nữa. Baudoin đã hóa điên, và anh ta định giết người.

Liana có thể đứng nhìn hai người đấu vật với nhau, ngã bổ nhào, lăn lộn trên thảm cỏ, con dao loang loáng giữa hai người. Điên cuồng đã tiếp thêm sức mạnh cho Baudoin, và Liana có thể thấy Rogan đang chiến đấu hết mình.

Liếc nhìn xung quanh, nàng thấy một nhánh cây ngắn và khá cứng. Nàng nhặt lên, cầm chắc trong tay, rồi tiến về gần phía hai người đàn ông to khỏe. Nàng phải nhảy lùi lại khi họ lăn về phía nàng, rồi lại bước tới khi họ lăn ra xa. Hai cái đầu, hai gương mặt dí sát vào nhau, thật quá giống nhau khiến nàng sợ sẽ đánh nhầm người.

Rồi tận dụng được thời cơ, Baudoin giật được cánh tay phải tự do và kề con dao vào cổ họng Rogan.

Giây sau anh ta đổ sập không thương tiếc khi Liana phang khúc cây xuống đầu anh ta.

Mất một lúc Rogan chẳng thể nhúc nhích. Anh nằm đó, cơ thể mềm oặt của người anh em của anh phủ kín người anh. Anh không thích phải thừa nhận với bản thân rằng anh hẳn đã bị giết chết nếu không được giúp bởi một ... một phụ nữ.

Anh đẩy Baudoin ra khỏi người và đứng lên, không thể nhìn vào mặt vợ mình. “Chúng ta sẽ về và cử người tới,” anh lẩm bẩm.

“Và họ sẽ làm gì anh ta?” Liana hỏi khi nàng đang kiểm tra vết thương trên cánh tay Rogan. Chỉ bị xước da thôi.

“Hành hình hấn.”

“Người anh em máu mủ của chính anh ư?” Liana hỏi.

Rogan cau mày. “Sẽ rất nhanh gọn. Không phải hỏa thiêu hay bị tra tấn gì hết.”

Liana nghĩ một lúc. “Anh đi đi rồi cử người đến. Em sẽ theo sau.”

Rogan nhìn nàng và cơn giận bùng lên. “Cô định ở lại đây với hấn sao?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Em định giúp anh ta trốn thoát khỏi sự bất công của anh.”

“Của tôi ư?” Rogan nói, thất kinh. “Hấn vừa mới cố giết ta. Dù những điều đó không có nghĩa lý gì với cô, nhưng đó là chuyện rất lớn đối với ta.”

Nàng đến bên anh và đặt hai tay lên cánh tay anh. “Anh đã mất quá nhiều anh em trai, và hầu hết các anh đều chung một cha. Làm sao anh có thể chịu đựng được việc mất thêm một người khác nữa chứ? Hãy đón nhận anh ta và huấn luyện anh ấy. Huấn luyện anh ấy trở thành một hiệp sỹ của anh.”

Anh bước tránh ra, há hốc miệng nhìn nàng. “Cô vừa mới nói với ta làm thế nào để huấn luyện người của ta? Cô yêu cầu ta sống với một kẻ đã cố giết ta ư? Cô hy vọng có thể giải thoát được bản thân khỏi ta để có thể đi với gã này ư?”

Liana vung tay lên trời biểu hiện không còn cứu vãn được. “Đồ ngu ngốc nhà anh! Tôi đã chọn anh. Anh có biết là có biết bao nhiêu ứng cử viên thích hợp cho tôi không? Họ liều mạng vì tiền bạc của cha tôi, và họ dâng hiến cho tôi mọi thứ có thể. Họ còn viết thơ tình cho tôi, hát cho tôi nghe những lời ca ngợi sự yêu kiều của tôi. Nhưng anh! Anh xô tôi ngã vào đồng bùn và bắt tôi giặt quần áo cho anh và, tôi mới ngu ngốc làm sao, tôi lại đi đồng ý lấy anh. Và xem tôi nhận lại được gì từ sự ngu ngốc của mình nào? Một đám đàn bà trên giường của anh trong khi anh lờ tôi đi. Mùi hôi thối của anh. Và giờ anh dám kết tội tôi thích một kẻ khác. Tôi đã dọn sạch sẽ cái hầm phân mà anh gọi là nhà. Tôi đã chăm lo có đồ ăn ngon, tôi là một bạn cùng giường nhiệt tình, và anh dám kết tội tôi ngoại tình? Đi đi, và giết gã ta đi. Tôi mà thêm quan tâm đấy? Tôi sẽ trở lại với cha tôi và anh có thể giữ lại tất cả số vàng và không phải vướng vào một người vợ rắc rối nữa.”

Cơn giận của nàng dịu xuống và nàng cảm thấy mệt mỏi và rã rời, và sắp khóc. Nàng đã thất bại với anh. Đúng như dì Helen đã cảnh cáo, nàng đã thất bại.

“Vũng bùn nào?” là tất cả những gì Rogan nói sau đó một lúc.

Liana đang nén những giọt nước mắt của nàng. “Cạnh cái ao ấy,” nàng mệt mỏi nói. “Anh đã bắt tôi phải giặt đồ cho anh. Giờ thì ta đi thôi. Anh ta sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Rogan bước về phía nàng, đặt ngón tay anh dưới cằm nàng, và nâng lên để nàng nhìn lên chàng. “Ta đã quên mất chuyện đó. Vậy cô chính là con ranh đã đục lỗ quần áo của ta đấy à?”

Nàng giằng ra khỏi anh. “Tôi đã thay đồ cho anh rồi thôi. Chúng ta đi thôi? Hoặc có lẽ tôi nên đi và anh có thể ở lại phía sau và giết người anh em của anh, Có lẽ anh ta có chị em gái gì đó và anh có thể bắt cóc họ và lập ra một danh sách các Ngày mới cho bản thân đấy.”

Rogan túm lấy cánh tay nàng và quay nàng lại đối mặt với anh. Đúng rồi, nàng chính là cô gái bên hồ. Anh nhớ là đang nằm ở đó thì nhận ra là mình bị theo dõi và hài lòng khi thấy đó là một thiếu nữ xinh xắn. Cô nàng đã tỏ ra nóng nảy và thậm chí còn bốc hỏa cái đêm mà nàng cầm đuốc tới đốt giường của anh.

Anh đã trao cho nàng thứ mà anh đã không trao cho đàn bà nhiều năm rồi: Anh mỉm cười với nàng.

Liana cảm thấy hai đầu gối nàng nhũn ra trước nụ cười của anh. Khuôn mặt điển trai của anh chuyển sang vẻ trẻ thơ vô tư lự. Có phải là người đàn ông mà cô vợ đầu của anh đã thấy chẳng? Nếu thế, sao cô ta có thể rời bỏ anh chứ?

“VẬY,” anh nói, “nàng đồng ý cưới ta vì ta đã ném nàng vào vũng bùn ư?”

Sao chàng có thể trông tuyệt vời đến thế, nàng chẳng thốt nên lời khi anh nói ngọt với nàng đến thế. Anh khiến nàng như một cô ả nông dân thèm khát, não ngẩn, chẳng hơn gì mấy cô Ngày của anh. Nàng quay đi, lưng thẳng lên, đầu ngẩng cao, và bắt đầu đi về hướng ngôi làng.

Anh bắt lấy nàng và, khiến nàng không thể tin được, nâng nàng lên trong vòng tay anh như một đứa trẻ, rồi tung nàng lên cao. “Nàng có kế hoạch gì cho ta lúc này thế? Một vụ đốt giường khác à? Hay có lẽ lần này là nhấn chìm cả lâu đài trong biển lửa luôn?” Anh lại tung nàng lên lần nữa. “Đối với một người quá bé nhỏ như nàng lại có một cách ngoan cường để đoạt lấy thứ nàng muốn nhỉ.”

Cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng để khỏi bị ngã.

“Thế tốt hơn rồi đấy,” anh nói, và hôn lên cổ nàng.

Cơn giận của Liana tan chảy và Rogan biết thế bởi vì nàng cảm thấy tiếng cười lặng lẽ của anh trên cổ nàng. “Anh!” nàng nói, và đâm mạnh vào vai anh. “Thả tôi xuống. Anh định đi giết người anh em của mình đấy à?”

Anh nhìn nàng và lắc đầu. “Nàng không từ bỏ điều gì, phải không?”

Nàng đặt tay lên vuốt ve má chàng. “Không,” nàng dịu dàng. “Khi em quyết định muốn thứ gì, em sẽ không bao giờ từ bỏ đâu.”

Đôi mắt anh trở nên nghiêm túc khi anh nhìn nàng như thể anh đang khó hiểu về điều gì đó, và anh định đáp lời nàng, nhưng một tiếng gầm từ Baudoin đang nằm trên mặt đất đằng sau họ đã chiếm lấy sự chú tâm của anh. Rogan đặt Liana xuống quá nhanh khiến nàng trượt chân vào một cái cây.

Khi nàng lấy lại được thăng bằng, nàng thấy Rogan đang đứng bên trên người anh em của mình với con dao trong tay anh.

Liana bắt đầu cầu nguyện. Nàng cầu nguyện nhiệt thành, với tất cả trái tim nàng, cho chồng nàng rủ lòng thương xót với chàng trai trẻ.

“Và người định giết ta thế nào đây?”

Nàng mở mắt ra thấy Baudoin đang đứng thẳng và kiêu hãnh trước Rogan, không hề sợ hãi.

“Thieu ư?” Baudoin hỏi, “Hay là tra tấn tôi? Người của người đang trốn trong rừng và theo dõi chúng ta? Họ sẽ đốt làng vì những gì trong vở kịch à?”

Liana nhìn hai bọn họ, Rogan chắn lưng về phía nàng, và nàng nín thở. Nàng biết chồng mình có thể giết Baudoin dễ dàng nếu anh muốn, nhưng nàng đã cầu nguyện rằng anh sẽ không làm thế. Rogan ném con dao từ tay này sang tay khác và vẫn im lặng.

“Người làm gì để nuôi thân?” cuối cùng Rogan hỏi.

Câu hỏi dường như khiến Baudoin bất ngờ. “Ta buôn len.”

“Người có phải một gã trung thực không?”

Gương mặt Baudoin chuyển sắc giận dữ. “Trung thực hơn gã đã sinh ra chúng ta. Trung thực hơn những tên anh em lưng lầy của chính mình. Ta không bỏ rơi các con mình chết đói.”

Liana không thể nhìn thấy mặt Rogan, nhưng nàng sợ những lời chế nhạo của Baudoin sẽ là hồi chuông báo tử cho chính anh ta.

Khi Rogan nói, mềm mại và có gì đó hơi ngần ngại, “ta đã mất vài người anh em trai trong mấy năm qua. Ta không thể mất thêm người nào nữa. Nếu ta đưa anh về nhà ta, anh sẽ thề nguyện lòng trung thành sắt đá đối với ta chứ? Liệu anh sẽ nhận lấy vinh dự này chứ?”

Baudoin choáng váng – quá choáng váng không thốt nên lời. Anh đã hận thù những người anh em cùng cha sống trong tòa lâu đài trên đồi suốt cả cuộc đời. Anh thì sống trong nghèo khổ trong khi họ lại có tất cả mọi thứ.

Liana có thể thấy sự do dự trên mặt Baudoin và nàng có thể đoán ra được ý nghĩa của nó. Nàng cũng đoán rằng sự rộng lượng của Rogan sẽ sớm chuyển sang giận dữ nếu nó không được chấp thuận nhanh chóng. Rất nhanh, nàng bước vào giữa hai người họ.

“Anh có con à?” nàng nói với Baudoin. “Bao nhiêu đứa? Tuổi của chúng thế nào? Khi anh tới ở với chúng tôi, tôi sẽ xem xét để chúng được giáo dục chu đáo, Chúng có thể tới trường cùng với các con trai của Rogan.”

“Con trai nào chứ?” Rogan nói, trừng mắt nhìn xuống nàng. Người buôn len này sẽ từ chối tỏ lòng tôn kính với anh! Anh nên giết hẳn một giờ trước, nhưng anh đã không thể chỉ vì chiều lòng vợ anh. Anh bước về phía nàng.

Liana cầm lấy một tay của Baudoin theo cái cách rõ ràng là nàng đang bảo vệ hẳn ta và chính mình. “Tất cả lũ nhóc con tóc đỏ của anh, tất nhiên là thế rồi,” nàng nói lạnh lạnh. “Vợ anh có biết thêu thùa, may vá không?” nàng hỏi Baudoin. “Tôi cần vài người phụ nữ biết may vá. Hoặc se sợi. Hoặc dệt. Khi anh ở ngoài huấn luyện với Rogan, cô ấy có thể ở cùng với tôi. Rogan, tại sao anh không nói với người anh em của anh” – nàng nhấn mạnh từng từ - “sẽ vất vả thế nào nếu anh làm việc với anh ấy. Có lẽ anh ấy sẽ thích tiếp tục buôn len hơn thì sao.”

“Ta đang cố thuyết phục anh ấy mà?” Rogan nói mà không thể tin được. “Ta nên nói với anh ấy về sự thoải mái của chiếc giường chứ? Hay là dụ dỗ anh ta là sẽ có thịt mỗi ngày chứ?”

Baudoin đang dần hồi phục sau cú sốc. Anh được thừa hưởng sự thông minh của cha họ và không ai từng dám quy kết anh là một kẻ ngốc cả. “Thứ lỗi cho sự do dự của tôi, thưa ngài,” anh ta nói to, lôi kéo sự chú ý của Rogan ra khỏi vợ mình. “Tôi vô cùng biết ơn lời đề nghị của ngài và tôi...” Anh ngừng lại và đôi mắt đánh lại. “Tôi sẽ bảo vệ tên tuổi nhà Peregrine bằng mạng sống của mình.”

Rogan nhìn người đàn ông một lúc lâu, và Liana có thể thấy rằng anh đang cố đấu tranh nội tâm. Làm ơn đi mà, nàng thầm cầu nguyện, xin hãy tin tưởng anh ấy.

“Hãy đến vào ngày mai,” cuối cùng Rogan nói. “Giờ thì đi đi.”

Khi Baudoin rời đi hẳn, những giọt nước mắt khuây khỏa của Liana trào ra. Nàng bước tới bên Rogan và ôm lấy cổ chàng mà hôn. “Cám ơn chàng,” nàng nói. “Cám ơn chàng rất nhiều.”

“Nàng có biết ơn không khi ta quay lại với lưỡi gươm của gã đó trong tim ta?”

“Em không nghĩ...” nàng mở lời, nhưng nàng không biết rằng Rogan nói không sai. “Có lẽ

em đã làm một điều sai lầm. Có lẽ anh nên để anh ta thành một thư lại hoặc là gửi anh ta tới một lâu đài khác của anh hoặc -”

“Nàng đang biến ta thành kẻ nhất gan à?”

“Khi liên quan đến an toàn của anh, em sẽ không mạo hiểm điều gì hết.”

“Đàn bà từng nói như thế với ta trước đây,” anh nói, “và không đáng tin.”

Nàng kề sát môi chàng. “Ai đã nói những điều đó với chàng? Jeanne Howard ư?”

Mới lúc trước nàng còn đang trong vòng tay anh, lúc sau nàng đã nằm trên mặt đất, ngược nhìn lên khuôn mặt đang run lên.

Chương Mười Hai

Anh quay gót và bước đi một cách nhanh chóng ra khỏi khu rừng, rời xa nàng và xa khỏi ngôi làng.

Liana bắt đầu chạy đuổi theo anh. Nàng mừng vì chiếc váy nông dân may ngắn mỗi khi nàng nhảy qua một khúc cây hay đi vòng qua những bụi cây. Nhưng nàng không thể bắt kịp Rogan. Anh đã khuất khỏi tầm mắt chỉ trong chốc lát.

“Đồ chết tiệt nhà anh và cả cái tâm tính của anh nữa,” nàng nói to, giậm giậm chân giận dữ.

Nàng đã không nhận ra nàng đang quá gần đầu nguồn con suối hay vùng đồi đất này quá dốc. Dải đất dọc bờ suối tạo thành một con đường nhỏ ngay bên dưới nàng và nàng trượt chân xuống phía dưới, bằng lưng, mất khoảng hai mươi feet, và nàng la lên thất thanh.

Khi nàng tiếp đất bằng hông, Rogan đã ở đó, một thanh gươm ngắn được rút ra từ nơi nào đó bên dưới cái quần chèn của anh, đang đứng bên trên nàng.

“Kẻ nào đã gây ra chuyện này?” anh hỏi.

Liana không có thời gian để mà mừng rỡ với may mắn đã mang anh quay lại. “Em ngã,” nàng giải thích. “Em đang đuổi theo anh thế rồi em ngã.”

“Ồ,” anh nói, chẳng hứng thú tẹo nào, khi anh tra cây kiếm trở lại bên dưới bộ quần áo thô ráp của anh.

Anh đứng đó nhìn như thể anh chẳng biết phải làm gì tiếp theo hết. “Hãy mang cho em ít nước, nô lệ,” Liana ra lệnh, giọng tay nàng ra một cách kiêu ngạo. Khi anh không nhúc nhích, nàng nói, “Đi mà.”

Cúi xuống, anh đỡ nàng lên trong vòng tay và bế nàng tới dòng suối. Nàng quàng tay quanh cổ anh và dụi người vào anh. “Jeanne có xinh đẹp không?” nàng hỏi.

Anh thả tồm nàng vào trong làn nước lạnh như băng.

Phun phì phì, Liana ngoi lên để hớp không khí. Rogan lại đang bỏ đi lần nữa. “Anh là tên nô lệ tồi tệ nhất trên đời!” nàng gọi với theo sau anh. “Anh sẽ phải trả giá cho vụ cá cược.”

Khi nàng đứng lên giữa làn nước, anh đã trở lại và gương mặt anh lúc này khiến Liana gần như ước anh đừng như thế.

“Ta sẽ chẳng trả giá cho vụ cá cược nào hết, rõ chưa đàn bà,” anh gầm gừ trong một giọng thấp. “Có những thứ trong cuộc đời ta mà đó không phải chuyện của bất cứ ai khác và... và...”

“Jeanne Howard,” nàng nói, răng va vào nhau lập cập.

“Phải, ả đàn bà đó là nguyên nhân những cái chết của -”

“Basil và James,” nàng tiếp lời.

Anh ngừng lại và trừng mắt với nàng. “Cô đang xem thường ta đấy à?” anh thì thầm.

Đôi mắt nàng nhìn chàng thanh minh. “Rogan, em chưa bao giờ có ý coi thường những gì kinh khủng như là cái chết. Em chỉ đơn thuần là đang hỏi chồng em về người vợ đầu tiên của anh ấy. Phụ nữ nào cũng tò mò về người đàn bà khác trong cuộc đời của chồng cô ta. Em đã nghe quá nhiều về Jeanne và -”

“Ai kể cho cô?”

“Phu nhân.” Khi Rogan rõ ràng là không biết người mà nàng ám chỉ đến, nàng nói, “Em tin bà ấy là quý cô của Severn, mặc dù bà ấy có chút gì đó già hơn chú ấy.”

Nét mặt Rogan mất đi vẻ cứng rắn. “Ta không dám nhắc về Iolanthe rằng cô ta già hơn Severn nếu ta là cô dâu.” Anh ngừng lại. “Io đã kể cho cô nghe về...”

Anh dường như không thể nói tên người vợ đầu tiên của mình, và chuyện này khiến Liana bận tâm. Anh vẫn còn yêu cô ta quá nhiều chẳng? “Em chưa bao giờ gặp Iolanthe, nhưng vị Phu

nhân ám chỉ tới cô ấy. Rogan, em đang lạnh cóng rồi. Chúng ta không thể cứ thế này nói chuyện được? Ra chỗ có ánh nắng nhé?”

Hai lần anh bỏ đi khi nàng nhắc tới tên người phụ nữ đó và cả hai lần anh đều quay lại, và giờ đây anh đang cân nhắc việc tiếp tục “tâm sự” với nàng. Anh chộp lấy tay Liana và kéo nàng ra khỏi dòng suối.

Khi họ ra chỗ có ánh nắng, anh khoanh tay ngang ngực và thẳng cầm lại. Anh sẽ không bao giờ trong cuộc đời còn lại của mình lại đi đồng ý dành cả một ngày với đàn bà nữa – đặc biệt là người này. Cô ta có tài chọc ngoáy vào những vết thương buốt nhói của anh. “Cô muốn biết gì nào?” anh hỏi.

“Cô ấy có đẹp không? Anh đã yêu cô ấy rất nhiều phải không? Có phải lý do cô ấy rời khỏi lâu dài vì nó quá dơ bẩn? Anh đã thề nguyện là sẽ không bao giờ yêu thương người phụ nữ nào khác nữa vì cô ấy đã khiến anh bị tổn thương à? Tại sao cô ấy lại muốn Oliver Howard thay vì anh? Hẳn ta thích gì chứ? Cô ấy đã khiến anh cười phải không? Có phải vì Jeanne mà anh không bao giờ cười không? Anh có nghĩ là em có thể sẽ thay thế được cô ấy trong trái tim anh không?”

Khi loạt câu hỏi cuối cùng cũng ngừng lại, Rogan chỉ đứng trân ra đó nhìn Liana. Hai cánh tay anh đã duỗi ra hai bên hông và miệng anh há ra một chút vì kinh ngạc.

“Sao thế?” Liana nói, động viên anh. “Cô ấy vẫn? Hay cô ấy đã? Nói em nghe đi!”

Rogan không chắc anh đã mong đợi gì từ nàng khi anh hỏi rằng nàng muốn biết gì, nhưng chắc chắn không phải là những câu hỏi yêu đương, không quan trọng và phù phiếm như thế. Đôi mắt anh bắt đầu lấp lánh. “Xinh đẹp ư?” anh nói. “Mặt trắng cũng phải dè dặt khi lướt qua Moray Castle vì hoàn toàn không thể sánh đua với sắc đẹp của ... của ...”

“Jeanne,” Liana nói đầy tự lự. “Vậy thì, cô ấy đẹp hơn em rất nhiều đúng không?”

Anh không thể tin nàng lại đang coi chuyện này nghiêm túc đến thế. Thành thật mà nói, anh chẳng nhớ nổi hình dáng người vợ trước trông như thế nào nữa. Đã quá nhiều năm kể từ khi anh không còn gặp nàng nữa. “Nhiều,” anh nói với sự nghiêm trang chế giễu. “Nàng ấy đẹp đến mức...” Anh tìm kiếm một hình ảnh so sánh. “... đến mức mà lũ ngựa chiến cũng phải cúi mình trước nàng và ăn đồ ăn từ tay nàng.”

“Ồ,” Liana nói, và ngồi thụp xuống tảng đá, váy áo nàng ướm nhẹp tạo ra một tiếng lép bép. “Ồ.”

Rogan nhìn cái đỉnh đầu gục xuống của nàng một vẻ ghê tởm. “Nàng không bao giờ mặc váy áo đẹp vì nếu như thế, nàng sẽ khiến lũ đàn ông đau mắt. Nàng phải mặc đồ nông dân suốt ngày để che mắt mọi người. Nếu nàng cưới ngựa vào làng, nàng phải đeo một cái mặt nạ nếu không những gã đàn ông sẽ ném mình xuống dưới vó ngựa của nàng. Kim cương cũng trở nên

mờ nhạt bên cạnh -”

Liana ngẩng đầu lên. “Anh đang chọc em.” Có hy vọng trong giọng nàng. “Cô ấy thực sự trông như thế nào?”

“Anh không nhớ. Cô ấy trẻ trung. Tóc nâu, anh nghĩ thế.”

Liana nhận ra rằng những lời cuối cùng này là sự thật, rằng anh không nhớ nhiều về ngoại hình của Jeanne. “Sao anh có thể quên đi được người mà anh yêu sâu đậm chứ?”

Anh ngồi xuống thảm cỏ, quay lưng về phía nàng, và nhìn ra dòng suối. “Ta mới chỉ là đứa trẻ, và các anh trai ra lệnh cho ta phải kết hôn với cô ấy. Cô ấy đã phản bội lại ta, tất cả chúng ta. Anh James và Basil đã chết vì cố giành lại cô ấy.”

Nàng bước tới bên và ngồi xuống cạnh anh, cơ thể ướt lạnh của nàng bên cạnh cơ thể khô ráo ấm áp của anh. “Cô ấy chính là điều khiến anh buồn phiền à?”

“Buồn phiền ư?” anh nói. “Cái chết của các anh trai ta mới khiến ta đau buồn. Chúng kiến họ chết đi từng người một, nhận thức được lũ Howard đã chiếm đoạt mọi thứ ta từng muốn có trong đời.”

“Thậm chí cả vợ anh,” nàng thì thầm.

Anh quay sang và nhìn nàng. Anh đã không nghĩ về người vợ đầu tiên một cách riêng tư thế này nhiều năm rồi. Anh không thể nhớ được mặt nàng, cơ thể của nàng, bất cứ điều gì về nàng nữa. Nhưng khi anh nhìn Liana anh nghĩ rằng nếu nàng rời xa, anh sẽ nhớ nàng rất nhiều – và không chỉ là cơ thể của nàng, anh nghĩ với sự ngạc nhiên. Anh sẽ nhớ cả những điều mà nàng nói nữa.

Anh giơ bàn tay lên và chạm vào gò má ẩm ướt của nàng. “Nàng có đơn giản như nàng có vẻ không?” anh dịu dàng hỏi. “Liệu rằng có ai đó yêu nàng hay nghĩ rằng nàng xinh đẹp là điều quan trọng nhất trong cuộc đời nàng không?”

Liana không thích nghe điều gì phù phiếm thế. “Em có thể theo dõi sổ sách kế toán của sản sự. Em có thể trình nộp những tên trộm. Em có thể xét xử những vụ việc khiếu kiện. Em có thể -”

“Xét xử ư?” Rogan hỏi, ngả người ra nhìn nàng. “Làm thế nào mà một người đàn bà có thể đưa ra được một phán quyết đúng đắn? Phán quyết không phải là về chuyện yêu đương và ai có sàn nhà sạch sẽ nhất – mà đó là về những vụ việc quan trọng.”

“Cho em một ví dụ đi,” Liana nói bình thản.

Rogan nghĩ tốt hơn là không nên tạo gánh nặng cho đầu óc của một phụ nữ với quá nhiều

những vấn đề nghiêm trọng, nhưng anh cũng muốn dạy cho nàng một bài học. “Hôm qua một người đàn ông và ba nhân chứng tới gặp ta với một tài liệu đã được ký và có đóng dấu. Tài liệu nói rằng người đàn ông là chủ của cánh đồng, nhưng người chủ trước của cánh đồng không rời đi. Người đó đã đóng dấu riêng của ông ta lên tờ giấy như để xác định một khoản nợ. Giờ khoản nợ đó không được trả, nhưng người chủ đầu tiên vẫn ở lại trên khu đất đó. Nàng sẽ giải quyết chuyện này thế nào vậy?” anh hỏi nàng một cách chế giễu.

“Em sẽ không đưa ra phán quyết nào hết cho đến khi em nghe lời khai của người chủ đầu tiên. Các tòa án của nhà vua có quy định rằng một con dấu quá dễ dàng làm giả. Nếu người đàn ông đó được giáo dục đến mức có một con dấu riêng, có lẽ ông ta cũng có thể viết được tên của chính mình. Ông ta sẽ lưu lại con dấu và ký hiệu của ông ta trên tờ giấy. Em cũng sẽ nghi vấn liệu những nhân chứng đó có phải là bạn của người chủ đầu tiên hay không. Tất cả gộp lại, vụ việc nghe không có vẻ quá phức tạp đối với em.”

Rogan trừng mắt nhìn nàng. Tài liệu đó thực sự đã được chứng minh là giả, được làm bởi một người đang giận dữ với việc bà vợ trẻ của ông ta trò chuyện với con trai của người chủ.

“Thế nào?” Liana nói. “Em hy vọng anh đã không cử người đuổi người nông dân nghèo khổ ấy ra khỏi đất của ông ta.”

“Anh không làm thế,” anh quát. “Hay anh cũng không có thiêu ai vì ăn thịt chuột hết.”

“Hay là không làm cô con gái mang thai nữa chẳng?” nàng trêu chọc.

“Không, nhưng vợ của người nông dân quả là xinh đẹp. To tròn –” Anh đưa hai tay lên phía trước tạo dáng.[13]

“Anh!” Liana nói và thình lình nhao vào anh.

Anh ôm lấy nàng, giả vờ rằng trọng lượng của nàng đã đẩy ngã anh xuống, rồi ôm chặt lấy nàng. Anh hôn nàng.

“Em đã làm tốt trong quá trình xét xử đúng không? Tài liệu đó là giả, phải không?” Nàng đang nằm dài trên cơ thể anh, cảm nhận cơ thể mạnh mẽ và cứng rắn của anh bên dưới nàng.

“Đồ của em ướt quá,” anh nói. “Có lẽ em nên cởi chúng ra rồi hong khô.”

“Anh đang đánh trống lảng đấy. Tài liệu đó sai hay là không đấy?”

Anh nâng đầu lên để hôn nàng lần nữa, nhưng nàng đã quay mặt đi.

“Thế nào?” nàng hỏi.

“Ừ, nó là giả,” anh nói trầm trọng.

Liana bật cười và bắt đầu hôn lên cổ anh.

Rogan nhắm mắt. Anh có vài người đàn bà trong đời, những người không sợ hãi anh. Những người phụ nữ sinh ra trong tầng lớp cao của hoàng gia thường hếch mũi lên với anh, thế nên Rogan tự nhủ anh thích mấy cô hầu gái hơn. Họ thường sợ sệt với những cái quắc mắt và cau mày của anh. Nhưng người đàn bà này thì lại cười nhạo anh, la hét anh – và từ chối nghe lời anh.

“... và em có thể giúp,” nàng vẫn đang nói.

“Giúp cái gì?” anh lẩm bẩm.

“Phán xét.” Nàng liếm cái lưỡi nhỏ xinh trên xương đòn của anh.

“Bước qua xác ta đã,” anh nói thích thú.

Nàng ngọ ngậy bên trên anh. “Em đang ở trên người anh nè, nhưng chẳng có cảm giác gì là một cái xác cả.”

“Em quả là cô nàng trơ trẽn đấy,” anh nói, hôn nàng.

“Định trừng phạt em thế nào đây?”

Anh đặt tay sau đầu nàng và lăn tròn nàng, quăng cái chân to lớn của anh lên chân nàng. “Ta sẽ cởi hết đồ của em.”

“Không thể nào!” nàng nói trước khi miệng anh hạ xuống miệng nàng.

Từ phía rặng cây có tiếng người đi tới, ban đầu, đôi tình nhân không nghe thấy gì.

“Gaby, ta thấy đây là một ý tồi,” giọng một người đàn ông.

“Không liều lĩnh, không thu lợi được gì hết, em luôn nói thế,” một người đàn bà đáp.

Liana cảm thấy cơ thể Rogan cứng lại, rồi nhanh chóng anh rút lấy thanh kiếm ngắn của mình từ bên dưới cái quần chèn và quỳ gối trên nàng trong một tư thế hoàn toàn là tự vệ.

Qua rặng cây là Baudoin và một người đàn bà đầy đà, nhỏ nhắn, một bé gái nhỏ ẵm trên tay cô ta, một cái giỏ bên tay kia, và một cậu nhóc đi giữa họ.

Liana và Rogan chỉ chăm chú nhìn, không hiểu ý nghĩa của sự xâm nhập này.

“Hai người đây rồi,” người đàn bà đầy đà nói, bước thẳng tới. “Baudoin đã kể hết mọi

chuyện cho tôi. Tôi phải xin lỗi vì tính khí của anh ấy. Tôi là vợ anh ấy, Gabriel, nhưng mọi người thường gọi tôi là Gaby, và đây là con của chúng tôi, bé Sarah và Joseph. Tôi đã nói với Baudoin rằng nếu chúng tôi tới sống với hai người, chúng tôi phải để hai người biết. Cha tôi là một hiệp sỹ, không cao quý như là bá tước, là ngài đây, nhưng ông là một người đáng kính. Tôi biết Baudoin là con trai của lãnh chúa, nên tôi đã nài xin cha mình để được cưới anh ấy.” Cô trao cho anh chàng cao lớn đẹp đẽ một cái nhìn đầy yêu thương. “Và tôi chưa bao giờ hối hận một phút nào về điều đó. Người không lạnh sao, thừa phụ nhân, quần áo người ướt đầm kìa? Thuốc nhuộm đang nhòe đi trên tóc người và lem ra cả mặt người nữa kìa. Đây, để tôi giúp phụ nhân rửa sạch nó.”

Rogan và Liana, trong sự kinh ngạc, chẳng hề nhúc nhích. Anh vẫn đang quỳ gối trên nàng, lăm lăm con dao, bảo vệ Liana bên dưới anh. Khi người đàn bà Gaby đó giơ tay ra, Liana chẳng hề cử động.

Baudoin phá vỡ sự yên lặng. “Làm theo đi ạ,” anh nói. “Mọi người đều phải làm những gì cô ấy nói.” Những từ ngữ đó đầy ám chỉ, nhưng lại được nói với tông giọng yêu thương. Cặp đôi nhìn chẳng có chút gì cho thấy là họ thuộc về nhau. Baudoin thì cao lớn, xương xương, đẹp trai quá chừng, và vẻ ngoài dữ tợn. Trong khi đó Gaby thì lại thấp, đầy đặn, xinh xắn, nhưng còn lâu mới là xinh đẹp, và cô ấy trông như thể sinh ra với nụ cười luôn rạng rỡ trên môi.

Liana nắm lấy bàn tay đưa ra của người phụ nữ và theo cô ta ra suối. Liana đã từng khiến cho những người đàn bà ở tầng lớp của Gaby phải sợ hãi nàng, nhưng kể từ khi nàng tới lãnh địa nhà Peregrine, nhưng chẳng có gì như thế cả theo như nàng biết.

“Nào, ngồi ở đây và ngoan ngoãn vào,” Gaby nói với cô con gái được đặt trên nền đất. Cô quay lại nhìn Liana. “Tôi đã nghe chuyện sáng nay. Anh em không nên đánh nhau. Tôi đã luôn nói với Baudoin rằng ngày nào đó anh em trai của anh ấy sống trong lâu đài sẽ thấy được lẽ phải, và tôi đã đúng. Anh ấy là người tốt, Baudoin của tôi là thế, và anh ấy sẽ làm mọi điều cần thiết. Nhìn họ kìa. Giống nhau như lột vậy[14].”

Liana nhìn hai người đàn ông đang đứng cạnh nhau, không ai nhìn ai, không nói chuyện, cậu bé con giữa hai người cũng chỉ im lặng.

“Cúi xuống nào, để tôi gội đầu cho phụ nhân,” Gaby hướng dẫn.

Liana làm như cô ấy đề nghị.

“Chồng phụ nhân có ít nói như chồng tôi không?” Gaby hỏi.

Liana không chắc phải làm gì – liệu có nên làm bạn với người phụ nữ này hay là không đây. Thật kỳ lạ làm sao khi bộ quần áo có ảnh hưởng tới đầu óc nàng. Nếu nàng đang mặc bộ trang phục lụa xanh đắt giá của nàng nàng sẽ trông đợi người phụ nữ này cúi mình trước nàng nhưng, bằng cách nào đó, trong khi đang mặc bộ áo len nông dân, nàng cảm thấy gần như là

nàng ... ở thì, ngang hàng với người phụ nữ này. “Nếu tôi xích anh ấy vào một chỗ thì anh ấy sẽ nói chuyện, nhưng chẳng nhiều lắm,” cuối cùng Liana trả lời.

“Đừng từ bỏ cuộc chiến. Ngài ấy sẽ phải trở nên hoàn thiện nếu phu nhân chú ý đến. Và khiến ngài ấy cười. Cù ngài ấy.”

“Cù anh ấy ư?” Nước nhuộm đen chảy thành dòng qua mặt Liana.

“Mmm,” Gaby nói. “Chỗ xương sườn ấy. Họ là những người đàn ông tốt, dù thế. Họ không hay thay đổi trong chuyện tình cảm. Nếu ngài ấy yêu phu nhân hôm nay, ngài ấy sẽ yêu phu nhân mãi mãi. Ngài ấy không giống vài gã nào đó, yêu phu nhân hôm nay, rồi người khác vào ngày mai, và người khác vào ngày kia. Ở đó, chính là chỗ nên làm. Tóc phu nhân đã trở lại màu vàng óng rồi.”

Liana ngồi dậy, quăng mái tóc ướt về lưng. “Và giờ chúng ta không thể trở lại lễ hội. Ai đó hẳn đã nhận ra ta.”

“Không,” Gaby nói nghiêm túc. “Hai người không muốn trở lại đó đâu. Giờ mọi người đang bàn tán về chuyện sáng nay có một người đàn ông bí ẩn đã đánh nhau với Baudoin. Hai người không nên trở lại.” Gương mặt cô ấy sáng bừng lên. “Nhưng tôi có mang theo ít đồ ăn và chúng ta có thể ở đây giữa một nơi đáng yêu thế này.”

Gabriel không nói với Liana rằng cô ấy đã để dành cả năm cho bữa tiệc mà cô ấy đã mang theo đây. Bên dưới vẻ ngoài hạnh phúc của Gaby là một người đàn bà rất tham vọng – nhưng cô ấy không tham vọng cho bản thân. Cô ấy tham vọng cho người đàn ông cô yêu hơn cả mạng sống của mình.

Cô mới chỉ mười hai khi lần đầu gặp gỡ anh chàng lạnh lùng đẹp trai Baudoin và cô đã quyết định phải có được anh bằng bất cứ cách nào. Cha cô muốn cô có một cuộc hôn nhân tốt, không phải là kết hôn với một tên con hoang không có của cải. Nhưng Gaby đã nài nỉ, khóc lóc, van nài, mè nheo cho tới khi cha cô cuối cùng cũng đồng ý đề nghị với cha dượng của Baudoin.

Baudoin đã cưới cô vì của hồi môn của cô, và những năm đầu tiên bên nhau rất khó khăn. Anh có nhiều người đàn bà khác, nhưng tình yêu của Gaby đủ mạnh mẽ hơn sự mê đắm của anh. Dần dần anh bắt đầu chú ý đến cô, đến bên cô vì tình yêu và sự thoải mái, và khi những đứa con của họ ra đời, anh cũng đã tìm thấy niềm hạnh phúc bên chúng.

Trong suốt sáu năm hôn nhân của họ, Baudoin từ một gã tinh nghịch nháy mắt từ cái giường này sang cái giường khác để trở thành một thương nhân thành công, người dành hết niềm hạnh phúc bên vợ và các con.

Sáng nay, khi anh thấy Lord Rogan trong đám đông, anh đã nhận ra người anh em cùng cha của mình ngay tức thì. Lần đầu tiên sau nhiều năm cơn thịnh nộ xưa cũ của anh lại trỗi dậy.

Mấy giờ sau anh đã tìm được Gaby và, sau nhiều lời khuyên dụ từ cô, anh đã kể lại chuyện xảy ra trong rừng. Anh đã rất hổ thẹn vì việc tấn công một người từ sau lưng và anh kể với Gaby về đề nghị mà anh đã nhận lời, nhưng nói rằng họ phải rời khỏi vùng và bắt đầu lại ở một nơi khác, rằng anh không thể chịu đựng nổi khi đối mặt với Lord Rogan nữa.

Gaby thầm cầu nguyện thật nhanh để cám ơn Chúa cuối cùng đã mang đến cho họ cơ hội này, và rồi cô làm việc với Baudoin. Cô dùng mọi phương cách có thể nghĩ ra để phá vỡ sự e ngại của Baudoin. Một khi chuyện này được hoàn thành cô biết cô phải làm việc cho lãnh chúa và phu nhân tốt bụng, vị tha của ông ta. Và cô biết đó là ngày hôm nay, khi mà lãnh chúa và phu nhân của ông ta mặc trang phục nông dân, là cơ hội của cô. Ngày mai, khi họ trở lại địa vị cao sang còn cô vẫn trong cảnh nông dân nghèo khó, hố sâu ngăn cách giữa họ sẽ lớn vô cùng.

Thế nên cô đã lấy khỏi tiền cất giấu, mua thịt bò, thịt lợn, thịt gà, bánh mì, cam, pho mát, quả chà là, quả vả và bia, rồi bỏ trong một cái giỏ và đi tìm kiếm những người họ hàng cao sang của Baudoin. Cô không để cho bản thân nghĩ tới danh tiếng của Rogan, thứ đã được khắc họa quá rõ ràng trong vở kịch (và nàng từ chối nghĩ về việc Lord Rogan biết rằng Baudoin đã đóng vai ngài lãnh chúa), mà chỉ tập trung vào việc vui vẻ và sự ngang hàng.

Liana không phải nói nhiều khi nàng ở gần Gaby, mà là không ai trong bọn họ cần làm thế, vì Gaby nói đủ nhiều cho cả một đội quân. Ban đầu Liana dè dặt với người đàn bà này. Nàng không thích sự ngạo mạn của cô ta, không thích cái cách người đàn bà này ép bản thân xen vào khoảng thời gian lẽ ra là riêng tư của nàng bên Rogan.

Nhưng chỉ một lát sau, Liana bắt đầu cởi mở. Khá dễ chịu khi nghe nói chuyện. Với Rogan nàng phải ép anh mới được từng từ và chẳng có vị khách nào ở Moray Castle, không có ai để nói chuyện ngoại trừ mấy cô thị nữ của nàng và vị Phu nhân – người quá thường xuyên ở sau cánh cửa khóa chặt.

Và, cũng là, Liana thích cách Gaby thương yêu Baudoin. Đôi mắt cô ấy nhìn anh trong một sự chiếm hữu theo cách vừa là vợ, vừa là mẹ, vừa như một con quỷ muốn ăn tươi nuốt sống sinh mạng của anh. *Mình tự hỏi không biết mình có nhìn Rogan như thế không*, nàng nghĩ.

Mấy người đàn ông nhìn người kia lo ngại, không biết phải nói gì hay đối xử với người kia như thế nào, cho tới khi Gaby gợi ý Rogan dạy Baudoin cách chiến đấu với cây gậy dài.

Phụ nữ ngồi trên mặt đất ăn pho mát với bánh mì và quan sát họ tập luyện. Rogan là một người thầy tốt, có chút hà khắc. Anh đánh ngã Baudoin vào dòng suối lạnh buốt tới ba lần. Nhưng Baudoin không là con trai của cha anh vì gì hết. Lần thứ tư Rogan định cho ông anh rơi vào dòng nước, Baudoin đã trụ lại và Rogan té nhào xuống nước lạnh.

Liana đứng bật dậy ngay và chạy về phía chồng. Anh trông rất choáng váng khi ngồi đơ ngay trong dòng nước khiến Liana bắt đầu cười ngặt, cũng như Gaby. Thậm chí Baudoin cũng mỉm cười. Mất một lúc, nhưng rồi Rogan cũng mỉm cười.

Liana đưa tay nàng ra để giúp anh đứng dậy nhưng, vẫn cười, anh kéo nàng xuống dòng nước cùng với anh. “Chơi xấu,” nàng hét lên. “Em gần như khô hết rồi.”

Anh đứng dậy, rồi bế nàng ra khỏi mặt nước và đưa nàng ra chỗ thảm cỏ đầy nắng và ngồi xuống bên nàng. Anh cởi áo sơ mi, và khi Liana rùng mình, anh kéo nàng vào vòng tay khiến nàng ngã hẳn người vào anh. Liana biết nàng chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời nàng.

“Có gì ăn không?” Rogan hỏi. “Anh đói quá.”

Gaby mang những đồ ăn ngon lành từ trong giỏ ra, và cả bốn người lớn và hai đứa trẻ bắt đầu ăn. Hầu hết Gaby là người nói, kể những câu chuyện ngắn hài hước của cuộc sống trong làng. Cô vô cùng khéo léo để tránh đả động tới nhà Peregrine.

Liana có thể cảm thấy Rogan đang thả lỏng. Anh hỏi Baudoin vài câu về một nghề buôn len, thậm chí hỏi anh ấy xem có ý tưởng gì để cải thiện sản lượng gỗ của nhà Peregrine.

Cô gái nhỏ, Sarah, chỉ mới biết đi, chỉ lẫm chẫm, cầm một quả chà là và đập chũng trên đôi chân mũm mĩm, được cha cô bé giúp, bước tới bên Rogan. Cô bé đứng đó và nhìn anh chăm chăm một lúc cho tới khi Rogan nhìn cô bé. Anh chưa bao giờ chú ý nhiều tới bọn con nít, nhưng anh thấy rằng cô bé là một đứa trẻ xinh xắn với đôi mắt đen láy đang nghiên cứu anh.

Đứa trẻ đưa cho anh quả chà là, và khi Rogan nhận nó, cô bé dường như nghĩ đó là một lời mời. Cô bé quay người và ngồi thụp lên đùi anh, dụi lưng bé vào ngực anh.

Rogan nhìn xuống mái đầu lộn xoăn mềm mại mà kinh ngạc.

“Không được làm thế với người lạ chứ,” Gaby nói. “Bé Sarah của tôi.”

“Bế con bé đi,” Rogan nói dưới hơi thở với Liana. “Bế con bé ra khỏi ta.”

Liana đột nhiên giả điếc. “Nè, Sarah, con đưa mấy quả vả này cho chú Rogan của con đi nào.”

Trang trọng, cô bé cầm lấy một quả vả và đưa nó lên miệng của Rogan. Khi anh cố giằng nó khỏi con bé, nó kêu ré lên phản đối. Trông như thể đó là điều khó chịu nhất mà anh từng phải làm, anh mở miệng ra và cho phép con bé bỏ quả vả vào trong.

Liana say sưa nói chuyện với Gaby và giả vờ nàng không chú ý tới Rogan và đứa trẻ, nhưng nàng vẫn tiếp tục đưa cho cô bé những quả chà là và quả vả. Khi con bé mệt vì cho ông chú mình ăn, con bé ngã người vào Rogan và ngủ thiếp đi.

Rất nhanh, mặt trời đang xuống thấp ở đường chân trời và Liana biết rằng đã đến lúc về nhà. Nàng không muốn khoảng thời gian dễ chịu này kết thúc, không muốn trở lại Moray

Castle âm đạm và, có lẽ, một người chồng thờ ơ với nàng. Nàng trượt tay nàng vào tay Rogan và tựa đầu lên vai chàng. Họ ngồi đó một lúc lâu, quần quýt lấy nhau, đứa trẻ đang say ngủ trên đùi chàng.

“Đây là ngày tuyệt vời nhất trong đời em,” Liana thì thầm. “Em ước gì nó sẽ không bao giờ kết thúc.”

Rogan xiết cánh tay quanh nàng. Lãng phí mất một ngày và anh không định sẽ có kế hoạch cho những thứ phù phiếm thế này nữa, nhưng anh đồng ý là nó ... ừ thì, dễ chịu.

Bé Sarah tỉnh dậy và khóc khiến họ nhận ra là họ phải trở lại ngôi nhà đáng kính rồi.

“Ngày mai hai người sẽ tới chứ?” Liana hỏi Gaby, và thấy những giọt nước mắt biết ơn lấp lánh trong đôi mắt của cô. Ngay lập tức, Liana dự định để Gaby trở thành nữ cận thần của nàng. Gaby sẽ trông nom việc những cô hầu giữ gìn nhà cửa sạch sẽ và Liana sẽ có nhiều thời gian với chồng nàng hơn.

Rồi màn đêm buông xuống, Rogan và Liana chậm chậm thả bước về Moray Castle. Tay trong tay, họ sánh bước bên nhau lặng lẽ.

“Em ước chúng ta không phải trở về,” Liana nói. “Em ước chúng ta có thể giống như Gaby và Baudoin, sống trong một túp lều tranh đơn sơ nơi nào đó và - ”

Rogan khịt mũi. “Họ đã sẵn sàng từ bỏ túp lều đơn sơ của họ rồi. Bữa ăn đó hẳn là tiêu tốn cả năm tiền lương.”

“Nửa năm,” Liana nói với giọng chắc nịch của một người đã dành rất nhiều thời gian với sổ sách kế toán. “Nhưng họ yêu thương nhau,” nàng mơ màng. “Em có thể thấy nó trong mắt Gaby.” Nàng ngược nhìn Rogan. “Nó hẳn cũng như thế khi em nhìn anh.”

Rogan đang nhìn thẳng về những bức tường của Moray Castle. Nó hẳn là dễ dàng khi họ rời đi vào buổi sáng nay. Nếu như bọn Howard cải trang thành những người bán rau và cầu xin được vào trong thì sao? Anh cần phải thắt chặt canh phòng hơn.

“Anh có nghe thấy em nói gì không đấy?” Liana hỏi.

Có lẽ anh nên đeo một vật tượng trưng cho những người nông dân được phép đi vào. Tất nhiên là vật tượng trưng đó có thể bị đánh cắp, nhưng -

“Rogan!” Liana đã dừng bước và, giữ chặt tay anh, nàng cũng khiến anh ngừng lại.

“Có chuyện gì?”

“Anh có đang nghe em nói không vậy?” Liana hỏi.

“Mọi lời em nói,” anh đáp. Có lẽ cần thứ gì đó bên cạnh một vật tượng trưng. Có thể là –

“Em đã nói gì?”

Rogan nhìn nàng trống rỗng. “Nói về cái gì ư?”

Nàng mím môi. “Em đang nói với anh rằng em yêu anh đấy.”

Có lẽ là một từ mật khẩu, thay đổi hàng ngày. Hoặc có thể an toàn nhất là chỉ cho phép những nông dân được chỉ định một cách chắc ra vào, đảm bảo sẽ không bao giờ để gương mặt lạ nào lọt qua.

Trước sự sửng sốt của Rogan, vợ anh thả tay anh ra và đi lên trước anh, và cứ theo cách nàng bước thì rõ ràng là nàng đang tức giận. “Giờ thì gì nữa đây?” anh lẩm bẩm. Anh đã làm mọi thứ nàng muốn cả ngày hôm nay và nàng vẫn chưa vừa lòng nữa.

Anh bắt kịp nàng. “Có chuyện gì à?”

“Ồ, anh đã chú ý đến em rồi đấy,” nàng kiêu kỳ. “Em hy vọng em đã không quấy nhiễu anh vì nói với anh rằng em yêu anh.”

“Không,” anh thành thật nói. “Ta chỉ là đang mãi suy nghĩ về những chuyện khác.”

“Đừng để lời tuyên bố về tình yêu của em làm ngắt quãng,” nàng hậm hực nói. “Em dám chắc rằng có hàng trăm ả từng thề thốt họ yêu anh. Mấy cô Ngày ấy. Nhưng anh còn có cả những cô Tháng rồi ấy chứ. Và tất nhiên cả Jeanna Howard chắc cũng nói thế với anh mỗi ngày.”

Rogan đang cố nhìn thấu cái mớ phi lô gic hỗn độn của nàng. Một người khác trong những ý nghĩ của đàn bà và chẳng có gì nghiêm trọng hơn. “Cô ấy không phải là Howard khi cô ấy cưới ta.”

“Em biết. Nhưng anh không chối rằng cô ta nói đi nói lại với anh rằng cô ta yêu anh. Anh chắc đã nghe quá nhiều lần tới mức nó chẳng còn ý nghĩa gì khi em nói.”

Rogan nghĩ một lúc. “Ta không nhớ là có người đàn bà nào nói với ta rằng cô ấy yêu ta cả.”

“Ồ,” Liana nói, và len tay nàng trở lại tay anh. Họ bước đi trong im lặng vài phút. “Anh có yêu em không?” nàng dịu dàng hỏi.

Anh xiết tay nàng. “Ta có vài lần. Và tối nay, ta sẽ -”

“Không phải yêu như thế. Ý em là bên trong anh ấy. Giống như là anh yêu mẹ mình ấy.”

“Mẹ mất khi ta vừa mới sinh.”

Nàng cau mày. “Thế còn mẹ của Severn.”

“Bà ấy qua đời khi sinh Severn, lúc đó ta hai tuổi. Ta không nhớ gì về bà ấy cả.”

“Mẹ của Zared thì sao?” Liana dịu dàng hỏi.

“Ta không nghĩ mình thích bà ấy chút nào. Bà ấy luôn làm chúng ta sợ. Khóc lóc rất nhiều.”

“Không ai thử làm dịu bà ấy à?”

“Rowland đã nói bà ấy ngừng khóc để bọn ta có thể ngủ.”

Liana nghĩ về người phụ nữ tội nghiệp, một mình giữa một tòa lâu đài bẩn thỉu toàn bọn đàn ông chỉ chăm chăm nghĩ tới sự khóc than của bà gây ảnh hưởng tới giấc ngủ của bọn họ. Và bà là người vợ đã bị bỏ đói đến chết ở Bevan Castle. Nếu Rogan không yêu thương phụ nữ trong đời, anh hẳn phải yêu thương anh em trai của mình. “Khi anh cả của anh qua đời -”

“Rowland không chết, anh ấy bị giết bởi bọn Howards.”

“Được rồi,” nàng nôn nóng. “Bị giết. Bị sát hại. Bị tấn công một cách lén lút không có sự khiêu khích. Anh có nhớ anh ấy sau cái chết của anh ấy không?”

Rogan mất một lúc mới trả lời khi mừng tượng lại hình ảnh người anh trai quyền uy, mạnh mẽ của mình trong đầu. “Ta nhớ anh ấy mỗi ngày,” cuối cùng anh nói.

Giọng Liana thấp xuống. “Anh sẽ nhớ em chứ nếu em chết? Giả như, có một bệnh dịch nào đó mang em đi ấy?”

Anh nhìn xuống nàng. Nếu nàng chết, cuộc sống của anh sẽ trở lại như xưa. Quần áo của anh lại lúc nhúc chấy rận. Bánh mỳ lại lẫn sạn cát. Các Ngày sẽ trở lại. Nàng sẽ không luẩn quẩn xung quanh nguyên rửa anh, nhạo báng anh, công khai làm anh xấu hổ, hay làm anh lãng phí thời gian. Anh cau mày. Phải, anh sẽ nhớ nàng.

Và anh chết tiệt là không hề thích cái ý nghĩ nhớ nhung nàng.

“Ta sẽ không phải đi thêm bất cứ cái lễ hội nào nữa,” anh nói và đi trước nàng.

Liana đứng chôn chân tại đó. Nàng không thích nghĩ những lời đó của anh khiến nàng tổn thương biết bao. Họ đã bên nhau một thời gian ngắn và anh có nhiều ý nghĩa với nàng, nàng thì

thậm chí còn chẳng là gì đối với anh.

Nàng thề với bản thân là nàng sẽ không bao giờ để anh thấy anh đã tổn thương nàng thế nào, nàng sẽ giữ lấy nỗi đau cho riêng mình. Nàng nghĩ mặt nàng đang dửng dưng, không có biểu hiện gì, nhưng khi Rogan quay lại, anh thấy cô vợ bé nhỏ xinh đẹp của anh với môi dưới trề ra và đôi mắt mở to ngân ngấn nước. Anh tự hỏi xem có chuyện gì với nàng vậy. Có phải nàng sợ chết khiếp việc trở lại tòa lâu đài?

Anh bước tới bên nàng và đặt tay dưới cằm nàng, nhưng nàng giằng ra.

“Anh chẳng quan tâm gì tới tôi,” nàng nói. “Nếu tôi mà chết, anh sẽ kiếm một cô vợ giàu có khác và giữ lấy của hồi môn của cô ta.”

Rogan khẽ nhún vai. “Hôn nhân quá rắc rối,” anh nói. “Cha ta có sức chịu đựng của cả ngàn gã đàn ông. Ông ấy đã trải qua bốn cuộc hôn nhân.”

Mặc cho những ý định của nàng, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. “Nếu tôi chết, không ngờ gì là anh sẽ quăng xác tôi vào con hào ấy rồi. Một sự giải thoát!”

Sự bối rối của Rogan hiện ra. “Nếu em chết ta sẽ...”

“Sao cơ?” nàng hỏi, nhìn anh qua hàng mi ngập nước.

“Ta sẽ... biết rằng em đã ra đi.”

Liana biết rằng đó là những gì tốt nhất mà nàng có thể lấy ra từ anh. Nàng quàng tay quanh cổ anh và bắt đầu hôn anh. “Em biết là anh có quan tâm mà,” nàng nói.

Trước sự kinh ngạc của cả hai, người dân xung quanh họ bắt đầu vỗ tay. Họ đã để hết tâm trí vào cuộc tranh cãi của cả hai mà quên đi những người xung quanh họ đang hớn hỏ theo dõi và lắng nghe.

Rogan còn xấu hổ hơn cả Liana. Anh chộp lấy tay nàng và bắt đầu chạy. Họ ngừng lại không xa chỗ bức tường của lâu đài và đột nhiên anh, cũng cảm thấy, miễn cưỡng muốn kết thúc ngày hôm nay.

Một người bán dạo với một cái khay gỗ được buộc chặt bằng một cái dây đeo qua vai anh ta. Trong khay xếp đầy những món đồ chơi bằng gỗ, những thứ đang nhún nhảy với một cái que điều khiển. Người bán dạo, thấy sự chú ý của Rogan, nhanh chóng tiến lại và biểu diễn một con búp bê nhỏ ngộ nghĩnh. Khi Liana cười trước trò hề của con búp bê, Rogan thấy bản thân đang thấy ra hai đồng xu quý giá cho chuyện này.

Liana ôm ấp con búp bê một cái tha thiết. Nếu Rogan có tặng nàng ngọc lục bảo, nàng cũng sẽ không thích chúng nhiều như là thích con búp bê này. Nàng ngược nhìn Rogan với tình

yêu.

Rogan quay đi khỏi cái nhìn yêu thương của nàng. Lòng bông suốt một ngày, lãng phí cả thời gian và tiền bạc cho một cô nàng nhõng nhẽo với những yêu cầu ngu ngốc. Và lại còn...

Anh đặt tay lên vai nàng và ngắmm nàng đùa nghịch với món đồ chơi. Anh cảm thấy dễ chịu khi anh ngắmm nàng như vậy. Anh cảm thấy yên bình, điều mà anh nghĩ sẽ chẳng bao giờ cảm thấy được trước kia. Anh cúi xuống và hôn lên đỉnh đầu nàng. Chưa bao giờ anh lại hôn một người đàn bà mà lại không phải vì ham muốn nhục dục.

Liana dụi người vào gần anh hơn và Rogan biết anh đã khiến nàng hài lòng. Thật ngớ ngẩn, tất nhiên rồi, nhưng thế nào đó mà việc làm nàng hài lòng lại khiến anh thấy hài lòng.

Với một tiếng thở dài tiếc nuối, anh dẫn họ trở lại lâu đài.

Chương Mười Ba

Severn đang ngồi ở chiếc bàn giờ đã được lau lia sạch sẽ trong căn phòng chính, ăn pho mát không mốc meo và thịt bò được nấu hoàn hảo, và cười khúc khích.

Zared ngẩng lên. “Muốn cho em biết chuyện vui về gì không?”

“Nguyên một ngày trên giường với một người đàn bà,” anh nói. “Thậm chí anh chẳng tin được là anh Rogan lại có thể làm thế, nhưng lại một lần nữa anh đánh giá thấp anh trai của mình rồi.” Đôi mắt anh kiêu hãnh. “Chị ta sẽ chẳng thể bước đi nổi đâu. Chị ta chắc chắn là sẽ phải dành nguyên hôm nay trên giường, để mà nghỉ ngơi.”

“Có thể Rogan sẽ là người duy nhất muốn nghỉ ngơi.”

“Ha!” Severn khịt mũi. “Em chẳng biết gì về đàn ông cả. Đặc biệt là về đàn ông như anh trai chúng ta. Anh ấy sẽ đặt người đàn bà đó đúng chỗ của chị ta. Rồi em xem. Sẽ không còn thử điều hành nơi này nữa sau ngày hôm qua đâu. Rogan sẽ không cân nhắc việc huấn luyện ngoài sân tập với việc nằm trên đùi chị ta nữa.” Có chút cay đắng trong giọng của anh. “Chị ta sẽ ở trong phòng của chị ta từ giờ trở đi và sẽ không thử gây cản trở cuộc sống của chúng ta nữa. Không còn lải nhải không ngừng về chuyện sạch sẽ và -”

“Nấu ăn,” Zared xen vào. “Lại lại thích thế này hơn. Em chắc chắn là thích đồ ăn ngon.”

Severn chìa con dao cắt đồ ăn của anh vào Zared. “Xa xỉ có thể khiến đàn ông lui bại, và không ai biết điều này tốt hơn anh trai chúng ta đâu. Rogan -”

“Thua vụ cá cược.”

Severn lườm một cái. “Phải, anh ấy có thể đã thua vụ cá cược, nhưng anh ấy có thứ mà anh ấy muốn.”

“Có lẽ,” Zared nói, quệt một muỗng bơ kem tươi, ngọt ngào to tướng lên mẩu bánh mỳ. “Nhưng rồi vẫn là quyết định của chị ấy về những gì mà chị ấy muốn làm, không phải sao? Và chị ấy đã thắng vụ cược, không phải sao? Chị ấy đã giao nộp những tên trộm trong khi anh và anh Rogan không thể. Và chị ấy -”

“May mắn thôi,” Severn nói, hàm cứng lại. “Mèo mù vớ cá rán. Không nghi ngờ gì là bọn nông dân đã sẵn sàng quay lưng lại với lũ trộm và chị ta chỉ là xuất hiện đúng lúc ấy.”

“Uh-huh,” Zared nói. “Chắc rồi.”

“Anh không thích cái giọng đó của em đâu.” Severn nạt.

“Và em không thích lý luận ngốc nghếch của anh. Người đàn bà đó đã làm được rất nhiều việc trong một thời gian ngắn và chị ấy xứng đáng với sự tín nhiệm. Và còn nữa em nghĩ anh Rogan đang phải lòng yêu chị ấy.”

“Yêu!” Severn nhe răng. “Yêu! Rogan sẽ không bao giờ yếu đuối thế. Anh ấy đã có hàng trăm đàn bà, hàng nghìn, và anh ấy chưa bao giờ phải lòng yêu hết. Anh ấy sẽ không thế. Anh ấy quá lý trí.”

“Anh ấy đã không quá lý trí về Jeanne Howard.”

Mặt Severn tím tái. “Em thì biết gì về ả đàn bà đó chứ? Em chỉ là đứa trẻ khi ả ta ở đây. Sự phản bội của ả đã giết chết Basil và James.” Anh kiềm chế một chút. “Dù thế nào, Rogan biết đàn bà là thế nào, đặc biệt là những bà vợ thì thế nào.” Anh nhìn Zared và cười toe. “Và bên cạnh đó, Rogan không bao giờ ưa ả đàn bà anh ấy ăn nằm cùng. Sau ngày hôm qua, anh ấy sẽ phát ốm với người đàn bà này và chắc chắn sẽ gửi chị ta tới Bevan và rồi mọi thứ sẽ xung quanh sẽ trở lại bình thường.”

“Bình thường nghĩa là chuột ở trên gác và xác chết ở dưới mương ư? Anh biết chuyện gì sai ở anh không, Severn? Anh đang ghen. Anh không muốn anh trai anh chú ý tới ai khác ngoài trừ anh. Anh không-”

“Ghen tuông! Anh sẽ nói cho em nghe chuyện gì sai với anh: Anh sợ sự chú tâm của Rogan sẽ dẫn tới sự phản bội của lũ Howards. Nếu người đàn bà này làm mềm yếu anh ấy, anh ấy sẽ quên cảnh giác sau lưng và một mũi tên sẽ xuyên thủng nó. Một người đàn ông không thể

là người nhà Peregrine mà lại bám váy đàn bà được. Em nên biết như thế.”

“Em biết,” Zared nhẹ nhàng nói. “Nhưng nếu như anh Rogan có ... quan tâm tới chị ấy?”

“Anh ấy sẽ không thể. Tin anh đi. Anh biết anh trai mình nhiều hơn anh ấy biết chính bản thân ấy chứ. Anh ấy thậm chí còn không thể nhớ nổi tên của người đàn bà ấy, thế nên chẳng thể nào có chuyện yêu đương gì cả đâu.”

Zared định nói, thì một tiếng động trên gác khiến cả hai ngẩng lên.

Rogan và Liana đi vào trong phòng, cả hai đều rạng rỡ trong áo lụa thêu kim tuyến, tóc của Rogan ẩm ướt, như thể anh ấy vừa mới tắm gội. Liana lồng cánh tay nàng vào tay anh, và anh ôm lấy nàng.

Bất thường hơn cả bộ quần áo hay dáng điệu là vẻ mặt của Rogan. Nếu không hẳn là mỉm cười thì anh cũng rất gần như thế và đôi mắt anh lấy lánh khi nhìn xuống gương mặt yêu kiều của vợ anh.

“Có lẽ,” Rogan đang nói.

“Anh sợ là em sẽ phủ nhận anh trước mặt nông dân ư?” Liana hỏi.

“Nàng phủ nhận ta?” anh hỏi. “Điều đó hẳn sẽ khiến đám nông dân tin là nàng đã ...” – anh ngập ngừng – “... thuần phục ta.”

Liana cười, tựa trán nàng lên cánh tay anh. Khi họ bước lại cái bàn, họ không để ý thấy khuôn mặt đang há hốc miệng vì kinh ngạc của Severn và Zared.

“Buổi sáng tốt lành,” Liana hân hoan nói, rồi ngồi xuống bên phải Rogan. “Cứ nói với em nếu mọi người không thích đồ ăn và em sẽ nói lại với nhà bếp – sau buổi thiết tiệc.”

“Anh biết rồi,” Rogan nói với một chút chế giễu trầm trọng. “Và nếu nàng không bị cuốn vào những buổi xét xử, thì chúng ta sẽ có gì cho bữa tối?”

Liana mỉm cười ngọt ngào với anh. “Thứ mọi người vẫn luôn ăn ấy: bánh mỳ sạn cát và thịt có giò, với nước mương để uống.”

Rogan đưa đôi mắt lấp lánh sang nhìn Severn. “Người đàn bà này ra tối hậu thư với ta. Nếu ta không cho phép cô ấy giúp việc xét xử trong các vụ việc, cô ấy sẽ bỏ đói ta.”

Severn quá choáng váng vì hành vi mới mẻ này của ông anh trai để mà thốt nên lời, và giờ anh không tin vào bản thân mình nữa. Anh đứng dậy quá nhanh khiến cái ghế đổ xuống sàn. Anh quay gót và dậm bước khỏi căn phòng.

Rogan, đã sống với mấy anh em trai không ử rữ thì cũng cấu kỉnh mọi lúc, đã chẳng quan tâm tới biểu hiện của Severn.

Không như Liana. Nàng quay sang Zared. “Có chuyện gì với chú ấy thế?”

Zared nhún vai. “Anh ấy không thích mình bị sai. Anh ấy sẽ vượt qua thôi. Rogan, anh trông có vẻ đã tận hưởng ngày hôm qua nhỉ.”

Rogan bắt đầu nói gì đó về lễ hội, nhưng anh nghĩ tốt nhất là chỉ vài người biết anh đã ở đâu hôm qua thôi. “Ừ,” anh nhẹ nhàng. “Quả thế thật.”

Zared nhìn Rogan đang ngắm Liana với vẻ tư lự trên mặt. Rogan sẽ nhớ tên người đàn bà này, Zared nghĩ, và lại băn khoăn liệu ông anh có đang yêu không. Ông anh Rogan khi yêu sẽ như thế nào nhỉ? Liệu anh ấy có biến thư phòng của mình thành nơi riêng tư để mà viết thơ phú đấy chứ?

Zared lặng lẽ ngồi ở bàn và theo dõi hai người họ và thấy ông anh trai không xử sự như một gã Peregrine. Có lẽ anh Severn đúng. Ông anh này sẽ không bao giờ có thể dẫn đầu một cuộc tấn công vào lũ Howards.

Khi Rogan ăn xong, anh nhìn Liana thêm khát và nói, “Lại đây với ta nào, người đẹp,” khiến Liana phá lên cười ngặt nghẽo.

Zared, ngay lúc đó, đã bắt đầu đồng ý với Severn. Đây không phải là người anh trai mà Zared vẫn luôn biết, ông anh Rogan luôn cầu nhàu, cau có và thù hận.

Lặng lẽ, tính toán, Zared rời khỏi bàn, mà Rogan và Liana không chú ý.

Cơn giận của Severn bám rịt lấy anh suốt cả ngày. Cả buổi chiều anh ở bãi tập với binh sỹ, nhưng Rogan thì không. “Chắc là lại nằm rịt ở chỗ ả đàn bà đó rồi,” anh lẩm bẩm.

“Thưa ngài?” binh sỹ đang tập luyện cùng với Severn hỏi.

Severn trút cơn giận của anh lên người lính, tấn công anh ta trong một trận đấu diễn tập với sự hung tợn mà anh thường chỉ dùng trên chiến trường.

“Đủ rồi!” Rogan hét lên phía sau Severn. “Chú đang định giết người lính này đấy à?”

Severn ngừng lại, thanh gươm lăm lăm trong tay, và quay lại với ông anh trai. Bên cạnh Rogan là một người đàn ông trông rất giống anh ấy. “Một gã con hoang của cha chúng ta làm gì ở đây thế?” Severn gầm lên.

“Người này sẽ tập luyện cùng với chúng ta. Anh sẽ để anh ta dưới sự huấn luyện của chú.” Rogan nhìn quay đi, nhưng Severn túm lấy vai Rogan và kéo anh quay lại.

“Chết tiệt đi nếu tôi huấn luyện cho gã con hoang này. Nếu anh muốn hấn ở đây, anh đi mà lo cho hấn. Hay là chúng ta nên để vợ anh luyện cho hấn, vì cô ả dường như đang điều hành nhà Peregrine này rồi? Hấn là ý của cô ả phải không?”

Severn đã đánh trúng sự thật, và Rogan chớp lấy một cây giáo sắt trong tay một binh sỹ đang đứng gần đó. “Chú sẽ thu lại những lời đó,” Rogan nói, và bước tới em trai.

Severn cũng cầm lấy một cây giáo. Hai người đàn ông đánh nhau khá lâu và dùng hết sức trong khi những binh sỹ của họ theo dõi trong im lặng, vì họ thấy rằng đây không hề giống những trận đấu hoa mỹ thông thường của cặp anh em mà có ẩn tình gì đó và nghiêm trọng hơn nhiều.

Rogan không bị phân tâm vì cơn thịnh nộ như là em trai mình. Thực tế là anh cảm thấy ít giận dữ hơn so với anh những năm vừa qua, nên anh chỉ đơn thuần là tự vệ bản thân trước những đợt tấn công của ông em trai.

Cả hai người đều ngã nhiên khi một chân của Rogan vướng ở phía sau và anh bị ngã. Rogan bắt đầu đứng lên, nhưng Severn nghiêng thân ngọn giáo sắt vào cổ họng ông anh trai.

“Đây là điều ả đàn bà đó sẽ làm với anh,” Severn nói. “À ta thiến anh lúc nào không biết đâu; ả đã buộc được cái xích quanh cổ anh rồi đấy.”

Điều này quá giống với thứ mà bọn nông dân đã diễn trong vở kịch. Cơn giận của Rogan trào lên. Anh gạt ngọn giáo sang một bên và đứng dậy, tiến tới Severn với hai tay không.

Sáu binh sỹ nhảy vào Rogan và bốn người nhảy vào Severn để giữa hai người đàn ông tách ra.

“Anh luôn luôn là một gã ngu khi dính tới đàn bà,” Severn gào lên. “Cô vợ trước của anh đã hại chết hai người anh em, nhưng tôi đoán là chúng tôi chẳng có ý nghĩa gì đối với anh khi anh có một cô vợ.”

Rogan giận điên. “Thả ta ra,” anh ra lệnh cho người của mình, và những người đàn ông lùi lại. Họ không nên xen vào. Rogan là lãnh chúa và anh có mọi quyền hành để làm bất cứ điều gì cần phải làm với em trai mình.

Rogan bước lại gần em trai. Đôi mắt xanh của Severn vẫn rực lửa giận dữ; anh bị giữ lại bởi những hiệp sỹ. “Ta vừa đưa tới cho chú một người anh trai khác nữa để huấn luyện,” anh lạnh lẽo nói. “Ta trông đợi chú sẽ làm việc đó.” Anh quay đi và bước trở lại lâu đài.

Vài giờ sau một Severn mồ hôi nhễ nhại leo lên cầu thang đá qua nhà bếp và vào phòng của Iolanthe. Ở đây sự sang giàu của căn phòng rộng lớn, ngập nắng này thật lộng lẫy. Vàng sáng lung linh, những tấm lụa thêu lấp lánh, trang sức trên những bộ dạ phục của các quý cô

ong ánh. Nhưng tạo vật xinh đẹp nhất trong phòng là Iolanthe. Vẻ đẹp của nàng, dáng hình của nàng, giọng nói của nàng, những cử động của nàng, tất cả đều không chút tỳ vết, một vẻ đẹp tinh tế tuyệt diệu mà người ta không thể thốt nên lời khi chiêm ngưỡng nàng.

Khi Io thấy cơn giận trên gương mặt Severn, nàng giơ tay lên và cho lui ba người đã bà đang ngồi trong phòng. Nàng rót rượu ngon vào một chiếc cốc vàng, trao tận tay cho Severn, và khi anh uống cạn chỉ bằng một ngụm, nàng lại rót đầy.

“Kể cho em nghe đi nào,” nàng dịu dàng.

“Là ả đàn bà chết tiệt đó,” Severn nói.

Io biết ai là người anh muốn nói đến vì Severn từng phàn nàn về cô vợ mới của Rogan vài lần rồi.

“Cô ta là một Delilah[15],” anh nói. “Cô ta đang hút hồn anh ấy. Cô ta điều hành anh ấy, đám binh lính, bọn gia nhân, lũ nông dân, và thậm chí là cả ta. Cô ta ra lệnh phòng ta phải được dọn sạch bong! Không có nơi nào mà cô ta không dám chạm đến. Cô ta xâm lấn thư phòng của Rogan và anh ấy còn không thèm khiển trách cô ta lấy một lời.”

Io ngẩng nhìn anh đầy chăm chú. “Và cô ta đã làm gì hôm nay vậy?”

“Bằng cách nào đó cô ta đã thuyết phục được Rogan mang về một trong những tên con hoang của cha chúng ta vào trong lâu đài, và ta phải huấn luyện cho hắn. Hắn là một gã buồn len.” Severn nói những lời cuối với sự kinh hoàng.

“Sao mà anh bị sùng tượng ở trán vậy?”

Severn nhìn ra xa. “Gã đó có chút may mắn với những cái sào. Hắn sẽ không bao giờ thành một hiệp sỹ được, dù cho ả đàn bà đó muốn thế nào đi nữa. Và hôm nay ta nghe rằng ả đã ngồi cạnh Rogan trong phiên xử. Chuyện gì tiếp theo nữa đây? Anh ấy sẽ hỏi xin phép ả để đi tiểu luôn chắc?”

Iolanthe ngẩng nhìn Severn, thấy sự ghen tuông của anh, và nàng băn khoăn về người vợ của Rogan. Io chỉ ở trong căn phòng xinh xắn của nàng, rời đi chỉ để dạo bước trên the battlements, và theo dõi xem chuyện gì xảy ra bên dưới. Ban đầu nàng cực rằng không người đàn bà nào có thể tạo nên một sự thay đổi đối với một Rogan đầy thù hận, không nhạy cảm, cứng đầu đến thế, nhưng vài tuần qua đã chứng minh rằng nàng đã sai. Nàng và các quý cô của nàng đã theo dõi với sự kinh ngạc khi tòa lâu đài được dọn dẹp sạch sẽ (Iolanthe và những quý cô hầu cận từ chối kể cả bước xuống cái cầu thang đầy dơ bẩn ấy) và nàng đã nghe hàng giờ liền mấy cô hầu bếp kể những câu chuyện về vị Hỏa Phu nhân đang làm. Io đặc biệt thích câu chuyện Lady Liana cho Rogan và một trong số những ả điếm của anh ta một mối lửa. “Lẽ ra phải làm thế từ lâu rồi mới phải,” nàng đã nói thế.

Io nhìn lại Severn. “Anh ấy quan tâm tới chị ta, thế rồi sao?”

“Ta không biết. Cứ như thể ả đã đặt một lời nguyên lên anh ấy vậy. ả vất kiệt sức lực của anh ấy. Hôm nay trong lúc tập ta đã hạ gục anh ấy.”

“Có thể chẳng có gì để làm với cơn giận đang bốc lên của anh trong khi anh ấy thì không?”

“Trước khi ả đến, Rogan luôn luôn giận dữ. Giờ thì anh ấy... anh ấy mỉm cười!”

Io không thể giấu được nụ cười của chính nàng. Nàng đã làm tốt nhất để bản thân không bị vướng phải mối hận thù truyền kiếp giữa hai nhà Peregrine và Howard. Điều duy nhất mà nàng quan tâm chính là Severn. Tất nhiên là nàng chẳng nói với anh tình yêu của nàng rồi. Nàng đã từ rất lâu rồi đoán rằng một khi đả động đến chữ yêu, anh sẽ chạy mất tăm. Và giờ nàng biết là nàng đã đúng. Anh nổi cơn tam bành vì anh trai anh quan tâm tới vợ của anh ta.

Io băn khoăn sao mà Liana lại khiến được Rogan chú ý tới nàng. Không phải bằng sắc đẹp, vì nàng đã từng chứng kiến những cô nàng diễm lệ tự biến mình thành những kẻ ngốc trước cả khi Rogan thèm để mắt tới họ, và nàng cũng nghe người vợ nhỏ nhắn này của anh chỉ xinh xắn thôi, chứ chắc chắn không phải là xinh đẹp kiều diễm. Không, đó không phải là vẻ đẹp có thể xao động bọn đàn ông nhà Peregrine hay như Severn mê đắm với Iolanthe.

Khi Io nhìn Severn, khuôn mặt đẹp đẽ của anh nhuộm màu giận dữ, nàng đã nghĩ nàng sẽ bán linh hồn cho quỷ dữ nếu anh yêu nàng. Anh làm tình với nàng, thực thế, anh đã dành thời gian bên nàng, thậm chí hỏi ý kiến nàng một số vấn đề, nhưng nàng chưa bao giờ lừa dối bản thân rằng anh yêu nàng hết. Khi nàng nhận lấy thứ anh trao cho nàng và sẽ không bao giờ để cho anh biết rằng nàng muốn nhiều hơn.

“Người đàn bà đó như thế nào?” Io hỏi.

“Thích xen vào việc của người khác,” Severn gắt. “Cô ta muốn điều hành mọi người – binh sĩ, nông dân, Rogan, mọi người. Và cô ta thì ngớ ngẩn. Cô ta tin rằng nếu cô ta dọn dẹp sạch sẽ vài thứ, thì sẽ giải quyết được vấn đề. Không nghi ngờ gì là cô ta tin rằng nếu chúng ta tắm rửa cùng với lũ Howard, chúng ta có thể tha thứ cho nhau.”

“Trông cô ta thế nào?”

“Bình thường. Tho kệch. Ta không thấy là Rogan thấy gì ở cô ta.”

Io cũng vậy, nhưng nàng muốn tìm cho ra. “Em sẽ tới ăn nhẹ ở phòng chính tối mai,” nàng tuyên bố.

Mất một lúc Severn sững người vì ngạc nhiên. Anh biết Io không thích Rogan, và tòa lâu đài bên ngoài căn phòng của nàng khiến nàng ghê tởm. “Tốt,” cuối cùng anh nói. “Có lẽ nàng có thể dạy dỗ người đàn bà đó biết xử sự như một người đàn bà nên thế. Mời cô ta tới tiêu tốn

thời gian với nàng. Giữ cô ta ra khỏi những phiên tòa và tránh xa bọn nông dân – và tránh xa khỏi anh trai ta. Có lẽ nếu nàng có thể khiến ả đàn bà đó bận rộn với công việc của chính ả, mọi thứ có thể trở lại như vốn có.”

Hoặc có lẽ cô ấy có thể dạy mình một người phụ nữ nên hành xử thế nào, lo nghĩ, nhưng chẳng nói gì với Severn hết.

Liana nhìn ra ngoài cửa sổ cả nghìn lần. Hôm qua Rogan trở về từ khu luyện tập và tâm tính vui tươi của anh biến mất. Từ lúc họ trở lại sau lễ hội, anh đã ngọt ngào hơn, giống người đàn ông mà nàng cảm nhận về anh, nhưng đến buổi tối anh lại trở nên u ám và cáu kỉnh. Anh khóa bản thân trong thư phòng riêng, như Zared báo thế, và không cho phép nàng vào trong.

Đêm đã khuya khi anh lên giường nằm cạnh nàng, và ngái ngủ nàng lăn vào lòng anh. Trong một thoáng nàng đã nghĩ anh sẽ đẩy nàng ra, nhưng rồi anh ôm lấy nàng và chẳng nói lời nào làm tổn thương tình yêu của nàng. Liana thường than phiền về tính tình hung dữ của anh nhưng có điều gì đó nói với nàng ngay cả khi im lặng, rằng anh cần nàng.

Rồi, anh ôm nàng chặt hơn.

“Kể em nghe có chuyện gì thế,” nàng thì thầm.

Một lúc nàng nghĩ là anh có thể nói với nàng nhưng rồi anh quay lưng lại phía nàng, và ngủ. Sáng ra anh rời giường và chẳng nói tiếng nào.

Giờ nàng đang đợi anh quay về từ bãi luyện để ăn nhẹ trước khi đi ngủ. Bữa tối anh ăn với người của mình, bỏ rơi Liana cùng với những thị nữ của nàng và Zared. Đó là một bữa ăn cô đơn.

Liana đã chải chuốt khá kỹ để xuống gác. Chưa bao giờ thấy đau đầu để có vẻ ngoài tuyệt nhất khi đi cùng với một người đàn ông.

Khi nàng bước vào phòng chính, không khí khá nặng nề. Zared, Severn, và Rogan đã đang ngồi ăn rồi, không ai nói lời nào hết. Liana đoán là cơn giận của Rogan hẳn có liên quan gì đến người em trai của anh, nhưng nàng không biết đâu là nguyên nhân của nó. Nàng có thể hỏi Zared, nhưng nàng muốn Rogan kể cho nàng nghe mọi chuyện.

Đôi mắt Zared lấp lánh. “Anh ấy giống anh trai của em nhiều hơn anh rồi đấy.”

“Anh sẽ dạy cho cậu biết người nhà Peregrine là như thế nào, và kẻ nào không phải,” Severn nói.

Cả ba người đều đứng dậy cùng lúc, Severn bỏ đi vì Zared, Rogan đi theo vì Severn.

Cảnh ấy bị ngưng giữa chừng bởi sự xuất hiện của một phụ nữ. Liana nhìn xuống dưới

khung cửa vòm thì thấy cảnh hai tay Severn đang thít quanh cổ Zared, và mắt nàng mở to kinh ngạc. Ngay ngưỡng cửa là một người phụ nữ xinh đẹp nhất nàng từng trông thấy. Không, không chỉ là xinh đẹp: hoàn hảo, không tỳ vết, một tiêu chuẩn về vẻ đẹp cho mọi thời đại. Váy áo của nàng ta được thêu sợi vàng khiến nàng lấp lánh, như tia nắng mặt trời lung linh cả đêm đen.

“Em thấy là chẳng có gì thay đổi cả,” người phụ nữ nói. Giọng nàng ta thanh thoát và lời cuốn và ngay lập tức khiến mọi người cảm thấy bình tĩnh lại. Nàng bước thẳng tới, thướt tha, duyên dáng như một thiên thần với tấm áo choàng lông trải dài phía sau nàng. “Severn,” nàng ta nói, và nhìn anh như một người mẹ đang nhìn đứa trẻ không vâng lời.

Severn ngay lập tức thả hai tay ra và trông có vẻ bẽn lễn. Rồi, một cách ngoan ngoãn, anh kéo một cái ghế ra cho nàng. Khi nàng đã yên vị, nàng ngược nhìn lên ba người nhà Peregrine vẫn đang đứng. “Mọi người có thể ngồi,” nàng nói, như một nữ hoàng ban ngồi.

Liana không thể rời mắt khỏi người phụ nữ. Nàng ta chính là mọi điều mà phụ nữ mơ tưởng được như vậy. Nàng vô cùng đáng yêu, vô cùng tao nhã, vô cùng duyên dáng – và hoàn mỹ, đàn ông sẵn sàng làm mọi điều theo yêu cầu của nàng.

“Io, thật vinh hạnh cho chúng tôi,” Rogan nói. “Sao thế?”

Không thể nhầm lẫn được sự thù địch trong giọng Rogan, và khi Liana nhìn anh, nàng thấy gần như là một cái nhếch miệng khinh khi trên môi anh. Sự khinh khi ấy khiến nàng hài lòng rất nhiều.

“Em đến để gặp vợ ngài,” người phụ nữ nói.

Liana suýt hỏi, *Tôi ư?* Nhưng nàng đã kiềm mình. Rồi nàng thở một hơi khó nhọc. Nếu Rogan lại quên mất tên của nàng trước mặt người phụ nữ xinh đẹp này, nàng hẳn sẽ lăn ra mà chết nhục mất.

“Liane, Iolanthe,” Rogan nói, rồi trở lại việc ăn.

Gần đúng, Liana nghĩ và băn khoăn không biết liệu người thợ rèn có thể làm một cái bảng tên nàng và đóng dấu lên cánh tay Rogan không nữa, nơi mà anh có thể nhìn thấy mỗi khi quên.

“Xin chào,” Liana nói. Nàng nên nói gì với người phụ nữ này nhỉ? “Chị mua tấm vải may váy ở London à?”

“Pháp. Chồng tôi là người Pháp.”

“Ồ.” Nàng trưng ra một nụ cười yếu ớt.

Bữa ăn cũng tụt dốc kể từ lúc đó. Rogan không thèm nói năng gì; Severn thì ngậm tằm.

Zared dường như cũng cảm thấy bị đe dọa bởi người phụ nữ giống cảm giác của Liana. Chỉ có Iolanthe là dường như thoải mái. Ba thị nữ của nàng ta đứng phía sau và phục vụ thức ăn trên những cái đĩa bằng vàng. Nàng ta không nói thêm gì nữa mà chỉ theo dõi những người khác với con mắt tò mò – đặc biệt là Liana, người đang trở nên lo lắng tới mức chẳng thể ăn nổi món súp của mình.

Một lúc lâu sau, Iolanthe đứng dậy để rời đi và Liana cảm thấy đôi vai của nàng cuối cùng cũng thả lỏng được chút ít. “Cô ấy rất xinh đẹp,” nàng ta nói với Severn.

Severn, đang cúi mũi vào bát súp bụi chẳng của mình, chỉ kêu ừ ừ.

“Chồng cô ấy không lo lắng chút nào về cô ấy khi sống ở đây với chú à?”

Severn chiếu đôi mắt căm ghét lên nàng. “Cô có thể xía mũi vào việc của những người khác, nhưng không phải là của tôi. Lo là chuyện của tôi, không phải chuyện của cô.”

Liana choáng váng trước thái độ thù địch của anh. Nàng nhìn sang Rogan, nửa mong đợi anh nhận ra thái độ của em trai. Nhưng Rogan dường như chẳng nghe thấy gì hết.

“Tôi không có ý xúc phạm chú,” Liana nói, “hay có ý gây trở ngại gì hết. Tôi chỉ nghĩ -”

“Không có ý gây trở ngại!” Severn giễu. “Đó là tất cả những gì cô đã làm kể từ khi đến đây. Cô đã thay đổi mọi thứ: lâu đài, sân bãi, binh lính, nông dân, anh trai của tôi. Để tôi nói cho cô biết, đàn bà, cô hãy giữ mũi mình tránh xa việc của tôi ra và cô hãy để Iolanthe được yên. Tôi không muốn nàng bị vấy bẩn.”

Liana ngả người ra ghế, bàng hoàng trước cuộc công kích này. Nàng nhìn sang Rogan lần nữa. Tại sao anh không bảo vệ nàng? Anh đang nhìn nàng với vẻ thích thú và nàng đột nhiên nhận ra rằng nàng đang bị anh thử thách. Nàng có thể chỉ là một người nhà Peregrine thông qua hôn phối, nhưng nàng phải chứng minh bản thân là một người nhà Peregrine.

“Được rồi,” nàng nói bình tĩnh với Severn. “Chú có thể có mọi điều chú muốn trước khi tôi đến đây.” Nàng đứng lên và bước tới bếp lửa, nơi có một xô tro lạnh được vun vào hời sáng, nhặt chiếc xẻng to gần đó, và xúc đầy một xẻng tro. Nàng băng ngang căn phòng tới chỗ Severn, hai mắt không rời, rồi đổ ụp chỗ tro vào thức ăn và quần áo của anh. “Đấy,” nàng nói. “Giờ thì chú bẩn thỉu và đồ ăn của chú cũng vậy. Từ giờ trở đi tôi sẽ để mắt tới để chú có thứ mà chú đã luôn có.”

Severn, cầm và quần áo bám đầy bồ hóng, đứng bật dậy, nổi đóa. Hai bàn tay anh như móng vuốt giơ ra khi anh tiến về phía cổ họng bà chị dâu.

Liana tái xanh và bước lùi lại.

Severn chẳng bao giờ chạm được tới nàng vì Rogan, trong khi chẳng cần ngược nhìn lên

từ việc gặm nhấm miếng thịt bò bự chẳng, ngáng một chân của anh ra và ngăn em trai mình lại, khiến Severn ngã sõng xoài.

Khi Severn lấy lại được hơi thở, anh rống lên, “Anh tốt hơn là nên làm gì đó với ả đàn bà này đi.”

Rogan quệt cổ tay áo ngang miệng. “Cô ấy trông như thể cô ấy có thể tự chăm lo được cho bản thân.”

Liana chưa bao giờ cảm thấy quá đổi tự hào về bản thân trong đời nàng. Nàng đã qua được!

“Nhưng anh không thích nếu như chú đặt một tay lên nàng đâu,” Rogan tiếp.

Severn đứng dậy, phúi đám bồ hóng khỏi trang phục, thứ mà vừa mới được làm sạch vài phút trước (Liana đã chỉ thị cho những cô hầu phúi sạch quần áo cho anh). Anh nhìn chăm chăm Liana lần nữa. “Hãy tránh xa Io ra,” anh lẩm bẩm, rồi rời khỏi căn phòng.

Liana cảm thấy hân hoan vô cùng. Những người nhà Peregrine có những quy định riêng về đạo đức, nhưng nàng đã bắt đầu hiểu ra chúng rồi. Tuyệt nhất vẫn là Rogan đã bảo vệ nàng. Không phải trước những lời lẽ thù địch, mà là khi em trai anh sắp gây ra những thương tích thực tế cho nàng, anh đã đứng lên.

Mỉm cười – không chỉ là ở gương mặt bên ngoài, mà cả trong tâm trí sâu thẳm của nàng – nàng ngồi lại xuống bàn. “Ăn đậu nữa không, Zared?” nàng hỏi.

“Đậu sạch ư?” Zared hỏi trong một vẻ tấn công giễu cợt. “Cách mà em thích đậu của mình ư? Sạch sẽ, cách mà em thích quần áo và căn phòng của mình và nông dân, binh lính và cả anh trai em ư?”

Liana cười và nhìn chồng nàng và người đàn ông đáng yêu đã nháy mắt lại với nàng.

Sau đêm đó, Rogan ôm nàng trong vòng tay và hôn nàng và làm tình thật ngọt ngào với nàng. Bất cứ điều gì từng khiến anh phiền muộn dường như đã được giải quyết.

Sau đó, anh đã không quay đi mà ôm nàng sát vào anh và Liana nghe thấy tiếng thở chậm chậm, nhẹ nhàng của anh khi anh thiếp đi.

“Iolanthe không phải là vị Phu nhân,” nàng ngái ngủ.

“Phu nhân nào?” anh lẩm bẩm.

“Vị Phu nhân người sống trên khu nhà kính, người đã kể cho em nghe về Jeanne Howard ấy. Bà ấy không phải Iolanthe, vậy thì bà ấy là ai?”

“Không ai sống ở trên khu nhà kính cả, không cho tới khi em đến.”

“Nhưng-” Liana nói.

“Đừng nói nữa và ngủ đi không ta sẽ để Severn xử lý nàng đấy.”

“Ồ?” nàng đáp lại, giả vờ hứng thú. “Chú ấy đẹp trai khủng khiếp. Có thể -”

“Ta sẽ kể với Iolanthe nàng nói như thế.”

“Em ngủ đây,” Liana đáp nhanh. Nàng thích đối mặt với Severn hơn là phải chiến đấu với Iolanthe.

Khi nàng rơi vào trong giấc ngủ, nàng lại băn khoăn vị Phu nhân ấy là ai.

Chương Mười Bốn

Sáng hôm sau, Gaby và bọn trẻ đến lâu đài và cuối cùng Liana cũng đã có ai đó để mà trò chuyện. Và tuyệt nhất là Gaby kể cho Liana nghe bất đồng giữa Rogan và Severn về chuyện của Baudoin.

“Nhưng chồng ta đã ủng hộ ta?” Liana nói nhẹ nhàng.

“Ồ vâng, thưa phu nhân. Ngài ấy đã nói Lord Severn câm miệng lại, và Lord Severn đã làm mọi thứ có thể để khiến Baudoin của tôi bỏ cuộc và quay trở về làng. Nhưng Baudoin của tôi không bao giờ bỏ cuộc hết.”

“Không,” Liana nói với sự cam chịu. “Nhà Peregrine dường như chưa bao giờ từ bỏ hay lùi lại hay thậm chí là bớt khắt nghiệt.”

“Không hẳn thế đâu, thưa phu nhân,” Gaby nói. “Lord Rogan đã thay đổi từ khi người đến. Hôm qua phu nhân đi ngang qua cầu và Lord Rogan đã ngừng la hét các binh sỹ của ngài ấy một lúc và ngắm phu nhân đấy.”

“Thật ư?” Những lời đó thật ngọt ngào với Liana. “Và chàng đã bênh vực ta trước em trai

của chàng sao?”

“Ồ vâng, thưa phu nhân.”

Liana dường như không thể hỏi Gaby cho đủ. Những lúc như thế dường như nàng chẳng có chút gì ảnh hưởng tới Rogan, chàng vẫn là người đàn ông chẳng nhớ nổi tên nàng. Nhưng giờ chàng đã nhớ rồi. Chỉ mới sáng nay chàng đã ôm nàng trong vòng tay và hôn nàng và thì thầm tên nàng bên tai nàng.

Ba tuần sau khi Baudoin và Gaby đến, Rogan và Severn vẫn trong tình trạng kỳ quặc là họa hoằn lắm mới nói vài câu. Liana cố dụ Rogan kể cho nàng nghe về cơn giận của anh, nhưng anh chẳng nói. Dù trên giường anh vẫn ôm dính lấy nàng. Đôi khi nàng cảm thấy như thể anh muốn nàng tạo thành cái kén mềm mại để anh nấu mình như một đứa trẻ.

Những buổi tối sau bữa khuya, đôi lần anh tới khu nhà kính với nàng và nằm ườn ra trên một cái ghế đệm và lắng nghe một trong những thị nữ của nàng chơi sáo và hát. Nàng bắt đầu dạy anh chơi cò, và khi anh nhận ra nó là một trò chơi chiến thuật, giống như là chiến tranh, anh đã nhanh chóng lên tay. Zared bắt đầu tham gia cùng họ, và Liana cảm thấy hài lòng khi thấy cậu trai trẻ ngồi khoanh chân trên sàn giữ cuộn chỉ rối cho một thị nữ xe sợi. Một tối Rogan nằm dài trên ghế bên cửa sổ, Zared ngồi trên sàn nhà cạnh đó, và Liana thấy Rogan đưa tay xoa đầu Zared. Cậu bé mỉm cười ngược nhìn Rogan đầy yêu thương và tin tưởng và sùng bái khiến Liana cảm thấy hai đầu gối nàng mềm nhũn.

Mỗi ngày Liana lại thấy tình yêu của nàng dành cho đức lang quân càng thêm sâu đậm và mạnh mẽ. Nàng đã nhận thấy ngay từ ban đầu rằng có nhiều hơn trong chàng những gì mà mọi người thấy, rằng có sự dịu dàng.

Đó không phải sự dịu dàng dễ mà thấy được. Họ đã có một vài tranh luận nảy lửa. Rogan từ chối tin Liana có đủ khả năng cho bất cứ việc gì ngoài chuyện thỏa mãn trên giường và mang lại cho anh thức ăn và đồ uống. Và không biết bao nhiêu lần nàng đã chứng minh cho anh thấy điều ngược lại, anh vẫn chưa nhớ, hay học hỏi thêm được gì từ những việc nàng đã làm.

Dù nàng đã vượt qua được sự kiểm tra của anh và anh thậm chí còn đùa với nàng về chuyện đó, nhưng cuối cùng nàng vẫn phải chiến đấu với anh để anh cho phép nàng giúp đỡ xét xử trong những vụ tranh chấp địa phương. Nàng chỉ ra nàng đã giao nộp những tên trộm cho anh như thế nào, nhưng nó cũng chẳng tạo nên khác biệt gì. Anh quyết định là nàng không thể xét xử những vụ việc, và dù có bao nhiêu lý do hay logic nào khuyên can được anh cả.

Nàng cuối cùng cũng bật khóc. Rogan không phải người mủi lòng trước nước mắt đàn bà, nhưng anh ghét thấy nàng thiếu vắng nụ cười. Anh dường như nghĩ đó là nghĩa vụ của nàng là luôn luôn hạnh phúc và vui vẻ. Sau một ngày rười rượi đau khổ của Liana, anh cũng mủi lòng và nói nàng có thể ngồi bên cạnh anh trong những phiên xử. Nàng đã ôm choàng lấy cổ anh và hôn anh – và rồi nàng còn cù vào máy dẻ sườn của anh nữa.

Severn bước vào phòng ngủ lớn và thấy hai người bọn họ đang lăn tròn trên sàn nhà, mũ trùm đầu của Liana bị bật tung, mái tóc của cô ta đổ tràn xuống khi cô ta cù khiến anh trai anh không nín được cười. Cơn lôi đình của Severn đã khiến họ nghiêm nghị lại ngay tức thì.

Severn, Liana nghĩ. Nàng vẫn còn thấy kinh ngạc vì ông em chồng của nàng có thể khiến nàng phiền lòng nhiều đến vậy. Hồi nàng mới tới đây, anh ta dường như đứng về phe nàng, nhưng khi Rogan thay đổi, thì Severn cũng vậy. Giờ thì gần như là anh ta căm ghét nàng, và anh ta làm mọi thứ trong khả năng để khiến Rogan chống lại nàng. Không để Rogan định làm gì với Liana. Không, nàng phải tin tưởng thông tin này của Gaby. Trên thao trường Severn đã mắng nhiếc anh trai, cười nhạo anh vì để đàn bà dắt mũi.

Càng nhiều điều Liana nghe được về việc Severn đang làm, càng khiến nàng cố gắng chăm lo cho Rogan. Mỗi tối nàng thường thấy những vết thương của anh, như thể anh đã chiến đấu với chính mình xem liệu anh có nên thư giãn trong khu nhà kính của nàng hay là ở lại một mình trong thư phòng của anh.

Thư phòng của anh là ngòi nổ cho cuộc tranh luận nảy lửa lần thứ hai của họ. Sau khi anh đã dành hai đêm một mình ở đó, Liana đã bước vào. Nàng không gõ cửa hay lên tiếng xin phép vào phòng, nàng chỉ cứ thế mà vào, tim nàng đập thành thạch trong tai. Anh đã hét lên với nàng. Anh quát tháo âm ỹ và nổi đóa, nhưng có gì đó trong mắt anh nói với nàng rằng anh thực sự không phiền vì sự xâm nhập của nàng.

“Cái gì thế?” nàng hỏi, chỉ vào đồng giấy tờ trên mặt bàn.

Anh càu nhàu một lúc, nhưng cuối cùng anh vẫn giải thích cho nàng bản phác thảo. Liana đã không biết nhiều về những cỗ máy chiến tranh, nhưng nàng biết về máy cày bừa và thứ này không khác mấy. Nàng đã có một vài ý tưởng và chúng đã vận hành rất tốt.

Một buổi tối đáng yêu làm sao, chỉ có hai người bọn họ bên nhau trong căn phòng nhỏ, cắm cúi trên đồng giấy tờ. Vài lần Rogan nói, “Như thế này à?” hay là, “Thế tốt hơn chưa?” hoặc, “Ừ, anh nghĩ nó nhất định sẽ hoạt động.”

Chả mấy khi anh được như thế, vậy mà Severn đã phá hủy buổi tối hôm đó. Anh ta đẩy tung một cánh cửa, rồi đứng xen vào giữa hai bọn họ. “Em nghe là chị ta đang ở đây,” anh nói nhỏ, “nhưng em không tin. Căn phòng này là nơi chốn linh thiêng của anh trai Rowland và của cha chúng ta. Nhưng giờ anh lại để ả đàn bà này vào trong. Và để làm gì chứ hả?” Anh ta hất đầu về phía mấy bản phác thảo trên mặt bàn. “Để thảo luận với anh về việc tạo ra những cỗ máy chiến tranh sao? Chẳng còn chút đàn ông nào trong anh nữa hay sao?”

Liana thấy hài lòng khi Severn nháy chồm hồm, anh ta điên cuồng gãi cánh tay soàn soạt. Nàng biết rằng lại là lũ chấy rận hoành hành trên quần áo của anh ta và nàng hy vọng là chúng sẽ ăn sống anh ta. Nàng quay trở lại với chồng. “Rogan...” nàng bắt đầu.

Nhưng anh đã đứng dậy. Anh bỏ nàng lại một mình trong phòng và đi thật xa như nàng biết, anh đã không ghé căn phòng kể từ lúc đó.

Trái tim nàng đập loạn lên vì Rogan khi nàng thấy anh đang chiến đấu với chính bản thân mình. Một phần của anh mong muốn sự dịu dàng và ngọt ngào của nàng, nhưng phần khác của anh lại muốn thỏa mãn cơn giận dữ của em trai. Anh đã rèn luyện và làm việc nhiều giờ suốt ngày, cố gắng để trở thành người đứng đầu nhà Peregrine, để chứng minh với người của anh và đặc biệt là với em trai anh rằng anh vẫn xứng đáng với vị trí chủ nhân của họ. Và vào buổi tối anh chưa bao giờ nghỉ ngơi hoàn toàn với những sự thoải mái mà Liana đem lại.

Nàng cố gắng kiềm nén cơn giận của nàng với Severn, nhưng quả rất khó. Nàng đã viết thư về cho mẹ kế, hỏi bà Helen xem liệu bà có biết nữ thừa kế trẻ tuổi nào mà Severn có thể cưới. Liệu nàng có thể tìm được một cô vợ cho Severn, có lẽ khi đó anh ta sẽ để cho Rogan và nàng được yên.

Cuộc chiến thứ ba là ở trên bàn ăn và Rogan lại đứng về phe Severn chống lại Liana.

Liana giận sôi lên khi nàng lao xuống thang gác vào phòng lớn. Severn và Rogan đang ngồi trên bàn, bình thản ăn bữa sáng nhưng chẳng nói với nhau câu nào.

Liana quá giận đến mức nàng chỉ có thể nói cứng ngắt. “Em trai của anh đã ở trên giường với ba người đàn bà vào sáng nay,” nàng chụp lấy Rogan.

Rogan nhìn Severn thắc mắc. “Ba à? Lần nhiều nhất của anh là bốn cơ. Anh đã mệt lử vào ngày hôm sau.”

“Lúc nào thế?” Severn hỏi, như thể Liana không tồn tại ở đó.

“Một năm trước ở giải đấu ở-”

“Không phải chú ấy!” Liana hét lên. “Zared cơ! Em trai nhỏ của anh ấy, đứa trẻ đó, đã dành cả đêm với ba người đàn bà.”

Hai người đàn ông chỉ nhìn chằm chằm lên nàng một cách ngớ ngẩn. Nàng ngờ rằng họ có bất kỳ ý nghĩ nào là chuyện Zared lên giường với ba ả đàn bà là có gì sai trái. “Tôi sẽ không cho phép,” nàng nói. “Rogan, anh phải dừng chuyện này lại.”

Cơn giận của nàng càng bốc cao, đôi mắt Rogan bắt đầu lấp lánh. “Phải, ta sẽ phải làm gì đó.”

Nàng tiến về phía anh. “Đừng có ra vẻ bề trên với tôi. Đứa trẻ đó nhìn gương anh đấy. Thằng bé thần tượng anh. Thằng bé nghĩ mặt trời mọc và lặn là do anh và tôi dám chắc là thằng bé chỉ đang bắt chước anh.”

Severn cười toe và vỗ vào vai Rogan. “Chỉ là đang bắt chước anh lớn thôi,” anh nói, và cười phá lên.

Liana quay sang Severn, cơn giận của nàng đối với anh trào lên. “Ít nhất thì Rogan cũng đang cố gắng. Còn chú! Chú, với một cô nhân tình đã kết hôn cùng sống chung dưới một mái nhà như thể một đứa trẻ trong trắng.”

Severn đứng bật dậy và lườm nàng. “Cuộc sống của tôi không phải chuyện của chị,” anh ta la lên với nàng. “Và Zared là-”

Rogan đứng lên, cắt ngang em trai. “Chúng ta sẽ chăm lo cho Zared.”

“Như anh chăm sóc mọi thứ khác – bao gồm cả cô vợ của anh ư?” Severn cười chế nhạo, rồi đóng sầm cánh cửa bước ra khỏi phòng.

Rogan nhìn em trai bỏ đi, rồi ngồi phịch xuống ghế. Những lời của Severn khiến anh rầu rĩ.

“Người đàn ông đó cần một cô vợ,” Liana nói.

“Vợ ư?” Rogan nói. “Iolanthe sẽ móc mắt cô ta ra mất.”

Anh trông cực kỳ chán nản ngồi đó khiến nàng muốn nói gì đó động viên anh. “Chúng ta sẽ phải tìm một người đủ mạnh mẽ để giải quyết Severn và Iolanthe.”

“Sẽ chẳng có người đó đâu.”

Nàng khẽ vuốt trán anh. “Không ư? Em đã xử lý anh đấy thôi, và anh còn kinh khủng hơn gấp hai mươi lần Severn và Iolanthe ấy chứ.” Nàng chỉ có ý nói giỡn thôi, nhưng Rogan lại không nghĩ thế. Anh nhìn lên nàng với đôi mắt long lên giận dữ.

“Không ả đàn bà nào điều khiển được ta hết,” anh nói dưới hơi thở.

“Em không có ý-” nàng bắt đầu, nhưng anh đã đứng lên, biểu hiện vẫn hầm hầm giận dữ.

“Không ả đàn bà nào điều khiển ta hay gia đình ta hết. Trở lại với việc may vá của cô đi, đồ đàn bà, nơi mà cô thuộc về ấy.” Anh bỏ nàng lại một mình trong phòng.

Anh bỏ nàng một mình suốt ngày hôm đó, tối hôm đó, và cả đêm hôm đó. Nàng đã phát điên vì lo lắng và nàng chắc rằng anh lại đi với ả đàn bà khác cho coi. “Mình sẽ giết ả thật chậm tới mức ả sẽ phải cầu xin cái chết,” Liana sôi lên khi nàng đi đi lại lại trong phòng ngủ của họ.

Giữa đêm nàng đến chỗ Gaby, đánh thức nàng ta vẫn đang trong vòng tay của Baudoin, và cùng Gaby đi tìm xem Rogan đang ở đâu. Chuyện này không khiến Gaby mất nhiều thời gian để

trở lại và báo lại với Liana rằng Rogan đang say xỉn trong đại sảnh cùng với nửa tá quân của anh.

Thế nào đó mà thông tin ấy khiến Liana cảm thấy thư thái hẳn. Anh đã không cẩu kính với cuộc tranh luận của họ như nàng. Anh không còn là gã đàn ông hờ hững với nàng nữa, không còn có thể đặt nàng chung với một đám đàn bà.

Khi cuối cùng nàng cũng lên giường, nếu nàng đã không ngủ ngon lành, thì nàng cũng đã ngủ được.

Nàng thức dậy trước bình minh bởi tiếng kim khí va chạm. “Rogan,” nàng nói, trái tim thất lại vì sợ hãi. Nàng quăng một cái áo choàng quanh cơ thể trần truồng và bắt đầu chạy.

Nhà Howard đã đột kích lâu đài Peregrine trước bình minh. Chúng quăng những cái móc lớn lên tường thành và bắt đầu trèo lên theo đường dây chèo.

Đã khá nhiều tháng trôi qua kể từ khi nhà Howard tấn công, và nhà Peregrine để hết tâm trí vào giải quyết những vụ tranh cãi nội bộ của chính mình, điều đó tạo nên một cảm giác an toàn. Sự canh gác lơ lửng; sự cảnh giác cũng không không còn nhạy bén.

Mười hai trong số hai mươi lính Howard đã tràn lên bức tường trước khi những binh sỹ canh gác ngái ngủ nghe thấy họ. Hai lính Peregrine đã chết trước khi tỉnh dậy.

Rogan, trong đại sảnh, nằm xỉn quắc cần câu trên sàn nhàm, khó mà làm anh tỉnh táo lại. Severn đã ở đó trước khi anh nhận thức hoàn toàn được sự tình đang diễn ra,

“Anh khiến tôi phát ngấy,” Severn nói, rồi quăng cho anh trai một thanh kiếm và chạy ra khỏi phòng.

Rogan mất khá nhiều thời gian. Nếu đầu anh không được tỉnh táo cho lắm, thì cơ thể anh vẫn nhớ tới những bài huấn luyện trường kỳ. Anh đá lính của mình tỉnh dậy và chỉ trong vài giây anh đã ở sân trong và chiến đấu bên cạnh Severn và Baudoin.

Không mất nhiều thời gian để giết hết đám Howard đột kích, và khi Severn định giết chết tên cuối cùng, Rogan đã ngăn lại.

“Tại sao?” anh ra lệnh cho gã lính. “Oliver Howard muốn gì?”

“Người đàn bà,” gã Howard nói. “Chúng tao đã bắt ả và giữ ả.” Gã biết gã sẽ chết. Gã nhìn Rogan láo xược. “Ngài ấy nói em trai của ngài ấy cần một cô vợ và những cô dâu nhà Peregrine sẽ là những bà vợ Howard hoàn hảo.”

Rogan giết gã. Anh đâm kiếm của mình xuyên qua đầu của gã lính và xoáy và tiếp tục vặn xoắn cho tới khi Severn kéo anh ra xa.

“Hắn chết rồi,” Severn nói. “Bọn chúng chết cả rồi. Ta thiệt hại mất bốn người.”

Nỗi sợ hãi tràn qua người Rogan. Nếu Severn không có ở đây... nếu anh vẫn là một tên say xỉn... nếu người của anh đã không nghe thấy gì hết... Bọn chúng đã có thể bắt được Liana lúc này rồi. “Ta muốn nơi này được lục soát,” anh nói. “Ta muốn mọi nhà kho, mọi nhà xí, mọi ruộng tũ phải được lục soát. Ta muốn chắc chắn rằng không còn một tên Howard nào còn lẩn núp ở đây. Làm đi!” anh hét lên với đám lính đang đứng gần.

“Ít nhất anh vẫn còn quan tâm tới bọn Howard,” Severn nói. “Nhưng chỉ là bởi vì chị ta. Anh đã đặt tất cả mạng sống của chúng ta vào nguy hiểm – em, Zared, chính anh nữa. Anh đã mạo hiểm một chút tài sản chúng ta có chỉ bởi chị ta. Chẳng là gì đối với anh khi đêm nay bốn người của anh đã bị giết và một tá những người khác bị thương trong khi anh ở đó say xỉn? Và tại sao? Chỉ vì một sự cuộc tranh cãi với ả đàn bà đó? Anh đã giết hai người anh em vì một cô vợ. Hãy để phần còn lại của nhà Peregrine cũng chết vì anh luôn nhỉ?”

Đúng lúc ấy Liana phóng như bay xuống cầu thang, mái tóc vàng tung bay phía sau nàng, cái áo choàng của nàng hở ra để lộ đôi chân trần thanh mảnh. Nàng ném mình vào Rogan, quàng tay quanh cổ anh. “Ôi, anh vẫn bình an,” nàng khóc, nước mắt thấm ướt vai anh. “Em đã lo sợ kinh khủng cho anh.”

Mất một lúc Rogan quên bém mắt đám lính tráng máu me thương tích quanh anh, cả ông em trai cau có nữa, và ôm ghì lấy cơ thể run rẩy của nàng. Nó không chỉ là may mắn khi nàng vẫn ở đây và đã không bị bọn Howard bắt đi. Anh vuốt ve mái tóc nàng và vỗ về nàng. “Ta không sao,” anh thì thầm.

Anh nhìn lên và thấy khuôn mặt của một người lính của anh, vốn phục vụ từ thời cha của anh, người đã theo Rowland chinh chiến, và anh thấy vẻ ghê tởm trên khuôn mặt người lính đó. Ghê tởm vì một Peregrine đang đứng ở đây trong buổi sớm mai, hai người chết dưới chân anh ta, và đang thủ thủ với một ả đàn bà.

Mấy tuần qua, Rogan biết rằng người của anh đã chiến đấu bên cạnh anh chứ không phải Severn bởi vì Rogan chưa bao giờ trễ nãi việc huấn luyện của anh. Và họ đã không thấy cái cách Rogan ngồi trong khu phòng kính với vợ anh mỗi tối và nghe đám phụ nữ hát. Hay họ cũng không thấy Rogan cho phép vợ mình giúp thiết kế cỗ máy chiến tranh.

Nhưng giờ đây, khi Rogan nhìn vào trong đôi mắt của người lính, anh biết lòng trung thành của họ vừa mới thay đổi. Làm thế nào mà họ có thể đi theo người đàn ông, chỉ vì cãi nhau với vợ, mà say xỉn tới mức không nghe thấy được cuộc tấn công chứ? Làm thế nào anh có thể kiểm soát được họ đây? Trong vở kịch ở làng, bọn nông dân đã miêu tả anh như là đang bị “thuần phục,” như một gã đàn ông có bà vợ tròng một cái xích quanh cổ và dẫn đi. Vào lúc đó, cái ý tưởng ấy dường như quá sức vô lý, nhưng giờ đây anh lại thấy một sự thật trong vở kịch đó.

Anh phải tạo lập lại sự kiểm soát trước người của anh hoặc sẽ mất đi sự tôn trọng của họ mãi mãi.

Anh đột ngột đẩy Liana ra, rồi xô nàng. “Trở lại phòng đi, đồ đàn bà, nơi mà cô thuộc về ấy.”

Liana nghĩ là Rogan đang xấu hổ. Nàng thẳng vai lên. “Em sẽ giúp. Có bao nhiêu người bị thương ở đây?” Nàng quay sang người đàn ông giờ đang nhìn Rogan với sự tôn trọng nhỏ nhoi. “Mang những người bị thương vào bếp, ở đó ấm hơn. Và đem-”

Rogan phải ngăn nàng. “Tuân lệnh ta!” anh gầm lên.

“Nhưng có những người bị thương ở đây.”

Người của anh, kể cả bị thương và vẫn không sao, đều đang nhìn anh chăm chăm và Rogan biết là bây giờ hoặc không bao giờ. “Ta cưới cô vì tiền của cô,” anh nói rành rẽ và lớn tiếng đủ để cho tất cả người của mình nghe thấy, “và không phải vì lời khuyên của cô hay là vì vẻ đẹp của cô.”

Liana cảm thấy như thể nàng vừa bị đá vào bụng. Nàng muốn cãi lại, nhưng cổ nàng thắt chặt và nàng không thể nói gì. Xung quanh nàng cảm thấy những nụ cười tự mãn của đám đàn ông. Ở đây đàn bà phải ở đúng chỗ của mình. Chậm chạp, nàng quay đi và bắt đầu bước trở lại lâu đài.

Chút xíu nữa thì Rogan xem bước theo nàng luôn, nhưng anh đã không thể. “Đỡ những người này dậy,” anh nói. Anh sẽ đền bù cho nàng vào tối nay. Có thể là một món quà. Nàng đã rất thích con búp bê nhỏ từ chỗ hội chợ, có lẽ -

“Đưa họ đi đâu đây?” Severn hỏi.

Rogan nhìn thấy một lần nữa sự tôn trọng trong đôi mắt của em trai anh. “Đại sảnh,” anh nói. “Và cho đĩa hút máu những vết thương. Rồi đem người chịu trách nhiệm canh gác tới cho ta.”

“Vâng, anh trai,” Severn nói, và đặt tay lên vai Rogan một lúc.

Với Rogan, bàn tay đó cảm giác thật nặng nề với trách nhiệm.

“Anh ấy đã làm được,” Severn tự hào nói với Iolanthe. “Ta biết mà khi chúng ta cần anh ấy, anh ấy sẽ ở đó. Giá mà em thấy được anh ấy sáng hôm qua. ‘Ta cưới cô vì tiền của cô, không phải vì lời khuyên hay vẻ đẹp của cô.’ Đó là những gì anh ấy đã nói với chị ta. Giờ thì có lẽ chị ta sẽ ngừng chõ mũi vào việc của nhà Peregrine.”

Lo ngược nhìn anh qua tấm thảm thêu. Nàng đã nghe tất cả về những gì đã xảy ra hôm

qua. “Ông anh trai khôn ngoan của anh đã ngủ ở đâu tối qua?”

“Ta không biết.” Severn ngần ngừ. “Với người của anh ấy, có lẽ thế. Anh ấy nên đập vỡ cánh cửa phòng ngủ xuống. Á đàn bà đó cần phải được dạy cho một bài học.”

Lo quan sát Severn gãi sồn sột. Nó đã tốt hơn khá nhiều khi, chỉ được một thời gian, anh sạch sẽ. “Các anh đã gần như đưa lâu đài trở lại như cũ. Anh trai của anh thì ngủ với đám lính, và em tưởng tượng thấy rằng anh ấy chẳng hề hạnh phúc như đã từng. Em không đoán là hiện giờ anh ấy đang mỉm cười đấy chứ, phải không?”

Severn đứng dậy và đi về phía cửa sổ. Zared đã nói Severn đang ghen, và một phần trong anh đang bắt đầu băn khoăn liệu điều đó có đúng không. Hôm qua Severn đã thắng. Anh đã buộc Rogan phải công khai phủ nhận vợ mình, khiến chị ta phải rút lui. Và anh đã thắng gì chứ? Hai mươi tư giờ trước thật khốn khổ. Anh đã không nhận ra rằng Rogan đã thay đổi biết bao kể từ khi anh ấy lấy á đàn bà đó.

Rogan cũ đã hoàn toàn trở lại. Trên thao trường anh là một kẻ quản chế khắc nghiệt. Anh đã bẻ gãy tay một người lính không đủ nhanh. Anh đã rạch một kiếm trên má của một người lính khác. Và khi Severn phản đối, bằng một đòn Rogan đã cho anh nằm ngay đơ.

Severn quay lại với lo. “Rogan giận dữ như anh ấy vẫn thế.”

Iolanthe có thể đọc được những ý nghĩ của anh. Chẳng có một cái xương hiềm ác nào trong người Severn hết – một trong những lý do nàng yêu anh. Nhưng anh giống như hầu hết bọn đàn ông là anh không thích sự thay đổi. Anh yêu quý, tôn thờ những ông anh trai và anh đã chứng kiến từng người họ chết đi cho tới Rogan. Và giờ anh cũng đang lo sợ sẽ mất nốt ông anh mình.

“Vậy anh định làm gì để đưa họ trở lại bên nhau?” lo hỏi khi nàng xâu sợi chỉ vàng qua lỗ kim.

“Bên nhau ư?” Severn nghẹn lại. “Để Rogan lãng phí thời gian ở khu nhà kính tất cả các buổi chiều ư? Nơi này sẽ sụp đổ dần dần. Bọn Howard sẽ tới giết tất cả chúng ta trong lúc ngủ. Bọn chúng sẽ-”

“Rogan sẽ giết anh với việc nếu anh không sửa chữa lại sự xen vào của anh.”

Anh mở miệng định phản đối nàng nhưng lại ngậm lại và ngồi xuống ghế.

“Ta cho là chị ta cũng không quá xấu xa,” anh nói sau một lát. “Và có lẽ nơi này cần một chút dọn dẹp.” Anh nhìn lo. “Được rồi, dọn dẹp rất nhiều, nhưng chị ta không được-” Anh ngừng lại, không biết phải nói gì nữa. “Chị ta không được đem anh ấy đi mất hút như thế,” cuối cùng anh nói.

“Chị ấy yêu anh ấy,” Io nói. “Đó là một điểm chí mạng đối với một phụ nữ.” Nàng nhìn Severn với tình yêu, nhưng anh không nhận ra. Iolanthe công nhận rằng cái cô Liana gầy nhẳng, xanh xao này, là kẻ có thể làm những điều mà Io không thể. “Mời Liana tới dùng bữa muộn, giả như từ Rogan, và gửi cho Rogan một lời mời từ Liana.”

Severn gãi xềnh xệch ở vai. “Nàng có nghĩ chị ta sẽ giặt quần áo cho ta không?”

“Nếu anh đưa chị ấy trở lại với Rogan, em chắc là chị ấy có.”

“Ta sẽ suy nghĩ về việc đó,” Severn nói êm ái. “Nếu Rogan tệ hơn, ta sẽ cân nhắc chuyện đó.”

“Hắn nghĩ hắn có thể chiếm được ta dễ dàng thế sao?” Liana hỏi Gaby. Họ đang một mình trong phòng kính, Liana đã cho những người khác lui ra hết. “Hắn nghĩ chỉ cần một lời mời đơn giản là sẽ khiến ta lăn trở lại với hắn à? Sau cái cách mà hắn đã sỉ nhục ta ư?”

“Nhưng, thưa phu nhân,” Gaby biện hộ, “đôi lúc đàn ông chả nói đúng ý họ đâu, và chuyện đó cũng cả tuần rồi mà. Baudoin nói Lord Rogan đang tệ hơn bao giờ hết, rằng ngài ấy không hề ngủ hay để cho lính tráng được nghỉ ngơi. Ngài ấy tăng cường gấp đôi lính gác trên tường phòng hộ, và bất kỳ lính gác nào chớp mắt quá nhiều sẽ bị đánh.”

“Thế thì có lợi lộc gì cho ta chứ? Hắn đã có tiền của ta; hắn đã có thứ hắn muốn rồi đó thôi.” Nỗi đau đớn quá lớn mà nàng cảm nhận trong lời anh đã không hề dịu đi trong suốt một tuần qua. Nàng đã nằm dài và suy nghĩ về việc anh đã quan tâm tới nàng đến thế nào. Anh đã cưới nàng chỉ vì tiền bạc của nàng và tiền là tất cả những gì anh muốn từ nàng. Giờ thì anh đã có rồi và anh không thể chịu đựng nàng hơn được nữa. Nàng sẽ không cố gắng đi vào giữa anh với đám nông dân nữa. Nàng sẽ không giục giã anh cho phép nàng xét xử những vụ việc nữa. Thực tế, có lẽ nàng sẽ chỉ mang theo những thị nữ của mình và tới ở một lâu đài khác của anh, hoặc có thể nàng sẽ rút lui về một trong những sản sự trong số của hồi môn của nàng – nếu như anh có thể không cần đến số lợi tức từ nó.

“Phu nhân định từ chối lời mời của ngài ấy sao?” Gaby hỏi.

“Ta sẽ đóng gói một túi đầy những địa vàng và đặt chúng lên ghế dành cho ta. Như thế sẽ khiến hắn hài lòng. Rồi hắn sẽ chẳng phải nhìn thấy sự xấu xí của ta nữa.”

“Nhưng, thưa phu nhân, em chắc là ngài ấy không-”

Gaby vẫn nói, nhưng Liana chẳng buồn nghe nữa. Ý nghĩ về vàng và sự thiếu hụt của nàng về nhan sắc đã khiến nàng nảy ra một ý. “Kêu người thợ rèn đến đây cho ta.”

“Thưa phu nhân?”

“Đưa người thợ rèn tới gặp ta. Ta có việc cho hắn.”

“Nếu phu nhân nói cho em biết đó là gì, em sẽ-”

“Không, đây là bí mật của ta.”

Gaby đứng sững tại chỗ. “Phu nhân đồng ý lời mời rồi ư?”

“Ồ phải,” Liana nói. “Ta sẽ chấp nhận lời mời của chồng ta và hẳn ta sẽ có vàng của ta và hẳn ta sẽ không phải nhìn lên cái mặt nhợt nhạt của ta.”

Gaby vẫn không nhúc nhích. “Thỉnh thoảng tốt hơn là nên tha thứ và quên đi thay vì tiếp tục xích mích. Hôn nhân là -”

“Hôn nhân của ta dựa trên vàng và không gì khác. Giờ thì đi đi!”

“Vâng, thưa phu nhân,” Gaby ngoan ngoãn nói, và rời khỏi khu nhà kính.

Ba giờ sau, Liana đã mặc để tham dự bữa khuya mà chồng nàng đã mời. Joice giúp nàng, khi Liana không muốn sự phản đối của Gaby – và sự phản đối mà nàng đã biết rõ.

Hay cũng như nàng không muốn sự phản đối của vị Phu nhân. Khi Liana leo lên cầu thang khu phòng kính, nàng đã thấy cánh cửa phòng Phu nhân không khóa và đang hé mở. “Ta sẽ luôn ở đây khi cháu cần ta,” vị Phu nhân đã nói, và nó là thật. Bất cứ khi nào nàng gặp phải khủng hoảng với Rogan, cánh cửa luôn luôn mở.

Nhưng tối nay Liana không muốn nói chuyện với Phu nhân, vì Liana không muốn bị khuyên can đừng làm điều mà nàng sắp làm. Nàng đã bị tổn thương quá sâu và quá đau đớn để có thể làm gì khác đi. Nàng có nói nàng tha thứ cho anh không? Nếu có, anh sẽ làm gì với nàng tiếp theo đây? Anh sẽ làm nhục nàng mỗi ngày và hy vọng nàng sẽ tha thứ cho anh mọi điều ư.

Vậy nên Liana lờ đi lời mời mà vị Phu nhân đã ra dấu bằng cánh cửa hé mở và thay vào đó bằng việc thay trang phục với sự giúp đỡ của Joice.

“Ra khỏi đây!” Rogan gầm lên với Severn. Họ đang đứng tại một trong những căn phòng phía trên khu bếp, một căn phòng đã từng được trưng dụng bởi một cô Ngày. Nó vẫn bản nguyên, vì chẳng được dọn dẹp suốt một tuần nay rồi, và một con chuột cống bụi chẳng đang gặm nhấm một khúc xương trong góc phòng tối thui.

“Em đã nghĩ anh phải thích mặc thứ gì đó hơn cái thứ bốc mùi hôi hám ấy chứ, chỉ thế thôi. Và có lẽ cả cạo râu nữa.”

“Tại sao chứ?” Rogan hỏi hằn học. “Để ăn với một ả đàn bà? Chú đã đúng. Mọi thứ tốt hơn trước khi ả ta xía mũi vào. Ta nghĩ ta sẽ đầy ả tới Bevan.”

“Và bao nhiêu lính phải rời đây để bảo vệ chị ta? Bọn Howard sẽ-”

“Bọn Howard cứ đi mà lấy, ta đang mong.” Dù nói thế, nhưng Rogan vẫn cau mày đau đớn. Chết tiệt ả phù thủy đó đi! Anh đã thử đến gặp cô ta sau khi anh nói thế, nhưng ả đã khóa trái cửa ngăn anh. Ngay lúc đó anh nổi đóa định đập tung cái cửa và cho ả thấy ai mới là chủ nhân trong ngôi nhà này, nhưng rồi anh cảm thấy như vậy thật ngốc nghếch. Cứ để ả ở nguyên sau cánh cửa khóa kín nếu ả muốn, chẳng thành vấn đề đối với anh. Anh đã nói sự thật khi anh nói là anh cưới ả vì tiền của ả.

Nhưng trong suốt một tuần qua anh đã... ờ thì, anh đã nhớ mọi thứ. Anh nhớ tiếng nàng cười, nhớ cái cách nàng quàng tay ôm lấy cổ anh khi anh làm nàng vừa lòng, nhớ những ý kiến và phán đoán của nàng, nhớ cơ thể háo hức, ấm áp của nàng lúc đêm. Anh nhớ những thứ nàng đem lại: âm nhạc, đồ ăn ngon, một cái sân có thể đi bộ qua mà không cần nhảy tránh một đồng phân ngựa, cái ngày ở hội chợ. Anh nhớ đã nắm tay nàng. Anh nhớ cảnh Gaby gọi đầu cho nàng.

Anh nhìn Severn chăm chăm. “Kể từ lúc nào chú lại quan tâm tới ta mặc cái gì vì vợ ta vậy chứ?”

“Từ lúc có sạn trong bánh mỳ của em hai ngày trước và vì lo bắt đầu trở nên lạnh nhạt với em.”

“Gửi cô ta trở lại với chồng, và ta sẽ gửi...” - anh khó thốt lên tên nàng- “... ta sẽ gửi Liana,” anh nói nhỏ, “đi xa.”

“Có lẽ như thế sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta,” Severn nói. “Tốt hơn rất nhiều, chắc chắn rồi. Và chúng ta có thể làm xong được một việc. Và chúng ta sẽ không phải lo lắng về bọn Howard tấn công chúng ta để cướp đám phụ nữ. Nhưng mặt khác, lính tráng đang phàn nàn về bánh mỳ. Có lẽ...” Anh ngập ngừng.

Rogan nhìn cái áo dài nhung màu xanh thẫm Severn vẫn giữ. Có lẽ, vì nàng đã gửi tới anh một lời mời, nó có nghĩa là nàng đã sẵn sàng xin lỗi vì đã khóa anh ở ngoài cửa phòng của họ và vì đã cho phép sạn cát có trong bánh mỳ và bọn chuột chui rúc trong phòng ốc. Và nếu nàng đã sẵn sàng để xin lỗi, có lẽ anh cũng sẵn sàng để tha thứ cho nàng.

Liana đợi cho tới khi tất cả đám lính của Rogan đã yên vị trong phòng lớn và Rogan, Severn và Zared ngồi hẳn vào chỗ trên chiếc bàn cao. Joice kéo tấm khăn voan qua khuôn mặt nữ chủ nhân của chị ta.

“Phu nhân chắc chứ?” Joice hỏi một cách quả quyết, sự không tán thành của chị ta thể hiện rõ trên đôi môi mím chặt.

“Hơn cả chắc,” Liana nói, và kéo thẳng hai vai ra sau.

Đàn ông và vài người phụ nữ trong phòng đều lặng yên khi Liana bước vào, Joice giữ đuôi

váy lông vũ dài tha thướt của nàng. Khuôn mặt Liana khuất sau tấm voan dài tới tận eo của nàng.

Uy nghi, chậm rãi, nàng bước tới chiếc bàn cao và đứng đó chờ đợi cho tới khi Severn huých nhẹ Rogan, và Rogan đứng dậy, kéo ghế cho nàng. Khi Liana ngồi xuống, căn phòng vẫn lặng thinh, mọi con mắt đều đổ dồn về phía chủ nhân và phu nhân.

Rogan dường như chẳng có ý tưởng làm thế nào để phá vỡ sự yên lặng này. “Nàng dùng rượu chứ?” cuối cùng anh cũng hỏi, giọng anh vang vọng lên đến tận nóc nhà.

Rất chậm rãi, Liana đưa tay vào trong tấm voan của nàng và nâng nó lên. Một tiếng thờ hồn hể hể rõ mồn một vang lên khắp căn phòng khi họ trông thấy nàng. Trên gương mặt Liana, lơ lửng những chùm gắn vào mũ trùm của nàng, là những đồng tiền: tiền vàng, tiền bạc, tiền đồng.

Khi đám đông kinh ngạc theo dõi, Liana lấy một cái kéo ra và cắt lấy một đồng bạc từ trên mặt nàng xuống. “Thứ này sẽ đủ để trả cho rượu chưa, thưa ngài?” Nàng cắt một đồng vàng. “Thứ này đủ trả cho thịt bò chưa?”

Rogan nhích ra, nhìn những đồng tiền mà nàng vừa cắt xuống.

“Đừng trông hoảng sợ thế chứ, đức ngài,” nàng nói to. “Tôi sẽ không ăn nhiều đến mức ngài sẽ phải nhìn thấy sự xấu xí của tôi đâu. Tôi chắc là việc nhìn thấy tiền sẽ khiến ngài hài lòng hơn là phải nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của tôi.”

Biểu cảm của Rogan trở nên lạnh giá. Anh không nói lời nào với nàng, mà đứng bật dậy và rời khỏi phòng.

Zared quay sang Severn, người đang nhìn như thể bị bệnh nặng. “Ăn đi, anh Severn. Ngày mai chúng ta có thể sẽ có đá cuội trong bánh mỳ đấy và Rogan sẽ xử lý mọi chuyện với anh trong năm mộ trên thảo trường,” Zared hào hứng. “Anh thông minh tới mức kéo chị Liana vào mớ rối beng này cơ mà.”

Liana, với tất cả sự duyên dáng và quyền quý nàng có thể trưng ra, cũng rời khỏi phòng.

Chương Mười Lăm

“Không!” Liana quát Gaby và Joice. “Không được đặt ở đó. Hay ở đó. Và chắc chắn là không ở kia!”

Joice lùì khỏi phòng nhanh nhất có thể, nhưng Gaby vẫn ở lại trong khu phòng kính, nhìn phía sau đầu của Liana, và cắn lưỡi. Chị đã giữ kín miệng trong suốt hai tuần kể từ bữa tối kinh khủng đó khi Lady Liana xuất hiện với những đồng tiền, nhưng chị đã thấy là nó không ổn. “Hắn đã có thứ hắn muốn,” là tất cả những gì Lady Liana nói tới sự nài nỉ của Gaby rằng hai người phải nói chuyện với nhau.

Và Lord Rogan còn tồi tệ hơn cả vợ của ngài ấy. Gaby đã dỗ dành Baudoin tìn cách khơi gợi tâm sự với vị lãnh chúa, nhưng Rogan đã xem chút đâm xuyên cái lao qua bụng của Baudoin.

Thế nên, vì sự giận dữ giữ hai vị chủ nhân, mà cả lâu đài, cũng như cả ngôi làng, đều đang phải chịu đựng. Thợ bánh từ chối giao bánh mỳ sạch vì Rogan từ chối trả tiền cho họ, và Liana từ chối làm bất cứ việc gì điều hành ngôi nhà. Thế nên, lại một lần nữa, sạn cát có trong bánh mỳ. Sân vườn thì đầy phân vì không ai chỉ thị cho người dọn dẹp. Nông dân lại đói khổ. Cái hào, chỉ có tí tẹo nước, còn lại đến nửa tá xác bò chết mục rữa trong đó. Đây đúng là cái cuộc sống bình thường trước kia đấy, nhưng giờ thì ai cũng than phiền. Đàn ông than phiền về đám cháy rận và bộ chết trong quần áo của họ và phân ở dưới chân họ. Họ than phiền về tâm trạng của Rogan. Họ than phiền về Lady Liana không làm công việc của nàng một cách đúng đắn. (Chẳng ai dường như còn nhớ ra là họ đã phản đối nàng khi nàng mới đặt chân tới đây.)

Tất cả mọi thứ, sau suốt hai tuần không có lấy một người nào trong suốt bán kính mười dặm mà lại không biết đến mối bất hòa giữa lãnh chúa và phu nhân của anh ta.

“Thưa phu nhân -” Gaby bắt đầu.

“Ta không có gì để nói với chị hết,” Liana quát. Hai tuần vẫn không thể làm nguôi được cơn giận của nàng. Nàng đã làm mọi điều trong khả năng để làm hài lòng chồng nàng, để trở thành vợ chàng, và hắn thì thờ ơ với nàng và sỉ nhục nàng công khai. Hắn, một gã đàn ông quá đẹp đẽ, hắn nghĩ rằng tất cả đám người xấu xí trên thế giới này không có cảm xúc về sự thiếu hụt trong ngoại hình của họ, thì hắn đã lầm rồi. Nếu hắn đã nghĩ là nàng quá xấu xí, nàng sẽ miễn thứ cho hắn việc phải trông thấy nàng.

“Không phải em,” Gaby nói. “Phu nhân Iolanthe yêu cầu được gặp phu nhân.”

Đầu Liana ngẩng lên. “Severn lại bày trò gì đây. Hắn đã thắng rồi mà và hắn đã có lại anh trai mình rồi còn gì nữa. Ta không thấy có lý do gì để gặp nhân tình của Severn hết.”

Gaby khẽ cười.

“Lời đồn là Lord Severn và... vị phu nhân Iolanthe cũng đang bất hòa. Có lẽ nàng ấy đồng cảm với phu nhân ạ.”

Liana muốn nói chuyện với ai đó. Gaby thì toàn thuyết giáo về việc phải tha thứ cho Rogan về mọi việc. Chị ta nghĩ Liana nên tới gặp hắn và xin lỗi, nhưng Liana chắc chắn là hắn sẽ từ chối nàng. Làm thế nào mà một người đàn bà có gương mặt nhợt nhạt như nàng lại có ảnh hưởng gì tới một người đàn ông như Rogan được chứ? Và thế nào mà một người kiêu diễm như Iolanthe lại hiểu được vấn đề của Liana chứ? “Nói với cô ta là ta không nhận lời,” Liana nói.

“Nhưng, thưa phu nhân, nàng ấy mời phu nhân tới phòng của nàng ấy. Phải nói là nàng ấy chưa bao giờ mời ai khác vào trước đây đâu ạ.”

“Ồ?” Liana nói. “Ta đến chỗ nàng ta sao? Ta, nữ chủ nhân, phải tới thăm cô nhân tình đã kết hôn của em chồng mình sao? Nói với cô ta là không.”

Gaby rời phòng, và Liana trở lại với khung thảm thêu của nàng. Nàng đang sôi máu vì sự kiêu ngạo của cô ta, nhưng một phần nàng cũng cảm thấy tò mò. Cái cô nàng Iolanthe xinh đẹp ấy muốn nói gì với nàng chứ?

Lời mời được đưa đến mỗi ngày trong suốt ba ngày rồi, và lần nào Liana cũng từ chối. Nhưng tới ngày thứ tư nàng nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy trong sân lâu đài một cô Ngày, bộ ngực núng nính căng tràn trong chiếc váy len đầy dầu mỡ.

Liana quay sang Joice. “Đem cho ta chiếc áo gấm kim tuyến đỏ, mặc với bộ váy lụa lót dệt sợi vàng. Ta sẽ nhận lời mời.”

Một giờ sau Liana mặc xong bộ đồ mà nàng biết là trông nàng sẽ đẹp nhất. Nàng phải ra ngoài và đi qua sân để tới cầu thang dẫn đến căn phòng của Iolanthe, và nàng cảm thấy mọi con mắt đổ dồn lên nàng. Nhưng nàng ngẩng cao đầu, nhìn thẳng, lờ đi tất cả bọn họ.

Khi nàng cuối cùng cũng tới căn phòng và một cô hầu ra mở cửa, phải mất một lúc để Liana lấy lại bình tĩnh – và khép được cái miệng đang há hốc của mình lại. Chưa bao giờ nàng lại được nhìn thấy một căn phòng giàu sang đến thế. Những chiếc đĩa mạ bạc và vàng ở khắp mọi nơi. Có những tấm thảm trên sàn nhà, xếp thành đồng, những tấm thảm hoa văn cầu kỳ tinh xảo. Những bức tường được treo thảm lụa với những cảnh sắc thanh nhã và được dệt vô cùng tinh tế, một bông hoa không to hơn ngón tay cái là bao nhưng có cả tá màu sắc trong nó. Trần nhà được vẽ những bức họa đồng quê. Cửa sổ được lắp kính màu sáng lấp lánh như đá quý.

Và trong phòng bày biện những chiếc ghế được chạm trổ và lót đệm, những chiếc khung thêu được chạm khắc, những chiếc rương xinh đẹp khảm ngà voi. Chưa nơi nào nàng thấy mà lại đẹp dễ, xa hoa, tinh tế tới vậy.

“Chào mừng nàng,” Iolanthe nói, và bộ đầm bạc của nàng ta là thứ tuyệt mỹ nhất trong căn phòng này.

“Tôi...” Liana hít một hơi lấy lại bình tĩnh. “Nàng có điều gì để nói với ta à?” Sớm hơn, Liana đã nghĩ sẽ nói với người đàn bà này nàng ta thật tồi tệ và nàng ta sẽ bị đẩy xuống địa ngục vì đã kết hôn với một người và lại đi sống tội lỗi với một người khác, nhưng trước mặt Iolanthe thế này, chẳng có lời nào như thế được Liana thốt ra.

“Sao nàng không ngồi xuống đi? Tôi đã chuẩn bị vài món ăn cho chúng ta.”

Liana ngồi xuống và hớp chút rượu trong một chiếc ly vàng khảm hồng ngọc.

“Nàng sẽ phải tới gặp ngài ấy,” Iolanthe nói. “Ngài ấy quá bảo thủ để tới chỗ nàng, và bên cạnh đó, tôi nghi ngờ là nếu ngài ấy có biết làm thế nào.”

Liana đặt chiếc ly xuống với một tiếng thịch và đứng lên. “Tôi sẽ không nghe chuyện này. Hẳn ta sẽ nhọc tôi hết lần này đến lần khác, và lần này là giọt nước tràn ly.” Nàng dợm bước ra cửa.

“Đợi đã!” Iolanthe gọi. “Xin hãy quay lại. Tôi đã khiếm nhã.”

Liana quay lại.

Lo mỉm cười với nàng. “Thứ lỗi cho tôi. Gần đây mọi chuyện trở nên khó khăn. Severn đang trong tâm trạng tồi tệ nhất. Tất nhiên tôi đã nói với anh ấy chuyện này hoàn toàn là lỗi của anh ấy, rằng nếu anh ấy đã không quá ghen tuông với anh trai của mình, Rogan sẽ không bao giờ nói rằng ngài ấy cưới nàng vì tiền của nàng và nàng sẽ không bao giờ phải đeo cái mạng che bằng những đồng tiền như thế.”

Liana ngồi xuống. “Đúng thế,” nàng nói, và lại cầm cốc rượu của nàng lên. “Hẳn đã nói, trước mặt người của hẳn, rằng hẳn không thể nào chịu đựng được sự xấu xí của tôi.”

Iolanthe nhìn chăm chăm người phụ nữ tóc vàng này. Thế rồi, nàng nghĩ, chuyện này không phải vì tiền. Đó là vì Rogan đã xúc phạm đến ngoại hình của vợ ngài ấy. Rogan và Severn đều là những người đàn ông quá sức đẹp trai, dễ thấy là phụ nữ sẽ cảm thấy bị họ đe dọa. Mỗi sáng Lo đều tự ngắm hình phản chiếu của nàng trong gương và, ở độ tuổi của nàng, nàng đang dạy mình cách cười mà không lộ ra những nếp nhăn ở khóe mắt. Nàng sống trong nỗi sợ hãi một ngày nào đó Severn sẽ không còn tin rằng nàng xinh đẹp nữa. Nàng không thể hình dung nổi sẽ cảm thấy thế nào nếu Severn nói rằng anh muốn tiền của chồng nàng và không phải bản

thân nàng.

“Tôi hiểu,” cuối cùng Io nói.

“Đúng thế,” Liana nói. “Và tôi cũng thế. Tôi đã nghĩ tôi có thể khiến anh ta yêu tôi. Tôi đã nghĩ tôi có thể khiến bản thân trở nên không thể thiếu được đối với anh ta, nhưng anh ta chưa bao giờ muốn tôi. Hay có bất kỳ ai muốn tôi ở đây. Thật mỉa mai làm sao. Mẹ kế của tôi đã cố nói cho tôi chuyện này, nhưng tôi đã không thèm nghe. Tôi đã nghĩ mình biết nhiều hơn một phụ nữ hai đời chồng. Bà ấy đã đúng. Thậm chí thị nữ của tôi Joice cũng đúng. Joice đã nói đàn ông không cần vợ. Trong chuyện của tôi không chỉ có chồng tôi không muốn tôi, mà cả em trai của anh ta cũng không, quý cô của anh ta, lính của anh ta – không một ai muốn tôi ngoại trừ vị Phu nhân, và giờ thậm chí cửa của bà cũng lại khóa luôn rồi.”

Iolanthe lắng nghe bài diễn thuyết ngậm ngùi tự ti và hiểu thêm khá nhiều. Khi một phụ nữ cảm thấy cô ta đáng khao khát, cô ta có thể cảm thấy tự tin. Nàng ta đã có thể lao đến giường của chồng mình, tính dìm anh ta và ả nhân tình trong lửa đỏ; nàng ta có thể dám cá cược rằng anh ta sẽ thua; nàng ta có thể đối đầu với cơn thịnh nộ của chồng bằng vì việc hủy bỏ những mệnh lệnh của anh ta đối với công việc của lâu đài. Nhưng khi một phụ nữ cảm thấy không còn đáng khao khát nữa, bao nhiêu sức mạnh của nàng ta rời đi hết.

Io không nghĩ ra phải làm gì. Chưa bao giờ nàng hy vọng là Rogan sẽ tới gặp Liana. Rogan quá ngoan cố người chẳng biết điều gì tốt cho bản thân. Anh ta sẽ không thích nghĩ tới bất kỳ người phụ nữ nào đã từng có ảnh hưởng tới anh ta. “Ai là vị Phu nhân thế?” Io hỏi, kéo dài thời gian trong khi nàng suy nghĩ về vấn đề này.

Lúc đầu Io chỉ lắng nghe lời giải thích của Liana, nhưng có gì đó trong những lời nói của nàng ta thu hút sự chú ý của nàng. “Bà ấy sống phía trên khu nhà kính ư?”

“Trong một phòng đơn hầu như lúc nào cũng khóa. Nhưng bà ấy dường như rất tinh ý khi tôi gặp vấn đề, vì khi đó cánh cửa lại mở. Bà ấy đã là người bạn tuyệt vời nhất của tôi kể từ lúc tôi tới đây. Bà kể cho tôi nghe về Jeanne Howard. Bà nói với tôi rằng đàn ông không chiến đấu những trận chiến vì phụ nữ yếu đuối – hay vì phụ nữ xấu xí,” Liana thêm vào.

“Có phải bà ấy luống tuổi, khá đẹp, với mái tóc nâu mềm mại không?”

“Phải. Bà ấy là ai thế? Tôi đã định hỏi bà, nhưng mỗi lần tôi gặp bà -” Nàng ngưng lời khi thấy nàng thấy Iolanthe rung chiếc chuông bạc nhỏ xíu. Một cô hầu xuất hiện, Io thì thầm gì đó với cô ta, và cô hầu biến mất.

Iolanthe đứng lên. “Nàng không phiền nếu chúng ta rời phòng này và tới gặp vị Phu nhân của nàng chứ?”

“Căn phòng bị khóa rồi. Nó như thế kể từ khi tôi... từ khi tôi ăn tối với chồng mình.”

“Tôi vừa cho thị nữ đi lấy chìa khóa rồi. Chúng ta đi chứ?”

Sự xuất hiện đơn độc của Liana buổi sớm đã khiến mọi việc trên sân chậm lại, nhưng khi Io và Liana xuất hiện cùng nhau, mọi người đều ngừng hết và đứng há hốc miệng nhìn hai vị phu nhân. Iolanthe hiếm khi xuất hiện, nhưng đi cùng với một phụ nữ khác thì không thể tin được.

Liana lờ đi đám người đang nhìn chăm chăm cả bên trong và bên ngoài lâu đài và dẫn đường cho Iolanthe tới cánh cửa bị khóa trên khu nhà kính. “Khi bà ấy không muốn bị làm phiền, bà giữ cửa khóa. Tôi nghĩ là chúng ta nên tôn trọng sự riêng tư của bà.”

Io không nói gì, nhưng khi cô hầu của nàng trở lại, một chiếc chìa khóa lớn trong tay, nàng tra nó vào ổ khóa.

“Tôi không nghĩ-” Liana bắt đầu, rồi ngưng bật. Căn phòng, chỗ từng là một nơi sạch sẽ trong lâu đài khi nàng đến, trơ trụi. Không, không chỉ trơ trụi, vì nàng có thể thấy, bên dưới những lớp mạng nhện và chất thải của loài bọ đã nhiều năm trời, là đồ đạc của vị Phu nhân. Là chiếc ghế đệm Liana đã từng ngồi. Khung thêu của vị Phu nhân. Cửa sổ đón nắng đã bị vỡ, và có xác một con chim trên nền nhà.

“Tôi không hiểu,” Liana thì thầm. “Bà ấy đâu rồi?”

“Đã qua đời. Nhiều năm trước.”

Liana làm dấu thánh khi nàng nhận ra điều này. “Nàng đang nói bà ấy là một hồn ma ư? Không thể nào. Tôi đã nói chuyện với bà ấy. Bà rất thật cũng như nàng hay là tôi vậy. Bà kể với tôi mọi chuyện, những chuyện mà người khác không biết.” Đôi mắt nàng mở to.

“Tôi đã nghe kể về bà. Tôi chưa từng gặp bà, hay Severn, và tôi không biết liệu Rogan đã gặp hay chưa, nhưng vài người khác thì có. Bà dường như yêu thích giúp đỡ những người thấy cần. Nhiều năm trước một cô hầu mang thai đã suýt gieo mình xuống con hào khi nghe thấy tiếng Phu nhân, như nàng gọi bà, đang hát và se sợi. Phu nhân đã nói với cô ấy đừng tự tử. Nàng không băn khoăn tại sao không ai sống trong những căn phòng này ư? Một nửa số đàn ông thậm chí từ chối lên khu nhà kính này để bắt chim, và không có người nào muốn lên trên này.”

Liana đang cố gắng để hấp thu được chuyện này. “Không ai nói với tôi hết. Không một lời ám chỉ.”

“Tôi đoán là họ đã nghĩ sự dọn dẹp của nàng sẽ khiến bà ấy ra đi. Bà ấy chưa bao giờ làm hại bất cứ ai. Bà ấy là một hồn ma hiền.”

Liana bước qua sàn nhà đầy bụi tới bên khung thêu. Bức thêu đã quá cũ và vẫn còn dang dở của vị phu nhân và con kỳ lân – thứ mà vị Phu nhân đã thêu khi Liana ghé thăm. Liana đột

nhân cảm thấy như thể nàng đã mất một người bạn vô vàn thân thiết. “Bà là ai? Và tại sao bà lại thăm viếng nhà Peregrine vậy?”

“Bà là bà nội của Severn, Rogan và cả Zared nữa. Bà tên là Jane, đệ nhất phu nhân của ngài Giles Peregrine quá cố. Con trai của họ là John, cha của Severn. Sau khi bà Jane qua đời, ông Giles cưới bà Bess Howard và gia đình bà ta đã nói rằng bà Jane chưa bao giờ kết hôn chính thức với ông Giles và vì thế con trai của bà và hậu duệ của ông là con hoang. Lâu đài này và Bevan vốn thuộc về gia đình của bà Jane; bà đã sinh trưởng tại đây.”

“Vậy nên bà đã trở lại đây để thăm viếng.”

“Nhiều năm sau cái chết của bà, bà đã ở trong căn phòng này khi con trai John của bà về nhà sau khi đức vua tuyên bố ông là con hoang. Ông đã nhốt bà lại và không bao giờ mở khóa ra nữa. Chỉ có bà không khóa nó bây giờ. Vài người nói ông John là kẻ ngốc, rằng mẹ ông đã tới nói chuyện với ông và ông đã không thêm lắng nghe.”

“Bà rất có thể đã muốn khuyên nhủ ông tránh xa lũ gái làng ra,” Liana nói cay đắng.

“Không,” Io nói. “Mọi người đã tin rằng bà muốn nói với ông nơi cất giữ sổ đăng ký của nhà thờ.”

“Đăng ký gì cơ?”

“Ông John đã không thể nào chứng minh được rằng cha mẹ ông đã kết hôn. Tất cả những nhân chứng cho cuộc hôn phối đều đã chết hoặc biến mất một cách kỳ lạ và không một ai có thể tìm ra cuốn sổ đăng ký đã ghi chép lại cuộc hôn nhân. Hầu hết mọi người đã tin rằng nhà Howard đã tiêu hủy chúng, nhưng vài người lại nói ông Giles đã giấu chúng khỏi móng vuốt của bà vợ thứ của ông.” Io mỉm cười. “Nếu nàng thấy vị Phu nhân của nàng lần nữa, nàng nhớ hỏi bà cuốn sổ đăng ký ở đâu nhé. Nếu có bằng chứng về cuộc hôn nhân đã được tiến hành, có lẽ đức vua sẽ hoàn trả lại sản sự nhà Peregrine cho Rogan và Severn và mối hận thù với nhà Howard sẽ chấm dứt.”

Liana băn khoăn liệu Rogan có yêu nàng không nếu nàng tìm thấy cuốn đăng ký. Không, có lẽ là không. Nàng sẽ vẫn là ả mặt nhợt cho dù nàng có là ả đàn bà giàu có nhất trên thế giới đi chăng nữa. “Chúng ta nên đi thôi,” nàng nói, “và khóa cửa lại. Bà sẽ cần sự riêng tư của mình.”

Họ rời khỏi căn phòng. Io khóa cửa lại và đưa chìa khóa cho cô hầu, người đã lặng lẽ đứng chờ ngoài cửa.

“Nàng sẽ đi gặp ngài ấy chứ?” Io hỏi.

Liana biết nàng ta định ám chỉ ai. “Tôi không thể. Hắn không muốn tôi; hắn muốn vàng thôi. Giờ hắn đã có nó, hắn nên thấy hài lòng.”

“Vàng là một người bạn cùng giường lạnh lẽo.”

Một cục nghẹn dâng lên trong họng Liana. “Hắn có các Ngày rồi thôi. Giờ thì, nàng thứ lỗi cho tôi chứ? Tôi có vài mẫu thêu cần phải hoàn thành.”

Họ đi xuống cầu thang khu nhà kính, và Iolanthe từ biệt Liana.

Tối đó Severn đến phòng Iolanthe. Anh đi tập tễnh và có một vết rách tứa máu một bên đầu. Lo chỉ thị cho cô hầu của nàng và rất nhanh lo lau rửa đầu cho anh với một miếng vải lạnh.

“Ta sẽ bị giết bởi anh trai mình,” Severn nói qua khế răng. “Chỉ có một cách để ngăn anh ấy lại. Nàng đã nói tình cảnh này cho vợ anh ấy biết chưa?”

“Em khá là thành công khi nói chuyện với nàng ấy cũng như anh với anh trai mình vậy.”

“Nhìn này!” Severn nói, nhăn nhó vì đau. “Ta không muốn bị những vết thương mới nữa đâu. Ít nhất thì ta có thể hiểu Rogan. Anh ấy đã rất khoan dung với người đàn bà đó, cho phép chị ta được ngồi cạnh trong khi anh ấy xét xử tại tòa, để chị ta làm những gì chị ta muốn trong làng, thậm chí dành cả ngày trên giường với chị ta.”

“Ngài ấy quả là hào phóng tốt bậc,” lo mỉa mai.

“Anh ấy có, thực thế. Ta chưa bao giờ nghĩ là anh ấy sẽ quá hào phóng như thế với một cô vợ.”

“Anh đã nghĩ gì vậy? Rằng ông anh trai tâm tính ngọt ngào của anh sẽ bỏ rơi chị ấy trong cái lâu đài dơ bẩn này cùng đám người hầu cười nhạo chị ấy, rằng anh ta thờ ơ với chị ấy, rằng anh ta sẽ chẳng nhớ nổi chị ấy trông ra sao cho tới khi chị ấy xem thiêu anh ta ư?”

“Đúng là đàn bà!” Severn lẩm bẩm. “Các người là những sinh vật không có logic gì hết.”

“Logic của em rất tốt, đó là anh trai của anh người mà-”

Severn kéo nàng ngồi vào lòng anh và hôn lên cổ nàng. “Quên ông anh của ta đi.”

Nàng đẩy mình ra khỏi anh và đứng dậy. “Mấy tuần rồi anh chưa tắm vậy?”

“Nàng chưa bao giờ quan tâm tới việc ta có tắm hay không mà.”

“Em đã nghĩ phân ngựa là mùi tự nhiên của anh,” nàng bắn trả.

Severn đứng dậy. “Tất cả chuyện này là lỗi của ả đàn bà đó. Nếu ả ta-”

“Nếu anh không xen vào, mọi chuyện đã có thể rất tốt vào lúc này rồi. Anh sẽ làm gì để cải thiện cho những việc anh đã làm đây hả?”

“Chúng ta từng vượt qua chuyện này, nhớ chứ? Ta thừa nhận rằng ta đã... ờ thì, có một chút ghen tuông với Rogan, thế nên theo gợi ý của nàng ta đã gửi lời mời ăn tối tới họ rồi thôi. Và nàng cũng thấy chuyện gì xảy ra rồi đấy, phải không nào? Á đàn bà ngu dốt đó đã trưng ra cái mũ toàn tiền. Rogan nên chấp nhận đền nghị trả tiền của ả. Anh ấy phải làm gì nữa để-”

“Anh ấy phải nói chị ấy rằng chị ấy xinh đẹp,” Io ngắt ngang. “Chị ấy nghĩ ông anh trai quá đỗi quyến rũ của anh không thèm muốn chị ấy. Em không thể hình dung được tại sao. Anh ấy ngủ với bất cứ thứ gì thậm chí chỉ cần ba phần tư là giống cái.”

Severn mỉm cười tự hào. “Rất ư là đàn ông, không phải sao?”

“Chúng ta không thể lún vào những quan điểm của em về anh trai anh. Anh phải buộc Rogan nói với Liana rằng anh ấy nghĩ chị ấy xinh đẹp và anh ấy khao khát chị ấy hơn tất cả đám phụ nữ khác.”

“Chắc rồi. Và ta sẽ phải rời chuyển mấy đại dương nữa luôn. Nàng muốn London di chuyển trong khi ta ở đó? Nàng chưa bao giờ thử để Rogan làm gì đó mà anh ấy không muốn làm.”

“Anh ấy lại ngủ với mấy cô Ngày rồi à?”

Severn nhăn nhó. “Không, và ta nghĩ rằng đó chỉ là một nửa vấn đề của anh ấy. Đây là lần đầu tiên anh ấy đi mà không có đàn bà kể từ khi...” Anh nghĩ một lát. “... từ khi bọn Howard bắt người vợ đầu của anh ấy. Đừng nhìn ta thế chứ,” anh nói với Io. “Anh trai ta có thể vợ cả đám đàn bà dù ả có kết hôn với họ hoặc không. Có lẽ ả chỉ không muốn một phụ nữ ngay lúc này thôi. Ta có thể hiểu chuyện đó, vì những gì vợ ả đã cư xử. Đội cái mũ tiền ấy là giọt nước tràn ly.”

“Chuyện này phụ thuộc vào anh,” Io nói ngọt ngào. “Tại sao anh không để Rogan gửi Liana trở lại nhà cha của chị ấy, rũ bỏ chị ta một cách hoàn toàn. Rồi anh có thể mang về một xe toàn những cô gái trẻ trung, xinh đẹp để anh trai anh có thể có hàng tá người mỗi đêm.”

“Và người nào sẽ cho chúng ta bánh để ăn vậy?” Severn lẩm bẩm. “Chết tiệt nàng đi, Io! Và chết tiệt cả Liana nữa. Chết tiệt đám phụ nữ! Tại sao các người không thể để đàn ông được yên? Rogan chỉ cưới chị ta vì tiền. Tại sao anh ấy lại phải... phải...”

“Phải gì cơ?” Io hỏi ngây thơ. “Phải lòng chị ấy? Bắt đầu thấy cần chị ấy ư?”

“Đó không phải điều ta định nói. Chết tiệt cả hai người họ đi. Ai đó phải khóa họ lại trong một phòng với nhau và vất chìa khóa đi. Cả hai bọn họ khiến ta phát ốm.” Đầu anh ngẩng phắt lên.

“Cái gì thế?”

“Không có gì. Chỉ là một ý tưởng.”

“Nói em nghe đi,” Io giục già.

Mất một lúc trước khi Severn bắt đầu nói.

Cũng trong đêm đó Severn gửi một thông điệp hòa hoãn tới Liana. Nàng ngồi một mình trong khu nhà kính với thị nữ của nàng, như nàng làm mỗi tối. Thông thường, nàng sẽ không bị làm phiền bởi ai khác trong lâu đài – như thể nàng không hề tồn tại, hoặc như thể họ ước nàng không tồn tại – thế nên nàng rất ngạc nhiên khi một người lính già sợ sệt mang lên một chai rượu và nói là từ Lord Severn gửi tới người chị dâu xinh đẹp của anh.

“Chị có nghĩ nó bị bỏ độc không?” Liana hỏi Gaby.

“Có lẽ là mê tình được,” Gaby đáp. Chị ta chưa bao giờ từ bỏ lý lẽ với Liana.

Rượu hơi cay và nồng và Liana đã uống nhiều hơn dự tính. “Ta đột nhiên cảm thấy rất mệt,” nàng nói. Nàng quá mệt đến mức đầu nàng nặng trĩu xuống.

Đúng lúc đó thì Severn vào trong phòng. Tất cả thị nữ của Liana đều đổ dồn về phía gã khổng lồ tóc vàng đẹp trai, nhưng Severn chỉ dán mắt lên Liana.

Gaby nhìn nữ chủ nhân đầy cảnh báo khi đôi mắt Liana dần nhắm lại và đầu nàng ngoẹo sang một bên thành ghế. “Em e là có chuyện gì không ổn.”

“Chị ấy chỉ ngủ chút thôi,” Severn nói, nhướn mày ra hiệu Gaby tránh đường, rồi bế bổng Liana lên.

“Thưa ngài!” Gaby ghen lời. “Ngài không thể-”

“Ta có thể,” Severn trả lời khi anh bế bổng Liana đang say ngủ rời phòng và bước lên khu thang xoắn ốc. Anh đi ngang qua những phòng ngủ trên khu nhà kính, lên tầng cao hơn cho tới khi anh tới một phòng với cánh cửa gỗ sồi khung thép. Anh đổi tư thế của Liana, vắt nàng ngang vai trong khi anh lấy ra một cái chìa treo ở cuối sợi xích cột ở thắt lưng của anh và mở cánh cửa.

Nó là một căn phòng nhỏ với một nhà vệ sinh kín ở một bên và bên kia là cánh cửa thô mộc, nặng trĩu dẫn tới khu hành lang chạy thẳng lên khu tường bảo hộ. Căn phòng này vốn thường dùng cho những lính canh gác ngôi nhà, nhưng thời nay những người lính đã rời đi. Thỉnh thoảng căn phòng được dùng như một phòng giam và đó là điều Severn nhắm tới.

Severn đẩy cánh cửa mở ra và đứng đó một lúc trong khi mắt anh quan sát ánh lửa lò mờ. Nằm trên giường, đang ngủ ồn ã, là Rogan và mất một lúc Severn định hình lại kế hoạch của anh. Nhưng rồi một đôi bọ chết đã bắt đầu nhón nhác trên lưng anh và anh biết rằng điều anh đang làm là đúng đắn. Anh vất bà chị dâu lên giường bên cạnh ông anh trai và chọc chọc vào lỗ bọ chết.

“Đấy,” anh nói khi nhìn xuống hai người họ. “Hai người có thể ở đây cho tới khi chúng tôi có được một chút yên bình.”

Chương Mười Sáu

Liana mất một lúc mới tỉnh dậy được vào buổi sáng. Như thể nàng chẳng thể nào mở nổi mắt mình. Nàng vươn vai, rồi duỗi chân, sung sướng cựa mình trong tấm đệm mềm mại ấm áp.

“Nếu có muốn ăn gì đó, tốt hơn là cô nên dậy đi và ăn.”

Đôi mắt nàng mở bừng ra thì thấy Rogan đang ngồi ở một cái bàn nhỏ bày biện thịt gà, bơ, và bánh mì.

“Anh làm gì ở đây thế?” nàng sáng giọng. “Tại sao anh mang tôi tới đây? Là rượu! Anh đã bỏ thuốc.”

“Em trai ta làm. Em trai ta, những ngày trên dương thế này của nó chẳng còn bao nhiêu nữa, đã bỏ thuốc vào rượu.”

“Và anh ta đã mang tôi tới đây?”

“Chú ấy mang cả hai ta tới đây trong khi chúng ta đang ngủ.”

Liana ngồi dậy và nhìn quanh căn phòng nhỏ sơ sài: một cái giường, một cái bàn và hai cái ghế, và một cây nến. “Hắn đã bán đứng chúng ta cho bọn Howard,” nàng nói êm ái. “Hắn định giao lâu đài vào tay bọn chúng à?”

Rogan nhìn nàng như thể nàng là một ả gái làng ngu dốt. “Em trai ta có thể ngu ngốc mỗi khi nó bướng bỉnh, nhưng nó không phải một kẻ phản bội.”

“Vậy tại sao hắn làm chuyện này?”

Rogan quay lại với thức ăn.

Liana ra khỏi giường. “Tại sao hắn lại bỏ thuốc chúng ta và đưa chúng ta tới đây?”

“Ai mà biết? Giờ thì ăn đi.”

Liana cảm thấy cơn giận của nàng tăng lên. Nàng đi ra tới cửa và kéo chúng, rồi đấm hai nắm tay lên cửa và la hét đòi thả ra, nhưng chẳng có ai đến cả. Nàng đi đến chỗ khe nứt nhỏ xíu và hét xuống, nhưng cũng chẳng có ai trả lời. Nàng quay trở lại với Rogan. “Sao anh có thể ăn được? Chúng ta phải làm tù nhân trong bao lâu? Làm thế nào để ta thoát ra được đây?”

“Cha ta làm căn phòng này để giam tù binh. Chúng ta không thể thoát ra.”

“Cho tới khi gã em trai ngu ngốc, không thể chịu đựng được của anh thả chúng ta, thế hả. Tại sao tôi lại đi gả vào cái gia đình thế này chứ? Không ai trong số các người có lý trí hả?”

Rogan chỉ nhìn nàng với đôi mắt đánh thép, và Liana ngay lập tức hối hận với những lời vừa nói. “Tôi...” nàng bắt đầu.

Anh giơ tay lên. “Cô có thể trở lại với cha cô ngay khi chúng ta thoát ra khỏi đây.”

Anh đẩy cái bàn ra xa và đến đứng bên cạnh chiếc cửa sổ hẹp. Nàng bước đến bên anh. “Rogan, em...”

Anh bước tránh xa nàng.

Cả ngày hôm đó là im lặng và giận dữ. Liana nhìn Rogan và nhớ lại những gì anh đã nói với nàng về tiền của nàng là tất cả đối với anh. Ra thế đấy, nàng nghĩ. Nàng sẽ trở lại với cha nàng hoặc là lui về một trong những sản sự hồi môn của nàng và sống tách ra khỏi nhà Peregrine, cùng với những đầu lâu ngựa của họ treo trên mặt lò sưởi.

Thức ăn được mang tới cho họ trong một cái bọc vừa vặn lọt qua cái lỗ nhỏ xíu. Rogan cầm lấy thức ăn và hét lên với Severn về kế hoạch sẽ làm với em trai khi anh thoát ra. Rogan lấy phần ăn của mình đem sang phía bên kia căn phòng và từ chối ngồi cùng bàn với Liana.

Đêm đến và họ vẫn chẳng nói với nhau lời nào. Liana nằm lên giường và băn khoăn không biết Rogan định ngủ ở đâu. Nàng bắt đầu phản đối khi anh nằm bên cạnh nàng, quay lưng về phía nàng, nhưng rồi không thể. Nàng chỉ đảm bảo là mình sẽ không chạm vào anh.

Nhưng khi ánh sáng ban mai len qua khe cửa hẹp, Liana thức dậy và thấy bản thân đang được ôm chặt trong vòng tay của chồng nàng. Nàng đã quên bém mắt những thù địch và xích mích và đã hôn lên cái miệng ngái ngủ mềm mại của chàng.

Rogan thức dậy ngay lập tức và hôn nàng với tất cả sự đói khát mà anh cảm thấy. Sau n

hôn, cả hai người đều mê đắm và điên cuồng cởi bỏ hết quần áo để tìm kiếm làn da trần trụi của nhau. Họ đến với nhau cuống cuồng và dữ dội, với niềm đam mê suốt hơn hai tuần nung nấu.

Cuối cùng, họ nằm trong vòng tay của nhau, vuốt ve làn da ướt mềm của nhau, quấn quýt lấy nhau. Chuyện đầu tiên Liana muốn hỏi là liệu Rogan có thực sự nghĩ nàng xấu xí và liệu anh có thực sự định gửi nàng đi xa không, nhưng nàng nén lại.

“Em đã gặp một hồn ma,” cuối cùng nàng nói.

“Trong căn phòng bên dưới chỗ chúng ta à?”

“Bà ấy là vị Phu nhân mà em đã nghĩ là Iolanthe. Còn nhớ em đã kể cho anh nghe là nàng ấy lớn tuổi hơn Severn không? Bà đã kể cho em nghe về Jeanne Howard.”

Anh không trả lời nàng, và Liana xoay người trong vòng tay anh và nhìn anh. “Anh cũng đã gặp bà rồi, phải không?” nàng hỏi sau một lúc.

“Tất nhiên là không. Chẳng có hồn ma nào cả. Chỉ là một-”

“Một gì cơ? Anh nhìn thấy bà khi nào? Khi bà đang thêu hay se sợi?”

Anh nhìn nàng một lúc rồi mới đáp. “Đang thêu. Tắm tắm với con kỳ lân.”

“Anh đã bao giờ kể cho ai chưa?”

“Chưa cho tới lúc này.”

Những lời này của anh khiến Liana cảm thấy hoan hỷ vô cùng. “Anh đã thấy bà khi nào? Bà nói gì với anh vậy?”

Giọng anh mềm mại. “Là sau khi Oliver Howard cướp... cô ta.”

“Jeanne.”

“Ừ, là người đó,” Rogan đáp. “Cô ta đến chỗ ta và nói với ta rằng cô ta muốn gã Howard, rằng cô ta đang mang máu mủ của hắn. Cô ta yêu cầu ta chấm dứt mối thù hận. Ta lẽ ra nên tự tay giết chết ả khốn đó.”

“Nhưng anh đã không thể.”

“Ta đã không làm, dù thế nào đi nữa. Ta trở lại đây để gọi hỗ trợ - chúng ta đang đánh nhau với nhà Howard suốt một năm trời - và vào một buổi sáng sớm ta bắn thử một mũi tên để kiểm tra cái cung và ngọn gió đã đưa mũi tên lên tận cửa sổ phía trên khu nhà kính. Ít nhất,

đó là điều mà ta đã nghĩ lúc đó. Ta cũng nghĩ là mình nghe thấy cả tiếng hét của một phụ nữ. Ta đã lên khu nhà kính, rồi leo lên những căn phòng phía trên. Không ai sống ở đó nhiều năm rồi vì những câu chuyện về hồn ma. Cha ta đã từng nguyên rủa bà vì khi ông có khách khứa, bà luôn luôn xuất hiện và dọa dẫm họ.”

“Anh có bị dọa khi anh tới lấy lại mũi tên không?”

“Ta đang quá điên cuồng với bọn Howard để mà quan tâm tới một hồn ma. Ta đã mất hai người anh em ruột thịt, và mọi mũi tên đều cần thiết.”

“Bà có ở đó không?”

Nàng thấy Rogan mỉm cười nhẹ nhàng. “Ta đã nghĩ một hồn ma sẽ... mờ mờ ảo ảo, ta đoán thế. Bà trông rất thật. Bà cầm mũi tên của ta và bà trách mắng ta, nói rằng ta đã suýt chút nữa thì bắn trúng bà. Lúc đó ta không thể nào nghĩ ra thực tế là ta đã bắn ra phía ngoài tường lâu đài.”

“Anh đã nói chuyện gì?”

“Chuyện rất kỳ lạ, nhưng ta đã nói chuyện với bà như ta chưa bao giờ nói chuyện với ai khác vậy.”

“Em cũng vậy. Bà biết rất nhiều về em. Hai người đã nói chuyện về Jeanne?”

“Ừ. Bà đã nói với ta vợ của ta không phải người này.”

Nàng nhìn anh. “Một người thế nào cơ?”

“Ta không biết. Nó có lý khi ta ở bên cạnh bà, nhưng chẳng có gì hết khi ta rời đi. Ta đoán hẳn là thứ gì đó liên quan đến bài thơ.”

Mắt Liana mở to. “Thơ nào?”

“Ta đã chẳng hề nghĩ đến nó nhiều năm rồi. Thực ra, nó dường như là một điều bí ẩn thì đúng hơn. Để xem nào...”

‘Khi đỏ và trắng tạo thành đen

Khi đen và vàng trở thành một

Khi một và đỏ hợp nhất

Rồi người sẽ biết.”

Liana nằm im lặng trong vòng tay của Rogan và nghĩ về điều bí ẩn. “Nó có nghĩa là gì nhỉ?”

“Ta không biết. Thỉnh thoảng ta nằm trên giường và nghĩ về nó, nhưng ta chưa bao giờ đoán ra cả.”

“Thế Severn nghĩ sao? Zared nữa?”

“Ta chưa bao giờ hỏi chúng.”

Nàng đẩy ra để nhìn anh. “Chưa bao giờ hỏi? Nhưng nó có thể là thứ gì đó liên quan đến chứng thư trong khu giáo xứ. Vị Phu nhân là bà nội của anh, và nếu ai đó biết nơi cất giữ những chứng thư ấy, thì đó là bà.”

Anh cau mày. “Người phụ nữ đó là một bóng ma. Bà ta đã chết rất lâu rồi. Có lẽ ta đã không nhìn thấy bà và ta mơ thấy điều bí ẩn thôi.”

“Em đã không mơ câu chuyện về anh và Jeanne Howard. Phu nhân đã kể cho em nghe Jeanne xinh đẹp thế nào và anh yêu nàng ta biết bao nhiêu.”

“Ta khó mà biết đến ả phù thủy Howard đó, và ta không nhớ cô ta có điểm gì đặc biệt đẹp để nhìn. Chắc chắn là không giống Iolanthe.”

Liana kéo tấm chăn che khuôn ngực trần của nàng và ngồi dậy. “Ồ, giờ thì là Iolanthe là người anh muốn. Anh có thể có cả tiền lẫn sắc đẹp.”

Sự bối rối hiện rõ trên gương mặt đẹp trai của Rogan. “Iolanthe là một ả khốn. Ta chắc ả chính là kẻ bày ra trò này.” Anh ám chỉ tới cánh cửa khóa chắc.

“Tại sao? Đang cố gắng khiến tôi tha thứ cho anh vì đã nói trước mặt người của anh rằng tôi xấu xí ghê gớm?”

Rogan ngồi dậy, miệng anh há hốc. “Ta không bao giờ nói điều gì như thế cả.”

“Anh đã nói rồi thôi! Anh đã nói anh cưới tôi chỉ vì tiền của tôi, không phải vì lời khuyên của tôi hay vẻ đẹp của tôi.”

Sự bối rối của Rogan còn nhiều hơn. “Anh chỉ nói sự thật thôi. Anh đã chưa từng thấy em cho tới trước lễ cưới, ngoại trừ khi đó anh đã không biết em là ai, thế nên làm sao anh có thể cưới em vì thứ gì khác ngoài tiền chứ?”

Liana cảm thấy những giọt nước mắt vỡ mộng trào ra. “Tôi cưới anh vì tôi đã nghĩ anh... rằng anh thèm muốn tôi. Anh đã hôn tôi khi anh không biết tôi có tiền bạc gì.”

Rogan chưa bao giờ cố gắng để hiểu tâm trí của giống cái và giờ thì anh đã biết tại sao. “Ta cũng hôn cô khi ta biết cô giàu có.” Giọng anh cao lên khi anh ra khỏi giường và ngả người lên nàng. “Ta đã hôn cô sau khi cô xen vào giữa ta và đám nông dân. Ta đã hôn cô sau khi cô dỗ ngọt ta xem vở kịch mà trông ta như một gã đần. Ta đã hôn cô -”

“Bởi vì tôi là vợ anh và chẳng vì lý do nào khác nữa,” nàng nói. “Anh đã nói với mọi người anh nghĩ là tôi xấu xí. Có lẽ tôi không xinh đẹp như Iolanthe hay đáng yêu như vợ trước của anh, nhưng có vài người đã nói là tôi khá ưa nhìn đấy chứ.”

Rogan vung hai tay lên cái tiết. “Cô không tệ khi cô không rên rỉ và than vãn.”

Liana bắt đầu khóc thật sự. Nàng nằm lăn ra giường, co gối lại, và khóc nức nở khiến hai vai run rẩy.

Khi Rogan nhìn xuống nàng, ban đầu anh chẳng cảm thấy gì ngoài giận dữ. Nàng đang kết tội anh điều gì đó, nhưng anh không chắc là cái gì. Nàng đang làm như thể anh đã sai vì những điều anh nói. Anh chỉ nói sự thật thôi mà và anh đã nói như thế để giữ nàng khỏi xen vào giữa anh và lính của anh. Anh phải dùng từ ngữ thế quái nào để nói về vẻ ngoài của nàng chứ? Và thêm muốn ư? Chẳng phải anh vừa chứng minh sáng nay là anh thêm muốn nàng sao? Và chết tiệt, anh đã không chạm vào người đàn bà nào khác trong suốt hai tuần. Hai tuần dài đằng đẳng.

Anh biết anh có mọi quyền tức giận với nàng. Anh mới là người cần được an ủi, nhưng khi anh nhìn thấy nàng khóc, anh cảm thấy thứ gì đó bên trong anh mềm ra. Khi anh còn là một cậu nhóc anh đã khóc giống như nàng đang khóc lúc này và mấy ông anh lớn của anh đã đá anh và cười nhạo anh.

Anh ngồi bên giường cạnh đầu nàng. “Nói ta nghe... chuyện gì không đúng thế,” anh ngập ngừng nói, cảm thấy lúng túng và xấu hổ.

Nàng đã không trả lời mà còn khóc dữ hơn.

Một lúc sau anh nâng nàng lên và kéo nàng vào trong lòng anh và ôm nàng thật chặt. Những giọt nước mắt của nàng ướt đầm vai anh khi anh vuốt ve mái tóc ra khỏi gương mặt nàng. “Chuyện gì không đúng thế?” anh hỏi lại.

“Anh nghĩ em xấu xí. Em không đẹp dễ được như anh hay Severn hay Zared hay Iolanthe, nhưng những người hát rong đã từng viết thơ về sắc đẹp của em.”

Rogan định nói rằng vì tiền bạc bất cứ ai cũng có thể làm điều đó, nhưng anh khôn ngoan kiềm chế lại. “Không đẹp như là ta, hả? Hay Severn? Ta phải đồng ý với nàng về phần ta, nhưng chúng ta nuôi mấy con lợn trông còn khá khảm hơn Severn nhiều.”

“Khá khảm hơn cả em nữa, không nghi ngờ gì rồi,” nàng lại khóc một chập mới.

“Ta nghĩ lúc này nàng đẹp hơn hồi đầu tiên ta nhìn thấy nàng.”

Liana khụt khịt và ngẩng đầu lên nhìn anh. “Thế có nghĩa là gì?”

“Ta không biết.” Anh vuốt mái tóc của nàng ra phía sau. “Khi ta trông thấy nàng ở nhà thờ, ta đã nghĩ nàng là một con thỏ ranh nhất cây và ta không thể nói với nàng thông qua những người đàn bà khác. Nhưng bây giờ...” Anh nhìn vào mắt nàng. “Bây giờ ta thấy là nàng khá ưa nhìn đấy chứ. Ta có... đã nghĩ về nàng suốt những tuần này.”

“Em nghĩ về chàng từng giây phút mỗi ngày.” Nàng ôm ghì lấy anh. “Ôi, Rogan, nói với em điều gì cũng được, nói với em rằng em ngu ngốc, nói với em rằng em là một mối phiền toái và nhảm chán khủng khiếp, nhưng xin đừng nói với em rằng em xấu xí.”

Anh ôm nàng thật chặt. “Nàng đừng bao giờ nói những bí mật của mình cho một người. Họ sẽ lợi dụng chúng để chống lại nàng.”

“Nhưng em tin chàng.”

Rogan không thể làm gì ngoài cảm giác rằng sự tin tưởng của nàng là một gánh nặng và trách nhiệm nữa. Anh giữ nàng ra xa. “Ta sẽ nói với nàng rằng nàng là người đàn bà xinh đẹp nhất nếu nàng không làm ta yếu nhược đi trước người của ta.”

Điều đó khiến Liana quay phắt lại kinh ngạc. “Em ư? Em không bao giờ làm một việc nào như thế. Không bao giờ?”

“Nàng đã bác bỏ lệnh của ta đối với nông dân.”

“Phải, vì anh đang phạt roi những người vô tội.”

“Nàng đã cố thiêu cháy ta trên giường của mình.”

“Vì anh đang trên giường với một ả đàn bà khác,” nàng nói căm phẫn.

“Nàng quyến rũ ta ra khỏi công việc với thịt ngon, nhạc hay và cả những nụ cười duyên dáng nữa.”

Nàng mỉm cười với anh khi những lời của anh đã thuyết phục nàng rằng đã thật đúng đắn khi nàng lấy anh.

“Và nàng bất tuân lệnh ta trước mặt người của ta.”

“Khi nào?”

“Buổi sáng nhà Howard tấn công ấy.”

“Em chỉ là-”

“Can thiệp,” anh nói lạnh lùng. “Đó không phải việc của nàng. Nếu ta không uống say, nàng hẳn đã-” Anh ngừng lại. Anh không muốn nói với nàng rằng trong khi anh nằm say bí tỉ, nhà Howard hẳn đã bắt giữ được nàng làm tù binh rồi.

“Em hẳn đã sao cơ?”

Khuôn mặt anh thay đổi, và Liana có thể thấy anh đang che giấu điều gì đó. “Em hẳn đã làm sao cơ?”

Rogan tránh ra khỏi nàng và rời giường. “Nếu thằng em trai chết giẫm của ta không đem đồ ăn lên cho chúng ta, ta sẽ treo cổ nó rồi thiêu cháy nó.”

“Nếu anh đã không uống say, em hẳn đã làm sao?” Nàng quẩn tẩn chặn quanh người và đi theo cơ thể trần trụi của anh vào trong chỗ vệ sinh. Thậm chí khi anh bắt đầu sử dụng cái xô tiểu rồi mà nàng vẫn chẳng hề ngần ngại. “Hẳn sẽ làm sao?”

Rogan nhăn nhó. “Nếu ta tóm cổ được tên do thám Howard nào và lấy được thông tin, ta sẽ cho nàng tới gặp hẳn.”

“Hẳn sẽ làm sao chứ?” nàng hỏi lại.

“Bị bắt chứ sao,” anh quát lên, quay trở lại căn phòng.

“Nhà Howard muốn em ư?” Liana thì thầm.

Rogan giận dữ kéo thếch cái quần ống của anh lên. “Bọn Howard dường như luôn muốn những gì mà nhà Peregrine có: đất đai của chúng ta, lâu đài của chúng ta, đàn bà của chúng ta.”

“Chúng ta sẽ gửi cho chúng một món quà từ các cô Ngày.” Rogan chẳng thấy có gì hài hước trong lời nàng nói cả. Nàng tới bên anh và vòng tay quanh cổ anh. “Anh đã quá cáu kỉnh sáng hôm đó vì nhà Howard đe dọa sẽ bắt mất em ư? Rogan, anh rõ ràng là yêu em rồi.”

“Ta chẳng có thời gian đâu cho chuyện yêu đương. Mặc đồ vào đi. Severn có lẽ sẽ đến đây.”

Nàng thả rớt cái chăn đang che người để bầu ngực trần của nàng chạm vào lồng ngực anh. “Rogan, em yêu chàng.”

“Hừm! Nàng đã không hề nói với ta trong mấy tuần qua. Nàng đã khiến cuộc sống của mọi người trở nên khốn khổ. Thậm chí phòng của Zared giờ như là nuôi chuột ấy. Và ta bị sút

cân vì thiếu đồ ăn tươi tắn, tới mức ngựa của ta không nhận ra nổi ta. Cuộc sống của ta dễ chịu hơn nhiều khi không có cô nàng nào nói yêu ta.” Những gì anh nói thật chẳng ăn nhập gì với cái cách anh đang ôm xiết lấy nàng.

“Severn đã dạy cho em vài điều,” nàng nói. “Em thề với anh rằng sẽ không bao giờ để anh lại một mình. Nếu anh làm tổn thương em – và em không nghi ngờ gì là anh sẽ làm điều đó khá thường xuyên – em hứa em sẽ nói với anh tại sao em tức giận. Không bao giờ khép mình tránh khỏi anh lần nữa.”

“Không phải ta là người có vấn đề, nhưng đàn ông cần đồ ăn tử tế và -”

Nàng nhón chân lên và hôn anh. “Đó là anh người có vấn đề với em. Rogan, em sẽ không bao giờ phản bội lại anh như Jeanne đã từng làm. Thậm chí nếu nhà Howard có bắt được em, em vẫn sẽ yêu anh.”

“Bọn Howard sẽ không bao giờ bắt được một người nhà Peregrine nào nữa,” anh nói dửng dưng.

“Và em giờ là một người nhà Peregrine rồi ư?” nàng hỏi, mỉm cười.

“Một người kỳ quặc, nhưng là một Peregrine chính hiệu, không hơn không kém,” anh miễn cưỡng nói.

Nàng ôm anh và không trông thấy được cách Rogan mỉm cười trong tóc nàng, cách anh nhắm mắt khi anh ôm lấy nàng. Anh không thích nghĩ tới chuyện anh đã nhớ nàng biết bao trong suốt mấy tuần qua hay chuyện lú lo phù phiếm của nàng có ý nghĩa với anh đến thế nào. Anh đã sống cuộc đời mà không có nàng và làm rất tốt, nhưng nàng đã chỉ đơn giản là bước vào cuộc đời anh, rồi theo đúng nghĩa đen là định thiêu sống anh. Chẳng có gì tương tự như thế. Hải lòng, thư thả, êm ái, chưa bao giờ là một phần trong cuộc sống của anh. Nhưng sự vụn vặt này của một cô gái đã đem chúng vào trong cuộc sống của anh và thật kỳ diệu khi anh thích nghi với nó nhanh chóng làm sao.

Anh kéo người ra xa nàng, khuôn mặt nàng tròn vẹn trong đôi bàn tay to lớn của anh. “Ta nghĩ thằng em trai ngu ngốc đã khóa chúng ta ở đây là để nàng dọn phòng cho nó và nói chuyện với đám thợ bánh.”

“Ồ? Và ai là người thuyết phục em phải làm điều chú ấy muốn vậy?”

“Có lẽ ta có thể,” Rogan nói vẻ phỏng đoán, và bế bổng nàng trong cánh tay. “Nàng đã nói với mọi người chúng ta từng dành nguyên một ngày trên giường với nhau. Giờ nàng sẽ biến lời nói dối thành sự thật.”

Họ làm tình với nhau thật dài và chậm rãi, với niềm đam mê nồng cháy. Họ khám phá cơ thể nhau bằng tay và lưỡi, và khi cuối cùng cũng gắn kết với nhau, điều đó thật thư thả, chậm

rãi, đầy chăm chú. Liana chẳng hề biết gì về cách Rogan ngắm nàng, anh muốn trao cho nàng sự thỏa mãn ra sao, anh muốn nàng cùng đắm mê trong chuyện mây mưa của họ.

Cuối cùng, họ nằm trên giường, tay trong tay và ôm lấy nhau.

“Chúng ta sẽ treo cổ em trai anh hay là hôn chân chú ấy đây?” Liana thì thầm.

“Treo cổ nó,” Rogan nói chắc nịch. “Nếu có một cuộc tấn công-”

Liana dụi dụi đùi nàng trên người chàng. “Nếu có một cuộc tấn công, anh sẽ quá yếu ớt để mà chiến đấu, thế nên đó sẽ không thành vấn đề.”

“Nàng thật là một ả ranh vô phép. Nàng đáng ra phải ăn đòn.”

“Bởi ai chứ?” nàng hỏi sảng. “Chắc chắn là không phải vị bô lão già cả yếu xù nhà Peregrine rồi.”

“Ta sẽ cho nàng thấy ai mới là kẻ yếu xù,” anh nói, lăn lên trên người nàng, khiến Liana cười khúc khích.

Nhưng một tiếng đập rầm vào cánh cửa gần họ đã khiến Rogan chú ý. Ngay lập tức, anh che chắn cho cơ thể của Liana bằng người mình trong khi anh nhìn ra xem nguyên nhân tiếng động. “Cuối cùng thì ông em trai quý tha ma bắt của ta cũng tới đưa đồ ăn rồi.” Anh nhào ra khỏi Liana, rời giường, và đi tới cái gói mà Severn đã sắp xếp để nhét lọt qua cái khe chớp hẹp và rồi thả nó rơi phịch xuống nền nhà.

“Chàng hứng thú với đồ ăn hơn là với em ư?”

“Lúc này thì đúng thế thật.” Anh mang thức ăn lên giường và họ ăn tại đó luôn. Khi vụn bánh mỳ rơi vãi lên bầu ngực trần của Liana, Rogan liếm hết chúng đi.

Họ ở trên giường cùng nhau suốt một ngày. Liana để Rogan kể cho nàng nghe về cuộc đời của anh, về chuyện khi anh còn nhỏ nít, về những điều anh đã mơ về, và nghĩ về một đứa trẻ. Nàng không chắc, vì nàng đã không nghĩ anh đã bao giờ sẵn sàng nói với người khác về cuộc sống của anh lúc trước chưa.

Khi mặt trời lặn Liana định bụng sẽ dùng một ít tài sản hồi môn của nàng để sửa sang thêm cho Lâu đài Moray. Rogan đã không thốt nổi thành lời với nỗi kinh hoàng trước ý tưởng ấy. “Đấy không phải đất của nhà Peregrine,” anh nói. “Bọn Howard đã cướp-”

“Phải, phải, em biết. Nhưng giờ anh đang sống ở đây đã hai thế hệ rồi. Con cái chúng ta sẽ là đời thứ ba. Nếu như phải mất tới năm đời mới đòi lại được lãnh địa nhà Peregrine thì sao? Tất cả bọn họ sẽ phải sống ở một nơi dột nát thế này à? Hay là sống trong một nơi chật hẹp thế này? Chúng ta có thể mở thêm cánh ở phía nam – một khu riêng, với những bức tường phòng

hộ. Chúng ta có thể xây thêm một cái tháp và-

“Không, không, không,” Rogan nói, đứng bật dậy và nhìn chăm chăm xuống nàng đang nằm trên giường. “Ta sẽ không rút tiền vào cái nơi kém cỏi này. Ta sẽ đợi cho tới khi ta đoạt lại được đất đai mà lũ Howard đã trộm mất.”

“Và cho tới khi đó anh sẽ dùng mọi đồng xu mà em đã mang lại cho anh nướng vào cuộc chiến tranh ư?” Liana quắc mắt lên. “Anh cưới em nên giờ anh có thể chu cấp cho chiến tranh ư?”

Rogan bắt đầu hét lên rằng phải, đó là lý do anh cưới nàng, nhưng đôi mắt anh thay đổi. “Ta kết hôn với nàng vì vẻ đẹp của nàng vượt hơn hẳn đám phụ nữ,” anh dịu dàng nói. “Gồm cả cô vợ đầu của ta.”

Liana ngược nhìn anh, miệng nàng há ra kinh ngạc, rồi nàng nhóm dậy khỏi giường và ném bản thân vào anh, đôi chân nàng quấn quanh eo anh, hai tay ôm choàng lấy cổ anh. “Ông chồng đẹp đẽ của em, em yêu anh rất nhiều,” nàng thổn thức.

Rogan ôm nàng thật chặt. “Ta sẽ tiêu tiền khi thấy phù hợp.”

“Vâng, tất nhiên rồi, và là một người vợ biết vâng lời em sẽ không bao giờ trái lời anh, nhưng chỉ là để em nói với anh về ý tưởng cưới nói lâu dài.”

Rogan gầm gừ. “Ban đầu nàng tách ta khỏi đám đàn bà của ta, rồi nàng đặt gánh nặng cho ta việc chu cấp cho lũ chuột tóc đó, và giờ nàng đề nghị ta tiêu những đồng tiền mà ta phải làm việc vất vả mới có được.”

“Làm việc vất vả mới có được!” nàng nói. “Anh thậm chí còn chẳng tham dự bữa tiệc cưới mà em đã mất nhiều công phu chuẩn bị. Và anh đã sỉ nhục mẹ kế của em.”

“Bà ta cần bị sỉ nhục. Bà ta cần một bàn tay ấn ngược bà ta trở lại.”

“Và anh thích làm thế ư?” Liana tỉnh ngịch hỏi.

“Ta đã không muốn chạm vào bà ta,” anh nói dịu dàng, nhìn Liana trong ánh sáng mờ nhạt. “Giờ thì, tới bàn đi vì thằng em trai đáng bị đày xuống địa ngục vừa gửi đồ ăn khuya này.”

Họ dành cả đêm trong vòng tay nhau, và khi họ ngủ thiếp đi, Rogan lẩm nhẩm rằng anh sẽ “*suy nghĩ về*” việc mở rộng Lâu đài Moray và Liana cảm thấy như thể nàng sẽ thắng một trận chiến lớn.

Khi nàng tỉnh dậy vào sáng, nàng ngược nhìn thì thấy Rogan đang ngẩng cao đầu đầy lạnh lùng. Nàng nâng người trên một khuỷu tay hướng theo cái nhìn của anh và thấy cánh cửa phòng của họ đang mở. Liana đã không biết gì khi có cảnh tượng nào lại khiến nàng chán nản

tới vậy.

“Chúng ta đã đến rất gần rồi,” Liana thì thầm.

“Không,” Rogan nói. “Ta phải đối mặt với sự chế nhạo của đám lính.”

Liana chẳng hề nghĩ tới đám lính của anh sẽ nhìn chủ nhân của hội thể nào, người mà, chỉ vì một vụ cãi vặt với vợ anh ta, đã bị khóa trái trong một căn phòng thấp.

Họ không có thời gian để mà suy xét vì Gaby đã hối hả xông vào phòng, nói năng liến thoắng với cái giọng cao vút. Dường như là Severn đã tung ra lời đòi đại rằng Rogan đã ra lệnh nhốt vợ anh lại trong phòng kín với anh để trừng phạt nàng. Danh tiếng của Rogan đã không bị sút mẻ gì.

“Thế còn của ta?” Liana hỏi.

“Họ tin rằng phu nhân là một người vợ đích thực,” Gaby nói chắc nịch.

“Một người vợ đích thực ư?” Liana ghen lời.

“Đừng gọi cô ấy như thế,” Rogan nói, “không thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ có chút bình yên. Ta không muốn có thêm chiếc giường cháy rụi nào nữa đâu.”

Gaby ngậm miệng nén lại những suy nghĩ của chị về cư xử của Liana như một người vợ. Gaby đã chiến thắng chồng của chị ta sau nhiều năm yêu đơn phương và chị hy vọng mọi người phụ nữ khác cũng làm giống như vậy.

Miền cưỡng, Liana rời khỏi phòng với chồng nàng. Nàng đã học được một điều khi ở trong căn phòng này. Nàng học được rằng điều quan trọng đối với phụ nữ không nhất thiết quan trọng đối với đàn ông. Rogan đã không nói nàng xấu xí, và hơn thế, anh đã không nghĩ nàng nhột nhạt.

Thế nào đó, nàng cảm thấy rằng họ đã đến một cây cầu và băng qua nó dễ dàng. Liana chẳng hề thấy trở ngại nào trong con đường tương lai của họ.

Chương Mười Bảy

Trong suốt sáu tuần dài đầy huy hoàng, Liana là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Nàng và Rogan đã lo sợ sự chế nhạo của đám lính, vì họ không thấy trước được là đám lính đã một lần nữa trở nên quá biết ơn với đồ ăn ngon trên bàn của họ và lũ chuột thì biến mất khỏi phòng ốc và họ thực sự chẳng thêm quan tâm tới điều gì đã mang lại sự thay đổi đó.

Và Lâu đài Moray đã thực sự thay đổi. Đám đàn ông, từng ngó lơ hoặc đánh lộn ngay trước mặt nàng, thì giờ đây lại cúi mình tôn kính khi Liana bước qua. Severn không thể tốt thế nào cho đủ với nàng, và Iolanthe bắt đầu cùng tham dự bữa tối với họ.

Nhưng tuyệt vời nhất vẫn là Rogan. Đôi mắt anh dõi theo Liana bất cứ nơi nào nàng đến. Anh trước kia chỉ loanh quanh trong thư phòng để bày binh bố trận gì đó và giờ thì thay vào đó là dành mỗi tối trong khu phòng kính với Liana và thị nữ của nàng. Severn, thay vì đánh nhau với anh trai, bắt đầu tham gia cùng với họ, có cả Zared và Io nữa.

Đó là một buổi sáng sau một đêm đáng yêu tuyệt vời và Liana nhận ra rằng nàng sắp có một em bé. Nàng đã luôn cho rằng nàng sẽ bị ốm nghén như nàng đã thấy những phụ nữ khác bị vậy trong mấy tháng đầu thai kỳ, nhưng nàng không bị ốm nghén. Nàng không cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy có bất cứ gì khác thường, ngoại trừ việc giờ đây nàng có thể hầu như không chui vừa đồng váy áo của nàng. Nàng đặt hai tay lên cái bụng đã phình lên một chút của nàng và mơ màng về một nhóc tỳ tóc đỏ.

“Thưa phu nhân?” Gaby nói vọng sau lưng nàng. “Phu nhân khỏe chứ?”

“Ta ổn. Rất tuyệt. Ta chưa bao giờ cảm thấy tuyệt hơn. Chị đang làm gì đấy?”

Gaby mang một giỏ đầy thảo mộc trên tay. “Lord Rogan và Baudoin đang đấu vật thì họ bị ngã vào trong bụi tầm gai độc. Em sẽ chuẩn bị một ít thảo dược để giúp họ giảm đau.”

Liana nhăn mặt. Cây tầm gai độc có thể rất đau đớn. Gần nhà cha nàng có trồng một loại thảo dược giúp giảm đau hữu hiệu hơn nhiều loại Gaby hái được. Khi Liana lần đầu tiên đặt chân tới Lâu đài Moray, nàng đã nhớ là thấy đám thảo mộc đó dọc hai bên đường. Chúng cách đây bao xa ấy nhỉ? Mười, mười hai dặm thì phải? Với một con ngựa tốt nàng có thể tới đó và trở về trước mặt trời lặn. Và tối nay, khi nàng bôi thảo dược lên làn da cháy rát của chồng nàng, nàng sẽ nói cho chàng biết về con của họ.

Nàng cho Gaby lui. Sẽ chẳng dễ dàng gì thoát khỏi Lâu đài Moray. Rogan đã ra những lệnh nghiêm ngặt đối với nàng là không bao giờ được rời khỏi khu vực của lâu đài mà không có người hộ tống. Và kể từ cuộc tấn công của nhà Howard, chàng đã tuyên bố nàng không được rời khỏi lâu đài dù cho tất cả các hiệp sỹ nhà Peregrine có đi theo tháp tùng.

Liana nhìn xuống chiếc đầm kim tuyến của nàng và mỉm cười. Tất nhiên là nếu nàng rời lâu đài như là một người nào đó khác chứ không phải Lady Liana, rồi thì nàng chẳng có gì phải sợ hết. Nàng lục cái rương đặt ở cuối giường và tìm thấy bộ đồ nông dân mà nàng đã mặc hôm

lễ hội. Tất cả những gì phải làm tiếp theo là giấu mái tóc của nàng đi, cúi thấp đầu xuống, và trộm một con ngựa.

Một giờ sau nàng đã đang phi nước kiệu về hướng đông, rời xa Lâu đài Moray, rời xa ngôi làng, và tới chỗ đám thảo mộc mà nàng sẽ dùng để trị thương cho chồng nàng. Gió lộng trên gương mặt nàng và những múi cơ của ngựa giữa hai chân nàng cảm giác thật tuyệt. Nàng cười to với ý nghĩ về đứa trẻ nàng đang mang và niềm hạnh phúc đó thuộc về nàng.

Nàng đã quá mải mê với những ý nghĩ đó mà không hề nhìn hay nghe thấy những kỵ sỹ xông ra từ những bụi cây. Họ đã vây lấy nàng trước khi nàng nhận ra.

“Nhìn xem,” một trong năm gã thốt lên. “Một ả nông dân trên một con vật tuyệt thế kia.”

Liana không cần hỏi cũng biết những gã này là ai. Chúng phục sức sang trọng, và có sự kiêu căng của kẻ quyền thế. Chúng là người nhà Howard. Hy vọng duy nhất của nàng là chúng không phát hiện ra nàng là ai.

“Tôi đã trộm con ngựa,” nàng rên rỉ. “Ôi xin đừng nói với bà chủ của tôi.”

“Và cô sẽ trả cho chúng ta những gì để không nói nhỉ?” một gã trẻ đẹp trai chế nhạo.

“Bất kỳ gì, thưa ngài, ồ bất cứ gì,” Liana nói, nước mắt đọng đầy trong giọng nói.

Một gã khác tiến lên từ phía sau bọn chúng. Hẳn già hơn, mái tóc điểm bạc nơi thái dương, cơ thể to lớn, cuồn cuộn, và vẻ ngoài cau có thường trực ấy trước kia hẳn là một khuôn mặt ưa nhìn. “Lôi cô ả xuống và lấy con ngựa,” hắn ra lệnh. “Đó là ngựa của bọn Peregrine, nên ta sẽ đoạt lấy nó.”

Không màng tới bản thân, Liana nhìn gã gay gắt. Có thể đây là Oliver Howard chẳng, gã đàn ông đã cướp người vợ đầu của Rogan? Liana hạ thấp đầu xuống và bắt đầu xuống ngựa, nhưng hai gã đã đặt tay lên người nàng, nắm bóp cơ thể nàng, sờ soạng ngực và hông nàng. Nàng vùng vẫy thoát ra – và cái mũ trùm của nàng rớt xuống. Mái tóc dài vàng óng của nàng rơi bồng bềnh trên lưng.

“Nhìn này,” một gã la lên, chạm vào tóc nàng. “Tôi nghĩ tôi thích tên trộm ngựa bé nhỏ này rồi.”

“Mang ả lại đây!” gã già hơn ra lệnh.

Hai tay bị bẻ quặt ra sau, Liana bị buộc bước tới bên cạnh ngựa của gã đó. Nàng cúi thấp.

“Ngước mặt lên,” hắn ra lệnh. “Ngước mặt lên hoặc ngươi sẽ hối không kịp đâu.”

Bướng bỉnh, không muốn gã thấy được nỗi sợ của nàng, Liana ngước nhìn hắn. Khi hắn

ngắm nghĩa nàng, những đường nét hằn sâu của năm tháng dường như dẫn ra trên gương mặt hắt, cuối cùng hắt ngửa đầu ra sau và rống lên một tiếng cười rền rĩ.

“Ôi chào, Lady Liana, xin tự giới thiệu. Ta là Oliver Howard,” cuối cùng hắt nói. “Và nàng, phu nhân thân mến, vừa trao cho ta thứ mà ta đã dành cả đời để mong đợi. Nàng đã trao cho ta nhà Peregrine.”

“Không bao giờ,” nàng nói. “Rogan sẽ không bao giờ đầu hàng người đâu.”

“Không kể cả vì sự trở lại của nàng sao?”

“Anh ấy đã không đầu hàng vì Jeanne và anh ấy sẽ không đầu hàng vì ta đâu,” nàng nói, và hy vọng giọng nàng cũng mạnh mẽ như những lời lẽ của nàng vậy. Nhưng bên trong thì nàng đang run rẩy. Rogan sẽ nghĩ sao khi biết chúng bắt được nàng? Liệu anh có tin là nàng sẽ phản bội anh cũng như Jeanne đã làm nhiều năm trước không?

“Giải cô ả đi,” Oliver Howard nói với một gã. “Để ả ngồi cùng ngựa, phía trước người. Người sẽ phải thế mạng nếu cô ả trốn thoát.”

Liana cả thấy không hy vọng gì chống trả được bàn tay của gã đàn ông chop lấy cơ thể nàng. Mọi chuyện xảy ra là lỗi hoàn toàn của nàng; nàng đã không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài chính bản thân mình.

Gã đàn ông lôi nàng lên ngựa của gã và nói thầm vào tai nàng. “Nhà Howard có sức quyến rũ với đám đàn bà Peregrine. Cô sẽ cưới một trong số bọn họ chứ? Cô sẽ ly dị gã Peregrine và trở thành người nhà Howard như người đàn bà đầu tiên đã làm chứ?”

Nàng không thèm trả lời, dường như lại khiến gã thích thú.

“Sẽ không vấn đề gì nếu cô làm thế,” gã nói rồi cười phá lên. “Lord Oliver sẽ khiến chồng cô tin rằng cô đã trở thành người nhà Howard. Chúng ta sẽ thắng toàn cục.”

Liana tự nhủ rằng Rogan sẽ không bao giờ tin rằng nàng lại phản bội anh, nhưng trong thâm tâm, nàng lo sợ.

Họ đi ngựa mất hai ngày. Khi họ dừng lại vào buổi tối, Liana bị trói ngồi vào một gốc cây và đám lính lần lượt thức canh nàng.

“Có lẽ người nên cử hai gã trông chừng ta,” Liana chế nhạo Oliver Howard. “Ta quá mạnh mẽ và khôn ngoan tới mức sẽ thoát khỏi đám dây trói, và đánh bại chúng.”

Oliver không cười. “Cô là một Peregrine và bọn chúng là một lũ bội bạc. Cô hẳn phải có quỷ dữ giúp cô trốn thoát.” Hắt quay lưng lại phất nàng và đi vào một trong ba chiếc lều núp dưới lùm cây.

Suốt đêm trời bắt đầu mưa. Đám linh canh giữ nàng lần lượt thay ca, không tên nào trụ lại dưới mưa lâu hơn một giờ. Không tên nào có ý định cưỡi trời cho Liana và đưa nàng vào trong một chỗ khô ráo ấm áp của một căn lều.

Sáng ra nàng bị lạnh, ướt nhep, và kiệt sức. Gã đàn ông giữ nàng trên ngựa của hắn đã không còn ghì姆 kẹp nàng như trước nữa. Thay vào đó, hắn im lặng và Liana cảm thấy những múi cơ căng cứng của nàng bắt đầu thả lỏng. Nàng ngủ gật dựa vào hắn và không tỉnh lại cho tới tận lúc mặt trời lặn, khi họ tới nơi mà Rogan đã gọi là sản sự nhà Peregrine.

Họ có thể trông thấy những tòa tháp cách đó hàng dặm, và khi họ tới gần, Liana tỉnh hẳn. Chưa bao giờ nàng được trông thấy thứ gì như tòa nhà hùng vĩ trước mặt nàng. Không lời nào có thể diễn tả được kích cỡ của sản sự này: rộng lớn, bao la, hùng vĩ – tất cả dường như đều không đủ để diễn tả. Một loạt những tháp canh “nhỏ” gồm sáu cái với đường hầm và tường bao ngoài dẫn tới cánh cổng của bức tường bên trong tòa lâu đài. Mỗi cái tháp canh ấy cũng đã rộng hơn hẳn một cái tháp đơn của Lâu đài Moray.

Đằng sau những bức tường nội thành là những tòa tháp chính mà Liana chỉ có thể nhìn chúng chằm chằm. Nàng có thể thấy một bức tường khác từ bên trong và những kiến trúc trần đá đen.

Đầu tiên họ đi qua một cây cầu gỗ bắc ngang một con hào rộng như một con sông. Lúc chiến tranh, cây cầu có thể dễ dàng bị đốn bỏ. Họ cưỡi ngựa băng qua một cây cầu đá, rồi một cây cầu gỗ khác nữa, và rồi tiến sâu vào trong một đường hầm. Trên đầu nàng là những cái hố chiến sự mà lúc chiến tranh nó dùng để trút dầu sôi lên kẻ thù.

Trong ánh ngày tàn lụi, họ lại băng qua một cây cầu gỗ nữa bắc qua một con hào khác và cuối cùng họ cũng tới được cánh cổng nội thành, hai bên là hai tòa tháp bằng đá đồ sộ, cao vút. Lại xuất hiện những cái hố chiến sự trên đầu họ, và còn thêm những mũi giáo sắc lẹm của một cái khung lưới sắt[16].

Họ tiến vào một bãi cỏ nơi có rất nhiều những ngôi nhà đá khung gỗ được xây tựa vào những bức tường. Một nơi sạch sẽ và trông khá là phồn thịnh.

Họ tiếp tục cưỡi ngựa qua một đường hầm nữa, mà chỗ cổng trụ là hai cái tháp canh đồ sộ còn hơn bất cứ cái tháp canh nào tại những lâu đài của cha nàng. Bên trong, họ tiến vào một cái sân trong đẹp đẽ rộng rãi. Ở đây có những công trình bằng đá với những khung cửa sổ kính bọc chì: một nhà thờ, một khu nhà kính, một Đại sảnh, những kho thực phẩm mà người vào ra tấp nập với đồ ăn và những thùng tô nô đồ uống.

Liana ngồi trên ngựa và nhìn. Nàng chưa bao giờ, trong những ý nghĩ hoang dã nhất của mình, tưởng tượng ra một nơi rộng lớn thế này hay giàu có đến vậy. Vậy ra đây chính là những gì mà nhà Peregrine chiến đấu để đoạt lấy, nàng nghĩ. Đây chính là nguyên nhân cái chết của ba

người nhà Peregrine. Đây chính là thứ khiến nhà Peregrine căm hận nhà Howard.

Nhìn sự thịnh vượng xung quanh nàng, nàng bắt đầu thấy hiểu Rogan hơn. Chẳng trách anh nhìn Lâu đài Moray đồ nát, bé tí với sự khinh rẻ. Tòa lâu đài ấy, gồm cả những bức tường bao, chỉ vừa bằng một phần ba so với khu nội thành của tòa lâu đài này.

Đây chính là nơi Rogan thuộc về, nàng nghĩ. Đây chính là nơi tương xứng với anh, với tầm nhìn của anh, với sức mạnh của anh.

“Đưa ả tới đỉnh tháp đông bắc,” Oliver Howard nói, và Liana bị lôi xuống ngựa và nửa kéo lê qua khoảng sân dài để tới một khu tháp cao, đồ sộ ở góc đông bắc. Đám lính dẫn nàng lên khu cầu thang đá xoắn ốc, lướt qua những căn phòng mà nàng chỉ mới kịp liếc mắt nhìn. Nhưng tất cả đều trông sạch sẽ và được chăm nom.

Có một cánh cửa sắt trơ trụi trên đỉnh tháp, một gã lính mở khóa ra và đẩy Liana vào bên trong, rồi khóa lại. Đây là một căn buồng nhỏ với một tấm đệm đặt trên phản gỗ ở góc phòng, một cái bàn và một cái ghế nhỏ đặt ở góc kia, và một cánh cửa dẫn tới nhà xí ở góc tây. Chỉ có một cửa sổ nhìn ra hướng bắc, và nàng có thể thấy hàng loạt đồng cỏ bao la bên ngoài bức tường thành rộng lớn. Lính tráng tuần tra dọc khu tường thành và canh gác.

“Chống lại với sự yếu ớt của nhà Peregrine,” Liana cay đắng nói.

Nàng đặt một tay lên đầu, cảm thấy chóng mặt và mệt mỏi. Nàng đã bị trói vào cây suốt cả đêm hôm qua dưới trời mưa tầm tã, và không chỉ thế, cùng với những cảm xúc nàng phải trải qua, đã khiến nàng kiệt sức. Nàng đi tới chiếc giường, nằm phịch xuống, và kéo chiếc chăn toàn bằng len lên trùm kín người và thiếp đi.

Khi nàng tỉnh dậy đã là cuối buổi sáng hôm sau. Khi nàng ráng sức ra khỏi giường để đi vệ sinh, nàng loạng choạng trên đôi chân và khi nàng đặt tay lên trán, nàng thấy nóng rẫy. Ai đó đã vào phòng và đem nước, bánh mỳ, và pho mát đặt lên chiếc bàn nhỏ. Nàng uống nước ừng ực, nhưng nàng lại chẳng thấy thèm ăn.

Nàng đi tới cánh cửa và đập nó. “Ta muốn nói chuyện với Oliver Howard,” nàng la lên, nhưng nếu có ai nghe thấy, thì hẳn ta cũng không đáp lại. Nàng trượt người theo cánh cửa và ngồi thụp xuống sàn đá lạnh lẽo. Nàng sẽ bị đánh thức khi có ai đó vào phòng. Nàng phải nói chuyện với Oliver Howard và bằng cách nào đó thuyết phục hắn thả nàng ra. Nếu Rogan và Severn cố giải cứu nàng khỏi nơi này, họ sẽ bị giết mất.

Nàng ngủ gật, và khi nàng tỉnh dậy, nàng đang ở trên giường, không đắp chăn, và ướt đầm mồ hôi. Lại có ai đó đã vào phòng, và thậm chí đã mở cửa và còn bế nàng lên giường mà nàng không hề hay biết. Nàng lão đảo ra khỏi giường và rót đầy một cốc nước, hai tay nàng quá yếu để có thể nâng cái cốc lên. Nàng ngã nhào xuống giường.

Khi nàng thức dậy lần nữa, có ai đó đang lay nàng. Một rữ, nàng hé đôi mắt thì thấy Oliver

Howard đang lù lù phía trên nàng. Căn phòng tối quá, chỉ có ánh nến mờ mờ phía sau hắn ta, khiến hắn trông mờ ảo và mơ hồ.

“Chồng nàng không quan tâm tới việc đem nàng trở lại,” hắn nói dữ dội. “Gã lờ đi mọi yêu cầu đòi tiền chuộc.”

“Tại sao ngươi lại muốn một món bé tẹo từ anh ta chứ?” nàng hỏi khô khốc, đôi môi nứt nẻ. Khi hắn không trả lời, nàng tiếp. “Cuộc hôn nhân của chúng ta là do xếp đặt. Chồng ta không nghi ngờ gì là quá vui mừng thoát khỏi ta. Nếu ngươi hỏi dân làng ở đó, ngươi sẽ nghe được những điều kinh khủng mà ta đã làm với anh ta.”

“Ta đã nghe cả rồi. Ta thậm chí còn nghe hắn không trang bị vũ khí mà đi vào làng để tham dự một lễ hội. Ta mà có ở đó, nghe được chuyện đó sớm hơn, thì ta đã có thể giết hắn. Ta sẽ giết gã Peregrine này như hắn đã giết những em trai của ta.”

“Cũng như ngươi đã giết anh em trai của anh ấy.” Lời nói của Liana mất hết sức lực vì nàng đã trở nên quá yếu để có thể nâng đầu dậy. Nhưng kể cả khi yếu ớt thế này, nàng muốn cứu Rogan. “Thả ta ra hoặc là giết ta đi, sẽ chẳng khiến anh ta quan tâm đâu,” nàng nói. “Nhưng làm nhanh lên. Anh ta sẽ muốn một nữ thừa kế mới làm vợ.” Nếu nó diễn ra nhanh lên, nàng nghĩ, thì Rogan sẽ không có thời gian để tấn công.

“Ta sẽ xem hắn không quan tâm tới cỡ nào,” Oliver nói, và ra dấu cho một gã lính.

Liana thấy lưỡi kéo lóe sáng dưới ánh nến. “Không!” nàng thở hổn hển và cố gắng vùng vẫy, nhưng đám lính quá khỏe. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng khi gã lính cắt phăng mái tóc của nàng, khiến nó giờ chỉ còn dài không quá vai. “Điều đẹp đẽ duy nhất của tôi,” nàng thì thào.

Oliver và đám lính của hắn chẳng buồn quan tâm khi chúng đóng sầm cánh cửa. Mái tóc bị xén của Liana đang trong tay của Oliver.

Liana khóc rất lâu, không dám chạm vào mái tóc ngắn ngủn của nàng nữa. “Chàng sẽ không bao giờ còn yêu mình nữa,” nàng lặp đi lặp lại. Gần sáng nàng rơi vào một giấc ngủ chập chờn, và khi tỉnh dậy, nàng quá yếu để ra khỏi giường lấy nước uống. Nàng ngủ lại.

Khi nàng thức dậy, có một chiếc khăn mát đắp trên trán nàng.

“Yên nào,” một giọng dịu dàng thì thầm.

Liana mở mắt ra thì thấy một người phụ nữ tóc nâu điểm bạc với đôi mắt bồ câu dịu dàng. “Cô là ai?”

Người phụ nữ thấm ướt chiếc khăn và lau mồ hôi trên mặt Liana.

“Đây, uống đi.” Nàng ta đưa chiếc thìa tới môi Liana, rồi đỡ đầu để nàng có thể uống. “Tôi là Jeanne Howard.”

“Là cô ư?” Liana nói, ghen thở trước thìa thuốc thảo dược. “Tránh xa ta ra. Cô là kẻ phản bội, kẻ dối trá, quỷ dữ từ địa ngục.”

Người đàn bà khẽ cười. “Và cô là một người nhà Peregrine. Cô ăn một ít nước hầm nhé?”

“Không phải từ cô, ta không thể.”

Jeanne nhìn Liana. “Tôi đã hình dung ra cô rất hợp với Rogan. Cô thực sự đã đốt cháy giường của anh ta à? Cô đã đeo những đồng xu tới bàn ăn của anh ta ư? Cô đã thực sự bị nhốt trong một căn phòng cùng với anh ta à?”

“Sao cô biết những chuyện đó vậy?”

Với một tiếng thở dài, Jeanne đứng dậy và đi tới chiếc bàn nơi đặt một chiếc bình sắt nhỏ. “Cô không biết gì về sự hận thù tới tận xương tủy giữa nhà Howard và nhà Peregrine à? Họ luôn biết tất cả mọi điều về đối phương.”

Liana, dù đang sốt cao và cảm thấy rất yếu, vẫn đang nghiên cứu Jeanne. Người đàn bà này là nguyên nhân của quá nhiều thù hận. Nàng ta là một phụ nữ có vẻ ngoài bình thường, chiều cao trung bình, mái tóc nâu nhạt –

Tóc! Liana nghĩ, và đưa tay lên chạm vào tóc mình. Mặc cho bản thân, nàng bắt đầu khóc.

Jeanne quay lại với nàng, chiếc cốc trong tay, và nhìn thương hại khi Liana chạm tay vào mái tóc bị cắt cụt ngắn. Rồi gương mặt Jeanne thay đổi và nàng ta ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. “Đây, ăn đi. Cô cần ăn một chút. Tóc cô sẽ dài trở lại, và có những thứ còn tệ hơn cơ.”

Liana không thể nào ngừng khóc. “Tóc tôi là thứ đẹp đẽ duy nhất của tôi. Rogan sẽ không bao giờ yêu tôi nữa.”

“Yêu cô,” Jeanne nói vẻ kinh tởm. “Oliver sẽ có thể giết anh ta, thế thì có gì vấn đề gì khi Rogan yêu một người đàn bà hay là không chứ?”

Liana thu đủ sức mạnh để hất văng cái cốc ra khỏi tay Jeanne. “Cút ra khỏi đây! Cô chính là nguyên nhân của tất cả chuyện này. Nếu cô không phản bội Rogan, anh ấy sẽ không như bây giờ.”

Một mỗi, Jeanne nhặt lại chiếc cốc, đặt nó lên bàn, rồi tới ngồi bên cạnh Liana. “Nếu tôi đi rồi, sẽ chẳng có ai khác tới đây nữa đâu. Oliver đã ra lệnh là không ai được chăm sóc cho cô. Bọn họ không dám cản trở tôi vào đây, dù vậy.”

“Vì Oliver sẽ giết bất cứ kẻ nào dám trái lời người đàn bà hấn ta yêu ư?” Liana sắc giọng. “Ả đàn bà đã phản bội lại chồng tôi ư?”

Jeanne đứng dậy và đi về phía cửa sổ. Khi nàng ta quay lại nhìn Liana, gương mặt nàng ta trông già xạm hẳn đi. “Phải, tôi đã phản bội anh ấy. Và lỗi lầm duy nhất của tôi đó là tôi đã là một cô gái ngây thơ, ngu dại. Ta được gả cho Rogan khi mới chỉ là đứa trẻ. Tôi đã mơ mộng rất nhiều về cuộc sống hôn nhân của mình. Tôi mồ côi khi còn trong nôi và được nhà vua bảo trợ, nên tôi lớn lên với những bà xơ, không được yêu thương, không được mong đợi, không được đoái hoài. Tôi đã nghĩ hôn nhân sẽ mang lại cho mình ai đó để yêu thương, rằng cuối cùng tôi cũng có một mái ấm thực sự.”

Nàng ta ngừng lại và ngồi xuống. “Cô đã không gặp những gã anh trai. Sau khi Rogan và tôi thành hôn, họ đã biến cuộc sống của tôi thành địa ngục. Với họ, tôi chỉ là tiền – tiền cho cuộc chiến tranh của họ với nhà Howard – và không gì hơn. Nếu tôi nói, chẳng có ai lắng nghe; nếu tôi ra lệnh cho một người hầu, không ai vâng lệnh. Ngày lại ngày tôi phải sống trong sự bẩn thỉu mà tôi chẳng thể bao giờ tưởng tượng ra nổi.”

Cơn giận dữ của Liana trôi tuột đi mất. Có quá nhiều sự thật trong lời của Jeanne.

“Rogan thi thoảng đến với tôi vào buổi đêm, còn lại thì anh ta qua lại với những ả đàn bà khác.” Jeanne nhìn chăm chăm vào bức tường bên cạnh Liana. “Thật kinh khủng,” nàng ta thì thầm. “Tôi còn tệ hơn so với một đứa trẻ mồ côi trước những gã đàn ông đẹp đẽ, ghê tởm ấy; tôi chẳng là gì cả. Đối với họ, tôi không tồn tại. Họ nói với nhau qua đầu tôi. Nếu tôi đứng ở chỗ một gã muốn đứng, hấn liền đẩy tôi sang một bên. Và bạo lực!” Nàng ta run rẩy trước những ký ức. “Để thu hút chú ý của một gã khác, bọn họ ném những cái rìu vào đầu nhau. Tôi không thể nào hiểu được có ai trong bọn họ lại có chút nhân tính.”

Jeanne nhìn xuống Liana. “Khi tôi nghe rằng cô đã hỏa thiêu cái giường của anh ta, tôi đã biết là cô đúng khi làm vậy. Điều đó sẽ khiến Rogan hiểu ra. Không nghi ngờ gì là cô đã gọi cho anh ta nhớ lại những anh em trai của mình khi cô làm thế.”

Liana không biết phải nói sao. Nàng biết mọi lời Jeanne nói đều là thật. Nàng đã nếm trải cảm giác không tồn tại. Và, vâng, nàng đã làm điều đúng đắn với Rogan, nhưng liệu như thế có đủ nếu nàng bị mấy ông anh trai của anh can thiệp vào? Nàng kiểm mình. Nàng sẽ không đứng về phía người đàn bà bội bạc này. “Và tất cả những thứ này” – nàng ra dấu về phía cửa sổ và sản sự khổng lồ này – “đáng để cô phản bội ư? Hai người anh trai đã chết khi cố gắng đưa cô trở lại. Cô vui mừng khi nghe tin họ chết sao?”

Khuôn mặt Jeanne trở nên giận dữ. “Những gã đó đã không chết vì cố cứu tôi. Bọn họ không thể nào phân biệt nổi tôi giữa một đám đông. Họ chết vì đánh nhau với nhà Howard thôi. Và tôi từng nghe khi còn ở nhà Peregrine là sự đồi bại của nhà Howard, và giờ tất cả những gì tôi nghe là về sự độc ác của nhà Peregrine. Đến khi nào thì mối thù truyền kiếp này

mới ngưng lại đây?”

“Cô đã chẳng giúp gì với sự phản bội của cô đâu,” Liana nói, và biết rằng sức lực của bản thân đang dần biến mất.

Jeanne bình tĩnh. “Không, tôi đã chẳng làm được gì, nhưng Oliver quá tử tế với tôi, và ngôi nhà này...” Nàng ta khom người khi nhớ lại. “Có âm nhạc và tiếng cười ở đây, và bồn tắm đầy nước thơm, và gia nhân chăm sóc cho tôi. Và Oliver quá chu đáo và – ”

“Chu đáo tới mức cô mang thai con hắn,” Liana nói.

“Sau khi chịu đựng sự thô kịch của Rogan, Olive là nguồn tận hưởng ở trên giường,” Jeannen phản bác, rồi đứng dậy. “Tôi sẽ rời đi để cô ngủ. Tôi sẽ quay lại vào buổi sáng.”

“Đừng,” Liana nói. “Tôi có thể tự làm.”

“Như ý cô thôi,” Jeanne nói, rồi rời phòng. Khi Liana nghe tiếng chốt cửa, nàng ngủ thiếp đi.

Ba ngày Liana bị bỏ mặc trong căn phòng. Cơn sốt của nàng trở nên tệ hơn vì cái lạnh giá của căn phòng không lò sưởi. Nàng không ăn không uống gì được, chỉ nằm trên giường, nửa mê, nửa tỉnh, lúc thì nóng hừng hực, lúc lại lạnh cóng tới mức răng va vào nhau lập cập.

Ngày thứ ba, Jeanne trở lại và Liana ngược nhìn nàng ta vẻ ngạc nhiên.

“Tôi đã sợ là bọn họ đang nói dối tôi,” Jeanne nói. “Tôi đã được kể lại rằng cô đã khỏe lên và thấy thoải mái.” Nàng ta quay đi, tới đập vào cánh cửa để gã canh gác mở nó ra. “Đỡ cô ấy dậy và đem cô ấy theo ta,” Jeanne nói với gã.

“Lord Oliver đã ra lệnh cô ta phải nhất ở đây,” gã nói.

“Và ta hủy bỏ lệnh của ngài ấy,” Jeanne nói. “Giờ thì, trừ khi người muốn bị ném ra ngoài đường, hãy đỡ cô ấy lên.”

Liana lơ mơ nhận thấy cánh tay khỏe mạnh đang đỡ nàng dậy. “Rogan,” nàng thì thào. Nàng thiếp đi trong khi được đưa xuống gác, chỉ tỉnh lại một chút khi những đôi tay mềm mại của những thị nữ của Jeanne cởi đồ cho nàng, lau rửa mồ hôi trên cơ thể nàng, và đặt nàng vào một tấm đệm lông êm ái.

Suốt ba ngày Liana chỉ nhìn Jeanne Howard khi Jeanne bón cho nàng nước súc, giúp nàng vệ sinh cá nhân, lau rửa mồ hôi cho thân thể nàng, và ngồi bên cạnh nàng. Không một lần nào Liana nói chuyện với Jeanne. Nàng đã biết quá rõ rằng người đàn bà này đã phản bội chồng nàng.

Nhưng sang đến ngày thứ tư, sự kiên quyết của Liana bắt đầu rạn vỡ. Cơn sốt của nàng đã thuyên giảm và giờ nàng chỉ còn cảm thấy yếu ớt thôi. “Con tôi vẫn ổn chứ?” nàng thì thào, phá bỏ sự im lặng của nàng với Jeanne.

“Khỏe mạnh và đang lớn lên từng ngày. Cần hơn một trận sốt xoàng xĩnh mới có thể tổn hại được một người nhà Peregrine.”

“Cần một cô vợ phản bội,” Liana nói.

Jeanne đặt cây kim của nàng ta xuống, đứng lên khỏi ghế và bắt đầu tiến ra phía cửa.

“Đợi đã!” Liana gọi. “Tôi xin lỗi. Cô đã rất tử tế với tôi.”

Jeanne quay lại, rót một ít chất lỏng vào một cái ca, và đưa nó cho Liana. “Uống đi. Nó có vị rất kinh, nhưng cô cần nó.”

Ngoan ngoãn, Liana nuốt xuống ngụm thuốc thảo dược có vị vô cùng kinh khủng ấy. Khi nàng trả cái ca lại cho Jeanne, nàng nói. “Chuyện gì xảy ra khi tôi bị bắt? Rogan đã tấn công à?”

Jeanne mất một lúc mới trả lời. “Rogan đã gửi thông điệp rằng... rằng cô không phải vợ anh ta, rằng Oliver có thể giữ cô.”

Liana chỉ có thể há hốc miệng.

“Tôi e rằng Oliver đã để cơn giận lấn át. Ngài ấy ra lệnh cắt tóc cô và gửi cho Rogan.”

Liana quay đi khỏi cái nhìn thương hại của Jeanne. “Tôi biết. Nhưng kể cả khi họ đưa... tóc của tôi”- nàng cố giữ mình bình thản khi nói những lời này – “cũng không có gì khác đối với anh ấy.” Nàng quay lại nhìn Jeanne. “Giờ thì chồng cô sẽ làm gì, gửi từng phần của tôi trả lại nhà Peregrine ư? Hôm nay là một bàn tay à? Ngày mai là một bàn chân ư?”

“Tất nhiên là không,” Jeanne nạt. Sự thật thì, Oliver chỉ dọa cái điều mà Liana đề cập đến, nhưng Jeanne biết đó không chỉ là lời nói suông. Nàng ta giận điên lên với chồng vì đã bắt giữ Lady Liana, nhưng giờ khi cô ta đang ở đây và Rogan từ chối trả khoản tiền chuộc, Oliver không chắc phải làm gì với cô ta nữa.

“Các người sẽ làm gì với tôi đây?” Liana thì thào, sử dụng cánh tay yếu ớt của nàng để đẩy người ngồi dậy. Jeanne choàng cho nàng một chiếc áo choàng nhưng để che đi cơ thể trần trụi.

Jeanne quyết định thành thật. “Tôi cũng không biết nữa. Oliver nói sẽ thỉnh cầu lên đức vua để xin hủy hôn của cô và rồi sẽ cưới cô cho em trai của ngài ấy.”

Liana quyết không khóc. “Thế cũng tốt vì Rogan đã không mạo hiểm cuộc sống của anh ấy và của các em trai đến cứu tôi.”

“Vì anh ấy chỉ còn duy nhất một người em trai, tôi có thể thấy sự do dự của anh ấy,” Jeanne nói, giọng châm biếm.

“Nếu có một cuộc tấn công, anh ấy không nghi ngờ gì là sẽ để cậu trẻ Zared chiến đấu bên cạnh đám lính.”

Jeanne nhìn nàng sắc lém. “Tôi nghi ngờ đấy. Kể cả nhà Peregrine cũng có những tiêu chuẩn chứ.” Nàng ta ngừng lại một chút. “Không ai nói cho cô biết là Zared là con gái à? Họ vẫn mặc cho con bé như con trai à?”

Liana chớp chớp mắt. “Con gái? Zared là con gái à?” Nàng nhớ lại cảnh Zared đấm vỡ đầu con chuột bằng nắm đấm của cậu – cô bé. Và Zared trong phòng nàng giữa đêm hôm. Mắt Liana mở lớn. Rồi nàng nhớ lại nàng đã tức giận ra sao vì Zared đã lên giường với ba người đàn bà. Severn và Rogan đã cười cợt thế nào khi nàng nổi cơn thịnh nộ với họ!

“Không,” Liana nói, siết hàm lại. “Không ai thêm nói với tôi Zared là con gái cả.”

“Con bé mới chỉ khoảng năm tuổi lúc tôi còn ở đó, và tôi nghĩ đám anh trai đó thấy xấu hổ vì phụ thân của bọn họ đã sinh ra một nữ nhân. Họ cho rằng đó là sự nhát gan, yếu đuối, vì bà vợ thứ tư giàu có của ông ta. Tôi đã cố chăm nom cho Zared. Đó là một sai lầm; con bé cũng hung bạo giống hệt mấy ông anh trai.”

“Và tôi còn thậm chí ngốc nghếch hơn thế, vì tôi chưa bao giờ đoán ra được,” Liana nói. *Và bọn họ chẳng bao giờ thêm nói cho mình biết*, nàng nghĩ. Họ đã giữ nàng bên ngoài cuộc sống của họ. Nàng chưa bao giờ là một Peregrine, và giờ họ cũng không muốn nàng trở lại nữa.

Nàng nhìn Jeanne. “Không có tin tức gì từ nhà Peregrine từ khi họ nhận được... tóc của tôi không?”

Jeanne cau mày. “Rogan và Severn được thấy là đang săn chim ưng và... và chèn chèn với nhau.”

“Ăn mừng, ý cô là vậy à. Tôi tưởng...” Nàng không muốn nói điều mà nàng nghĩ. Nàng đã nghĩ là họ sẽ tới, nếu không phải vì yêu nàng, thì cũng là vì cần nàng. Nàng đã nghĩ Severn nhốt nàng lại với Rogan chung một phòng vì Severn thấy thiếu vắng những điều mà nàng đã làm cho toàn bộ lâu đài.

Jeanne cầm lấy tay Liana và khẽ nắm. “Họ là Peregrine mà. Họ không giống những người khác. Họ chỉ quan tâm tới chính họ. Với họ, đàn bà chỉ là thứ mang lại tiền bạc và không gì khác. Tôi không có ý thô lỗ, nhưng cô nên nghe điều này: Nhà Peregrine giờ đã có tiền của cô, vậy thì sao họ còn cần cô nữa chứ? Tôi đã nghe chuyện cô cố gắng dọn dẹp lâu đài của họ và mang lại thức ăn ngon, nhưng những gã đó sẽ không cảm kích những việc như thế đâu. Những cơn mưa tuần trước đã làm ngập một nửa con hào của họ và tôi nghe thấy là đã có ba con ngựa

chết đuối trong đó.”

Liana biết những gì Jeanne vừa nói là thật. Làm thế nào mà nàng lại từng tin rằng nàng có một ý nghĩa nào đó với Rogan chứ? Anh không thể nào chịu đựng nàng ngáng trở cuộc sống của anh thêm được nữa. “Còn những cô Ngày thì sao?” Liana thì thào.

“Họ đã trở lại,” Jeanne đáp.

Liana hít một hơi thật sâu. “Vậy các người sẽ làm gì với tôi? Chồng tôi không muốn tôi nữa, tôi nghĩ cả mẹ kế của tôi cũng sẽ không thích tôi trở về nhà. Tôi e rằng lá bài giờ nằm trong tay chồng cô.”

“Oliver vẫn chưa quyết định.”

“Rogan và Severn hẳn đang cười hả hê lắm. Họ đã gạt bỏ được tôi, giữ được của hồi môn của tôi, và quăng gánh nặng một ả đàn bà nhọt nhọt, đánh đá, luôn xen ngang sang cho kẻ thù của họ.”

Chuyện đó dường như là nguyên nhân chính của việc này, Jeanne nghĩ, nhưng không nói gì hết. Trái tim nàng ta đồng cảm với Liana vì nàng ta biết cảm giác ấy thế nào. Trong những tuần đầu tiên đó, của nhiều năm về trước, sau khi Jeanne bị Oliver Howard bắt đi, nàng ta đã rơi vào nỗi đau đớn khôn cùng. Nàng cảm thấy không yêu thương gì người chồng trẻ trung của mình hay những gã anh em trai không tài nào chịu đựng nỗi của anh ta, nhưng nàng đã bị chấn động khi nghe tin những cái chết đó có nguyên nhân là do nàng. Lúc đó tưởng chừng như Rogan đã chết bởi mũi tên của Oliver rồi, và khi anh ấy hồi phục lại, anh thấy rằng các anh trai mình đều đã chết.

Sau tất cả những khổ cực của Jeanne, có Oliver. Anh đã không bao giờ lên kế hoạch yêu thương người vợ trẻ của kẻ thù, nhưng cuộc hôn nhân với người vợ đầu đã qua đời một năm trước không đơm hoa kết trái và giờ anh đơn độc, cũng như Jeanne, và họ đã hấp dẫn lẫn nhau. Ban đầu Jeanne kháng cự lại, đứng về phía người chồng đã nói vài lời rất tử tế với nàng và chưa bao giờ ôm nàng ngoại trừ lúc ân ái. Nhưng trong một thời gian rất ngắn thôi, sự dịu dàng lặng lẽ của Oliver đã khiến nàng mềm lòng. Trong khi bên ngoài những bức tường thành cuộc chiến tranh diễn ra tàn khốc và thây chất đầy đồng, thì bên trong Jeanne nằm gọn trong vòng tay của Oliver.

Khi Oliver biết Jeanne mang thai đứa bé của mình, anh trở nên ghen tuông điên cuồng. Lòng thù hận với nhà Peregrine tăng cao vì người đàn bà anh yêu, mẹ của đứa con của anh, lại là vợ của một kẻ khác. Jeanne đã cầu xin anh cho phép nàng tới gặp Rogan và yêu cầu tuyên bố hủy hôn, nhưng Oliver trở nên điên cuồng với ý tưởng đó. Anh đã bị khiếp hãi bởi Jeanne sẽ trở lại nhà Peregrine – hay kể cả thế, dựa trên việc tìm kiếm Jeanne và nghe ngóng tin tức, Rogan sẽ giết chết nàng.

Nhưng, bất chấp Oliver và hiểm nguy cho sinh mạng của mình, nàng đã tới gặp Rogan. Đó là một thách thức khi muốn thoát khỏi một lâu đài bị vây hãm. Vào một đêm không trăng, tối đen như mực, những thị nữ của nàng đã giúp nàng leo xuống vách tường, một gã được mua chuộc hậu hỷ đã chèo thuyền đưa nàng băng qua con mương nội thành, rồi nàng chạy, cúi rạp mình, tới con hào bên ngoài, nơi một con thuyền khác đã đợi sẵn. Hẳn nàng đã tốn bọn vàng mua chuộc đám lính canh trên tường thành để chúng nhìn sang chỗ khác, nhưng nàng đã thu xếp được chuyện đó.

Mặc một cái áo choàng gai thô ráp bên ngoài bộ váy, nàng dễ dàng tiến vào trại của Rogan mà không ai nhận ra nàng. Nếu trước đó nàng không dám chắc, thì sau khi thấy rằng chẳng hề có dấu hiệu trên gương mặt những người nàng đã sống cùng hàng tháng trời là nhận ra nàng, nàng chắc chắn thế. Nàng bước qua Severn và bé Zared, và họ chẳng buồn để mắt tới nàng. Khi nàng đối mặt với Rogan, chẳng hề có niềm hân hoan nào khi nhìn thấy nàng, không vui sướng vì cuối cùng anh cũng có thể chấm dứt cuộc vây hãm. Nàng đã yêu cầu anh đi vào rừng cùng nàng, và anh đồng ý. Nhanh nhất có thể, nàng nói với anh nàng đã yêu Oliver và hiện giờ đang mang thai đứa con của anh ta.

Lúc đó nàng tưởng anh sẽ giết chết nàng. Thay vì thế, anh nắm lấy cánh tay nàng và nói với nàng rằng nàng là một người nhà Peregrine và phải ở bên cạnh anh, rằng anh sẽ không bao giờ buông tha nàng cho một tên Howard. Nàng đã quên khuấy mất rằng nhà Peregrine trông như thế nào rồi. Ý nghĩ không bao giờ được trông thấy Oliver nữa và phải dành hết phần đời còn lại của nàng sống trong Lâu đài Moray dơ bẩn, khiến nàng bắt đầu khóc. Nàng không nhớ mình đã nói gì, nhưng nàng tin rằng nàng nhớ là có nói sẽ tự sát nếu phải sống với Rogan.

Dù nàng nói gì đi nữa, anh đã thả tay nàng ra và xô nàng ngã vào một cái cây. “Cút đi,” anh nói. “Cút đi cho khuất mắt ta.”

Jeanne bắt đầu chạy và không tài nào ngừng lại cho tới khi nàng an toàn trốn trong túp lều của một nông dân. Hôm đó nhà Peregrine ngừng vây hãm, và một tháng sau Jeanne nghe tin Rogan đã thỉnh cầu nhà vua thông báo hủy hôn sự.

Jeanne đã giữ cho Oliver khỏi tra xét cuộc viếng thăm của nàng với Rogan và vì thế an toàn khỏi những cáo buộc ghen tuông. Nhưng cũng kể từ năm đó, lơ lửng trên đầu họ một sự thật là Jeanne đã từng kết hôn với một người nhà Peregrine. Suốt nhiều năm sau đó Oliver luôn sẵn soi cặp con trai lớn của họ đầy ngờ vực, và có lần Jeanne thấy anh đang kiểm tra mái tóc của cậu nhóc. “Không có màu đỏ đâu,” nàng nói, và đi qua mặt anh. Oliver đã được dạy dỗ phải thù hận nhà Peregrine từ thuở thiếu thời, nhưng giờ đây anh càng căm hận bọn chúng hơn nữa. Dường như đối với anh lũ Peregrine luôn là kẻ đầu tiên có được mọi thứ mà anh sở hữu: lâu đài của anh và vợ của anh.

Thế nên giờ đây, sau bao nhiêu năm, Oliver lại cố gắng khơi mào với nhà Peregrine bằng việc bắt giam một cô vợ của bọn chúng. Thế nhưng lần này Rogan chẳng hề phản kháng. Hẳn sẽ không mạo hiểm để mất thêm một người anh em nữa vì một ả đàn bà mà hẳn không bao giờ

muốn ngay từ lần đầu tiên.

Jeanne nhìn Liana. “Tôi không biết chuyện gì tiếp theo nữa,” nàng ta thành thật.

“Tôi cũng không,” Liana chán chường đáp lại.

Chương Mười Tám

Liana kết thúc mũi thêu cuối cùng trên tấm thêu hình con rồng và cắt sợi chỉ. Nàng đã hoàn thành xong hết bộ vỏ gối chỉ trong vài tuần. Nàng buộc bản thân phải luôn tay luôn chân vì nếu bận rộn rồi thì nàng sẽ bớt nghĩ đi.

Suốt năm tuần dài dặc nàng là một tù nhân của nhà Howard. Sau khi nàng đủ khỏe để chuyển đi, nàng được bố trí cho một phòng khách thoải mái, đầy nắng ấm và mọi dụng cụ may vá cần thiết. Jeanne đã chia sẻ hai bộ áo dài cho nàng.

Ngoài Jeanne, Liana không gặp gỡ bất kỳ ai khác ngoài đám gia nhân, những kẻ đến để lau dọn, và họ bị cấm không được nói chuyện với nàng. Mấy ngày đầu nàng loanh quanh trong phòng cho tới khi hai chân rã rời, nhưng rồi nàng bắt đầu may vá, dùng sự phức tạp của những mũi thêu để lôi kéo tâm trí ra khỏi những tin tức mà Jeanne mang tới cho nàng mỗi tối.

Nhà Howard vẫn theo dõi sát sao nhà Peregrine, và họ báo cáo lại cho Oliver. Rogan vẫn bị theo dõi hàng ngày. Anh huấn luyện binh lính, cưỡi ngựa với em trai, đuổi theo mấy ả nông dân như một gã dâm dục.

Oliver gửi lời đe dọa mới cho Rogan, nói rằng Liana đã phải lòng em trai Oliver. Đáp lại của Rogan là câu hỏi liệu anh có được mời tới dự đám cưới không.

Liana đâm xuyên cái kim qua tấm thảm và trúng vào ngón tay cái của nàng. Đôi mắt trào lệ đắng. *Đồ thú vật dơ dáy*, nàng nghĩ. Hàng ngày nàng day đả không biết bao nhiêu điều khủng khiếp Rogan đã làm với nàng. Nếu nàng mà rời khỏi được nhà Howard, nàng hy vọng sẽ không bao giờ phải thấy lại một gã Peregrine nào nữa. Nàng hy vọng tất cả bọn chúng gồm cả nhóc Zared không biết là trai hay gái ấy, sẽ chìm ngấm trong vũng lầy bẩn thỉu của bọn chúng và chết ngộp.

Bắt đầu sang tuần thứ sáu, Jeanne đến gặp nàng với một cái cau mày trên gương mặt.

“Chuyện gì thế?” Liana hỏi.

“Tôi không biết. Oliver giận dữ, giận dữ hơn bao giờ hết. Anh ấy muốn buộc Rogan phải chiến đấu.” Jeanne nặng nhọc ngồi xuống. “Tôi chẳng thấy gì, nhưng tôi nghĩ Oliver có thể sẽ thách đấu cá nhân với Rogan, phân thắng bại bằng đánh nhau.”

“Chuyện đó sẽ giải quyết mối thù này một lần và mãi mãi. Kẻ thắng sẽ sở hữu nơi này.”

Jeanne ôm lấy gương mặt. “Cô có thể nói thế. Rogan trẻ hơn Oliver, và to lớn hơn và mạnh hơn nữa. Chồng cô sẽ thắng còn chồng tôi sẽ chết.”

Trong những tuần vừa qua Jeanne đã trở nên gần gũi với Liana, gần gũi tới mức gần như là bạn bè. Liana đặt tay lên vai nàng ta. “Tôi biết cảm giác của chị thế nào. Tôi đã từng tin là mình yêu chồng mình.”

Bên phải vang lên một tiếng động.

“Cái gì thế?” Jeanne hỏi, ngẩng đầu lên.

“Người dọn vệ sinh.”

“Tôi không biết lại có ai đó đang ở đây.”

“Tôi quên mất. Họ đến và đi rất lặng lẽ,” Liana nói. “Ở nhà... ý tôi là, ở lâu đài của chồng tôi, đám người hầu rất vớ vẩn, lười biếng và chẳng biết lau dọn gì cả.”

Lại một tiếng loảng xoảng.

Liana đi tới cánh cửa dẫn tới nhà vệ sinh. “Để chúng ta riêng tư,” nàng ra lệnh với ông lão còng lưng đã vụng về lau dọn phòng cho nàng suốt ba hôm vừa rồi.

“Nhưng tôi vẫn chưa làm xong, thư phụ nhân,” lão rít lên.

“Đi đi!” Liana ra lệnh, và đứng đó trong khi ông lão khập khiễng đi ra, một chân lê lết phía sau.

Khi họ còn lại một mình, nàng quay lại với Jeanne. “Rogan nói gì về vụ thách đấu?”

“Tôi không tin được là nó sẽ xảy ra. Oliver không thể nào nghĩ rằng anh ấy có thể đánh bại Rogan. Ôi, Liana, chuyện này phải ngừng lại.”

“Vậy hãy thả tôi ra,” Liana nói. “Giúp tôi trốn khỏi đây. Một khi tôi đi rồi, cơn giận của Oliver sẽ nguôi ngoai.”

“Cô sẽ quay lại với Rogan à?”

Liana quay đi. “Tôi không biết nữa. Tôi có vài sản sự thuộc quyền riêng của mình. Có lẽ tôi sẽ tới đó. Chắc chắn tôi có thể tìm thấy nơi nào đó mà tôi thuộc về, nơi nào đó tôi không phải là một gánh nặng.”

Jeanne đứng dậy. “Lòng trung thành của tôi trước hết là dành cho chồng mình. Tôi không thể giúp cô trốn. Anh ấy không hài lòng khi thấy tôi tới gặp cô mỗi ngày thế này. Không,” nàng ta quả quyết, “nó sẽ khiến anh bẽ mặt nếu tôi phản bội anh ấy.”

Phản bội, Liana nghĩ. Lịch sử của nhà Howard và nhà Peregrine đầy rẫy sự bội phản.

Ngay sau đó, Jeanne rời phòng, như thể nàng ta sợ hãi sẽ thay đổi ý định nếu nàng ta vẫn còn ở lại đó với Liana.

Ngày hôm sau Liana lo lắng, giật thót lên với mỗi tiếng động. Cánh cửa mở ra và nàng ngược lên, hy vọng thấy Jeanne và nghe những tin tức, nhưng chỉ là ông lão lau dọn. Thất vọng, nàng nhìn xuống tấm vải lanh mới đang căng trên khung thêu của mình. “Đem theo khay đồ ăn và cốc ra,” nàng gắt gỏng.

“Và ta nên đi đâu đây?” giọng nói thân quen tới mức khiến lưng nàng ớn lạnh. Chầm chậm, nàng ngược lên. Đang đứng trước cánh cửa nặng nề là Rogan, một cái băng mắt bị đẩy lên trán, một cái đệm lưng giả gù, một cái chân băng bó để trông như thể nó bị gãy còng queo.

Anh đang cười toe toét với nàng theo cái cách rất diên tiết mà Liana biết là anh đang mong đợi nàng sẽ lao vào lòng anh đầy hân hoan.

Thay vào đó, nàng chộp lấy một cái ly từ cái khay đựng đồ ăn sáng đã hết sạch và ném thẳng vào đầu anh. Anh cúi xuống né, và nó văng mạnh vào cánh cửa. “Đồ khốn!” nàng nói. “Đồ động đực dâm dăng. Đồ dối trá, lừa đảo đê tiện. Ta không bao giờ muốn nhìn thấy mặt người nữa.” Lần lượt nàng ném đồ đạc trên khay vào anh và rồi bắt đầu vớ lấy mọi thứ nàng chộp được trong căn phòng để ném. “Người bỏ mặc ta ở đây đến mục ruỗng. Chúng cắt tóc ta, nhưng người không thèm quan tâm. Người không muốn ta. Người chưa bao giờ muốn ta cả. Người thậm chí còn chẳng thèm nói với ta Zared là con gái. Người nói Oliver Howard có thể giữ ta vì người chẳng thèm quan tâm. Người cười nói trong khi ta bị giam cầm. Người đi săn với Severn trong khi ta bị nhốt trong căn phòng này. Người – ”

“Đó là Baudoin,” Rogan nói.

Hết đồ trang trí để ném anh, Liana bắt đầu giật lấy mấy cái chăn ở giường và quăng vào anh. Chúng trải tung trong khoảng không, rồi rũ xuống dưới chân anh. Giờ là một đồng đồ trang trí, gối, và đĩa xung quanh anh. “Người xứng đáng với mọi thứ mà nhà Howard đã làm với người,” nàng hét lên. “Cả nhà các người đồi bại tới tận xương tủy. Ta suýt chết vì sốt cao

trong khi người phè phỡn chơi bời. Ta chắc là người không thêm quan tâm đâu, nhưng bọn chúng đã trói ta vào một cái cây suốt một đêm mưa tầm tã. Ta đã suýt mất đứa con. Nếu mà người có quan tâm. Người sẽ không bao giờ -”

“Là Baudoin đi săn. Anh ở đây mà,” Rogan nói.

“Thật giống một gã Peregrine làm sao: đổ vấy cho kẻ khác. Người đàn ông đó nghèo khó và tận tụy với gia đình. Anh ta sẽ quan tâm xem kẻ nào đã cắt tóc vợ anh ta. Anh ta sẽ -” Nàng ngưng lại. Chẳng còn gì nữa trong căn phòng này để mà quăng vào anh ta. “Ở đây ư? Anh đã ở đây ư?” Giọng nàng nghi hoặc.

“Anh đã ở đây tìm kiếm em suốt gần ba tuần nay. Phòng giam của em rất cẩn mật.”

Liana không chắc nàng có tin anh không. “Làm thế nào mà anh ở đây được và không bị phát hiện chứ? Nhà Howard luôn theo dõi hành tung của anh mà.”

“Không giỏi như chúng nghĩ. Do thám của chúng thấy Baudoin đi săn và đuổi theo mấy cô. Ngày, không phải anh. Anh đã ở đây dưới lớp cải trang. Anh lau dọn mọi thứ. Anh đã cọ sạch bong những bức tường, quét các tầng – và nghe ngóng.”

Liana đang lắng nghe anh. Có lẽ những tin tức mà nàng nghe được về sự thờ ơ của anh là không thật. “Anh lau dọn mọi thứ ư?” nàng nói. “Làm sao em tin được? Anh có khi còn chẳng biết đầu nào của cây chổi dùng để quét ấy chứ.”

“Nếu anh có một cái lúc này, anh biết đầu nào dùng để đánh vào mông em đấy.”

Là thật. Ôi Chúa ôi, là thật. Anh đã đi tìm nàng. Đầu gối Liana mềm nhũn và nàng sụp xuống, ngồi bệt trên tấm đệm trần trụi, ôm lấy gương mặt, và bắt đầu khóc như thể trái tim nàng sắp tan vỡ.

Rogan không dám chạm vào nàng. Anh vẫn đứng đó giữa đống đổ vỡ và nhìn nàng. Anh đã không nghĩ là sẽ có thể gặp lại được nàng lần nữa.

Ngày mà nàng bị bắt đi, anh bị ngã vào bụi tầm gai ma và da anh bỏng rát. Anh đã tưởng tượng ra vợ mình sẽ chuẩn bị một bồn nước nóng cho anh và nàng sẽ xoa dịu cơn đau cho anh. Nhưng khi anh vừa bước lên gác thì thấy khu nhà kính đầy ắp đám đàn bà khóc lóc. Anh chẳng thể thu lượm được gì từ những cô hầu của Liana, nhưng Gaby, giữa những tiếng thốn thức, đã nói cho anh biết rằng Liana vừa bị nhà Howard bắt đi rồi. Oliver Howard đã gửi tin đến, để đổi lại Liana, hắn muốn Lâu đài Moray phải dâng nộp cho hắn.

Rogan, không nói lời nào, đi thẳng vào phòng ngủ của họ. Anh đã định dành chút thời gian một mình để lên kế hoạch, nhưng điều tiếp theo mà anh biết, là Severn và Baudoin đã ở trên người anh, găm chặt anh xuống sàn nhà. Căn phòng đã bị phá hủy. Trong cơn thịnh nộ mù quáng anh vẫn còn nhớ không có nó, anh đã mang vào phòng một cái rìu và đập nát mọi thứ,

đồ gỗ, đồ sắt, y phục. Sáp nến đổ tràn lên những vết cắt. Những cái chân ghế gỗ sồi bị nghiền nát với một cái giá nến bằng thép còng queo. Cây thánh giá của Liana nát vụn. Những mảnh y phục của nàng vương vãi khắp nơi. Lụa đỏ, vải kim tuyến xanh, y phục thêu vàng, thêu bạc. Bốn cái mũ trùm đầu của nàng rách toạc, lớp đệm bông bên trong lòn hết ra ngoài.

Cánh cửa phòng đổ sập xuống vì Severn và Baudoin khi họ xông vào để giữ lấy ông anh trai và ngăn anh ấy khỏi tự hủy hoại bản thân.

Khi Rogan đã lấy lại được lý trí, anh trở nên hết sức, hết sức bình tĩnh. Anh quá bình tĩnh tới mức Severn phát sợ.

“Chúng ta sẽ tấn công,” Severn nói. “Chúng ta giờ đã có tiền. Chúng ta sẽ thuê đám lính đánh thuê. Chúng cuối cùng cũng đánh bật lũ Howard ra khỏi nhà của dòng họ Peregrine.”

Rogan nhìn Severn và tưởng tượng em trai mình đang tắm rồi nằm lạnh lẽo trong áo quan – như cái cách mà anh đã thấy Basil và James khi họ chiến đấu để mang người vợ đầu của Rogan trở lại. Rogan biết anh không được phép làm gì hấp tấp, rằng anh phải suy nghĩ thấu đáo và bình tĩnh. Anh không được tấn công vào một nơi rộng lớn như lãnh địa nhà Peregrine mà không lên một kế hoạch chu toàn.

Suốt ngày anh làm việc quần quật, huấn luyện binh sĩ đến kiệt sức như thể chuẩn bị cho chiến tranh. Đến đêm anh chỉ ngừng lại khi không thể cử động thêm được nữa, rồi anh thiếp đi vào giấc ngủ chập chờn, nặng nề.

Nhưng thậm chí vùi đầu vào công việc, anh vẫn nhớ nàng. Nàng là người duy nhất trong cuộc đời đã từng khiến anh bật cười. Kể cả cha và những ông anh trai của anh cũng chưa từng cười khi họ còn sống. Nhưng sau khi anh kết hôn với cô gái này vì tiền của nàng và chẳng có gì giống thế kể từ đó nữa. Nàng là người phụ nữ duy nhất dám chỉ trích anh. Những người đàn bà khác quá sợ hãi anh để mà trách cứ sự đối xử của anh. Những người đàn bà khác không nói anh đã làm sai trái điều gì. Những người đàn bà khác không có can đảm, anh nghĩ. Bọn họ không dám hỏa thiêu những cái giường, không dám đeo cái mũ tiền xu tới bữa tối, không dám hỏi anh về người vợ đầu tiên của anh.

Anh đang giám sát việc đóng gói những cỗ máy chiến tranh lên xe thồ thì một binh sĩ nhà Peregrine bước lại với một cái bọc tới từ nhà Howard. Một cái hộp gỗ sồi nhỏ được treo trên bức tường với dòng tin nhắn là gửi cho Rogan.

Anh nạy chiếc khóa ra với một que thép và mở cái bọc vải quăn bên ngoài thì thấy mái tóc của Liana ở bên trong hộp. Làm thế nào đó mà anh đã giữ được bình tĩnh. Với mái tóc óng ả tuyệt đẹp của nàng vắt trên tay, anh xăm xăm bước về phía tòa tháp.

Severn đuổi kịp anh. “Anh định đi đâu đấy?” anh quát hỏi.

“Chuyện này là giữa Oliver và anh,” Rogan lặng lẽ nói. “Anh đi giết hắn.”

Severn quay ngoắt Rogan lại. “Anh nghĩ bọn Howard sẽ chiến đấu với anh một chọi một sao? Rằng hắn sẽ chiến đấu với anh một trận công bằng? Hắn là một lão già rồi.”

Rogan cảm nhận mái tóc trên tay anh. “Hắn đã hại nàng; anh sẽ giết hắn vì chuyện này.”

“Nghĩ xem anh định làm gì chứ,” Severn ngăn lại. “Nếu anh định làm gì như là trèo qua cổng nhà Howard, hắn ta sẽ găm tên kín người anh đấy. Rồi thì vợ anh ở chỗ nào chứ? Đi nào, giúp bọn em chuẩn bị cho cuộc chiến đi. Chúng ta sẽ tấn công nhà Howard một cách đường đường chính chính.”

“Một cách đường đường chính chính ư!” Rogan nói, nửa rít lên. “Khi chúng ta đã ba mươi lăm tuổi ư? Có tới năm anh em trai nhà Peregrine rồi và vẫn là nhà Howard đánh bại chúng ta. Chúng ta có thể sao, khi mà nghèo khó thế này, hy vọng chiến đấu với nhà Howard ư? Chúng ta sẽ dùng lực lượng bé tẹo này và vây hãm để đám Howard sẽ cười vào mũi chúng ta từ trên tường thành.”

“Anh vẫn nghĩ rằng anh, chỉ là một người đàn ông, có thể làm điều mà tất cả lính tráng của chúng ta không thể ư?”

Rogan không trả lời em trai. Thay vào đó, anh đi tới thư phòng, khóa trái cửa, và không bước ra ngoài suốt hai mươi tư giờ. Thế rồi anh cũng đã biết phải làm gì bây giờ. Khi anh và Liana đi đến lễ hội, anh đã thấy nông dân đi lại trong Lâu đài Moray dễ dàng đến thế nào. Anh đã luôn nhìn thấy họ, tất nhiên rồi, với những cái giỏ đựng lũ gà kêu quang quác, những cái xe đẩy ba bánh của họ chất hàng hóa, đàn ông mang theo công cụ trên người khi họ tới để làm công việc sửa chữa, nhưng anh chưa bao giờ chú ý đến họ. Chỉ khi mặc y phục nông dân anh mới thấy được sự tự do đi lại của những người đó, cái cái mà họ đi qua những cổng thành mà không hề bị tra hỏi. Nếu như một người đàn ông mặc giáp sắt cưỡi ngựa đến trong bán kính mười dặm của Lâu đài Moray thôi, anh ta sẽ được chào đón bởi đội quân giáp trụ ngay.

Rogan gọi hai em trai của mình vào trong thư phòng, lần đầu tiên có cả Baudoin như một thành viên của gia đình. *Liana đã làm thế*, anh nghĩ. Nàng đã mang lại cho anh món quà tuyệt diệu nhất: một người em trai nữa. Rogan nói với hai em kế hoạch của anh là sẽ cải trang thành nông dân và một mình xâm nhập vào pháo đài nhà Howard.

Tiếng thét của Severn làm kinh động lũ bồ câu khiến chúng bay nháo nhác trên mái nhà. Anh hét lên, anh giận dữ, anh đe dọa, nhưng không thể nào lay chuyển được Rogan.

Baudoin, người vẫn im lặng trong suốt cơn bão cảm xúc của Severn, cuối cùng cũng lên tiếng. “Anh sẽ cần cải trang thật trọng đấy. Anh quá cao, quá dễ nhận dạng. Gaby sẽ giúp anh cải trang đến mức mà cả Lady Liana cũng sẽ không nhận ra đâu.”

Hôm đó Rogan và Gaby và Baudoin đã bận rộn để biến anh thành một ông lão què quặt, lưng gù, chột một mắt. Severn đã quá giận dữ nên từ chối tham gia, nhưng Rogan đã tới gặp em

trai và yêu cầu sự giúp đỡ. Rogan biết rằng gián điệp nhà Howard đang theo dõi họ, và anh muốn Severn sẽ khiến chúng nghĩ rằng Rogan vẫn đang ở Lâu đài Moray. Severn và Baudoin sẽ khiến nhà Howard nghĩ rằng Baudoin chính là Rogan.

Một mình, Rogan tiếp cận pháo đài Howard. Khi anh và Severn chia tay ở trong rừng, Severn đã ghi chặt anh trai, một dấu hiệu hiểm gặp giữa những người nhà Peregrine mà chẳng hề có trước khi Liana đến và khiến họ trở nên nền tính.

“Mang chị ấy trở lại với bọn em nhé,” Severn ôn tồn. “Và... em không muốn mất thêm ông anh trai nào nữa đâu.”

“Anh sẽ tìm thấy nàng.” Anh nhìn Severn lần cuối. “Hãy chăm sóc Zared.”

Severn gật đầu, rồi Rogan đi mất.

Rogan thấy rằng cái chân lê lết và phải cúi người khiến cái lưng của anh đau nhứ, và đám người nhà Howard thường xuyên nhấn mạnh mấy cái lệnh của chúng với những cú đá và xô đẩy. Anh đã nhớ mặt bọn chúng và mong rằng một ngày nào đó sẽ gặp lại chúng trên chiến trường.

Anh dò la khắp lâu đài, lau dọn, làm bất cứ việc gì mà anh có thể để lân la tới chỗ người ta nói chuyện. Cả lâu đài đang âm ỹ với những tin đồn về sự bội tín của nhà Peregrine, họ đang cố trộm cắp lại thứ chính đáng thuộc về nhà Howard. Đám người này suy diễn về Liana và nói rằng nàng không xứng đáng với em trai của Oliver. Rogan đã bẽ gãy đôi cán chổi lúc đó, khiến gã đầu bếp choảng anh một cái với cái đuôi cừu.

Anh ăn những thứ anh có thể trộm được và từ khi nhà Howard, trên lãnh địa gia đình Peregrine, quá sức giàu có, bọn chúng không bao giờ thiếu thốn đồ ăn. Anh ngủ trong góc chuồng ngựa không thì ở chuồng chim.

Anh làm việc và anh nghe ngóng, mở to bên mắt không bị che vào bất cứ kẻ nào trông có vẻ như biết chút ít gì đó.

Đã sang tuần thứ ba, anh đang mất dần hy vọng, một gã đá vào cái lưng giả của anh và quắc mắt nhìn anh trong đồng dơ bẩn. “Đi với ta, lão già,” hắn nói.

Rogan nhổm người dậy và đi theo gã, lên kế hoạch cho cái chết của gã khi họ trèo lên cầu thang. Gã đưa cho Rogan cây chổi. “Vào quét dọn đi,” gã nói, và tháo chốt một cánh cửa bọc sắt dày.

Trong phòng, Rogan đứng đó không chớp mắt mất một lúc, vì Liana ở đó, khuôn mặt đáng yêu của nàng cúi xuống trên khung thêu, mái tóc nàng bị trùm lại với một cái khăn len trắng. Anh không tài nào nhúc nhích, mà chỉ đứng đó và nhìn nàng chăm chăm.

Nàng ngước lên. “Ôi, đi đi,” nàng nói. “Người có những thứ tốt hơn để làm là lóng ngóng với tù nhân nhà Howard.”

Anh định mở miệng để nói với nàng anh là ai, nhưng rồi cánh cửa bật mở phía sau anh. Rogan lỉnh nhanh vào trong khu vệ sinh, ở yên đó bên cánh cửa để nghe lén. Anh thở phào nhẹ nhõm khi nghe giọng một phụ nữ, nhưng khi anh tiếp tục lắng nghe, anh thấy Liana gọi người phụ nữ là Jeanne. Lẽ nào là Jeanne mà anh đã từng cưới đó ư?

Anh rời khỏi khu vệ sinh và bắt đầu di chuyển về phía tư phòng. Không người phụ nữ nào thềm để mắt đến anh. Anh nhìn người phụ nữ tên Jeanne ấy và anh nghĩ nàng chính là người vợ đầu của anh, nhưng anh cũng không dám chắc nữa. Cuộc hôn nhân của họ quá ngắn ngủi và kết thúc cũng lâu quá rồi, và bên cạnh đó, nàng ta cũng chẳng có nét gì như ký ức về một người vợ.

Anh lắng nghe hai người phụ nữ và nghe những câu chuyện về sự dửng dưng của chính anh, anh đã say xỉn và đi săn chim ưng và chẳng thêm quan tâm gì tới người vợ đang bị giam cầm của mình như thế nào. Anh mỉm cười khi anh nghe về đứa trẻ Liana đang mang. Nhưng anh cũng tắt mất nụ cười khi thấy rằng Liana tin tưởng mọi lời Jeanne nói. Đám đàn bà không có lòng trung thành hay sao? Anh đã làm gì để đáng phải chịu sự không tin tưởng của vợ mình chứ? Anh đã ban cho nàng một mái nhà trú thân, thức ăn no bụng – cũng đủ cho một kẻ hay đòi hỏi – và anh thậm chí còn từ bỏ cả đám đàn bà vì nàng. Và anh còn đến đây để cứu nàng khỏi lũ Howard nữa nè.

Anh đã quá phần nộ vì hành vi bất trung của nàng vì trong khi anh thu xếp, đút lót cho bọn lính canh và đám gia nhân bằng khoản tiền mà lẽ ra cần dùng cho việc khác, và tới phòng nàng mỗi ngày, anh đã không tiết lộ bản thân với nàng.

Thế mà giờ anh đang ở đây, và sau tất cả những gì anh đã phải trải qua để tìm kiếm nàng, nàng không hề vui mừng.

“Nàng đã làm gì bên ngoài tường lâu đài chứ?” anh hỏi, cau có. “Ta đã ra lệnh cho nàng là không được rời khỏi khu vực sân trong rồi mà.” Cái mũ trùm nhỏ bé trên đầu nàng quá mỏng tới mức gần như trong suốt và anh có thể thấy mái tóc nàng ngắn ngủn ra sao. Nếu anh tóm cổ được gã Oliver Howard, cái chết của gã sẽ thật chậm rãi và đau đớn.

“Em đang đi tìm thảo dược để trị độc gai tầm ma. Gaby nói anh bị ngã vào chúng.” Nàng khụt khịt rõ to.

“Cây tầm ma!” anh nói dưới hơi thở. “Nàng gây ra tất cả những chuyện này bởi vì nàng đi hái thảo mộc giải độc tầm ma ư?”

Liana đã bắt đầu nhận ra là anh đến đây vì nàng, rằng tất cả những bản báo cáo mà nàng nghe được về sự thờ ơ của anh đều sai hết. Nàng nhào khỏi cái giường trong đám tơ lụa và quàng cánh tay nàng quanh cổ anh và đặt miệng nàng chính xác lên miệng anh.

Anh ôm nàng thật chặt tới mức khiến xương sườn nàng suýt gãy. “Liana,” anh thì thầm bên cổ nàng.

Nàng dụi vào mái tóc anh và thêm nhiều ngọc lệ đọng đầy trong đôi mắt. “Anh không quên em,” nàng thì thầm.

“Không bao giờ được như vậy nữa,” anh nói, rồi giọng anh thay đổi. “Anh không thể ở lại đây lâu hơn nữa. Đêm nay không trăng. Anh sẽ đến với em và chúng ta sẽ rời đây.”

“Bằng cách nào?” Nàng kéo người ra để nhìn anh. Dường như nàng đã quên mất ngay giây phút tiếp theo đó là anh đẹp đẽ đến nhường nào. Thậm chí dưới lớp bụi bặm bắn tung tóe hàng tuần trời, khuôn mặt anh vẫn –

“Nàng có đang nghe ta nói không đấy?”

“Rất rõ ràng ạ,” nàng đáp, dụi hông nàng vào người anh.

“Ngoan nào, và hãy nghe lời anh. Không được tin Jeanne Howard.”

“Nhưng chị ta đã giúp em. Chị ta đã cứu sống em. Em đang sốt cao và – ”

“Thề với anh đi,” Rogan kiên quyết. “Thề với anh là em sẽ không tin cô ta. Không kể lể với cô ta, không nói cho cô ta biết rằng anh đã ở đây. Cô ta đã phản bội gia đình anh một lần, và nếu cô ta phản bội anh lần nữa, anh sẽ không còn sống đâu. Anh không thể đánh bại lũ Howard một mình đơn độc như lúc này. Thề với anh đi.”

“Vâng ạ,” Liana thì thầm. “Em thề.”

Anh đặt tay lên đôi vai nàng, và trao cho nàng một cái nhìn thật lâu lần cuối. “Anh phải đi ngay, nhưng đêm nay anh sẽ tới với em. Hãy đợi anh, và chỉ lần này thôi, hãy đặt lòng trung thành của em vào anh.” Anh khẽ mỉm cười. “Và dọn sạch căn phòng này đi. Anh đã học được việc thích sự sạch sẽ rồi đấy.”

Anh hôn nàng mạnh mẽ và kiên quyết, rồi anh đi mất.

Phải mất một lúc lâu Liana dựa người lên cánh cửa. Chàng đã đến vì nàng. Chàng không hề say xỉn hay đi sấn ụng trong khi nàng đang bị giam cầm. Thay vào đó, chàng đã mạo hiểm mạng sống của mình để xâm nhập vào lãnh địa nhà Howard một mình. Chàng không hề nói là chàng không muốn nàng.

Mơ màng, nàng bắt đầu nhặt nhanh mọi thứ mà nàng vừa ném vào anh. Nàng không muốn Jeanne nhìn thấy động lộn xộn và thắc mắc.

Đêm nay, nàng nghĩ, chàng sẽ đến vì nàng đêm nay. Khi nàng bắt đầu bốt lảng mạn về

việc anh đến với nàng và suy nghĩ thực tế hơn, nàng bắt đầu thấy sợ hãi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chàng bị bắt? Oliver Howard sẽ giết chết Rogan. Nàng ngồi phịch lên giường, hai tay đan chặt vào nhau, và nỗi sợ hãi bắt đầu vây bủa lấy cơ thể nàng khiến nàng cứng đờ người.

Khi mặt trời bắt đầu lặn, nỗi sợ hãi của Liana đã ngấm vào tận xương tủy nàng cho tới khi nàng thấy như thể nàng đang thấy bản thân từ một nơi xa xôi. Chậm chạp, nàng đứng dậy, cởi bỏ bộ đầm lụa Jeanne đã cho nàng mượn, và mặc vào bộ y phục nông dân mà nàng đã mặc khi bị bắt tới đây. Nàng mặc lại chiếc áo dài lụa trùm ra bên ngoài bộ đồ nông dân, rồi ngồi xuống chờ đợi.

Mọi múi cơ trên cơ thể nàng căng thẳng khi nàng ngồi đó và nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín. Nàng nghe thấy những tiếng động của lâu đài lắng dần khi những người lao động lên giường đi nghỉ. Một người hầu mang bữa khuya cho nàng để trên một cái khay và thắp một cây nến, nhưng Liana chẳng hề chạm vào thức ăn. Thay vì thế, nàng ngồi đợi cho tới khi màn đêm sẽ mang Rogan đến.

Khoảng nửa đêm, chậm chạp, cánh cửa mở ra và Liana đứng dậy, đôi mắt nàng mở to.

Jeanne bước vào trong phòng, đôi mắt nàng ta hướng lên giường, rồi, giật mình, nàng ta nhìn thấy Liana. “Tôi nghĩ là cô đã ngủ rồi.”

“Có chuyện gì à?” Liana thì thầm.

“Tôi không biết nữa. Oliver rất giận dữ và anh ấy vẫn đang uống. Tôi nghe thấy...” Nàng ta nhìn Liana. Nàng ta không muốn nói điều mà nàng ta nghe thấy. Trong mọi lĩnh vực ngoại trừ một thứ chồng nàng là một người nhạy cảm, nhưng cứ dính đến nhà Peregrine là anh lại mất hết lý trí của sự đúng đắn, trung thực, nhạy bén. Ngày hôm nay nàng đã nghe Oliver nói rằng anh định giết Liana và quăng xác nàng ta cho Rogan. “Cô phải đi với tôi,” Jeanne nói. “Tôi phải giấu cô đi.”

“Tôi không thể,” Liana nói. “Tôi phải đợi ở đây để -”

“Đợi cái gì?” Jeanne hỏi. “Hay là cô đợi ai à?”

“Chẳng ai cả,” Liana liến thoắng. “Không ai biết tôi ở đây, đúng không? Sao tôi có thể đợi chờ ai được chứ? Tôi chỉ đang ngồi đây, thế thôi.” Nàng ngậm miệng lại. Nàng không thể nói với Jeanne rằng Rogan sẽ đến với nàng. Jeanne có thể nói cho Oliver biết. Nhưng nếu nàng đi, làm sao Rogan có thể tìm thấy nàng đây?

“Căn phòng này đẹp quá,” Liana nói. “Tôi thích ở đây hơn là sang chỗ khác. Tôi không nghĩ tôi có thể chịu đựng được một căn phòng lạnh giá đâu.”

“Giờ không có thời gian để mà nghĩ tới sự xa xỉ đâu. Tôi đang lo lắng cho mạng sống của cô đấy. Nếu cô mong cho bản thân và cả đứa con được sống, hãy đi với tôi ngay.”

Liana biết nàng không có sự lựa chọn nào khác. Với trái tim nặng trĩu nàng đi theo Jeanne xuống cầu thang với ánh sáng của ngọn đuốc. Nàng đi theo nàng ta ra khỏi tháp, băng qua khu nội thành tối om, và cuối cùng bước xuống những bậc thang đá trong đường hầm dẫn tới một cái cổng tháp. Ở đây có những bao lớn chứa đầy hạt giống, chất đồng cao tới tận trần. Một nơi mốc meo, ẩm thấp, tối tăm, cánh cửa sổ duy nhất heo hắt ánh sáng tím cao trên đầu nàng.

“Cô không định để tôi lại ở đây đấy chứ,” Liana thì thào.

“Đây là chỗ duy nhất tôi có thể tìm thấy mà sẽ không ai để ý tới. Chỗ hạt giống này sẽ không cần dùng đến cho tới tận mùa xuân, thế nên sẽ không có ai tới đây đâu. Tôi đã để những cái chăn len ở đây, và có một cái xô vệ sinh để ở góc.”

“Ai sẽ dọn sạch nó vậy?” Liana hỏi. “Lão già dọn phòng cho tôi trông có vẻ đủ ngu ngốc đấy.”

“Không phải lúc này. Tôi sẽ trở lại vào tối mai. Tôi không tin tưởng ai ngoài chính mình.” Nàng sợ hãi rằng khi Oliver thấy Liana biến mất, anh sẽ treo thưởng, và nếu anh làm thế, ai đó sẽ thích thú mà tìm ra cô ta. “Tôi rất tiếc. Một chỗ kinh khủng, nhưng lại là nơi an toàn duy nhất. Hãy cố ngủ đi một chút. Tôi sẽ tới vào ngày mai.”

Khi Jeanne đi rồi và chốt cánh cửa đằng sau nàng ta lại, tiếng động vang vọng quanh căn phòng đá lên tới tận trần. Một nơi hoàn toàn tăm tối và lạnh lẽo như thể chỉ có đá tảng thứ chưa bao giờ được cấp nhiệt. Liana lục lọi, vấp ngã trên những bao hạt giống để tìm mấy cái chăn Jeanne để lại. Khi nàng tìm thấy, nàng cố gắng làm một cái giường tạm bằng đồng bao lớn nhón, nhưng chẳng có cách nào khiến chúng dễ chịu hơn cả.

Cuối cùng, xếp đặt mấy cái bao dơ bẩn, cứng queo bên dưới nàng và hai cái chăn mỏng manh quanh người, nàng bắt đầu khóc. Đâu đó ngoài kia, Rogan yêu thương của nàng đang mạo hiểm mạng sống của chàng để tìm nàng. Nàng đã cầu nguyện rằng anh sẽ không làm gì ngu ngốc khi anh thấy là nàng đã biến mất. Nhưng thậm chí nếu anh giữ im lặng, anh cũng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nàng trong căn hầm này, không lính gác hay người hầu nào biết nàng giờ ở đâu. Chỉ có Jeanne Howard biết.

Jeanne không đến ngày hôm sau. Liana không có đồ ăn, không nước, không ánh sáng, không hơi ấm. Và khi ngày chuyển dần sang đêm, nàng không còn chút hy vọng nào. Rogan đã đúng về Jeanne: *Cô ta không đáng tin*. Liana bắt đầu nhớ lại rằng Jeanne chính là người đã nói với nàng về việc Rogan không quan tâm tới việc nàng bị bắt giam. Là Jeanne khiến nàng tin vào sự phụ bạc của Rogan.

Jeanne đến vào đêm ngày thứ hai. Lặng lẽ, nàng ta mở cửa và bước vào căn hầm tối đen, lạnh lẽo. “Liana,” nàng ta gọi.

Liana quá kiệt sức và ngập tràn giận dữ để mà trả lời.

Vấp ngã trên đồng bao hạt, Jeanne bắt đầu lần mò căn phòng, nghẹn thở khi chạm thấy Liana. “Tôi đem cho cô đồ ăn, nước và một cái chăn khác.” Nàng ta nâng váy lên và bắt đầu cởi cái bọc ra. Nàng ta giữ một cái bầu đựng nước lên môi Liana, và nàng uống thêm khát, rồi Jeanne dúm cho Liana món thịt bò, bánh mì và pho mát lạnh ngắt.

“Tôi không thể đến ngày hôm qua. Oliver nghi ngờ rằng tôi đã làm gì đó cho việc bỏ trốn của cô. Anh ấy đã khiến mọi người để mắt tới mọi người khác. Tôi thậm chí đã sợ hãi ngay chính những thị nữ của mình. Tôi phải giả ốm và yêu cầu mang đồ ăn lên phòng để có thể mang một ít cho cô.”

“Tôi phải tin là cô đã nhường bữa ăn của chính mình cho tôi à?” Liana hỏi, miệng nhồm nhoàm.

Nơi này tối đen và nàng không thể trông thấy gương mặt Jeanne, nhưng có một khoảng ngừng trước khi nàng ta nói. “Có chuyện đã xảy ra,” Jeanne nói. “Chuyện gì vậy?”

“Tôi không hiểu cô định nói gì. Tôi ở đây một mình giữa nơi băng giá này. Không ai đến và đi trong suốt hai ngày.”

“Và không nghi ngờ gì là mạng cô đã được cứu,” Jeanne quát. “Cô là vợ kẻ thù của chồng tôi, và tôi đã mạo hiểm biết bao khi giữ cho cô được khỏe mạnh và an toàn.”

“Mạo hiểm gì thế? Những lời dối trá của cô ư?” Liana ước gì nàng đã không nói thế.

“Những lời dối trá nào? Liana, chuyện gì xảy ra vậy? Cô nghe được gì à? Cô đã nghe thấy những gì à?”

“Chẳng gì cả,” Liana nói. “Tôi bị giam giữ suốt. Tôi còn có thể nghe được gì chứ.”

Jeanne bước xa khỏi nàng. Đôi mắt nàng ta bắt đầu quen dần với bóng tối và nàng ta có thể nhìn thấy bóng đen của những cái bao hạt và chỗ tối hơn là dáng của Liana. Nàng ta hít một hơi thật sâu và nhìn Liana. “Tôi đã quyết định nói với cô sự thật, tất cả sự thật. Chồng tôi định giết cô. Đó là những gì tôi nghe thấy khi tôi đưa cô đi khỏi căn phòng đó. Anh ấy không định lợi dụng cô. Anh ấy chưa bao giờ định bắt giữ cô, cô chỉ là xuất hiện ở đó, nói không quá, và anh ấy bắt cô chỉ do cơn bốc đồng. Anh ấy đã hy vọng buộc Rogan phải giao nộp Lâu đài Moray. Thử mà anh ấy thực sự muốn là tước đoạt mọi thứ của nhà Peregrine.” Có sự cay đắng trong giọng nàng.

Jeanne tiếp. “Tôi không biết phải làm gì với cô bây giờ. Tôi không không thể tin ai. Oliver đã đe dọa sẽ giết bất cứ kẻ nào bị trông thấy là giúp cô. Anh ấy biết cô vẫn còn trong lâu đài, vì từ khi anh ấy bắt cô, anh ấy đã bắt đám lính canh nhìn kỹ mặt mọi nông dân ra vào trong thành. Lính của anh ấy thậm chí còn chốt canh ở khu rừng bên ngoài thành.”

Jeanne ngừng lại. “Rogan chết giẫm! Tại sao anh ấy không cố cứu cô chứ? Tôi không bao giờ nghĩ rằng anh ta lại nhẫn tâm để một người của mình chết mòn chết mỏi.”

“Chàng không thể!” Liana nói, rồi cắn chặt lưỡi.

“Co có biết chuyện gì đó.” Jeanne chộp lấy vai Liana. “Hãy giúp tôi cứu mạng cô. Chỉ không lâu nữa thôi lính của Oliver sẽ soát xét căn hầm này. Tôi không thể cứu cô nếu cô bị tìm thấy.”

Liana từ chối nói chuyện. Rogan đã bắt nàng thề không được tin Jeanne, và nàng sẽ giữ lời.

“Được rồi,” Jeanne mệt mỏi nói. “Cứ theo cô đi. Tôi sẽ làm những gì tốt nhất có thể để đưa cô ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Cô bơi được không?”

“Không,” Liana đáp.

Jeanne thở dài. “Tôi sẽ làm hết sức mình,” nàng ta thì thầm, rồi trượt ra ngoài cánh cửa.

Liana dành nốt đêm còn lại trên đồng bao hạt giống. Nàng không thể nói cho Jeanne rằng Rogan vẫn đang ở quanh đây và rằng chàng sẽ giúp nàng trốn thoát. Nếu nàng nói với Jeanne vỏ bọc của Rogan, Jeanne có thể sẽ nói với Oliver.

Mặt khác, lỡ như Jeanne nói sự thật thì sao? Rằng chỉ còn là vấn đề thời gian cho tới khi nàng bị phát giác. Và nếu họ bắt được nàng, liệu Rogan sẽ đứng một bên trong cái vỏ bọc què quặt của chàng và lặng lẽ chứng kiến nàng rơi vào chỗ chết ư? Không, Rogan sẽ không để yên đâu và Oliver Howard sẽ bắt được cả hai người bọn họ.

Sáng ra, Liana nghe thấy tiếng động vọng đến từ vết nứt trên bức tường. Mất một lúc, vì nàng phải dùng sức để vằn cái bao hạt giống nặng tới cả trăm pound để tạo thành cái tháp mà nàng có thể trèo lên trên. Đứng cao lên thế, nàng có thể nhìn thấy qua đoạn cuối của vết nứt dài.

Sân lâu đài nhốn nháo cả lên, đàn ông và đàn bà đi lại và la hét, những cánh cửa bị mở toang hoắc, lũ ngựa bị dẫn ra khỏi chuồng, những cái xe kéo chất đầy hàng hóa đang bị dỡ ra. Nàng biết bọn họ đang tìm kiếm nàng.

Khi nàng cố rướn cao trên đầu ngón chân để nhìn ra ngoài, góc xa kia nàng thấy một lão ăn mày, cái bấu to trên lưng, một cái chân lê lết phía sau. “Rogan,” Liana thì thầm, và nhìn chăm chú lão già với tất cả sự mãnh liệt, khẩn khoản của nàng kêu gọi lão. Như thể lão nhận được thông điệp của nàng, lão chậm chạp tiến về phía nàng.

Trái tim nàng giật thót khi thấy anh đang lê lết lại gần. Cánh cửa sổ không quá xa phía trên mặt sân ngoài, và nếu anh đến đủ gần, nàng có thể gọi anh. Khi anh tới gần hơn nữa, nàng

nín thở. Nàng mở miệng định gọi anh.

“Này! Tên kia!” một gã lính Howard quát Rogan. “Người có đôi tay khỏe đấy. Đánh cái xe này ra khỏi đây.”

Nước mắt đọng đầy trong mắt Liana khi nàng thấy Rogan vụng về nhấc người lên chỗ ghế lái và đánh cái xe ra xa. Nàng ngồi thụp xuống trên đồng bao hạt giống và bắt đầu khóc. Những gì Jeanne nói với nàng là sự thật. Oliver Howard đang cho người lùng sục khắp nơi để kiếm nàng, và nếu không phải hôm nay, thì ngày mai hẳn cũng sẽ tìm thấy nàng.

Một giọng nói vang lên trong đầu nàng bảo rằng nàng phải tin tưởng Jeanne, rằng cơ hội sống sót duy nhất của nàng là nói cho Jeanne biết là Rogan đang ở gần đây và rằng anh có một kế hoạch trốn chạy. Nếu nàng không tin Jeanne, nàng chắc sẽ chết. Nếu nàng tin cô ta, có một khả năng là cả nàng và Rogan có thể sống sót.

Khi Jeanne đến đêm đó, đầu Liana căng thẳng phát đau vì sự do dự của chính nàng.

“Tôi đã thu xếp vài chuyện,” Jeanne nói. “Nó là điều tốt nhất tôi có thể làm, nhưng tôi không biết liệu nó có hiệu quả không. Tôi không dám tin bất kỳ gã lính nào của chồng tôi. Tôi sợ rằng một trong số thị nữ của mình đã nói với chồng tôi mọi việc. Hãy đi với tôi ngay. Không còn thời gian nữa đâu.”

“Rogan đang ở đây,” Liana thốt lên.

“Ở đây ư? Trong căn phòng này ư?” Giọng Jeanne ngập tràn nỗi sợ.

“Không. Anh ấy đang ở trong nội thành. Anh ấy đã đến chỗ tôi lúc còn ở căn phòng trong tòa tháp. Anh ấy nói có một kế hoạch và định đưa tôi thoát khỏi đây vào cái đêm cô mang tôi tới đây.”

“Anh ấy ở đâu rồi? Nhanh lên! Mọi người đang đợi để giúp cô, và chúng tôi cực kỳ cần sự giúp đỡ của chồng cô.”

Liana bấu chặt những ngón tay của nàng vào cánh tay của Jeanne. “Nếu cô phản bội chúng tôi, tôi thề trước Chúa rằng tôi sẽ ám cô suốt đời.”

Jeanne làm dấu thánh. “Nếu cô bị bắt, thì đó là vì cô đã lãng phí quá nhiều thời gian để mà đe dọa tôi. Anh ấy đâu rồi?”

Liana mô tả vỏ bọc hóa trang của Rogan.

“Tôi đã trông thấy anh ấy. Anh ấy hẳn quan tâm tới cô lắm mới mạo hiểm một mình tới đây như vậy. Đợi ở đây, tôi sẽ quay lại.”

Liana ngồi huych xuống một cái bao tải hạt giống. Giờ là lúc nàng biết liệu nàng có quyết định đúng hay không. Nếu nàng quyết định sai, nàng coi như đã chết.

Chương Mười Chín

Jeanne xông vào trong Đại sảnh, hai thị nữ mặc đồ lụa đằng sau nàng, trong cơn thịnh nộ. Sàn nhà trải những ổ đệm rơm cho người và chó cùng ngủ. Những người khác chơi quăng súc sắc ở góc phòng; một gã đang hú hí với một ả hầu ở góc khác.

“Đường thải ở khu vệ sinh của ta bị tắc rồi,” nàng thông báo. “Ta muốn một kẻ tới dọn sạch chúng. Ngay bây giờ.”

Những người bị đánh thức bởi tiếng quát gây chú ý của vị phu nhân, nhưng không có kẻ nào tình nguyện với cái công việc hôi thối ấy.

“Tôi sẽ cử một kẻ đến-” một tên lính nói.

Jeanne nhìn Rogan trong bộ dạng bồn chồn của anh đang ngồi tựa vào góc tường. Nàng có thể cảm thấy đôi mắt anh trên người nàng. “Gã đó sẽ làm. Đi với ta.” Nàng quay đi, hy vọng anh sẽ đi theo nàng. Anh đã làm thế, và nàng đợi cho tới khi họ đi sâu vào trong bóng tối của tòa tháp. Nàng ra hiệu cho hai thị nữ rời đi, rồi quay lại nhìn Rogan.

Trước khi anh có thể bước lùi lại, nàng đã tiến tới và hất cái miếng che mắt của anh. “Là anh,” nàng thì thầm. “Em đã không tin điều Liana nói với em có thể là thật. Em đã không tin được một gã Peregrine lại có thể quan tâm tới sự sống chết của một người đàn bà.”

Rogan tóm lấy cổ tay nàng, bóp chặt đến phát đau. “Nàng ở đâu rồi, đồ khốn? Nếu nàng bị tổn hại gì, ta sẽ làm điều mà lẽ ra nên làm với người từ nhiều năm trước rồi.”

“Thả em ra hoặc anh sẽ không bao giờ nhìn lại được cô ấy đâu.”

Rogan không có lựa chọn nào khác là phải tuân lệnh nàng. “Người đã làm gì để khiến nàng nói với người về ta? Ta sẽ để người chết nhẹ nhàng nếu -”

“Anh có thể để dành những lời ngọt ngào ấy lại sau,” Jeanne quát. “Cô ấy đã được che giấu và em định thả cô ấy ra, nhưng em cần sự giúp đỡ. Cô ấy không biết bơi, thế nên cô ấy phải có một cái thuyền để băng qua cả hai con hào. Anh sẽ phải chở cô ấy. Hãy đi ngay tới bức tường

phía tòa tháp đông bắc. Có một sợi dây thừng đang treo ở đó. Hãy đi qua khu ngoại vi tới khu tây bắc. Sẽ có một sợi thừng khác thả xuống chỗ bức tường, và có một cái thuyền đang đợi ở đó. Em sẽ giúp cô ấy tới bức tường ngoại vi, rồi tới anh đưa cô ấy bằng qua khu bờ sông và con hào ngoại vi.”

“Ta phải tin cô sao? Đám lính Howard sẽ không ngờ gì là đang đợi sẵn ta.”

“Thị nữ của em đang làm xao lãng đám lính gác tường thành. Anh phải tin em thôi. Không có ai khác nữa đâu.”

“Nếu cô lại phản bội ta lần nữa, ta sẽ -”

“Đi đi!” Jeanne ra lệnh. “Anh đang lãng phí thời gian quý giá đấy.”

Rogan rời đi, hồi hả, nhưng cái chân lê lết của anh lúc này chẳng ai nhìn thấy. Anh chưa bao giờ cảm thấy quá trần trụi trong đời mình. Cuộc đời anh và của Liana đang nằm trong đôi tay của một kẻ phản bội dối trá. Một phần của anh chắc chắn rằng anh đang đi tới khu tháp đông bắc và thấy hai mươi gã lính đang đợi để sát hại anh. Nhưng mặt khác anh biết rằng đây là cơ hội duy nhất của anh. Anh đã tìm kiếm Liana trong vô vọng suốt mấy ngày qua và không may mắn hơn bọn lính Howard bao nhiêu.

Không có tên lính nào đợi ở khu tháp. Thay vào đó, trong bóng tối, một sợi dây thừng treo dọc theo bức tường thành. Anh quăng cái bật mắt đi, kéo cái bọc lưng giả của anh ra và cởi bỏ lớp bó chân. Anh lấy một con dao từ trong cái áo bần, ngậm vào miệng, và bắt đầu trèo.

Anh chờ bọn lính đang đợi anh ở đỉnh sợi thừng, nhưng chẳng có kẻ nào. Lặng lẽ, anh cúi rạp mình xuống một sợi thừng ở bên kia bức tường.

Khi anh chạm đất, anh chạy, cúi rạp người, băng qua khu nội thành. Anh lẩn người vào trong bóng tối của bức tường ngoại vi khi anh nghe thấy tiếng cười. Hai lính gác đang đi tuần, không hề chú ý thấy Rogan chỉ cách chúng có vài bước chân hay sợi dây treo lủng lẳng trong bóng tối của bức tường ngay bên phải chúng.

Rogan một lần nữa phải trèo lên tường thành trước khi anh tới được con hào. Anh mất vài phút quý giá vì phải tìm sợi dây thừng rồi bắt đầu trèo. Trên đỉnh, anh phải ngừng lại vì nghe thấy tiếng đàn ông cùng tiếng cười khúc khích của một người đàn bà. Rogan đợi cho tới khi họ đi mất, rồi anh nhún mình nhảy lên bờ tường thành khá rộng.

Sợi thừng tiếp theo dài hơn thả xuống dọc bức tường thành và Rogan trèo xuống nhanh chóng. Trong bóng tối, giấu trong đám lau sậy cao ngất, là một con thuyền nhỏ xíu với hai mái chèo. Anh nhảy lên nó, cúi rạp người xuống, và đợi. Anh giữ mắt mình theo hướng bức tường phía trên, chăm chú tới mức hiểm khi chớp mắt.

Khá lâu trước khi anh thấy trong bóng tối nhữn cái đầu gần ngay chỗ bức tường nơi thả

sợi dây thừng. Anh đã bắt đầu từ bỏ hy vọng. Ả khổng Howard đó đã thực sự thả những sợi dây thừng và cả con thuyền, nhưng liệu ả có đưa Liana tới?

Rogan nín thở khi anh thấy hai cái đầu. Họ dường như đang nói chuyện. *Đàn bà!* anh nghĩ. Họ phải để mọi thứ vào trong lời nói. Lời nói là mọi thứ đối với họ. Họ nói chuyện khi một gã cố lên giường với họ. Họ nói chuyện khi một gã trao cho họ một món quà – họ muốn anh ta giải thích tại sao lại tặng quà. Nhưng tệ hơn tất cả, họ nói chuyện khi họ đang đứng trên đỉnh tường thành bao quanh là binh lính được trang bị khí giới.

Rồi mọi thứ nhanh chóng diễn ra. Đôi tay một người đàn bà giơ lên trong không khí như thể cô ta định đánh người kia. Rogan đứng bật dậy và chạy thẳng về phía bức tường. Có một tiếng khóc của phụ nữ trên đầu anh, rồi tiếng binh lính chạy dọc theo bức tường. Rogan đưa tay túm lấy sợi thừng, sẵn sàng trèo lên, khi Jeanne la lên với anh.

“Không!” nàng gọi Rogan. “Hãy tự cứu mình. Liana chết rồi. Anh không thể cứu cô ấy nữa.”

Rogan bắt đầu trèo và khi cách mặt đất không xa thì ngã huỵch. Ai đó phía trên đã cắt đứt sợi dây.

“Đi đi, đồ gốc nhà anh,” anh nghe thấy tiếng Jeanne hét, rồi giọng nàng bị bóp nghẹt như thể có ai đó bịt miệng nàng.

Rogan không có thời gian để nghĩ ngợi, vì cơn mưa tên bắt đầu trút xuống anh. Anh chạy về phía con thuyền, nhưng hai mũi tên đã bắn trúng nó và nó đang chìm. Anh lao vào dòng nước lạnh buốt của con hào và bắt đầu bơi, tên bắn như mưa sạt sạt qua đầu anh.

Anh tới bờ sông, rồi chạy, cúi rạp người, băng qua dải bờ sông phía bắc, chỉ ngay bên ngoài những bức tường thành phía đông. Lính gác ngủ gật, nghe thấy tiếng huyền náo dọc con hào, đang tỉnh dậy và nhìn xuống dọc bức tường thành chỗ giáp ranh giữa khu nội và ngoại vi con hào. Khi chúng thấy dấu hiệu chuyển động, chúng liền bắn tên.

Rogan đã tới con hào ngoại vi thì bị một mũi tên suýt qua lưng, làm tướt hết da. Anh nhảy lên và bắt đầu bơi sang bờ phía bắc, rời xa khu tường thành, vào thẳng khu hồ phía bắc, nguồn của hai con hào. Anh là một tay bơi cừ, nhưng anh đang mất máu. Khi anh tới bờ, anh đã phải kéo lê mình trên mặt đất, anh nằm ngay chỗ đám lau sậy mất một lúc, ho sặc nước, hai bên sườn anh xây sát nặng nề, máu me ướm đầm lưng.

Rồi cuối cùng anh cũng đi bộ được, anh tiến về khu rừng, lắng nghe tiếng vó ngựa của đám lính Howard không còn cách anh bao xa. Anh và đám lính Howard chơi trò mèo vờn chuột suốt phần còn lại của đêm và cả ngày hôm sau, rồi chúng quay tròn lại và anh lại lẩn trốn.

Lúc nhá nhem tối anh nhảy vào một gã lính Howard, cắt cổ hắn, và cướp con ngựa. Đám lính đuổi theo anh, nhưng Rogan vung roi cho tới khi con ngựa sùi bọt mép và anh bỏ xa bọn

lính. Lúc bình minh con ngựa dừng lại, không thể tiến xa thêm được nữa. Anh xuống ngựa và bắt đầu đi bộ.

Mặt trời đã lên cao khi anh thấy bóng dáng Lâu đài Moray. Anh tiếp tục đi, vấp chân vì đá cuội, những múi cơ của anh cuối cùng cũng rã rời sau mấy tuần bị ngược đãi.

Một người lính trên tháp gác trông thấy anh, và chỉ trong vài phút, Severn đã cưỡi ngựa như bay về phía anh. Sever nhảy xuống ngựa trước khi nó ngừng lại và giữ chặt Rogan ngay khi Rogan đổ sập xuống.

Severn chắc rằng anh trai mình sắp chết khi thấy máu me trên tay anh từ lưng Rogan mà ra. Anh bắt đầu kéo Rogan về phía con ngựa.

“Không,” Rogan nói, vùng ra. “Thả anh ra.”

“Thả anh ra ư? Sau tất cả, anh đã khiến bọn em như trong địa ngục. Bọn em nghe Howard đã giết anh đêm qua.”

“Hắn đã giết anh,” Rogan thì thào, quay đi.

Severn thấy vết thương trên lưng anh trai. Nó vẫn đang chảy máu và rất sâu, nhưng không đủ để giết chết anh. “Chị ấy đâu rồi?”

“Liana ư?” Rogan hỏi. “Liana chết rồi.”

Severn cau mày. Anh chỉ vừa mới bắt đầu thích người đàn bà này. Chị ta là một đồng lộn xộn rắc rối, giống như mọi phụ nữ, nhưng chị ta không ngu ngốc. Anh vòng tay qua vai anh trai. “Chúng ta sẽ tìm cho anh một người vợ khác. Lần này chúng ta sẽ tìm cho anh một người xinh đẹp, và nếu anh muốn một người sẽ thiêu cháy giường của anh, bọn em sẽ tìm ra. Ngay khi mà-”

Severn không chuẩn bị khi Rogan xoay ngoắt lại, giáng một cú vào cằm anh và hạ đo ván anh nằm lăn trên mặt đất.

“Chú là đồ khốn ngu ngốc,” Rogan nói, đá toạc chân em trai và trừng trừng nhìn anh ta. “Chú chưa bao giờ hiểu gì hết. Chú với ả đàn bà cao quý ngoài rìa của chú, các người đã gây sự với nàng suốt. Các người đã khiến cuộc sống của nàng như địa ngục.”

“Em ư?” Severn bóp chặt cái mũi đầy máu của anh. Anh bắt đầu đứng dậy, nhưng liếc lên gương mặt Rogan khiến anh quyết định ở nguyên chỗ đó. “Em không phải là người đi ngủ với đám đàn bà khác. Em đã không -” Anh ngừng lại vì cơn giận đã rời khỏi gương mặt Rogan. Anh quay đi và bước vào trong khu rừng.

Severn đứng dậy và đi theo đằng sau anh trai. “Em không định xúc phạm những ký ức về

chị ấy. Em thích chị ta, nhưng chị ta đã mất rồi và có những phụ nữ khác nữa. Ít nhất chị ta đã không phản bội anh với Oliver Howard như ả vợ đầu. Hay là chị ta có? Là lý do anh nổi khùng à?”

Rogan quay lại phía em trai và, trước sự kinh hoàng và không thể tin nổi của Severn, những giọt nước mắt đang lăn dài trên má Rogan. Severn không thốt nên lời. Rogan đã không hề rơi một giọt nước mắt trước cái chết của thân phụ hay bất cứ người anh trai nào của họ.

“Anh đã yêu nàng,” Rogan thì thầm. “Anh đã yêu nàng.”

Severn quá ngại ngùng chứng kiến chuyện này. Anh không thể chịu đựng khi thấy anh trai khóc. Anh lùi lại. “Em sẽ đi lấy ngựa,” anh lầm bầm. “Trở ra khi anh đã sẵn sàng nhé.” Anh rời đi rất nhanh.

Rogan đổ sụp xuống tảng đá, gương mặt anh vùi vào đôi tay, và bắt đầu khóc tha thiết. Anh đã yêu nàng. Anh đã yêu nụ cười của nàng, tiếng cười của nàng, cơn nóng giận của nàng, sự thoải mái mà nàng mang lại từ những điều nhỏ nhặt nhất. Nàng đã mang lại tiếng cười cho anh sau suốt một thời gian dài thù hận. Nàng đã đem lại cho anh y phục không chấy rận, đồ ăn không làm mẻ răng anh. Nàng đã mang ả Iolanthe khốn khiếp ngạo mạn ra khỏi chỗ trốn, và nàng đã không biết nhưng nàng đã khiến Zared hỏi Rogan mua cho con bé y phục nữ giới.

Và giờ nàng đi mất rồi. Bị giết trong mối hận thù truyền kiếp với lũ Howard.

Lẽ ra cái chết của nàng sẽ khiến lòng thù hận nhà Howard của anh dâng cao, nhưng không thế. Anh thêm mà quan tâm tới nhà Howard? Anh muốn Liana trở lại, Liana dịu ngọt của anh, nàng đã quăng ném mọi thứ vào anh khi nàng giận dữ và hôn anh khi nàng hài lòng.

“Liana,” anh thì thầm, và khóc nức nở hơn.

Anh đã không nghe thấy tiếng bước chân trên nền dương xỉ êm ái, và nỗi đau khổ của anh quá lớn để khiến anh chẳng di chuyển khi một bàn tay dịu dàng chạm lên má anh.

Liana quỳ trước anh và kéo tay anh ra khỏi gương mặt. nàng nhìn gương mặt tèm lem nước mắt của anh và mắt nàng cũng long lanh ngấn lệ. “Em ở đây, tình yêu của em,” nàng thì thầm, và hôn lên đôi mắt nóng rực của anh, rồi má anh. “Em an toàn rồi.”

Rogan chỉ có thể kinh ngạc nhìn nàng.

Liana mỉm cười với anh. “Chàng không có gì để nói với em sao?”

Anh túm lấy nàng và kéo nàng vào lòng anh, rồi lăn tròn cùng nàng trên nền đất khu rừng. Nước mắt của anh biến thành tiếng cười khi anh lăn tròn cùng với nàng trong vòng tay anh, đôi tay anh nắn lên nắn xuống cơ thể nàng như thể đảm bảo với bản thân rằng nàng là thực.

Cuối cùng anh dừng lại và nằm ngửa ra, Liana ở phía trên, giữ lấy nàng thật gần tới mức nàng khó thở.

“Làm thế nào?” anh thì thầm. “Ả khốn Howard đó -”

Nàng rà ngón tay lên đôi môi anh. “Jeanne,” nàng chỉ thẳng, “đã cứu sống chúng ta. Chị ấy biết có một thị nữ phản bội, và ngay trước khi chị ấy đến chỗ em, chị ấy nghe thấy điều mà chị ấy tin là chị ấy biết là kẻ nào. Chị ấy đã gửi em theo hướng khác, và dẫn ả phản bội theo hướng của anh. Ả đó đã nghĩ Jeanne, choàng kín áo khoác, là em và định đâm chị ấy. Jeanne đã giết ả trong khi em được an toàn rời xa bức tường thành. Chị ấy đã nói với anh rằng em đã chết vì chị biết rằng nếu không thể anh sẽ chẳng bao giờ rời đi.”

Nàng vuốt ve gò má Rogan. “Em đã thấy chàng bơi. Nếu đám lính Howard không quá chú ý tới anh, chúng hẳn đã nhìn thấy em rồi. Jeanne đã chuẩn bị ngựa, nên em không ở quá xa phía sau anh, nhưng anh di chuyển nhanh quá và em không thể nào bắt kịp được.”

Cái mũ trùm nông dân của nàng rút ra khi họ ngã nhào và mái tóc nàng rủ xuống. Nó mềm mại buông xuống vai nàng. Rogan chạm vào nó. “Chàng có thấy nó xấu xí không?” nàng thì thầm.

Anh nhìn lại nàng, tình yêu đọng đầy trong đôi mắt. “Chẳng có gì xấu xí ở nàng cả. Nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới và ta yêu nàng, Liana. Ta yêu nàng bằng tất cả trái tim và tâm hồn ta.”

Nàng mỉm cười với anh. “Anh sẽ cho em xét xử trong các phiên tòa chứ? Chúng ta có thể mở rộng Moray không? Anh sẽ ngừng chiến tranh với nhà Howard chứ? Chúng ta sẽ đặt tên gì cho con trai đây, tình yêu của em?”

Cơn giận của Rogan bắt đầu nhen nhóm, thế rồi anh cười và ôm nàng vào lòng. “Xét xử là chuyện của đàn ông, anh sẽ không chất đống thêm mấy tảng đá đâu, nhà Peregrine sẽ luôn luôn chiến đấu với lũ Howard, và anh sẽ đặt tên con trai anh là John, theo tên phụ thân anh.”

“Gilbert, theo tên phụ thân em.”

“Vậy thằng bé có thể sẽ trở nên lười biếng mất?”

“Anh thích dành thời gian khiến mấy ả nông dân bầu bì và dạy dỗ những đứa trẻ của anh căm hận nhà Howard hơn ư?”

“Phải,” Rogan trả lời, ôm nàng và ngược nhìn trời cao. “Chúng ta có thể không thống nhất trong hầu hết mọi chuyện, nhưng có một điểm dường như chúng ta đồng lòng. Cởi đồ ra nào, tiểu quý.”

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn anh. “Em luôn luôn vâng lời.”

Anh định nói, nhưng nàng đã hôn anh và anh chẳng thể nào nói được từ gì trong nhiều giờ.

-The end-

-
- [1] Đoạn này hơi khó hiểu, nhưng theo mình, bà Helen muốn nói rằng ông Gilbert lười biếng này chính là kẻ lẩn trốn khỏi trách nhiệm chăm lo cho lãnh địa của mình.
 - [2] Không biết tác giả có nhầm lẫn không, vì trong đoạn trước, nguyên tác là “She halted her horse, tied **him** to a tree, then crept quietly toward the pool.” Đoạn này thì tên con ngựa lại là **Belle**, đây nữ tính.
 - [3] Nguyên tác “poor as a honeywagon driver” là một thuật ngữ khôi hài truyền thống, dùng để chỉ người đi dọn về sinh bồn cầu. Trong bối cảnh câu truyện thì chắc chắn là để chỉ những người cùng đinh trong xã hội. Bạn có thể xem thêm tại <http://en.wikipedia.org/wiki/Honeywagon>
 - [4] Nguyên tác “the musicians’ gallery”
 - [5] Nguyên tác “breed sons like rabbits” tức là đẻ nhiều và dày mà lại toàn con trai.
 - [6] Nguyên tác “married in her hair” là cụm từ dùng để chỉ kiểu tóc được bới một cách lỏng lẻo của các cô dâu, và nó sẽ dễ dàng bị gỡ ra.
 - [7] Nguyên tác “draughts”, có hai bên đen trắng, chơi theo kiểu ăn theo đường chéo, quân thắng thế không dừng chân tại vị trí quân bị ăn mà dừng tại ô liền kề quân vừa bị ăn theo đường chéo. Xem thêm tại <https://en.wikipedia.org/wiki/Draughts>
 - [8] Nguyên tác “Plenty! Plenty!”
 - [9] Theo nguyên tác thì mái tóc của Liana dài tới 3 feet
 - [10] Nguyên tác là “Waitting”
 - [11] Nguyên tác “a silver goblet” là một loại cốc nhỏ có chân.
 - [12] Nguyên tác “the entwined roots of a tree”
 - [13] Đoạn này chắc Rogan muốn nói tới bộ ngực lớn của bà vợ lão nông dân.
 - [14] Nguyên tác “Two peas in a pod” có nghĩa là hai hạt đậu trong cùng một quả đậu.
 - [15] Theo sách Cựu ước, Delilah là tình nhân của Samson, biết Samson có sức mạnh là ở bộ tóc, nên đợi lúc Samson đang ngủ đã cắt tóc Samson và nộp Samson cho dân Philistine để được trọng thưởng.
 - [16] Nguyên tác “portcullis” – khung lưới sắt, kéo lên kéo xuống được ở cổng thành.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>